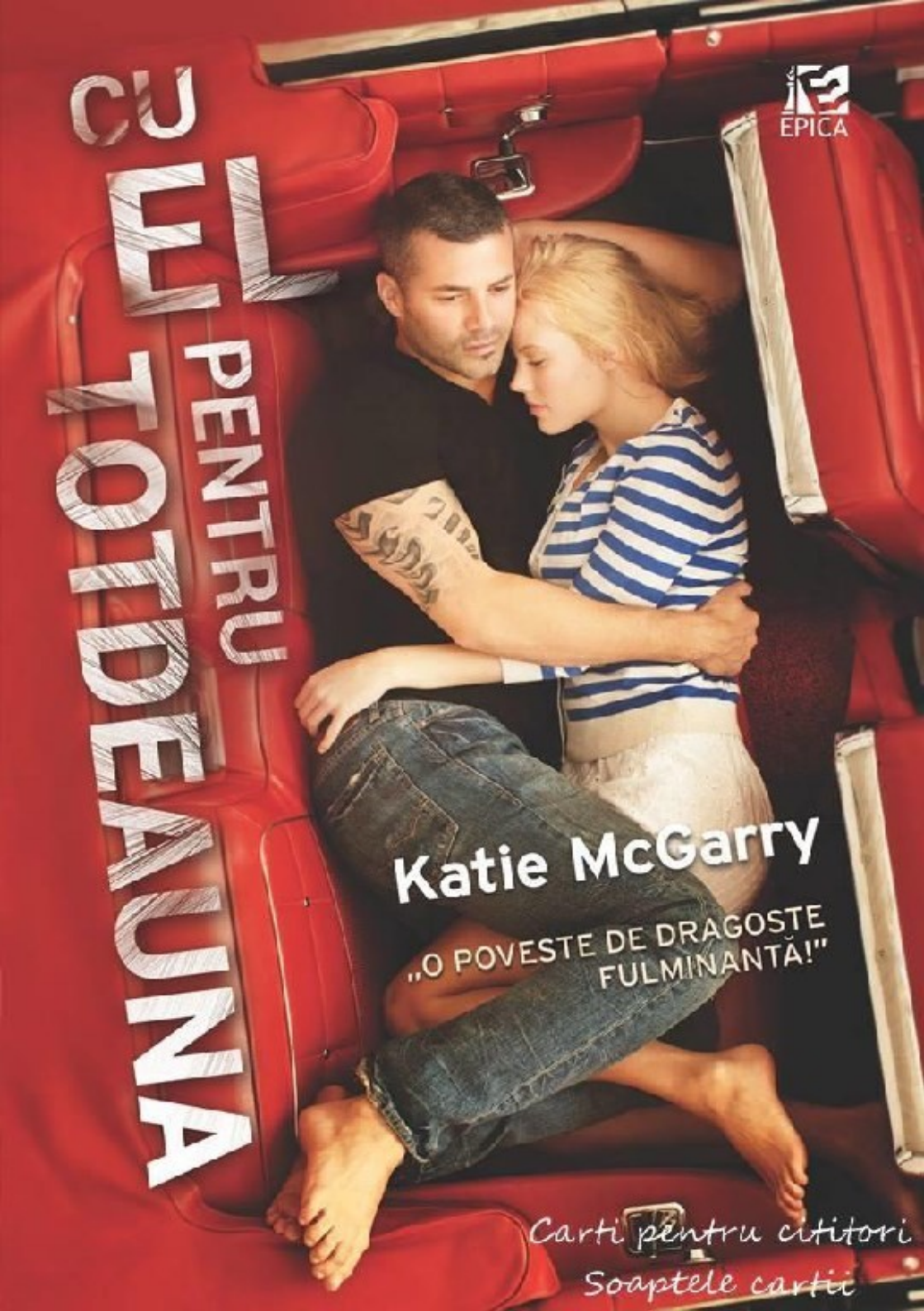
EPICA
CU TOTDEAUNA
PENTRU TOTDEAUNA
Katie McGarry
„O POVESTE DE DRAGOSTE FULMINANTĂ!"
Carti pentru cititori
Soaptele cartii

Katie McGarry

Cu el pentru totdeauna

Titlul original:

Crash into you

Traducere:Adrian Deliu

EPICA
2015

Isaiah

Unsprezece ani, două luni, şapte zile.
Atunci a fost ultima dată când am avut de-a face cu o rudă de sânge. Cu degetele de la mâna stângă bat în volan şi cu dreapta ţin schimbătorul de viteze. Abia mă pot abţine să bag în viteză, să apăs cu putere acceleraţia şi să dispar din parcarea asta sumbră. Mă forţez să descleştez degetele înţepenite pe schimbătorul de viteze. Muzica ar putea să-mi domolească tensiunea, însă başii vibrează în difuzoare într-un fel care ar putea atrage atenţia asupra maşinii mele, ascunsă în parcarea rezervată angajaţilor. De aici, pot să urmăresc cum intră şi cum ies vizitatorii în şi din clădirea serviciilor sociale.
Acum nouăzeci de minute, mama mea a intrat în imobil.
Acum, simt nevoia s-o văd ieşind. Cu fiecare gură de aer rece inspirat, dorinţa presantă de a pleca îmi sporeşte, dar în acelaşi timp, ard de dorinţă să o revăd.
Încălzirea s-a oprit de acum o oră, iar motorul a clacat de două ori. Încă vreo câteva lucruri de pus la punct, pe o listă care tot creşte. Având nevoie doar de o rezistenţă nouă, nu va fi scump de reparat.
Îmi sună telefonul mobil. Ştiu cine e, fără să mai verific identitatea apelantului, dar răspund, oricum.

— Da.
— Te-am văzut, mă anunţă asistenta mea socială, al cărei accent sudist e accentuat de iritare. Ea încă aşteaptă.
Îmi abat privirea spre ferestrele din colţ, aliate aproape de biroul ei despărţit cu un paravan, la doi metri de maşina mea.
Courtney trage transperantele şi-şi propteşte o mână în şold.
Părul prins în coadă i se leagănă dintr-o parte în cealaltă, de parcă ar fi un cal de curse nervos. Proaspăt ieşită din facultate, în iunie s-a pomenit că i s-a repartizat cazul meu. Presupun că şeful ei şi-a închipuit că ea n-ar avea cum să mă scoată din ţâţâni mai mult decât sunt deja.
— Eu ţi-am zis să nu programezi o vizită, îi dau replica, fixând-o cu privirea ca şi cum ne-am afla în aceeaşi încăpere.
Ştiţi ce-mi place la Courtney? Că-mi întoarce privirea. Ea e una dintre cele trei persoane care au curajul să susţină privirea unui tip de şaptesprezece ani plin de tatuaje, cu ţeasta rasă şi cu cercei. A doua persoană e cel mai bun prieten al meu. Cea de-a treia… mă rog, cea de-a treia a fost fata pe care am iubit-o.
Courtney oftează, iar coada i se opreşte din mişcare.
— E Ajunul Crăciunului, Isaiah. Ea a sosit devreme şi ţi-a adus cadouri. A aşteptat, răbdătoare, pentru o vizită de treizeci de minute, care ar fi trebuit să se încheie acum patruzeci de minute.

A aşteptat. Răbdătoare. Simt cum îmi înţepeneşte gâtul şi-l sucesc într-o parte şi-n cealaltă, ca să nu-mi vărs supărarea pe cine nu trebuie.
— Zece ani…
Cuvintele astea două i le arunc în faţă ori de câte ori îmi pomeneşte despre mama mea. Courtney îşi lasă bărbia în piept.
— Termină cu asta. A avut motivele ei şi vrea să stea de vorbă cu tine.
Ridic tonul şi izbesc cu pumnul în volan.
— Zece ani!
— Ar fi putut să fie cincisprezece, dar ea a fost o deţinută model, precizează Courtney, de parcă asta ar însemna o concesie din partea mamei. Ţi-a scris în fiecare săptămână.
Îi arunc o privire furioasă prin parbriz.
— Atunci, n-ai decât să fii asistenta ei socială dacă-ţi place atât de mult de ochii ei blestemaţi. S-a eliberat de mai mult de-un an şi abia acum vine pentru vizită!
— Isaiah, replică ea, pe un ton înfrânt. Vino înăuntru. Mai dă-i o șansă.
Îmi plasez un picior pe ambreiaj, iar pe celălalt, pe acceleraţie. Motorul îmi urlă furios, iar tabla maşinii vibrează de dorinţa de a fugi. Third Street se termină în faţa sediului serviciilor sociale, iar locul meu de parcare îmi oferă acces direct spre banda liberă a străzii. Să-i dau mamei o șansă? De ce-aș face una ca asta? Mie când mi s-a dat vreuna?
— Tu habar n-ai de ceea ce a făcut ea, îi zic.

— Ba am, răspunde Courtney, înmuindu-şi tonul.
— Nu vorbesc despre motivul pentru care a ajuns la închisoare, insist, clătinând din cap ca şi cum, prin gestul acesta, aş putea alunga amintirile care mi se derulează prin minte. Tu n-ai habar de ceea ce mi-a făcut ea mie.
— Ba da, am.
Tace pentru câteva clipe, apoi reia.
— Vino înăuntru. Putem să găsim o cale de rezolvare.
Nu. Pentru asta n-o să existe niciodată vreuna.
— Ştiai că semafoarele de pe Third Street sunt sincronizate? o întreb. Şi că, dacă nimereşti viteza potrivită poţi să parcurgi toată întinderea fără să prinzi roşu?
Courtney izbeşte geamul cu pumnul.
— Să nu îndrăzneşti!
Ambalez din nou motorul.
— Ai parcurs vreodată patru sute de metri în zece secunde,
Courtney?
— Isaiah! Ai face bine să…
Apăs pe butonul pentru terminarea convorbirii şi azvârl telefonul pe scaunul din dreapta. Concentrându-mi atenţia asupra luminii roşii a semaforului, trec în viteza întâi şi-mi las talpa să plutească deasupra pedalei de acceleraţie. Viteză. După asta tânjesc. Pot să-mi alung sentimentele gonind. Culoarea semaforului se schimbă. Iau piciorul de pe ambreiaj şi-mi izbesc spinarea de spătarul scaunului, în timp ce-mi trântesc piciorul

pe acceleraţie.
E, oare, posibil, să goneşti mai repede decât amintirile?

Rachel

Chelnerii îmbrăcaţi în alb se dau la o parte din calea mea, disperaţi, în timp ce fug pe culoar. Tablourile scumpe de pe pereţi devin o ceaţă multicoloră, cu cât alerg mai repede.
Respiraţia îmi e precipitată, iar rochia mi se înfoaie şi se boţeşte. Provoc prea mult zgomot şi atrag prea multă atenţie.
Nimic din toate astea nu e în avantajul meu, dacă vreau să obţin o evadare rapidă.
Pantofii cu toc îmi atârnă în mâna dreaptă, iar cu stânga îmi ridic tivul sclipitoarei rochii de bal, de un albastru-cenuşiu.
Cenuşăreasa fugea, deoarece caleaşca ei era pe cale să se prefacă la loc într-un dovleac. Eu fug, fiindcă aş prefera să fiu până la genunchi în ulei de motor, decât aici.
Trecând de încă un colţ, pătrund pe coridorul pustiu din apropierea bucătăriei clubului privat. Zgomotele mulţimii râzând şi acordurile ritmice ale orchestrei de jazz se estompează, pe măsură ce mă îndepărtez. Încă vreo câţiva paşi şi-o să fiu liberă în dragul, iubitul meu Mustang.
— Te-am prins!
O mână îmi cuprinde braţul şi am ocazia să fac cunoştinţă cu o frânare bruscă. Părul îmi izbeşte

faţa, zburând înainte şi înapoi. O şuviţă blondă, ondulată, îmi zvâcneşte în apropierea ochiului, desprinsă din agrafa cu pietre preţioase care-mi ţine părul de-o parte şi de cealaltă a capului.
Fratele meu geamăn mă întoarce cu faţa spre el. O undă de amuzament îi joacă pe buze.
— Unde te duci, surioară?
— La toaletă.
De fapt, spre parcare, şi apoi, pe cât posibil mai departe de sala asta de bal.
Ethan îmi arată cu degetul spre partea cealaltă a lungului culoar.
— Toaleta fetelor e în direcţia aia, îmi zice.
Mă reazem de fratele meu. Fac ochii mari, întrebându-mă dacă nu cumva arăt ca o sărită de pe fix, asta pentru că mă simt niţel aşa.
— Mama vrea să țin un discurs. Un discurs! Eu nu știu să țin discursuri. Nu pot! Ţi-aduci aminte de ultima dată când m-a pus mama să mă dau în spectacol? Acum doi ani, când ne-a organizat fabuloasa petrecere „surpriză” oribilă, cu ocazia împlinirii a cincisprezece ani. Am vomitat. *Peste tot*.
— Mda, am fost acolo. Până şi mie mi s-a făcut rău, mărturiseşte Ethan, schimonosindu-şi faţa într-un dezgust prefăcut. Râde de mine, iar eu nu accept să se râdă de mine; cel puţin, nu acum.
Îl apuc de cămaşa albă încheiată până-n gât şi-l scutur. Sau încerc să-l scutur. Băiatul nu se clinteşte.
— Mi-au trebuit luni de zile ca să-mi găsesc

curajul de a mai vorbi iar la şcoală. Toată lumea de acolo are memoria bună,
Ethan, şi de-abia acum a uitat întâmplarea. Mi-ar plăcea să fiu sărutată de un băiat înainte de a absolvi liceul. Băieţii nu le sărută pe fetele care vomită întruna.
— Ai remarcat vreodată că devii foarte vorbăreaţă când eşti în pragul unui atac de panică?
Ethan glumeşte, însă panica mea e una veritabilă. Sunt aproape de un atac: foarte aproape. Şi, dacă nu ies cât mai repede de-aici, el o să-mi descopere secretul.
— În plus, continuă el, asta a fost acum doi ani. Aşadar, tu deteşti să vorbeşti în public. O să transpiri abundent, o să te bâlbâi puţin, dar o să treci mai departe.
Înghit în sec. Măcar dacă asta mi-ar fi cea mai rea temere.
Ethan e opusul meu. Seamănă cu tata, cu părul negru şi ochii de culoare închisă, e cu vreo treizeci de centimetri buni mai înalt ca mine şi are curaj. Mă priveşte cu ochii îngustaţi şi-şi înclină capul, când ajunge să prelucreze ultimele două cuvinte din izbucnirea mea.
— Ai zis că *vomiţi*. Ceea ce înseamnă un atac de panică în toată regula. Crezusem că ai trecut peste astea.
Degetele mele se strâng mai tare în materialul cămăşii lui.
Am feştelit-o. Cum de-am putut să comit o astfel de greşeală necugetată? De doi ani am păstrat

secretul ăsta faţă de familia mea: că încă sufăr de atacuri de panică. Şi că, atunci când sunt în centrul atenţiei, sau prea îngrijorată, sau stresată, devin ca paralizată şi-mi pierd capacitatea de a respira. Greaţa îmi strânge stomacul, bila mi se ridică în gât şi presiunea se acumulează continuu, până când dau afară.

Viaţa a fost grea pentru părinţii mei, ca şi pentru cei doi fraţi mai mari. M-am hotărât, după acea oripilantă petrecere aniversară, să fac astfel încât să nu le mai provoc griji niciodată în privinţa mea: a copilei care n-o să moară din cauza maladiei de care suferă.

— Am trecut peste ele, îi zic. Dar nu vreau să mă fac de băcănie. Am… am…

Mă poticnesc, fiindcă nu-mi vine în minte un motiv îndeajuns de temeinic cu care să scap din povestea asta.

— Mi-am uitat discursul şi-am lăsat notiţele acasă, aşa că o să par o idioată, reuşesc să bâigui.

Uau: fantastică salvare!

— Uite ce e, apelez la favorul de frate geamăn, la faza asta.

Îmi cercetează faţa cu privirea; sunt convinsă că evaluează cam cât de aproape sunt de nebunie. Cu ani în urmă, am căzut de acord să ne acoperim unul pe celălalt de zece ori pe an, indiferent de repercusiuni. Ethan şi-a epuizat favorurile de-acum câteva săptămâni şi ştie că eu, de obicei, mi le păstrez pe-ale mele pentru cursele din miez de noapte, când pot să-mi dau peste cap vitezometrul

Mustangului.
— Ţi-a mai rămas doar unul pe anul ăsta, îmi atrage el atenţia, sugerând ostentativ că, peste câteva zile, când noul an se va repezi să ne întâmpine, vom porni fiecare de la zero, iar eu aş urma să-l acopăr iarăşi. Eşti sigură că vrei să-ţi joci cartea la mâna asta? continuă Ethan. Mai bine îţi ţii discursul şi-o să-ţi acopăr pielea pe urmă, când o să te furişezi afară ca să goneşti cu Mustangul. Condusul totdeauna te face să te simţi mai bine și cursa asta ar trebui să fie una relativ nevinovată. O să fie prima ta cursă legală de la miezul nopţii.
Fratelui meu îi place să-mi amintească permanent de faptul că pasiunea mea pentru condusul noaptea târziu era ilegală, din moment ce aveam un permis de conducere provizoriu. Şi Ethan are dreptate: ador să conduc, iar acum am un permis cu drepturi depline. Singurele situaţii în care aş putea fi prinsă că am încălcat ora limită de sosire acasă ar fi ori dacă Ethan m-ar da de gol, ori dacă aş pleca înainte de a-mi ţine discursul. Oricare dintre aceste două variante ar însemna consemnarea în casă pe vecie.
Toate aceste argumente ar trebui luate în considerare, iar eu ar trebui să judec situaţia logic, însă mi-am abandonat logica în momentul ieşirii din salonul de bal. Pulsul începe să-mi zvâcnească în timpane.
— Da, îi răspund.
Categoric, da.

— Da, o să-mi joc cartea acum.
Îmi dă drumul şi priveşte spre degetele mele, care încă se ţin de cămaşa lui.
— Eu nu te-am văzut. Ai înţeles? Te-ai strecurat afară și n-am schimbat o vorbă. N-am de gând să încasez papara de la Gavin pentru asta, cu toată convenţia noastră.
— Să încasezi papara pentru ce? se aude vocea profundă a lui Gavin, din celălalt capăt al culoarului.
Speranţele mi se dezintegrează şi se risipesc pe podea. Ce porcărie! N-o să mai scap în veci de-aici.
Mă forţez să-i dau drumul lui Ethan şi să mă prefac zâmbitoare, chiar dacă inima mi se zbate în cutia toracică. Fraţii mei s-au obişnuit cu toanele mele, pe care Ethan le denumeşte, într-un mod enervant, ca fiind raze de soare şi curcubeie. Şi să mor dacă n-o să fiu *numai* raze de soare şi curcubeie!
— Bună, Gavin. Te-am văzut dansând cu Jeannie Riley. E drăguţă.
Gavin e cel mai mare din recolta de cinci copii a părinţilor mei. Suntem o familie unită, chiar dacă între progenituri există un uriaş decalaj de vârstă. Gavin avea opt ani, iar Jack, şapte, când ne-am născut eu şi Ethan. Jack e în spatele lui Gavin şi-i văd pe amândoi încrucişându-şi braţele pe piept când ne observă, pe mine şi pe Ethan. Presupun că de data asta n-am reuşit să simulez suficient de bine razele de soare şi curcubeiele.

— Te caută mama, mă informează Jack. E momentul pentru discursul tău.
După care Jack tace şi probabil că am asistat la cel mai lung monolog al lui pe seara asta. Ceea ce-mi îngreunează mult sarcina de a-i spune nu, tocmai lui.
— Haide, Rach, mă îmboldeşte Gavin. Tu eşti cea care i-a abordat pe mama şi pe tata, cerând să vorbeşti la evenimentul ăsta. Nu invers. Trebuie să-ţi depăşeşti frica asta de a fi în centrul atenţiei. E numai în capul tău. Una era când aveai şapte ani şi alta e acum, când ai crescut. Eşti în anul al treilea de liceu, pentru numele lui Dumnezeu!
Gavin are dreptate. Eu m-am oferit să vorbesc la evenimentul organizat în beneficiul suferinzilor de leucemie.
Acum două săptămâni, am surprins-o pe mama plângând, după ce găsise o fotografie a fiicei ei mai mari, Colleen, şi n-am putut să-i suport suferinţa din ochi. O auzisem întâmplător, cu câteva zile înainte, spunându-i unei prietene că mereu visase ca eu să vorbesc în memoria lui Colleen. Când prietena i-a propus mamei să-mi ceară să particip la evenimentul caritabil, mama a refuzat, spunându-i că nu m-ar putea pune niciodată într-o situaţie care să mă facă să mă simt stânjenită. Mama trece printr-un iad de peste douăzeci şi unu de ani şi unica raţiune a naşterii mele a fost ca ea să se simtă mai bine.
Încă plânge, aşa că, din câte presupun, nu m-am descurcat prea grozav.

Stomacul îmi e cuprins de crampe şi palmele încep să-mi transpire. Iată-l venind: atacul. Încerc să-mi amintesc ce mi-a zis terapeuta, când eram în gimnaziu, despre respiraţie, însă nu pot să respir dacă plămânii nu vor să mi se dilate.

— M-am răzgândit, şoptesc. Nu pot să ţin discursul.

Trebuie să ies de-aici cât mai repede, altfel toată lumea o să-şi dea seama că am minţit. Toată lumea o să ştie că sufăr încă de atacuri de panică.

— Chiar ai de gând să ne laşi baltă? mă întreabă Gavin.

Scârţâitul uşii din fund anunţă sosirea ultimului dintre fraţii mei. Cu paşi lejeri, săltaţi, West se strecoară în micul nostru cerc intim. Noi doi o onorăm pe mama, cu părul blond şi ochii de un albastru atât de intens, încât aproape că par violeţi. Pe lângă cămaşa lui albă pentru smoching şi papionul dezlegat, West poartă o şapcă de baseball, cu cozorocul la spate.

— Nu ştiu precis ce se-ntâmplă aici, dar ar fi cazul să-mi lăsaţi surioara în pace, zice el.

— Scoate-ţi şapca aia, îi ordonă Gavin. Mama ţi-a zis că nu vrea să te vadă cu nimic pe cap, până mâine-dimineaţă.

Gavin e liderul nostru. Totdeauna a fost. Dar numai faptul că noi patru l-am ascultat mereu nu înseamnă că l-am considera un tip excepţional. În realitate, eu, Ethan şi West îl găsim, mai degrabă, enervant. Jack, însă, e cel mai bun prieten al lui Gavin.

West îşi smulge şapca de pe cap şi ne oferă zâmbetul acela al lui, care dă de înţeles că e la vânătoare… iar.
— Era o fată pe-acolo căreia îi plac şepcile, se justifică el.
Îmi dau ochii peste cap, iar fraţii mei încep să chicotească.
Totdeauna există o fată. Cu aproape un an mai mare decât mine şi Ethan, West e copia din liceul nostru a tipilor din serialele reality-show de la MTV, care se culcă în fiecare seară cu câte o altă fată. Şi, spre norocul nostru, eu şi Ethan avem locuri rezervate în primul rând ca să urmărim spectacolul lui West.
— Eşti un porc, îl apostrofez.
— Guiţ, îmi răspunde West, bâţâindu-şi sprâncenele spre mine.
— Fără şepci, insistă Gavin, îndreptându-şi arătătorul spre
West, care se supune şi şi-o îndeasă în buzunarul de la spate al pantalonilor de costum.
Apoi, Gavin se întoarce spre Ethan.
— Ea nu pleacă de-aici, aşa că nu te mai obosi să-i şterpeleşti cheile.
Îmi reped privirea spre mica poşetă pe care o port prinsă de încheietură, şi-l surprind pe Ethan retrăgându-şi mâna, cu tot cu cheile mele. Gavin îi face semn din degete să i le predea. Oftând, Ethan aruncă spre cel mai mare dintre fraţii noştri unica mea speranţă de evadare.
Gavin îşi ridică braţele pe lângă corp, apropiindu-

se de noi.
E un gest care mă face să mă simt o parte din cuprinzătoarea noastră familie, cu toate că, în acelaşi timp, îl face pe Gavin, şi-aşa cu o constituţie masivă, să pară şi mai mare. Statura lui umple într-atât strâmtul coridor, încât mă simt nevoită să-mi strâng braţele şi picioarele, ca să-i fac mai mult loc. Fiecare dintre noi reacţionează faţă de Gavin în felul propriu, însă eu totdeauna bat în retragere, din cauză că sunt cea mai tânără, cea mai scundă şi cea mai slabă.
— E important pentru mama şi tata, zice Gavin. Iar tu, dacă nu te duci acolo ca să spui câteva cuvinte, o să-i dezamăgeşti pe amândoi. Gândeşte-te la cât de necăjită o să fii mai târziu, în seara asta, când o să înceapă să te roadă vinovăţia.
Mi se pune un nod în gât şi plămânii mi se chircesc. Gavin are dreptate. Urăsc să-i dezamăgesc pe mama şi pe tata şi nu mă descurc prea bine cu îndurarea sentimentului de vinovăţie. Dar, cel puţin, dacă aleg fuga, n-o să-mi asum riscul de a mă umili în public.
— Rach, continuă Gavin, pe un ton de implorare. E important pentru ei.
— Pentru noi, îl completează Jack.
Inspir adânc ca să-mi împiedic un icnet de vomă. Mama şi tata organizează evenimentul acesta în săptămâna dintre
Crăciun şi Anul Nou de şaisprezece ani încoace. Are o importanţă capitală, nu numai pentru ei, ci şi pentru Gavin şi

Jack. Cei mai puternici aliaţi ai mei, Ethan şi West, îşi lasă amândoi capetele în jos. Pentru noi trei, seara asta înseamnă un memento al motivului pentru care trăim, pentru care mama şi-a mai dorit şi alţi copii. Tânjea să mai aibă o fată.
West se foieşte de pe un picior pe celălalt.
— Să respiri tot timpul, bine? Şi să te uiţi la mine, sau la Ethan, în timp ce vorbeşti.
Ethan ridică dintr-un umăr.
— Sau să te uiţi la Gavin şi să-ţi închipui că i-au crescut coarne de cerb, ca să se potrivească la botul ăla dezgustător de mare al lui.
Gavin îi dă cu tifla lui Ethan şi, în scurt timp, fraţii mei încep să-şi azvârle insulte aşa cum îşi aruncă sportivii mingile. Fraţii mei mă consideră slabă şi poate că aşa sunt, dar cum să-i fac să priceapă că nu am niciun control asupra panicii care mă mistuie?
— De ce eu? De ce nu unul dintre voi?
Întrebările mele fac să înceteze rafalele de insulte. Cei patru schimbă priviri prelungi între ei. Eu ştiu răspunsul, dar dacă tot sunt nevoită să fac asta, atunci trebuie s-o recunoască unul dintre ei cu voce tare.
— Pentru că, încearcă Gavin, tu eşti cea pe care a vrut-o mama. Nu, nu sunt, dar sunt cea mai bună înlocuitoare pe care a putut să i-o ofere tata. Închid ochii şi încerc să-mi găsesc un oarecare echilibru. O s-o fac. O să ţin discursul. Dac-o să am noroc, cel mai rău lucru care o să se-ntâmple o să fie c-o să mă bâlbâi şi-o să tremur, pe tot timpul

lui. De ce-o fi trebuit ca mama să-i invite, anul acesta, pe prietenii lui West şi-ai lui
Ethan? Pur şi simplu, de ce?
— N-o să ajung în veci să fiu sărutată.
Deschid ochii şi-mi văd fraţii holbându-se la mine cu gurile căscate, ca la una care şi-a pierdut minţile.
— Tu nu trebuie să te săruţi cu băieţii, zice West. Băieţii n-au ce să caute în preajma ta. Băieţii nu vor decât un singur lucru, Rach, şi aici n-avem ce să discutăm. Crede-mă, că eu ştiu.
Face un semn prin care declară subiectul închis, după care scutură din cap şi reia.
— Dar de ce discutăm despre asta? Doar tu nu ieşi cu nimeni.
— Of, ce naiba, bombăne Jack. Am ajuns la faza discuţiei despre sex cu surioara mea cea mică.
— Iese cu cineva? îi ia la rost Gavin pe West şi pe Ethan. Nu se poate să fie aşa! Acum o să trebuiască să-i rupem botul cine ştie cărui adolescent în călduri. Trebuia să-mi fi spus că despre asta era vorba.
— Fă-i să înceteze, îi cer în şoaptă lui Ethan.
Pe lângă groaza de discursuri şi de vomitat, acum mai şi mor de ruşine.
— Ea nu iese cu nimeni! exclamă West, cutremurându-se de parcă ar fi plin de păienjeni. E o porcărie, Rach. Să nu mai vorbeşti aşa. Niciodată. În ruptul capului!
Înainte de a se îndrepta spre salonul principal, Gavin îmi expediază o privire fioroasă,

avertizându-mă să nu cumva să mă sărut sau să ies cu băieţii. Privirea asta, însă, e inutilă în cazul meu, din moment ce pentru ambele variante, ca să se materializeze, ar fi nevoie mai întâi ca vreun băiat să manifeste vreo atenţie oarecare faţă de mine.
Jack şi West pornesc în urma lui Gavin, amândoi bodogănind despre necesitatea de a-i rupe cu bătaia pe băieţi.
Ethan mă cuprinde cu un braţ după gât şi mă împinge înainte.
— Două propoziţii. Trei, maximum.
Lui îi e uşor să vorbească. Nu el e cel nevoit să stea în faţa a sute de persoane, fiecare dintre ele agăţându-se de orice cuvânt rostit sau nerostit de-al meu. Ochii adulţilor, judecându-mi mâinile tremurătoare şi vocea nesigură. Oricine cu vârsta de optsprezece ani sau mai puţin va chicoti, amintindu-şi eşecul meu din trecut.
La fiecare pas, îmi tremură genunchii de parcă ar fi gata să se înmoaie şi o transpiraţie rece mă năpădeşte la ceafă.
Stomacul îmi tresaltă şi-mi astup gura cu palma. Când mă vede sprijinindu-mă cu spatele de perete, Ethan face ochii mari de îngrijorare.
Îmi abat privirea spre fraţii mei, dar el îmi sare în faţă, blocându-mi câmpul vizual.
— Lăsaţi-mă o clipă cu ea, le strigă. Vă promit că n-o să fugă.
— Ethan, protestez eu, în clipa în care aud uşile sălii de bal închizându-se.

Ethan mă împinge cu o mână de la spate către toaleta femeilor şi încuie uşa după el. Dau drumul pantofilor din mână şi-i aud cum cad cu zgomot pe podeaua toaletei pustii. Mă împleticesc, mă poticnesc în rochia mea enormă, înfoiată, abia izbutind să ajung la o cabină. Apa începe să curgă în chiuveta din spatele meu, iar Ethan se apropie atunci când mă vede capabilă să respir timp de treizeci de secunde fără să mă opintesc.
Îmi întinde un prosop din hârtie, rece, umed.
— A fost cu sânge?
Îmi şterg faţa cu precauţie.
— Nu. Dar să nu le spui mamei sau tatii, bine? Sau oricui altcuiva.
— Ce naiba? Eu crezusem că n-ai mai avut nicio criză de când eram în anul întâi!
Tresar la auzul amestecului de furie şi de mustrare din tonul lui. Urăsc afecţiunea asta. O urăsc într-un fel care-mi îngheaţă sângele în vene şi-mi îngreunează muşchii de furie. Urăsc felul în care m-a privit mereu familia mea, de parcă aş fi o ratată. Urăsc faptul că am însemnat o permanentă dezamăgire, în timp ce fiecare dintre fraţii mei a excelat la atâtea activităţi publice, ca sporturile sau dezbaterile pe echipe. Eu sunt mereu undeva, în umbră, şi după dezastrul de la cea de-a cincisprezecea mea aniversare, m-am hotărât să înghit totul şi să-mi compun cu forţa o faţadă fericită în public, chiar dacă pe dinăuntru simt că mor. Iar faţada asta probabil că a prins, din moment ce mama şi tata mi-au permis să ţin

discursul, atunci când m-am oferit. Ei nu fac niciodată cu intenţie ceva ce m-ar putea necăji.
— Ai continuat să vomiţi în toată perioada asta? insistă Ethan.
— Las-o baltă.
Ethan se freacă la ochi.
— Mama şi tata vor să ştie când ai vreun atac de panică. Eu vreau să ştiu. Nu e de joacă.
Tâmplele îmi zvâcnesc. Sunt cea mai slabă din familia asta.
Totdeauna am fost.
— Dacă le-aş spune, m-ar trimite acasă, iar mama s-ar da de ceasul morţii. Voi aveţi dreptate. Sunt o papă-lapte, dar am puterea să trec prin asta. În seara asta nu e vorba despre mine.
E vorba despre mama şi tata. E seara lor, în care şi-o amintesc pe Colleen, iar eu nu pot să stau în calea dorinţei lor, da?
Ethan se prelinge pe perete, aşezându-se lângă mine.
— O să-ţi ţin spatele în seara asta. Scapă de discurs, după care du-te să dai o tură cu maşina. O să am grijă să nu ţi se simtă lipsa.
Oftează.
— Aş face orice, numai să nu-ţi mai fie rău.

Isaiah

Pătrund în casa veche cu etaj transformată în imobil de apartamente, întâmpinat de cântecul lui Elvis Presley, *Blue Christmas*, care încă răsună

prin uşa apartamentului de la parter. Sărind peste a treia şi a şasea treaptă, din cauză că sunt putrede, urc scara şi mă strecor prin uşa din dreapta.
Stau aici din august, deşi Courtney crede că locuiesc în casa unor tutori. Ceea ce nu ştie ea nu mă doare pe mine[1]. Familia care mi-a fost desemnată pentru tutelă a fost de acord să mă mut, atât timp cât mă feresc de necazuri, iar ei îşi primesc în continuare cecurile din partea statului.
Coji de tencuială cad de pe pereţi când trece câte un tren, lemnul miroase a rânced atunci când plouă, iar şobolanii cât iepurii se simt ca la ei acasă; cu toate astea, e cu al naibii de mult mai bine decât sub tutelă.
Noah iese din dormitor cu un zâmbet satisfăcut şi bustul gol.
— Hei, iubito, s-a întors Isaiah!
— Bună, Isaiah!
Echo scoate capul pe după uşa pe jumătate deschisă a dormitorului. Cârlionţii roşcaţi i se revarsă pe umăr.
— Bună, Echo, îi răspund, în timp ce ea închide uşa.
Pantofi răsfiraţi, tricoul lui Noah şi puloverul lui Echo trasează drumul de la canapea spre dormitor. Se pare că ei doi s-au bucurat de întârziatul meu cadou de Crăciun pentru ei: momente de intimitate.
Noah culege hainele de pe podea, bate în uşa

1 Aluzie la *Ce nu știi nu te doare.*

dormitorului, o deschide, apoi bălmăjeşte ceva, întinzându-i puloverul. El a încercat s-o dea pe glumă în ultimele două săptămâni, dar e îngrijorat pentru ea. Cinstit să fiu, şi eu sunt. Echo a reînceput să-şi acopere braţele săptămâna trecută.
Îi pune o mână pe obraz în timp ce vorbeşte cu ea. E o simplă atingere, dar una la care ea îi răspunde îmbrăţişându-l.
Odată, am crezut că am descoperit şi eu ceea ce au Noah şi Echo: iubirea. Numai că m-am înşelat, sau poate că am ajuns prea târziu. Indiferent care a fost varianta, am dat-o în bară.
Noah închide uşa, lăsând-o singură pe Echo, apoi îşi drege glasul.
— Mersi, frate.
— N-ai pentru ce. Ea e… ăăă… bine?
Noah îşi trage tricoul pe el.
— Mama ei îi tot face zile fripte, folosindu-se pentru asta de pretextul cu aniversarea morţii fratelui lui Echo. Nu înţeleg de ce-o mai bagă în seamă. Maică-sa e o nenorocită.
Se opreşte, aşteptând să-l aprob, însă nu mă interesează să fiu ipocrit. Săptămâna trecută mi-am petrecut două ore într-o parcare ca să-mi pândesc mama. Mi-e clar că Noah reprezintă un magnet pentru cei care au probleme cu mamele. Nu că ar şti ceva despre asta. Singura persoană pe care am informat-o despre faptul că mama a ieşit din închisoare a fost Beth, iar cu Beth n-am mai vorbit de mai mult de două luni.

— Toate bune? se interesează Noah, văzând că nu zic nimic.
Stau să mă gândesc... dacă să-i spun că mama a fost eliberată din închisoare de mai mult de un an şi că abia acum a solicitat o vizită. Noah şi Echo sunt pentru mine cele mai apropiate persoane de ideea de familie şi ar fi plăcut să nu-mi mai car povara de unul singur. Să am pe cineva care să ştie cum e să fii aruncat pe drumuri, de mic copil.
Aş putea chiar să le spun de ce a fost închisă şi ce rol am jucat eu în povestea asta.
Dar, în timp ce mă pregătesc să răspund, privirea mi se opreşte pe teancul de cursuri universitare ale lui Noah. Nu, el n-ar putea să înţeleagă. Practic, el n-a fost un copil abandonat.
— Da, nicio grijă, zic, în cele din urmă.
Deschid uşa frigiderului şi văd aceeaşi imagine ca azi-dimineaţă: două beri şi nimic altceva.
— Cred că ar fi trebuit să agăţăm în frigider un ciorap pentru Moș Crăciun, frate.
— Pe naiba, replică Noah. Ar trebui să punem la ciorap ceva bani. Se instalează pe unica piesă de mobilier din living, cu excepţia televizorului: canapeaua pe care am cumpărat-o cu treizeci de dolari de la Goodwill. Eu şi Noah ducem un trai simplu. Avem o debara botezată dormitor, două saltele cu arcuri, o cameră de baie şi un spaţiu ceva mai mare, care cuprinde livingul şi bucătăria. *Bucătărie* e un termen pretenţios.
Conţine o chiuvetă, frigiderul, două dulapuri şi un cuptor cu microunde.

Noah îşi strecoară mâinile între genunchi şi-şi lasă capul în jos, ca şi cum ar fi pierdut în rugăciune. Cel mai bun prieten al meu nu e un tip dur, iar povara pe care o duce pe umeri… parcă apasă întreaga încăpere.
— Nu ţi-au aprobat împrumutul pentru facultate, aşa-i? îl întreb.
Noah se freacă la ochi cu nodurile degetelor.
— Am nevoie să contrasemneze cererea un adult „responsabil”.
— Ce tâmpenie!
Parcă e un făcut ca oameni ca noi să nu răzbată în viaţă.
— Asta e.
— Ai cerut ajutorul cuiva?
Noah are o terapeută ţicnită de care s-a apropiat încă din primăvara trecută şi începe să-şi rezolve problemele cu părinţii adoptivi ai fraţilor lui mai mici.
— Contrasemnarea unei cereri de împrumut nu e acelaşi lucru cu a cere bani pentru benzină.
Nu-mi dă niciun indiciu ca să deduc că mândria lui ar fi fost obstacolul, sau că ar fi căutat ajutor, dar ar fi fost refuzat. Din cauza asta, las baltă subiectul. Dac-aş continua să sap, n-aş face altceva decât să-i implânt ţăruşul şi mai adânc în inimă.
— Detest că sunt nevoit să întreb, zice Noah, dar cam cu cât ai putea să contribui luna asta la plata facturilor?
Nu cu mare scofală. La atelierul în care lucrez,

comenzile au fost puţine, iar cele care au fost s-au rezolvat cât timp am avut eu şcoală. Plus că bruma de bani care mi-a rămas după plata facturilor i-am dat-o lui Echo, în contul unei datorii faţă de ea.
O datorie cu care m-am ales din cauza lui Beth. Când familiarul junghi de durere mă fulgeră prin piept, îmi deviez imediat toate gândurile spre subiectul de la ordinea zilei.
— De cât avem nevoie?
Noah schiţează zâmbetul lui înnebunitor.
— De toţi. Mi-am cheltuit ultimul salariu ca să-mi cumpăr cursurile care-mi trebuie pentru semestrul următor şi borcanul ăla cu unt de arahide din care am tot mâncat săptămâna asta.
Zâmbetul îi piere, lăsând din nou locul înfăţişării împovărate.
— Când am căzut de acord să ne mutăm împreună din casa tutorilor, am crezut c-o să lucrez mai multe ore la Malt and Burger, în loc să le reduc, dar, ştii…
Tace, privind în altă parte. Notele lui au cunoscut un veritabil picaj în primul semestru al celui dintâi an de facultate.
Cel mai bun prieten al meu e un isteţ afurisit, însă tranziţia de la liceu la facultate l-a dat peste cap. Ca să-şi ridice media generală, şi-a redus numărul orelor de muncă. Împrumutul acela pentru studenţi a însemnat ultimul lui efort disperat de a găsi un mijloc de asigurare a existenţei.
— Propune-i lui Echo să se mute aici, îi sugerez. Şi-aşa vă petreceţi tot timpul vostru liber

împreună. Un al treilea locatar ne-ar fi de ajutor cu facturile. Voi doi puteţi să ocupaţi dormitorul, iar eu o să mă trântesc pe canapea.
Îşi lasă capul într-o parte, parcă analizând ideea, dar apoi şi-l scutură.
— Bursa ei se duce toată pe cheltuielile pe care le are şi ea e prea concentrată la învăţătură și la arta ei, ca să scoată bani ca lumea.
Un şobolan ţâşneşte dintr-un colţ şi dispare în altul.
— În plus, să vină în vizită e una. Să locuiască aici e cu totul alta.
Corect. Depresia lui devine molipsitoare şi mă reazem de frigider.
— Spune ce-ai de spus, frate.
— Singurul avantaj al faptului că am absolvit liceul cât timp eram sub tutelă e că statul îmi plăteşte costurile şcolarizării pentru facultate. Mi-ar plăti, de asemenea, şi cazarea în cămin.
Stomacul mi se prăbuşeşte de parcă aş cădea într-un afurisit de puţ. El se gândeşte să profite de avantajele faptului că e ocrotit de sistem şi vrea ca eu să mă întorc în căminul tutelar pe care l-am împărţit înainte ca el să împlinească optsprezece ani şi să termine liceul.
— Nu pot să mă întorc în sistem, protestez eu.
— Mai ai doar cinci luni până la absolvire, argumentează
Noah. Iar Shirley şi Dale n-au fost deloc răi. Aia a fost cea mai bună casă în care am stat sub tutelă.
— Dar sunt rude cu Beth, mă răstesc eu.

Pumnii îmi zvâcnesc pe lângă corp. I-am dăruit fetei ăleia tot ce aveam în mine, dar ea m-a părăsit oricum. Nici gând să mă târăsc din nou în faţa unchiului şi a mătuşii ei şi să-i implor să mă primească la loc, iar decât să ajung în altă casă, aş prefera să mor.
— Trebuie să existe vreo altă cale, zic apoi. Trebuie să existe.
— Înţeleg, zice Noah. Am fost în iadul ăla alături de tine, însă aici ne ducem la fund.
— Dar dac-aş găsi o cale ca să rezolvăm totul? Dacă aş strânge eu banii?
— Cum? întreabă Noah, făcându-şi gura pungă.
— Tu doar lasă-mă s-o rezolv!
Pentru că am posibilitatea, dar în modalităţi despre care Noah n-ar vrea să ştie.
Niciunul dintre noi nu clipeşte în timp ce ne fixăm reciproc cu privirea. Da, amândoi am cunoscut iadul, iar Noah mi-a promis, când a ieşit de sub tutelă, că n-o să mă lase de izbelişte.
Noah face un semn de încuviinţare exact în clipa în care
Echo deschide uşa dormitorului. Îşi întinde mânecile lungi până peste vârfurile degetelor, iar eu înjur în barbă. E clar că ea îşi ascunde iar cicatricele. Fata asta a avut parte de o viaţă nenorocită, iar anul trecut şi-a găsit, în fine, curajul de a nu mai da o para chioară pe ceea ce crede lumea despre ea. Dar nu e nevoie decât ca o mamă să apară din nou în viaţa copilului ei şi să dea totul peste cap. Pentru mine şi pentru Echo,

ar fi fost mai bine dacă am fi fost crescuţi de lupi.
Noah o trage la adăpostul trupului lui.
— Gata, putem pleca?
A, corect, e cina cu părinţii adoptivi ai fraţilor lui mai mici.
Eu şi Noah… suntem fraţi, chiar dacă prin vene nu ne curge acelaşi sânge, iar Echo a devenit sora mea din ziua în care i-a apărut zâmbetul pe faţă. Ei sunt familia mea, iar eu o să mă lupt ca să-mi păstrez ce-i al meu.
— Cred c-o să sar peste asta, le zic. Am ceva afaceri de care trebuie să mă ocup.

Rachel

La volanul Mustangului meu e unul dintre puţinele locuri în care-mi găsesc pacea. S-ar putea lesne bănui că fraţii mei mai mari mi-au insuflat dragostea pentru maşini, dar nu e aşa. Eu *înţeleg* maşinile. Îmi plac senzaţiile date de ele. Sunetele lor. Mintea mi se limpezeşte când sunt la volan, iar în sunetul motorului intrat în viteză când apăs pe acceleraţie e ceva care mă face să mă simt… puternică.
Nu mai există frică. Nici greaţă. Nici fraţi care să-mi dea ordine. Nici părinţi cărora să le fac impresie bună. Suntem doar eu, pedala de acceleraţie și drumul liber. Și o rochie imensă, umflată, înfoiată, care-mi aminteşte de o floare. A fost un coşmar să o dau jos de pe mine.
Faldurile rochiei de bal se iţesc din vechea geantă

de sport a lui Ethan şi mă străduiesc să împing la loc dantela dată de dinafară în timp ce ies din toaleta benzinăriei. Dar, oricât încerc, faldurile tot nu încap. Fac slalom printre rafturi şi ies, prin uşile automate, în noaptea rece de iarnă. Părinţii mei m-ar omorî dac-ar şti că sunt în partea sudică din Louisville, însă nu asta e destinaţia mea. Ci doar un popas pentru alimentare. Districtul aflat la sud de-aici cuprinde drumuri lăturalnice, de ţară, care merg în linie dreaptă pe distanţe de mai mulţi kilometri. Perfecte pentru a da vitezometrul peste cap. Doi tipi de vârsta studenţiei, îmbrăcaţi în jeans şi paltoane drăguţe, sunt prinşi într-o conversaţie, în timp ce unul dintre ei pompează benzină într-o Corvette Coupe model 2011. Maşina e impresionantă. Patru sute treizeci de cai sunt îndesaţi în preţiosul ei motor cu opt cilindri în V. Totuşi, nu e la fel de frumoasă ca modelele mai vechi. Ceea ce e valabil pentru majoritatea maşinilor.

Eu sunt de partea cealaltă a pompei. Îmi introduc cardul de credit şi desfac buşonul rezervorului. Copilaşul meu nu primeşte decât cea mai bună benzină. Poate c-o fi mai scumpă, dar pentru motor e ceea ce trebuie.

Inspir adânc şi aerul rece le face bine plămânilor. Stomacul mi s-a potolit când am ieşit din clubul privat, iar greaţa a dispărut când am pornit motorul. Am reuşit să-mi duc discursul până la capăt cu mâinile şi vocea tremurătoare. Dar numai câteva persoane de la şcoală au râs.

Când am terminat, mama a plâns, iar tata m-a îmbrăţişat.
Numai astea, și ar fi meritat toate excursiile la toaletă.
Băieţii se opresc din discuţie. Îmi ridic privirea spre ei şi-i văd examinându-mi copilaşul.
— Salut, zice şoferul, făcând un semn cu capul spre mine.
Cu mine vorbeşte?
— Bună.
— Care-i treaba?
Ăăă… mhî, chiar cu mine vorbeşte.
— Nimic.
Asta se numeşte conversaţie. E ceva obişnuit pentru oamenii normali. Aşa că, deschide-ţi gura şi încearcă să continui.
— Tu?
— Ca de obicei.
— Ai o 'Vette care-mi place, îi zic, hotărându-mă să-l pun la încercare. Are un V-8? întreb.
Normal că are un V-8. E motorizarea standard pentru o
’Vette model 2011, însă unii habar n-au ce marfă frumoasă deţin sub capotă.
Proprietarul clatină afirmativ din cap.
— 3LT. O am de săptămâna trecută. Frumos Mustang. E al iubitului tău?
Întrebare cu subînţeles.
— E al meu.
— Frumos, repetă el. Ai participat la vreo cursă cu el?

Scutur din cap. E o senzaţie stranie, că stau de vorbă cu băieţi. Eu sunt fata care rămâne pe margine. Celelalte fete de la cea mai costisitoare şcoală particulară din întregul stat nu vor să discute despre maşini, iar cei mai mulţi dintre băieţi se intimidează când constată că ştiu mai multe despre maşinile lor decât ei înşişi. Iar când se ajunge la oricare alt subiect de conversaţie, adesea limba mea paralizează.
— Ţi-ar plăcea să participi la curse? mă întreabă tipul.
Pompele noastre de benzină ţăcănesc exact în aceeaşi clipă, şi inima îmi flutură în piept, într-un amestec de neliniște şi adrenalină. Nu-mi dau seama precis dacă-mi vine să leşin sau să râd.
— Unde?
El îşi înclină capul, indicând, dincolo de siguranţa autostrăzii, spre şoseaua cu patru benzi: şi mai departe, spre sud. Am mai auzit eu zvonuri despre cursele ilegale de maşini, dar am crezut că sunt doar atât: zvonuri. Chestii din acelea care se petrec numai în filme.
— Vorbeşti serios?
— Nu mai serios decât locul în care o să te duc. Hai cu noi şi-o să te ajutăm să participi la o cursă drăguţă.
Eu am patru fraţi, unul dintre ei fiind chiar de genul împotriva căruia obişnuiesc mamele să-și avertizeze fiicele. Cu alte cuvinte, nu sunt chiar atât de naivă, dar, sinceră să fiu, propunerea lui mă intrigă. Pe de altă parte, ştiu sigur că aşa

încep filmele de groază. Sau cele mai bune filme de acţiune de pe suprafaţa planetei. Scot furtunul, îl agăţ la loc pe pompă şi cercetez cu coada ochiului maşina tipului. Un ecuson pentru parcare, de student al Universităţii din Louisville, atârnă de oglinda retrovizoare, împreună cu un ciucure maro-auriu.
Numai la şcoala mea găseşti culorile astea îngrozitoare.
Dar, pentru mai multă siguranţă…
— Unde-ai făcut liceul? îl întreb.
— La şcoala particulară Worthington, îmi răspunde, cu acea aroganţă a majorităţii băieţilor din şcoala noastră, atunci când pronunţă cuvântul *particulară*.
— Acolo sunt şi eu, mărturisesc, fără să-mi maschez zâmbetul.
Nici ei nu se sinchisesc să şi le ascundă. Proprietarul maşinii continuă să joace rolul purtătorului de cuvânt pentru ambii.
— În ce an eşti?
— Trei.
— Noi am terminat anul trecut.
— Super, zic eu.
E chiar super. Chiar dacă fratele meu e cu un an în urma lor,
West s-a preocupat totdeauna să fie îndrăgit de oameni.
— Îl ştiţi pe West Young?
— Da, răspunde băiatul, luminându-se la faţă.
Am mai văzut figura asta, la alţi băieţi de la

şcoală, atunci când vorbesc cu fetele. Proprietarul de ’Vette îşi închipuie că e foarte aproape de ţintă. E o nebunie să văd expresia asta la el, când vorbeşte cu mine.
— E o figură. Voi doi mergeţi împreună la petreceri?
Izbucnesc în râs, fără să mă pot stăpâni.
— Nu. E fratele meu.
Zâmbetele lor se topesc mai repede decât o îngheţată într-o după-amiază de vară.
— Tu ești sora lui mai mică?
— Prefer să mi se spună Rachel. Iar tu?
Tipul îşi trece o mână peste faţă.
— Eu o să-mi iau şuturi de la fraţii tăi. L-am văzut pe ultimul tip care l-a călcat pe bătături pe West Young şi nu sunt interesat să văd cum e o operaţie la nas. Uită că am pomenit ceva despre curse, ba chiar şi faptul că ne-am văzut.
În timp ce se apropie de maşina lui, eu sar peste micul gard din beton. Nu voisem decât să mă asigur că tipul păstrează distanţa, nu c-o ia la goană spre Alaska.
— Stai. Vreau să particip la cursă.
— Fraţii tăi nu ştiu de glumă când vine vorba despre tine…
Şi nu e adevărat ce se spune, că ai fi bolnăvicioasă, sau cam aşa ceva?
Tâmpiţi, tâmpiţi fraţii mei, tâmpite, tâmpite zvonurile şi tâmpite, tâmpite vizitele la spital, de când tâmpită, tâmpită de mine am fost atât de panicată, în primul meu an de liceu, încât a trebuit

să rămân peste noapte în două rânduri.
— După cum se vede, chestia cu boala nu e adevărată şi dacă nu mă duci la cursa de maşini, o să-i povestesc lui West despre întâlnirea de astă-seară.
Nu, n-o să-i povestesc, dar încerc să blufez.
Proprietarul maşinii îşi îndreaptă privirea spre amicul lui, care se învârteşte pe lângă portiera din dreapta. Acesta ridică din umeri.
— Eu sunt sigur c-o să-şi ţină gura.
— O să mi-o ţin, mă grăbesc eu să-i asigur. O să-mi ţin gura.
Tipul cu ’Vette înjură în barbă.
— O singură cursă, zice.

Isaiah

Stau rezemat de portiera maşinii şi studiez grupul care trândăveşte ilegal prin parcarea complexului comercial abandonat. Lumini verzi, albastre şi roşii încadrează partea de jos a automobilelor de diverse fabricaţii şi modele. Câţiva dintre noi, puritanii, rămânem pe străzi, refuzând să ne împodobim maşinile ca pe pomii de Crăciun. Başii pieselor de rap fac să zbârnâie caroseriile, iar vreo doi dintre şoferi au îndeajuns curaj încât să difuzeze scrâşnetele chitarelor electrice de heavy-metal.
Norii acoperă cerul, lăsându-ne în întuneric. Suntem la aproape o săptămână după Crăciun, cadourile s-au deschis, curcanii au fost devoraţi,

iar mămicile şi tăticii sunt fie în pat, fie absorbiţi de câte-o sticlă de Jack. E vremea ca şobolanii să iasă pe străzi.
— Isaiah!
Cel care mă strigă e Eric Hall. Tocmai le-a abandonat pe două fete în fuste scurte şi haine de blană artificială, iar acum se îndreaptă spre mine. Majoritatea oamenilor îl subestimează pe ticălosul ăsta blond spălăcit, slăbănog, însă o astfel de eroare se poate dovedi fatală pentru portofele şi pentru sănătate. Pe străzile din partea sudică a oraşului, băiatul ăsta de nouăsprezece ani e rege.
— Crăciun fericit, cu întârziere, fratele meu! Ţi-a adus
Moşul vreo chestie bună?
— Nu ştiu dacă s-o numesc bună, îi răspund, acceptându-i mâna întinsă şi jumătatea de îmbrăţişare.
Eric e cel pe care am venit să-l caut şi, dacă nu sunt cu luare-aminte, o să ajung să-i fiu îndatorat. Ţelul meu în viaţă e să nu depind de nimeni: nici de tutelă, nici de şcoală, nici de asistenţii sociali. Eric Hall poate că n-o fi o persoană oficială, dar reprezintă o veritabilă organizaţie în sine, cu toate afacerile derulate de el pe străzi. Are chiar şi „angajaţi”: tipi cu bâte şi răngi dispuşi să rupă în bătaie pe oricine nu plăteşte.
— Mie Moş Crăciun mi-a adus gemene, zice el, făcând semn spre cele două fete care chicotesc. Şi, în spiritul Crăciunului, sunt dispus să le împart. Asta, dacă vrei să alergi pentru mine astă-seară.

E tocmai motivul pentru care sunt aici. Eu şi Noah avem nevoie de bani, iar Eric mă poate ajuta să-i obţin. Dacă-mi joc cartea aşa cum trebuie, pun mâna pe bani şi rămân independent.
Geamăna brunetă, sugând dintr-o acadea, mă priveşte mai prelung decât sora ei.
— Ho, ho, ho, bombăne Eric.
Exact asta îmi trecea şi mie prin minte, aşa că le întorc spatele. Am antecedente neplăcute în privinţa fetelor cu părul negru.
— Ştii că eu nu particip la cursele ilegale, îi zic lui Eric.
În principiu, aşa e. Cursele ilegale m-ar putea trimite la închisoare şi strica aranjamentul cu Noah. N-am nici cea mai mică intenţie să ajung într-o închisoare pentru minori… sau, şi mai rău, într-un cămin cu internat. Alerg în cursele legale de maşini de la The Motor Yard, numai că, pe perioada
Sărbătorilor, circuitul e închis. Astă-seară va fi o întâmplare irepetabilă.
Eric se apleacă mai aproape de mine, ca şi cum s-ar pregăti să-mi spună un secret.
— Îţi dau douăzeci la sută din ce scot peste plafonul vânzărilor de băuturi. Celorlalţi băieţi ai mei le dau zece.
Stau să mă gândesc la cele douăzeci de procente. Eric nu i-a oferit niciodată cuiva un astfel de comision, dar dacă porneşte de atât de sus, poate c-ar fi dispus să mai urce.
— Douăzeci la sută n-ar fi de-ajuns pentru

cauţiune, dacă mă arestează.
— Eu te cunosc, fratele meu, insistă Eric. Ţie îţi trebuie viteză, iar eu am trebuinţă de verzişori. Spune da şi-o să poţi să goneşti cu recent achiziţionată mea Honda Civic, tunată, cu două rezervoare pline de monoxid de azot.
Îmi încrucişez braţele pe piept. „Recent achiziţionată”
înseamnă că vreun puşti aiurit a intrat în bucluc până peste cap din cauza unui pariu şi a pierdut proprietatea maşinii. Posibil să fi petrecut şi vreo câteva nopţi în spital.
— Monoxid de azot şi Honda, bombănesc, ca şi cum ar fi o înjurătură. Dă-mi una americană, cu un motor adevărat, propulsat de cai-putere.
Eric clatină din cap.
— Pentru cultura ta generală: James Dean a murit acum mai mult de şaizeci de ani.
Se întrerupe şi faţa i se luminează.
— N-ai spus nu!
— Mă interesează o singură cursă, Eric. Una şi gata. Asta, dacă putem să cădem la o înţelegere.
Dulcele tors al unui motor îmi captează atenţia nu numai mie, ci şi tuturor masculilor cu sânge cald şi împătimiţi ai maşinilor din zonă. Dumnezeule… e un Mustang GT model 2005! Şi, spre deosebire de toate celelalte maşini performante parcate aici, nici măcar o bucăţică din ea nu pare să fi văzut interiorul vreunui atelier de reparaţii.
Un val de trupuri masculine năvăleşte în jurul frumosului căluţ. Eu rămân deoparte şi le las

lupilor privilegiul primei muşcături. O maşină ca asta poate fi aici pentru un singur motiv: ca să participe la cursă, şi oricare nouă maşinărie trebuie să treacă prin inspecţia lui Eric. Cineva trebuie să aprobe motorul şi n-am nici cea mai mică îndoială asupra faptului că eu voi fi cel care va mângâia pântecul ăla delicat.
Persoana de la volan opreşte motorul şi o aureolă de raze solare lunecă afară din maşină, în lumina singurului felinar stradal funcţional. Naiba să mă ia! Dumnezeu chiar există şi El mi-a trimis un înger într-un Mustang alb, ca să mi-o dovedească.
Îngerii sunt mici de înălţime; cel puţin, aşa e cel din faţa mea. Se înalţă cu doar vreo treizeci de centimetri deasupra celui mai înalt punct al maşinii. Părul auriu, lung, îi e ondulat la vârfuri. Are o siluetă zveltă. Mâna înmănuşată în piele se apucă de marginea de sus a portierei, de care se foloseşte ca de o pavăză între ea şi şobolanii de stradă.
— Frumoasă maşină, apreciază Eric, care, precum un vultur, îi dă târcoale cu încetineală.
— Mersi, răspunde ea, aruncând o privire spre doi tipi care coboară dintr-o Corvette.
Băieţii ăştia de vârsta facultăţii se potrivesc aici chiar şi mai puţin decât ea. Tustrei sunt prăzi uşoare.
Eric se pricepe să se joace cu oamenii. Odată mi-a spus că a fost votat ca elevul cu cele mai mari şanse de a reuşi în liceu.
Dacă stoarcerea oamenilor de bani şi manipularea

lor către afaceri din care să profite numai el ar da măsura succesului, atunci Eric s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor amicilor lui din liceu.
Îngerul îşi îndeasă şuviţele de păr după ureche.
— Aici e locul în care pot să particip la cursă?
Tresar în sinea mea auzindu-i cuvintele. Să pui orice fel de întrebare pe stradă înseamnă un păcat capital. Să întrebi cu frumosul înseamnă, în esenţă, să-ţi oferi sufletul diavolului.
Dumnezeu n-a trimis îngerul ăsta ca să mă salveze pe mine. L-a trimis ca pe un sacrificiu.
Câţiva râd, iar privirea ei săgetează prin mulţime ca să depisteze pericolul. Îi văd pe cei doi tipi făcându-se mici lângă Corvette. *Haideţi, băieţi. Acum e momentul să puneţi piciorul în prag şi să vă apăraţi fata.*
Ochii lui Eric o măsoară din cap până-n picioare. De acord, ai ce să vezi la ea, în paltonul din stofa neagră croit ca să-i îmbrăţişeze curburile, însă totul la ea ţipă a preţuri mari şi îngrijire de clasă. Numai îngâmfatele de la şcoală mai poartă ţoale atât de tari.
Eric face semn cu bărbia spre Corvette.
— Băieţii ăştia sunt cu tine?
Răspunde-i că da, îngeraş. Spune-i că băieţii ăştia bogaţi sunt faimoşi asasini în serie bolnavi de gelozie şi i-ar lua bucuroşi zilele oricui şi-ar face de cap cu fata lor.
Ea îşi drege glasul.
— Nu. Ei mi-au spus despre cursă.
Fir-ar să fie! Un muşchi îmi tresaltă în maxilar.

Fata asta parcă ar ţine morţiş să se profite de ea. Dac-ar fi fost oricare altă seară, mi-aş fi croit drum prin înghesuială, aş fi aruncat-o pe fată înapoi în maşina ei şi i-aş fi spus să plece acasă. Numai că seara asta nu e una normală, iar eu am nevoie de bani. Nu pot să fac ce-aş vrea. Nu pot să mă implic. Îmi simt ceafa înţepenită şi-o smucesc într-o parte ca să eliberez tensiunea.
Un zâmbet viclean se lăbărţează pe chipul lui Eric.
— Bun. Atunci o punem de-o înţelegere. Deschide capota şi-o să începem. Isaiah, am nevoie de un mic ajutor.
Pentru că nimeni nu se pune cu mine, mulţimea se dă deoparte fără ca eu să fiu nevoit să spun vreo vorbă. Ochii îngeraşului se fac mari şi încep să se plimbe pe braţele mele.
Oare ce o preocupa-o? Că sunt patru grade afară şi eu n-am haină pe mine? Sau, cumva, o descumpănesc tatuajele?
Nu mai contează. Peste mai puţin de patru minute, fata asta o să iasă din viața mea.
Ridic capota şi un val de adrenalină mă inundă când văd frumuseţea şi puterea absolută din faţa ochilor mei. Îmi ridic brusc privirea spre ea.
— Ai cumva idee despre ce deţii aici?
Normal că n-are. Nu e decât vreo prostănacă bogată care s-a înfruptat din rămăşiţele de la masa de Crăciun ale lui tati.
Îşi muşcă buza de jos înainte de a-mi răspunde.
— Patru virgulă şase litri, opt cilindri în V.
— Fata îşi cunoaşte marfa, zice Eric, cu o undă de

respect în glas. Păcat că, totuşi, cunoştinţele ei despre motoare n-o pot salva de el.
Îmi proptesc palmele de marginile maşinii şi mă aplec ca să privesc mai îndeaproape.
— Al naibii, e motorul original! exclam.
Neatins, ca şi cum abia ar fi ieşit de pe linia de montaj.
Aluminiul motorului are un luciu care nu poate fi decât omagiat. Cineva se îngrijeşte de frumuseţea asta.
Fata îşi părăseşte siguranţa scutului oferit de portieră şi se repede spre mine, făcându-mi semn să mă îndepărtez.
— Eu chiar aş prefera să nu-l atingi, îmi zice.
Mda, pentru că sunt un gunoi care nu ştie nimic despre maşini şi o simplă atingere a mea ar distruge motorul.
— Tati Panicatul şi-ar da seama că i-ai şterpelit maşina dac-ar găsi amprente?
Ea mai face un pas, cu o atitudine posesivă, se strecoară între mine şi maşină şi mă priveşte drept în ochi. Îşi înalţă bărbia într-un fel care o face să semene cu o pisicuţă drăguţă, furioasă.
— Nimeni nu se atinge de motorul ăsta, în afara mea!
Un cor de „Ooo” şi de „Fir-ar” se ridică dinspre mulţime.
Una dintre sprâncene mi se înalţă spre rădăcina părului. Ea m-a provocat. Dac-ar fi fost băiat, mi-ar fi plecat pumnul deja, însă fetele merită să li se acorde respect. Îmi susţine privirea pentru un

timp record de cinci secunde, după care îşi pierde efemerul aflux de curaj şi lasă capul în jos.
— Te rog să nu-mi atingi maşina, îmi zice, cu delicateţe.
Bine?
Mă săgetează cu privirea, pentru mai multă siguranţă, iar eu înclin capul cu un centimetru. Dacă asta ar fi fost maşina mea, nici eu n-aş fi vrut s-o atingă alte mâini.
— Du-te acasă, murmur, astfel încât numai ea să mă poată auzi.
Fruntea ei perfectă se încreţeşte şi Eric mă bate cu palma pe spinare.
— Care e verdictul?
Eu şi îngeraşul avem un schimb de priviri. *Haide, nu mă face să mă implic mai mult decât sunt deja.*
— Isaiah? mă îmboldeşte Eric.
Fir-ar să fie…
— Maşina are viteză, rostesc, cu o voce suficient de tare încât să fie auzită de toată lumea.
Eric poate să scoată o grămadă de la un proprietar nebănuitor, însă încasările vin din pariurile colaterale.
— Dar e motorul original, zic în continuare. Fără modificări.
Fără monoxid de azot.
— Cât? o întreabă Eric.
— Ce cât? se miră ea.
Ţinându-se cu mâinile de coate, parcă se strânge în ea însăşi, ca şi cum, dacă s-ar face mai mică, şi-ar îmbunătăţi situaţia. *Du-te acasă, îngeraş. Ia-ţi*

frumosul căluţ şi parchează-l într-un garaj sigur, într-un cartier select, acolo unde vă e locul amândurora.
Eric chicoteşte gros şi-şi flutură degetele prin aer. Mişcarea îmi aminteşte de felul graţios în care lucrează picioarele unui păianjen care-şi deapănă pânza.
— Câţi bani pui jos ca să participi cu maşina în cursă?
— Dar nu pot doar să mă întrec cu cineva?
— Mă scuzaţi, se aude o voce.
Tipul cu Corvette se apropie de noi, cu un mers ciudat:
ezitant, dar, în acelaşi timp, nerăbdător. De parcă picioarelor le-ar fi teamă să se mişte, însă partea superioară a corpului ar fi atrasă spre noi ca de o forţă gravitaţională.
— Aţi spus cumva că ea ar trebui să parieze?
Îngeraşul închide ochii, relaxându-se vizibil şi murmurând:
„În sfârşit!”
— Da, răspunde Eric, maimuţărind tonul formal al dobitocului. Eşti dispus să pariezi în numele ei?
— Sunteţi persoana care ţine pariurile? se interesează el.
Eric îl măsoară din ochi pe tipul cu Corvette.
— Da.
Mâna tipului se îndreaptă, nerăbdătoare, spre buzunarul de la spate. Nu. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Am văzut de sute de ori mutre ca asta la tipii de la curse: atitudinea care dă de înţeles că li

se scoală când pariază. Fata urmează să-şi piardă chiloţii prin maşină pe la sfârşitul serii, dacă se implică ei.
Pe naiba!
— Ai bani? întreb, aruncându-i îngeraşului o privire aspră.
— Da, răspunde dobitocul proprietar de Corvette.
— Nu tu, boule! îl reped, măsurându-l din ochi şi apoi ţintuindu-l cu privirea, ca să-l împiedic să mai deschidă gura, după care întorc iar capul spre ea. Tu. Ai bani?
Sprâncenele ei aurii se împreunează. Îngrijorarea nu e o expresie potrivită pentru îngeri.
— Am douăzeci de dolari.
Gloata râde şi Eric îi ţine isonul. Îmi scot portofelul şi trântesc ultimii mei douăzeci de dolari pe capota maşinii lui
Eric. Râsetele încetează şi singurele sunete care mai umplu aerul nopţii sunt bubuiturile unei partituri de bas şi acordurile unei chitare electrice.
Eric îşi trece o mână peste chipul tras.
— Ce faci, fratele meu?
— Îmi aleg cursa.
Eric aruncă o privire spre mulţimea care, acum, e total absorbită de noi. Implicarea mea în cursele de maşini îl costă ceva bani pe Eric şi toată lumea de aici ştie asta. Măsurându-mă cu privirea, Eric porneşte în direcţia mea cu un pas de gangster cherchelit şi se apleacă spre mine.
— Pune-mă la curent cu ce mi-a scăpat la faza

asta.
Îi răspund pe acelaşi ton scăzut.
— Mi-ai cerut să alerg pentru tine. Asta înseamnă că am acceptat.
— Să alergi pentru mine înseamnă ca eu să aleg cursele la care participi şi tot eu să negociez tarifele curselor.
Eu ştiu asta. Ce naiba, toţi cei de-aici o ştiu, cu excepţia îngeraşului şi a aiuriţilor ei de prieteni, dar o fac pe niznaiul.
— Greşeala mea. N-am mai ajuns la partea cu negocierile.
— Corect, rosteşte el, tărăgănat. Încerci cumva să mă tragi pe sfoară?
Îl cântăresc cu privirea pe proprietarul de Corvette. E la doi paşi distanţă de îngeraş. Ori e cel mai nepotrivit iubit posibil, ori chiar e ceea ce a zis ea adineauri: doar cel care a informat-o despre curse. Şi totuşi, ea n-ar trebui să se afle în poziţia asta.
Indiferent cum ar fi, e clar că fata asta mi-a distrus orice marjă de negociere aş fi avut.
— Fata are un Mustang GT model 2005. Cu motorul original. Sunt curios dacă Mustangul meu făcut din bucăţi poate să-l întreacă pe-al ei. Tu obţii pariuri mai avantajoase când maşinile sunt pe potrivă. Lasă-mă să-mi fac treaba, iar tu fă-ţi-o pe-a ta.
Eric zăboveşte puţin cu privirea pe îngeraş şi abia apoi îmi răspunde.
— Foarte bine, însă data viitoare când te hotărăşti

că vrei o cursă personală, discuţi cu mine mai întâi. Nu te-ai uitat mai bine la băiatul ăla de facultate? Aş fi putut să scot vreo două miare de la el.
Băiatul poartă o pereche de pantaloni de firmă şi un ceas care costă mai mult decât câştig eu cu munca pe un an de zile în atelierul auto. Eric clatină din cap, evident dezgustat de ocazia pierdută.
— Comisionul tău e de douăzeci la sută în seara asta, ca bonificaţie la semnare, dar pentru că-mi placi, o să-ţi dau cincisprezece la sută în fiecare seară următoare. O să conduci maşinile mele, nu pe-a ta. Cele de fabricaţie americană n-au cum să le întreacă pe cele care folosesc monoxid de azot.
— Înţelegerea dintre noi e valabilă numai pentru astă-seară.
— Sigur că da, pufneşte Eric.
Îmi întoarce spatele, dar îmi amintesc întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pun înainte de a accepta învoiala. Afurisitul de îngeraş a dat naibii toată seara asta.
— Şi ce-o să se-ntâmple dac-o să pierd?
Eric mă priveşte peste umăr, schiţând zâmbetul lui maniacal.
— Fratele meu, eu ţi-aş recomanda să nu pierzi.
Aruncă o privire spre GT, apoi îmi face cu ochiul, de parcă am fi prieteni.
— Ar fi cazul să treci peste povestea cu Beth şi să-ţi încerci norocul cu gagica asta. Fata cu Mustangul îţi e datoare pentru că i-ai salvat

maşina.

Rachel

Îi dau douăzeci de dolari tipului care s-a prezentat ca fiind
Eric şi mă izbesc cu picioarele de bara din faţă a maşinii mele, retrăgându-mă ca să menţin o distanţă prudentă între noi. Mă înspăimântă, la modul că simt nevoia să fac un duș.
Celălalt, tipul căruia ei îi spun Isaiah, nu mă sperie, cu toate că ar trebui. Braţele îi sunt pline de tatuaje şi câte două belciuge din argint îi atârnă de fiecare ureche. Îl văd întorcându-se spre mine de lângă un Mustang negru şi ţintuindu-mă cu privirea.
Îmi aduce în minte imaginea unei variante din liceu a lui Kyle, prieten cu Gavin şi membru al trupelor de elită ale infanteriei uşoare americane. Mă rog, dacă lăsăm deoparte cerceii. Isaiah are aceeaşi construcţie solidă, colţuroasă, cu părul închis la culoare, tuns cu maşina aproape la piele şi o umbră de barbă conturându-i maxilarul. E un pachet de muşchi, ca un jaguar.
Dar ceea ce-mi place la el sunt ochii. Au o privire serioasă.
Prea serioasă. Şi sunt cenuşii. Cenuşii şi hipnotici.
N-ar trebui să-l privesc în ochi, fiindcă el n-are nicio jenă să-mi susţină privirea. Nu-mi place când oamenii îşi concentrează atenţia asupra mea şi detest mai ales când mă fixează cu privirea cei pe

care nu-i cunosc.
Isaiah vine lângă mine şi inima mi se poticneşte din bătaie.
De regulă, băieţii nu stau atât de aproape de mine. Niciodată.
Cu o mişcare mai blândă decât mi-aş fi putut imagina din partea unuia ca el, îmi închide capota maşinii cu un pocnet simplu. Apoi, privirea îi rătăceşte spre drumul care dă în autostradă.
— Tu nu eşti în siguranţă aici, îmi zice, cu o voce profundă care sună ca apa unui râu de munte trecând peste o albie cu pietre netede. Trebuie să pleci!
Arunc o privire spre diversele grupuri care discută, râd şi pariază. Felul în care mă sorb unii din ochi mă împinge să-mi încrucişez braţele peste piept. Dar chiar şi cu această mică barieră protectoare, tot simt că ei văd părţi din mine pe care nu le-a mai văzut nimeni până acum.
— O să plec după cursă, îi răspund, nefiind sigură dacă faptul de a veni împreună cu amicii lui West într-un astfel de loc a fost, practic, cea mai proastă decizie din viaţa mea sau cea mai bună.
Sângele din vene îmi fierbe de nerăbdare. Îmi doresc cursa asta. Vreau să ştiu cum e când îmi forţez maşina împotriva alteia.
— Ultima strigare! anunţă Eric, cu ochii pe mine şi pe
Isaiah. Ridicaţi miza!
Isaiah îşi înclină capul spre umăr, vrând parcă să degajeze tensiunea.

— Vezi strada aia lăturalnică, paralelă cu depozitul părăsit?
Cele două părţi antagoniste ale personalităţii mele, fata care intră în panică şi fata moartă după viteză, îşi declară război, iar deznodământul este o senzaţie de ameţeală euforică.
— Da, îi răspund.
— Tragi la prima linie a zebrei. O să ne întrecem pe o distanţă de patru sute de metri, până la indicatorul de stop. Pe urmă, pleci şi nu te mai întorci niciodată.
Cu asta, se răsuceşte pe călcâie şi se întoarce la Mustangul negru. Un val de entuziasm mă străbate la vederea caroseriei. E un GT model 1994. Mă întrec cu un GT model 1994!
— Şi dac-o să câştig? strig după el.
— Nu e cazul, îmi răspunde.
Pufnesc şi-i văd umerii încordându-se spre spate. De parcă un Mustang GT model 1994 ar putea să fie mai tare decât copilaşul meu!
Mulţimea se pune în mişcare. Unii sar în maşinile lor şi le îndreaptă spre drumul părăsit. Alţii pornesc pe jos. Mă strecor la volan şi închid portiera. În timp ce întorc cheia în contact, buzele mi se arcuiesc în sus, la auzul huruitului familiar al motorului.
Ador maşina asta. Zău, zău că da.
Bag în viteză şi conduc maşina până la linia de start. În momentul în care ajung pe locul stabilit, lupta pentru controlul asupra trupului meu îşi face simţită prezenţa. Postaţi pe marginile drumului,

băieţi de vârsta mea strigă, fumează, râd şi beau. Îmi frec palmele de blugi. Locul meu poate c-o fi în maşina asta, dar sigur nu e aici.
Simt o încordare în gât, dar n-o iau în seamă. Greaţa n-are ce să caute în maşina mea. Nici respiraţia superficială, nici transpiraţia palmelor, nici gândurile haotice. Asta e maşina mea: universul meu.
Anunţându-şi prezenţa cu un mârâit furios, Mustangul negru mi se alătură la linia de start. Eu şi Isaiah ne privim reciproc în acelaşi timp, dar eu întorc imediat capul, făcându-mi de lucru cu manetele şi butoanele. Inspir adânc, străduindu-mă să-mi reprim panica.
Logica. Am nevoie să mă concentrez asupra logicii. Să opresc încălzirea, aparatul de radio, tot ce nu e esenţial. Să nu ştirbesc cu nimic puterea motorului.
Prietenii lui West îşi opresc maşina lângă Eric şi-i întind bani. Mă întreb dac-or paria pe mine sau pe Isaiah. Pierzându-mi încrederea în mine, mă gândesc, fatalistă, că eu aş paria pe Isaiah.
Eric şi prietenii lui West sunt cu ochii pe mine.
La drept vorbind, toţi sunt cu ochii pe mine.
Absolut toţi cei care stau de-a lungul drumului sunt cu ochii fixaţi pe mine.
Inima îmi bate repede de două ori şi aştept ca familiara senzaţie de fierbinţeală să-mi explodeze în toată faţa, dar nu se întâmplă aşa ceva. Strâng volanul în mâini şi un singur gând îmi învăluie creierul: că asta e maşina mea şi asta e cursa mea.

Două bubuituri în capotă mă fac să-mi mijesc ochii spre băiatul cu cozi rasta blonde care-mi face semn să mă apropii mai mult de linie. Ce naiba? De ce-şi închipuie alţii că le e permis să-mi brutalizeze copilaşul? Apăsând un buton, îmi las jos geamurile de pe ambele părţi.
— Nu te atinge de maşina mea!
— Ai auzit, Isaiah? strigă tipul, dându-şi ochii peste cap.
Căţeaua asta de bani gata nu vrea să mă ating de maşina ei!
Scoţând un huruit, Mustangul lui Isaiah zvâcneşte în faţă, oprindu-se cu o fracţiune de secundă înainte de a-l lovi pe individ. Aproape lipit de bara de protecţie, tipul ridică braţele spre Isaiah.
— Ţi-ar trebui să fumezi ceva, ca să te calmezi!
Îmi mut maşina pe linie cu a lui Isaiah. Mâna mea dreaptă strânge cu putere schimbătorul de viteze, în timp ce-mi plasez talpa pe ambreiaj. Motorul lui Isaiah urlă lângă mine când el, cu schimbătorul de viteză în punctul mort, apasă pe acceleraţie.
Cei 300 de cai putere ai mei, cu un cuplu de 434 de Newtoni-metru, contra celor 215 cai putere ai lui, cu un cuplu de 386.
Cursa asta e a mea.
Adrenalina îmi bombardează fluxul sanguin şi simt cum puterea motorului mă imploră s-o descătuşez. Tipul cu cozi rasta îşi azvârle ambele braţe spre cer. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Am ajuns doar până la viteze mari, dar nu cât să-mi iau zborul; totuşi, n-are cum să fie chiar atât de greu.

Apăs ambreiajul exact în aceeaşi clipă în care pun piciorul pe pedala de acceleraţie şi trec maşina în viteză.
Pentru asta a fost construit Mustangul meu.
Urletul motorului lui Isaiah se aude din nou, iar sunetul îmi vibrează între straturile de piele şi muşchi. Tipul cu cozi îmi aruncă o singură privire. Apoi, se uită la Isaiah. Cât ai clipi, braţele sale se lasă cu repeziciune spre pământ.
Piciorul meu drept apasă pe acceleraţie, iar celălalt alunecă de pe ambreiaj. Botul Mustangului lui Isaiah se înalţă. Maşina lui se avântă înainte, iar eu mă pregătesc pentru lovitura de bici a vitezei, însă maşina mea se zguduie o dată, după care se opreşte, redusă la tăcere.
Nu se poate.
Imposibil să se-ntâmple una ca asta!
Nu!
Mi-am luat piciorul de pe ambreiaj mult prea devreme.
Nu!
N-am ambalat motorul la timp.
Pe naiba!
N-am avut nici cea mai mică şansă.
Isaiah a trecut deja de jumătatea cursei. Pornesc motorul, fără să-mi iau în seamă instinctul care-mi cere un start în forţă şi concentrându-mă asupra schimbării vitezei. O să termin cursa asta, chiar dacă e evident cine a câştigat-o.

Isaiah

Privesc în oglinda retrovizoare şi văd cum îngerul porneşte din nou motorul şi calcă pedala de acceleraţie până la podea. Cu câteva secunde mai devreme, avusesem îndoieli cu privire la şansele mele de câştig, însă instinctele mi se dovediseră juste:
ea nu avusese viteza de reacţie necesară pentru un start perfect. Am câştigat fabuloasa sumă de douăzeci de dolari din pariul direct pe cursa asta, însă sper la cel puţin un miar pentru când îmi va da Eric cota mea din câştigurile lui.
Buzele mi se arcuiesc în sus când trec de indicatorul de finiş.
Rabla mea a bătut un GT 2005. Numai isprava asta şi ar merita o vizită la salonul de tatuaje. Asta, cu condiţia să am bani. Ridic piciorul de pe acceleraţie şi întorc capul, ca să văd în ce stadiu e îngeraşul. Fir-ar să fie, rapidă maşină mai are!
Încetinesc, opresc şi o aştept să ajungă lângă mine. Gloata adunată la patru sute de metri urlă din rărunchi. O imensă parte din mine ar vrea ca ea să treacă mai departe şi să se ducă direct acasă. Fetele ca ea n-ar trebui să audă astfel de cuvinte azvârlite în noapte. O mică parte din mine ar vrea ca ea să se oprească, astfel încât să-i pot vedea expresia simpatic-iritată din clipa în care-şi va da seama că un vagabond oarecare a întrecut-o pe ea şi maşina ei scumpă.
Îngeraşul mă ajunge, în sfârşit, şi zâmbetul

superior îmi piere de pe buze când îi examinez înfăţişarea. Becul de deasupra noastră formează o aureolă strălucitoare în jurul părului ei răvăşit. Ea n-ar trebui să fie aici. La drept vorbind, totul e nepotrivit la situaţia asta.
Gâtul îmi zvâcneşte când înghit în sec şi, deodată, pielea parcă mi-e prea strâmtă. Instinctul? Al şaselea simţ? Am învăţat de timpuriu, în viaţa mea, să nu minimalizez niciodată senzaţia asta. Zarva spectatorilor se transformă într-un zumzet slab şi privesc în oglinzile laterale, încercând să descopăr primejdia iminentă.
Şi atunci o zăresc: o uşoară fulgerare de lumini intermitente.
Las deoparte toate celelalte sunete şi-mi încordez auzul, căutându-l pe cel care mi-ar putea nărui întreaga lume: un vaiet îndepărtat de sirenă.
— Poliţia! răcnesc.
Fulgerele albastre şi roşii strălucesc în depărtare. Se dezlănţuie haosul. Spectatorii se reped spre maşinile lor.
Portierele se trântesc şi motoarele prind viaţă, huruind îngrijorate. Tălpile izbesc caldarâmul şi se aud voci îndemnându-i pe ceilalţi să se ascundă pe aleile întunecate din spatele depozitelor.
Bag în viteză şi-mi trântesc piciorul pe acceleraţie. Demarez în scrâşnet de cauciucuri. O înjurătură îmi scapă printre buze în timp ce trec într-a doua. Banii mei sunt la Eric şi-o să fie mult mai greu să-mi capăt ceea ce am câştigat pe merit, fără martorii care să ateste pariurile încheiate.

Oricât de mult m-aş strădui, naibii, până la urmă tot ajung de fiecare dată la pământ.
Privesc în oglinzi ca să văd din ce direcţie se produce invazia. Există trei ieşiri din labirintul ăsta de depozite, iar poliţiştii cunosc una dintre ele, poate chiar două, însă cea de-a treia va însemna un drum al naibii de complicat.
Un obstacol alb, solitar, din mijlocul străzii, mă obligă să frânez brusc.
— Ce naiba?!
Ea a rămas tot acolo – îngeraşul – ca o afurisită de ofrandă pironită de pământ. Smucesc volanul şi fac stânga-mprejur spre locul din care am pornit acum câteva secunde. Ce mama naibii o fi păţit?
Oglinda din stânga mea trece milimetric de a ei când opresc lângă geamul ei deschis.
— Pleacă mai repede de-aici!
— Nu ştiu încotro, îmi răspunde, cu obrajii viu îmbujoraţi, într-un izbitor contrast cu pielea palidă din jurul ochilor. Are ochii mari, înnebuniţi de frică.
Îmi încordez mai tare degetele pe volan. Mama mă-sii! Să scapi de poliţişti cu o singură maşină e, şi-aşa, destul de greu. Să mai ai şi o coadă, asta nu face decât să complice situaţia, dar nu pot s-o las de izbelişte.
— Hai după mine!

Rachel

Isaiah îmi ocoleşte maşina şi demarează în direcţia din care venise. Pornesc în mare viteză şi fac tot posibilul ca să manevrez cu mâinile şi picioarele care nu mai vor să răspundă la comenzi. Acul vitezometrului urcă, în strădania mea de a nu rămâne de căruţă.
Poliția.
Aerul mi se poticneşte în plămâni şi în gât, făcându-mă să mă sufoc. Fraţii mei or să mă asasineze. Să mă omoare. Să mă răstignească. Şi să nu-mi ierte niciodată boacăna asta. Mâna îmi alunecă de pe schimbătorul de viteze şi-mi apasă stomacul mistuit de greaţă.
Tata o să-mi ia maşina. Copilaşul meu. Nu mi-ar fi cumpărat-o în ruptul capului dac-ar fi ştiut că sunt dependentă de viteză.
Cât despre mama…
Cum să-i explic eu toate astea? De ce nu sunt acasă la o oră atât de târzie? De ce sunt la periferia oraşului? De ce particip la curse ilegale? Sau, încă şi mai rău, cum să-i explic de ce-am vrut să particip la curse ilegale?
Isaiah virează strâns la stânga. Luminile de frână nu i se aprind nici măcar o dată. Întind mâna spre schimbătorul de viteze şi alternez apăsarea pe pedale, ca să pot lua virajul.
Cauciucurile din spate derapează sub mine şi mă lupt cu ambele mâini să ţin volanul ca să nu intru cu maşina într-un container pentru gunoi.
Senzaţia de claustrofobie mă copleşeşte tot mai

mult pe măsură ce clădirile se apropie treptat din ambele laturi, făcând ca drumul să devină din ce în ce mai îngust şi mai dificil de condus pe el. Carosabilul e plin de gunoaie şi simt un gol în stomac când îmi dau seama că n-am cum să le evit. Isaiah trece peste ele, ceea ce trebuie să fac şi eu.
Isaiah stinge farurile, iar eu îi urmez exemplul. Strălucirea lunii pline e singura lumină prăpădită care ne călăuzeşte.
Mustangul lui se îndepărtează de al meu, aşa că trec într-a patra. Mergem prea repede. Prea repede, pe un drum mult prea îngust. Mă cutremur simţind cum trec roţile peste gunoaie şi un zăngănit de sub maşină mă determină să mă chircesc de spaimă. O fi lovit ceva rezervorul de benzină? Transmisia?
Inima îmi bate de să-mi sară din piept când maşina mea trece zburând printr-o intersecţie. Cu coada ochiului, descopăr maşinile poliţiei gonind în paralel cu noi, pe o stradă mult mai largă. Sirenele urlă prin noapte şi, când Mustangul meu se trânteşte din nou pe caldarâm, mă aştept să le aud ţipând chiar în spatele meu.
Întunericul mă învăluie din nou. Trec într-o viteză inferioară când văd că Isaiah ia un viraj la dreapta în ultimul moment. E prea rapid, ceea ce mi se pare imposibil, fiindcă maşina mea e mai bună ca a lui. Clatin din cap, conştientizând diferenţa: el e un şofer mai bun. Nu e greu să-ţi dai seama. Eu nu sunt bună de nimic.

Spatele maşinii lui Isaiah derapează, aşa că-mi trântesc piciorul pe frână, ca să nu mă izbesc de el. Tot aerul îmi iese din plămâni, şuierând. De-o parte şi de cealaltă a maşinii mele, pereţii metalici ai magaziilor ameninţă să-mi zgârie oglinzile laterale. El încetineşte şi, mulţumită luminii slabe a unei lămpi de veghe de deasupra unei uşi pentru aprovizionare, observ motivul pentru care a redus viteza: din cauciucul din stânga-faţă ies fâşii-fâşii. Isaiah şi-a distrus cauciucul.
Ce porcărie! O să ajung la închisoare, iar mama o să facă o criză de nervi. O să plângă şi apoi o să-şi dea seama că eu nu sunt câtuşi de puţin fata pe care o iubeşte ea cu adevărat: că nu semăn câtuşi de puţin cu Colleen.
Isaiah scoate un braţ pe geam şi-mi face semn să mă apropii, în timp ce manevrează astfel încât să pătrundă cu maşina în spaţiul dintre două containere pentru gunoi. Opresc lângă el şi-l văd sărind jos din maşină.
— De două ori la dreapta. O dată la stânga. Apoi dai în autostradă. Fii cu ochii pe poliţişti. Goneau pe străzile din stânga şi din dreapta noastră.
Mi se pune un nod în gât. Din stânga şi din dreapta?
— Hai cu mine.
Isaiah se propteşte cu palmele de plafonul maşinii mele şi se apleacă, ajungând cu faţa la acelaşi nivel. Puternica aromă de mirodenii exotice îmi gâdilă nările şi mă obligă să inspir adânc.
Mă simt străbătută brusc de un sentiment

liniştitor, convinsă fiind, cumva, că Isaiah mă va scoate din încurcătura asta.
— Ei se străduiesc din răsputeri să-i găsească pe concurenţi, adică pe noi. Dacă te-ar trage pe dreapta – îşi plimbă privirea pe părul meu, apoi pe haine – probabil că ţi-ar da drumul, dar nu şi dacă ai fi cu mine. Sau, mai ales, dacă ai fi cu mine. Du-te.
Imediat.
Încuviinţez din cap şi fixez cu privirea drumul din faţă. De două ori la dreapta. O dată la stânga. Şi, dacă ar fi să mă prindă, probabil că mi-ar da drumul. Arunc o privire spre Isaiah. El îmi atinge maşina, dar mie nici măcar nu-mi pasă. Ceea ce înseamnă una din două: ori sunt înfricoşată peste măsură, ori îmi place tipul. Îmi flexez degetele, care-mi transpiraseră pe volan, şi mă opresc la prima variantă. E clar că sunt înfricoşată.
— Şi tu ce-o să faci? îl întreb.
— O s-o iau pe jos, îmi răspunde şi cerceii din argint îi sclipesc în lumina lunii când ridică uşor din umeri. Du-te. Pot să-mi port de grijă şi singur, mă îmboldeşte, apoi se îndepărtează de maşina mea, luând cu el şi mireasma pronunţată a liniştii.
Comut în viteza întâi, dar un nou val de adrenalină îmi inundă sângele când văd o maşină a poliţiei trecând în viteză printr-o intersecţie, la două magazii în faţa noastră. Isaiah se retrage în penumbră, lipindu-se cu spinarea de peretele unui depozit. Săgetează cu privirea în susul şi-n josul aleii. Acum o oră, nu mi-ar fi trecut nicidecum prin

minte că unul ca el ar putea să fie salvatorul meu, însă asta e. Ce fel de om aş fi, dacă mi-aş lăsa de izbelişte salvatorul?
— Nu plec fără tine, îi zic.
— Fir-ar să fie, exclamă el, frecându-şi ţeasta rasă cu palma.
Pleacă, şi gata!
— Promite-mi că n-o să fii prins. Promite-mi c-o să fii bine.
Încremeneşte la jumătatea mişcării şi mă săgetează cu o privire îngheţată.
— N-o să te torn, n-ai grijă!
Să mă toarne? Îmi încreţesc fruntea. Cui? Se aude vaietul unei sirene, mult mai aproape decât mi-ar fi plăcut. Clipesc iute şi răspunsul mi se dezvăluie, aducând cu el un sentiment apăsător. Se referă la poliţie. Isaiah ştie c-o să fie prins.
— Eu… eu nu-mi fac griji pentru asta. Îmi fac griji pentru tine.
Isaiah mormăie un cuvânt care începe cu F şi se apropie de mine cu paşi apăsaţi.
— Eu conduc.
Să conducă el? Nici gând! Nimeni nu-mi conduce mie maşina!
— Nu cred că…
Isaiah deschide portiera şi mă fixează de sus cu ochii lui cenuşii, duri.
— Treci în dreapta. Acum!
Trec în dreapta. Acum. Gata. Mă preling pe lângă bord şi mă prind cu mâinile de marginea scaunului, iar Isaiah închide portiera şi, simultan,

ambalează motorul. Îmi închei centura de siguranţă în timp ce el ia un viraj strâns la stânga. Acul vitezometrului continuă să urce.
— Crezusem c-ai zis de două ori la dreapta, remarc eu.
— Poliţistul pe care l-am văzut a luat-o chiar pe drumul ăla, îmi explică, verificând fără astâmpăr imaginea din oglinda retrovizoare. Nu sunt interesat să gonesc după el. Tu eşti?
Scutur din cap, deşi mă îndoiesc că vede. Rămâne cu ochii spre spaţiul din ce în ce mai strâmt din faţa noastră. Parcă nici măcar n-am mai fi pe o stradă, ci pe un trotuar. Stomacul îmi e cuprins de crampe. Porcăria naibii! Suntem pe o pasarelă!
Zgomotul profund al motorului turat sporeşte, până când Isaiah trece într-a patra. Of, ce naiba, o să vărs! Avem suta la oră!
— Ia-o mai încet!
— S-o iau mai încet? repetă el, zâmbind.
Eu sunt la câteva clipe distanţă de un atac de panică, iar tipul chiar zâmbeşte!
— Maşina ta poate mai mult decât dublu faţă de ce-i cer eu.
De fapt, a fost construită ca să fie lăsată să se dezlănţuie. N-ar fi rău s-o încerci, din când în când.
— Ba chiar o las să se dezlănţuie. Tomberonul!
Închid ochii şi-mi înghit un ţipăt, în timp ce maşina coteşte la stânga. *Respiră, Rachel, respiră*. O criză de isterie n-ar putea să amelioreze cu nimic situaţia.

— Serios, ia-o mai încet!
Deschid ochii, la timp ca să-mi doresc să-i fi lăsat închişi. Un container. Un container uriaş. Un container al naibii de uriaş, care o să-mi distrugă maşina.
— Nu poţi să treci. Nu poţi, nu poţi, nu poţi…
El, însă, virează la dreapta, pătrunzând pe o alee în toată regula.
— Să nu-i faci rău. Te rog, să nu-i faci rău. Da? îl implor, în timp ce ochii înlăcrimaţi mă ustură, chestia cu respiraţia nu-mi funcţionează şi totul pare scăpat de sub control. E a mea, îi mărturisesc. Maşina asta e a mea. Nu am prea multe care să fie ale mele. Aşa că nu vreau s-o distrugi, bine?
— Cum te cheamă? întreabă el, cu cea mai calmă şi mai profundă voce din câte am auzit vreodată.
— Ce?
— Numele tău. Vreau să-ți știu numele.
— Rachel, îi răspund, cu un glas piţigăiat.
— Rachel, repetă el, lungind mult silabele.
Văzând că nu mai spune şi altceva, întorc faţa spre el.
Privirea i se plimbă între drum şi mine.
— Eu sunt Isaiah, îmi zice, şi-ţi jur c-o să am grijă de tine şi de maşina ta.
Respiraţia îmi devine un pic mai uşoară.
— Bine, îi zic.
Îi simt din nou mirosul. Aroma aia liniştitoare. Cea care a devenit noua mea preferinţă. Inspir şi mai adânc.

Isaiah schimbă viteza şi, pentru prima dată, apasă pe frână.
— Imediat cum opresc, cobori.
Nu mai am timp să-l întreb ce vrea să zică. Opreşte motorul, sare jos şi apasă câteva butoane ale unei telecomenzi. Eu cobor, aşa cum mi-a cerut, şi-mi frec braţele în timp ce el îmi împinge maşina în garaj şi încuie la loc uşa după ea.
— Ce faci? îl întreb.
Ne smucim amândoi capetele spre dreapta când auzim sirena ţipând de cealaltă parte a magaziei. Fulgerele albastre se reflectă de perete. Isaiah mă apucă de mână şi mă dirijează cât mai departe de poliţişti.
— Nu se poate să mă prindă aici! îmi zice.
Inima îmi dă rateuri. El mă ține de mână. Un băiat mă ține de mână. Mă atinge. Degetele lui parcă s-au împletit cu ale mele. N-am mai ţinut niciodată un băiat de mână şi-mi place senzaţia. Foarte plăcută. Caldă. Puternică. Minunată. Şi-ar fi de un milion de ori mai bine dacă i-aş plăcea băiatului care mă ţine de mână.
Sau dacă el mi-ar plăcea mie.
Ieşim amândoi pe un trotuar plin de freamăt. Frica îmi invadează tot trupul şi, dacă n-ar fi fost mâna lui vânjoasă învăluind-o pe-a mea, îmboldindu-mă să merg înainte, aş fi încremenit locului.
Of, ce rahat…
Rahatul naibii!
Rahatul naibii, cu cireaşă în vârf!
Sunt în zona cluburilor de noapte. Nu e un loc în

care să te duci când ai şaptesprezece ani. Nu. E un loc în care să te duci când ai douăzeci şi unu. Sau, un loc în care să te duci când te dai ca având douăzeci şi unu de ani. Şi eşti la facultate. Şi vrei să te îmbeţi. Sau ai o motocicletă. Şi vrei să te îmbeţi. Sau eşti prostituată. Şi vrei să te îmbeţi. Sau eşti un tip dubios. Şi vrei să te îmbeţi.
Fratele meu West vine pe-aici.
Dar eu? Eu, nu.
Firme luminoase atârnă deasupra intrărilor în barurile păzite de bărbaţi vânjoşi. Oamenii alcătuiesc şiruri lungi, şerpuind de-a lungul trotuarului, aşteptând să fie primiţi înăuntru. Bărbaţii se înalţă deasupra fetelor foarte sumar îmbrăcate. Majoritatea celor de pe trotuar râde. Unii se giugiulesc. Toţi sunt piliţi.
Isaiah mă trage de mână, aducându-mă mai aproape de el.
Braţele ni se ating şi mă cutremur de parcă aş fi fost traversată de un fulger.
— Încă n-am ieşit din bucluc, mă avertizează el. Maşinile poliţiei sunt peste tot.
Dau să întorc capul spre stradă, dar mă opresc când Isaiah mă strânge de mână.
— Nu te uita. Nu trebuie să dăm de bănuit.
— Nu înţeleg, protestez în şoaptă. Nu suntem în maşinile noastre. De unde-ar putea să ştie?
— Ţi-am spus doar că eu n-o să te torn. N-am spus nimic despre oricine altcineva, îmi răspunde el, rămânând cu privirea îndreptată înainte.
Brusc, îmi simt gura uscată… prietenii lui West!

Oare au scăpat sau acum stau să le dicteze poliţiştilor numărul meu de telefon şi adresa? Oare se poate şi mai rău de-atât?
Isaiah îmi lasă mâna şi, dintr-o singură mişcare rapidă, mă lipeşte cu spatele de un perete rece din cărămidă. Trupul lui se preface într-o pătură fierbinte, groasă, peste al meu. Firicelele fine de păr de la ceafă mi se zbârlesc şi închid ochii simţindu-i răsuflarea caldă pe pielea din spatele urechii.
Sunt pe deplin îngrozită, însă în acelaşi timp am în tot trupul furnicăturile unei ciudate nerăbdări.
— Doi poliţişti patrulează pe stradă, îmi şopteşte el.
Zgâindu-mă peste bicepşii lui, zăresc două uniforme albastre venind cu paşi mari în direcţia noastră.
— Ce facem? întreb, într-o şoaptă abia mai presus de o răsuflare.
Îşi coboară mâinile spre mijlocul meu… spre mijlocul meu!
Şi mi se par foarte la locul lor acolo. Îmi place apropierea asta.
Poate că-mi place prea mult. Niciodată n-a mai fost vreun băiat atât de aproape de mine. Niciodată! Şi nu-mi vine să cred că se întâmplă acum, chiar dacă e numai ca să evităm o arestare.
Inima îmi bate cu frenezie. Isaiah e încins și înfricoşător și…
Fierbinte. De ce Dumnezeu şi-ar dori un băiat ca el să aibă de-a face cu o fată ca mine?

Valul de adrenalină trebuie să fie explicaţia. Asta trebuie să fie. Îmi dau seama ce simte el, fiindcă şi prin mine curge încă şuvoiul de adrenalină al cursei de pilot NASCAR a lui Isaiah. Îşi mişcă braţul, şi-mi place la nebunie cum i se încordează muşchii cu ocazia asta.
Încetează, Rachel. Nu e nimic adevărat. Concentrează-te.
— Sărută-mă, îmi şopteşte. Dacă mă săruţi, nu dăm de bănuit.
Casc gura, dar nu iese niciun sunet. Cum aş putea să spun că… eu nu știu să sărut?

Isaiah

Simt cum Rachel înţepeneşte din tot trupul. Am speriat-o.
Normal că am speriat-o. Am trântit un îngeraş de perete, în întuneric, şi i-am cerut să facă un lucru de neconceput.
Zona dintre omoplaţi mă furnică de parcă aş avea o ţintă pictată acolo. Probabil că poliţiştii ne cercetează cu privirile.
Ea îşi pune mâinile delicate pe antebraţele mele goale şi-mi şopteşte numele cu o tentă panicată.
— Isaiah, se uită la noi!
Fetele ca ea nu-i iau niciodată în seamă pe cei ca mine şi naiba să mă ia dacă nu-mi plac atingerile ei şi felul în care îmi pronunţă numele. Poate că sunt eu în multe feluri, dar naiv nu sunt. Dependenţa ei de mine e din cauza groazei

provocate de poliţişti.
— Spune-mi cât sunt de aproape, îi cer.
— Foarte, murmură ea.
— Se mai uită la noi?
Ea încuviinţează. Mama mă-sii!
Ar fi mult mai bine dacă ne-am săruta, dar nu vreau s-o târăsc mai adânc în iad forţând o interacţiune fizică. Îmi las capul în jos, îndepărtându-l de faţa ei şi oprindu-mă cu buzele aproape de gât. Pieptul lui Rachel tresaltă, inspirând precipitat.
Dumnezeu să mă ierte pentru faptul că o sperii.
— Apleacă-ţi capul spre mine ca să-ţi ascunzi faţa, o povăţuiesc în şoaptă. Doar o să pară că ne sărutăm.
Se conformează şi fruntea ei îmi atinge în treacăt obrazul.
— Iartă-mă, îmi zice.
— Pentru ce? o întreb, încruntându-mă.
— Pentru… pentru că… am provocat încurcătura asta. Ai fi fost în siguranţă acum, dacă n-aş fi fost eu.
— Ba nu, n-aş fi fost, o contrazic, întorcându-mi capul spre ea. Chipurile noastre sunt la doar câţiva centimetri depărtare, iar ea mă priveşte cu frumoşii ei ochi mari şi albaştri. Deasupra noastră, o lampă de veghe pâlpâie, aprinzându-se şi apoi stingându-se. M-am înşelat. Nu sunt albaştri. Au o nuanţă atât de închisă, încât par violet.
— Ai fi putut să pleci fără mine, îi amintesc.
Fiindcă eu n-o să uit asta niciodată. Niciodată. O

singură altă persoană din viaţa mea ar fi riscat totul pentru mine. Şi acea persoană e Noah. Legătura dintre noi a fost făurită din sângele bătăliilor câştigate şi pierdute împotriva sistemului. Ne înţelegem unul pe celălalt. Ne intuim reciproc. Ne acoperim reciproc. Suntem doi războinici supravieţuitori.
În schimb, fata asta… ea nu-mi era datoare cu nimic. E drept, eu m-am întors după ea, dar când am făcut-o, ştiam că tot aveam să ies la liman. Pentru ea, scenariul a fost cu totul altul. Când mi-a explodat cauciucul, Satana ne-a suflat în ceafă, dar ea a stat în calea văpăilor. Ce naiba, fără măcar să clipească, ea încă înfruntă infernul.
Eu îi sunt dator.
Expiră încet, tremurător. Îşi fixează privirea pe tatuajul cu
Nodul Fraţilor Săgeţii[2] de pe antebraţul meu stâng, apoi urmăreşte coada învăpăiată a dragonului care-mi şerpuieşte pe biceps şi dispare din vedere sub mâneca mea scurtă. Îmi dau seama ce vede: un vagabond.
Fără să-şi mişte capul, Rachel priveşte spre dreapta şi-şi muşcă uşor buza de jos. Am văzut trandafiri având culoarea buzelor ei.
— Au traversat pe partea cealaltă, mă anunţă.
Încordarea mi se scurge din muşchi. Îmi strecor

2 Simbol celtic, Frăția Săgeții (*Brotherhood of the Arrow*) simbolizând virilitatea și puterea masculină, precum și legătura spirituală dintre doi bărbați, nu neapărat frați de sânge.

din nou degetele printre ale ei şi-o trag în direcţia opusă celei în care au plecat poliţiştii. Avem nevoie să intrăm undeva, ca să nu mai fiu nevoit să dau cu fata asta de pereţii tuturor clădirilor. Ea merită mai mult. Apartamentul meu e aproape, dar nu destul de aproape. Eu şi Rachel avem nevoie de ziduri între noi și străzi.

Sigur o fi înălţat Rachel o rugăciune către Dumnezeu, pentru că, la câţiva paşi mai încolo, pe trotuar, sub o firmă luminoasă, se află răspunsul nostru: un tip care mi-a rămas dator pentru că i-am reparat maşina. Rândul celor care aşteaptă să intre în club se întinde dincolo de cordoanele din plastic şi înconjoară clădirea, însă noi nu vom avea de aşteptat.

Jerry îşi ridică bărbia în semn de recunoaştere din clipa în care mă zăreşte.

— Isaiah, care-i treaba?

— Am probleme.

— Eu n-am douăzeci şi unu de ani, şopteşte Rachel.

Nici eu n-am, dar putem să ne ascundem aici.

Afurisitului de grăsan îi tremură lanţurile de la gât când ne examinează din ochi, mai întâi pe mine, apoi pe Rachel. Ea mă apucă zdravăn de încheietură cu mâna cealaltă şi se mută astfel încât să ajungă în spatele meu. *Bine lucrat, îngeraş. Fă-l să înţeleagă că sunt omul tău. Bine, cel puţin, că prinzi repede.*

Îi mângâi cu degetul mare pielea delicată, în semn de aprobare, apoi mă opresc. Ea n-are nevoie de

aprobarea mea.
Nu sunt omul ei, însă, deocamdată, îi sunt pe post de protector.
Doi tipi aflaţi mai pe la mijlocul rândului încep să strige, întrebând ce-i nedreptatea asta, iar Jerry îi informează unde pot să-şi vâre plângerile. Îşi aprinde o ţigară şi-şi înclină capul spre scanner-ul poliţiei, plasat pe măsuţa de lângă uşă.
— Cineva a denunţat o cursă ilegală de maşini, iar poliţiştii numai de asta se ocupă. E primul pont zdravăn pe care l-au primit, de mai multe luni. Nu eşti implicat în acţiunea asta, nu-i aşa?
— Ar avea vreo importanţă?
Jerry rânjeşte, cu ţigara încă atârnându-i lipită de buza inferioară.
— Nu, răspunde, ridicând cordonul şi făcând un pas în lateral, ca să putem trece. Sunt foarte impresionat de faptul că te-ai scos.
Ne facem loc pe lângă Jerry, Rachel urmându-mă îndeaproape. Mă opresc în pragul uşii, pe jumătate încins de căldura din club, cealaltă jumătate fiind îngheţată de aerul nopţii. Jerry a spus că poliţiştii au avut un pont, nu un raport. O furie primejdioasă îmi încordează şira spinării.
— Ai spus că i-a informat cineva?
Jerry trage un fum, apoi îl dă afară.
— Mda. Spune-i lui Eric că are un sifon.
Un sifon… Pe naiba! Nu-i trebuie nimănui așa ceva. Eric și-așa e un nemernic afurisit şi-o să-l apuce demenţa dac-o să afle că le-a vorbit cineva poliţiştilor despre învârtelile lui. Rachel mă trage

uşor de mână, făcându-mă să-i acord din nou atenția.
— Isaiah, hai înăuntru.
Mda. Înăuntru.
Uşa se închide în urma mea şi aştept ca Rachel să-şi retragă mâna. Numai că, în loc de aşa ceva, ea se apropie şi mai mult de mine în timp ce studiază încăperea strâmtă. Tejgheaua barului, cu lemnul ei ros şi ciobit, se întinde pe toată lungimea peretelui din stânga, iar pe cel de vizavi, într-un colţ, e o scenă.
Acordurile unei chitare electrice interpretând un rock sudist îmi vibrează pe piele. Îmi lipesc palma între omoplaţii lui Rachel şi-o călăuzesc prin mulţimea densă spre fundul sălii, unde sper să găsim un separeu. Chiar dac-ar intra poliţiştii, s-ar da bătuţi până să treacă de toate grupuleţele.
— Poate c-ar fi mai bine să mergi tu înainte, strigă ea, când o împing în faţă.
Mă aplec spre ea, ca să-i pot şopti la ureche.
— Şi să risc ca nu ştiu ce nemernic beat să te pipăie pe fund?
Nu mă tentează să intru în vreo încăierare.
Întoarce repede capul, ca să vadă dacă vorbesc serios. Clatin din cap în semn de încuviinţare şi-o îndemn să meargă mai departe. Într-o gloată atât de compactă, s-ar găsi unii care să meargă şi mai departe cu pipăitul, dar nu e nevoie să-i mai spun şi asta. Pe măsură ce ne continuăm drumul, muzica se aude din ce în ce mai înfundat.
Ea se opreşte şi vrea să se aşeze la o masă pusă în

mijlocul drumului, dar eu scutur din cap şi-i arăt spre un separeu din colţ.
— Acolo, îi zic.
Preferând să am toată încăperea sub ochi, îi fac semn să se aşeze vizavi de mine, în timp ce eu îmi ocup locul pe banca lipită de perete. Rachel îşi scoate haina şi se lasă moale pe scaunul ei, ascunzându-şi faţa între palme.
— Părinţii mei or să mă omoare, suspină ea.
Nu ştiu de ce afirmaţia ei are un astfel de efect asupra mea, dar îl are. Pentru prima dată, după luni de zile, izbucnesc în râs.

Rachel

Îmi răsfir degetele şi mă zgâiesc printre ele la Isaiah. Râde de mine. Nu e un râs tare, nici zgomotos. La început, îi zăresc în ochi o mică notă de amuzament, însă, încetul cu încetul, ea dispare, iar râsul lui devine amar.
— Ce e? îl întreb.
— Tu, îmi răspunde, cercetând între timp cu privirea mulţimea.
Extrem de ruşinată, îmi îndrept spinarea şi-mi înfig degetele în păr. Probabil că arăt ca naiba.
— Ce e cu mine?
— O armată întreagă mobilizată împotriva curselor ilegale umblă să ne vâneze, iar pe tine te preocupă să nu fii pedepsită acasă, îmi explică Isaiah, aplecându-se în faţă.
Aşa, acoperă cu braţele cea mai mare parte a

jumătăţii lui de masă, plus un pic din a mea. Îmi pun mâinile pe genunchi şi-mi dau picioarele la o parte, ca să şi le întindă el pe sub masă.
Partea nostimă e că pare destins, însă ochii lui continuă să scruteze mulţimea.
— După ce te uiţi? mă interesez eu.
— După necazuri, îmi răspunde, fără să mă privească.
Înghit în sec şi iau un şerveţel din cutia de pe masă. Inima începe să-mi bată mai repede în timp ce rememorez evenimentele derulate în ultima oră.
— Sunt aici, poliţiştii?
El nu-mi răspunde şi palmele încep să-mi transpire.
Netezesc şerveţelul, după care încep să-l împăturesc.
— Trebuie să plecăm? Sau să rămânem?
Junghiuri de panică îmi străpung pieptul. Maşina mea! Of, ce porcărie… copilaşul meu…
— Dar maşina mea? E în siguranţă? Ar putea s-o găsească?
Sau s-o ia cineva? Dar maşina ta? Ce facem?
— Rachel, îmi răspunde Isaiah, cu o voce joasă, calmă, care mă determină să-l privesc în ochi. N-avem probleme. Am scăpat de poliţişti. Maşina ta e în garajul pentru care lucrez eu. Şi trebuie să fie cineva disperat de-a binelea ca să-mi şterpelească rahatul de maşină.
Toţi muşchii îmi înţepenesc, inclusiv inima. Mi s-a părut mie sau a zis că…

— Maşina ta *nu* e un rahat, protestez, tresărind când pronunţ cuvântul *rahat*, iar colţul drept al gurii i se arcuieşte în sus, ca reacţie.
Fixez cu privirea şerveţelul pe care mâinile mele îl împăturesc şi-l despăturesc fără încetare. Nu-mi place faptul că el mă descifrează atât de limpede.
— E… e superbă, mă bâlbâi mai departe. Maşina ta, adică.
Preferata mea e Cobra model 2004.
Părinţii noştri ne-au cumpărat, mie şi fraţilor mei, câte o maşină la alegerea noastră, când am împlinit şaisprezece ani. Eu am cerut un Mustang Cobra din 2004, ultimul an în care s-a fabricat modelul acela, dar tata a crezut că n-o să observ diferenţa şi mi-a luat copilaşul de acum. Îmi iubesc copilaşul, dar ştiu care e diferenţa, chiar dacă mă prefac că nu.
— N-am mai văzut până acum un GT din ’94 atât de îndeaproape, continui, sperând că pot declanşa o conversaţie.
Niciun răspuns. Ochii îi sunt iarăşi neastâmpăraţi, chiar dacă restul trupului rămâne complet nemişcat. Împăturește.
Despăturește. Împăturește până când şerveţelul devine atât de gros, încât nu-l mai poţi împături. Degetele mele dau drumul şerveţelului şi pliurile i se desfac. Îl netezesc şi-o iau de la capăt.
Nu-l cunosc pe băiatul ăsta şi nici el nu mă cunoaşte pe mine. Mă urăşte. Sigur mă urăşte. Sunt o povară pentru el şi am remarcat cum mi-a privit hainele, cerceii cu diamante, brăţările din

aur de la încheietură, maşina. Îşi dă seama clar că nu sunt din partea asta a oraşului... că nu e locul meu aici. Cu toate că nici acasă nu e locul meu. Dar el mi-a spus, înaintea cursei, să plec. Nu l-am ascultat. Iar acum sunt o piatră de moară pe care o duce după el.
Buza de jos începe să-mi tremure, aşa că mi-o prind între dinţi. Mai întâi, discursul ăla odios. Iar acum, asta. Sunt înfricoşată. Sunt la câteva secunde distanţă de un atac de panică şi vreau să merg acasă.
Încerc să respir adânc. Aşa m-a învăţat să procedez terapeuta mea din gimnaziu. Asta, şi să mă gândesc la alte lucruri.
— N-ar trebui să vorbeşti aşa despre maşina ta, zic iar.
Nu ştiu de ce nu mă pot abţine de la vorbit, însă maşina lui e o comoară, el sigur o ştie, iar maşinile sunt singurele lucruri care nu mă fac să plâng.
— A fost desemnată de *Motor Trend* maşina anului ’94.
— Mda, răspunde el, pe un ton plictisit.
— A fost anul în care au pus la loc pe grătarul maşinii emblema cu căluţul.
— Mmm-hmm.
— Are un motor cu opt cilindri în V.
Iar eu nu mai am ce să mai spun despre maşina lui.
— Dar ceea ce nu înţeleg eu e de ce au acceptat uzinele Ford să producă maşina pentru cea de-a treizecea aniversare folosind acelaşi motor ca la

modelul ’93 şi pierzând zece cai putere.
Bat câmpii. Închid gura şi oftez adânc. Oricum, nu se poate spune că el ar asculta ceva. Cum am mai zis, băieţilor nu le plac fetele care discută despre maşini.
Spre surprinderea mea, îmi răspunde.
— Eu n-am motorul original al maşinii.
Îmi ridic brusc privirea spre el.
— Serios? Știu că, probabil, sună de parcă ţi-aş vorbi de rău maşina, dar, pe bune, motorul a fost super. Adică, pui un alt filtru pentru aer, mai umbli la transmisie, sau, nu ştiu, alte chestii, şi… bang! Căluţul tău zboară!
Sprâncenele i se apropie una de cealaltă, formând o grămadă de cute între ele. Deschide gura. O închide la loc. Trage de cercelul de jos din urechea dreaptă, apoi se relaxează pe spătar.
— Cum de ştii atât de multe despre maşini? se interesează.
— Am citit, răspund, ridicând din umeri.
— Ai citit, mă imită el maimuţărindu-se şi privindu-mă amuzat.
— Am citit, repet eu, după care se lasă câteva clipe de tăcere între noi, timp în care formaţia începe să interpreteze o piesă de-a lui Jason Aldean[3]. Mersi pentru că te-ai întors după mine, îi zic.
E rândul lui să ridice din umeri.
— N-ai pentru ce. Eu îţi mulţumesc pentru că nu

3 Muzician american de country, pe numele adevărat Jason Aldine Williams.

m-ai lăsat acolo, la depozite. Îţi sunt dator.
Îţi sunt dator.
O minusculă fluturare de aripi îmi gâdilă pieptul pe dinăuntru la auzul acestor ultime trei cuvinte. Sau poate e din cauza felului în care ochii lui cenuşii se fac precum cărbunele, ca şi cum ar jura să îndeplinească un pact. Oricum ar fi, momentul are o încărcătură grea şi nu mă pot abţine să-mi abat privirea.
— Oricine ar fi făcut la fel, îi răspund.
— Ba nu, n-ar fi făcut, insistă el. Tu puteai să scapi basma curată şi fără mine. Eu nu-mi pot permite să fiu arestat, Rachel, aşa că-ţi sunt dator vândut.
Pieliţele de la unghiile mele nu mi s-au părut niciodată atât de interesante.
— Prin urmare, presupun că şi eu îţi sunt îndatorată, din moment ce te-ai întors după mine.
— Nu, răspunde el, automat. Tu ai sacrificat al naibii de mult mai mult pentru mine.
Îmi muşc buza pe dinăuntru ca să-mi camuflez zâmbetul în formare. Foarte bine, aşadar toată povestea asta e super. Sunt pe deplin conştientă de faptul că am doar şaptesprezece ani şi mă aflu într-un bar din cauză că mă ascund de poliţie, iar tipul din faţa mea e opusul meu din mai multe puncte de vedere decât aş putea eu să număr, dar nu mă pot împiedica să mă simt ca o prinţesă, al cărei cavaler îi declară credinţă.
Şi, fiindcă momentul e atât de intens, şi nici gând să fie la fel de important pentru el, pe cât e pentru mine, îmi dreg glasul şi forţez o schimbare a

subiectului.
— Aşadar, asta înseamnă că suntem prieteni?
Bun, asta înseamnă că modific regulile jocului în ultima clipă. Ştiu, ştiu, orice fată care se respectă ar fi lăsat baltă subiectul, dar simt nevoia să ştiu. Nu am prea mulţi prieteni şi-mi place ideea de a avea un prieten în afara fraţilor mei.
— Mda, zice el, ciocănind cu degetul în masă. Cred că da.
Super. Las şerveţelul şi întorc capul spre scenă. Bateristul încheie *My kinda party*[4], iar chitaristul trece direct în *Sweet home Alabama*[5].
— Îmi place cântecul ăsta, îi zic.
Cei adunaţi grămadă în apropierea scenei îşi aruncă braţele spre tavan şi se leagănă în ritm cu acordurile care fac să vibreze nu numai podeaua de sub noi, ci şi masa şi scaunul meu. În asemenea măsură, încât întregul trup îmi tremură odată cu sunetele. În jurul scenei există o anume energie care luminează barul, mai devreme întunecos. Ceea ce părea, acum câteva momente, mohorât şi copleşitor, acum arată luminos şi hipnotic.
— Dansezi de obicei? îl întreb pe Isaiah, cu un zâmbet pe faţă care mă surprinde chiar şi pe mine.
El mă fixează cu privirea pentru câteva clipe,

4 Cântec compus și înregistrat pentru prima dată în 2009 de Brantley Gilbert, dar care a cunoscut notorietatea prin versiunea interpretată, în anul următor, de Jason Aldean.
5 Celebră piesă din anul 1974 a formației Lynyrd Skynyrd, una dintre principalele exponente alte curentului muzical denumit Southern rock (rock sudist).

nemişcat ca o statuie.
— Nu.
— De ce?
— Nu sunt mare amator de înghesuială.
Nici despre mine n-ar putea spune careva că mă dau în vânt după îmbulzeală, dar privesc din nou peste umăr furnicarul de trupuri agitându-şi pumnii la unison cu solistul vocal, în timp ce toată lumea zbiară refrenul.
— Pare distractiv. Atât timp cât nu eşti pe scenă, nu te vede nimeni.
— Sunt prea multe variabile într-o mulţime de dimensiunile astea.
Nu pricep ce vrea să zică.
— Ce înţelegi prin variabile?
Isaiah răsuflă încet, iritat, parcă vrând să-şi adune răbdarea.
— Golani băuţi puşi pe fapte rele. Nemernici nebăuţi care sar la bătaie din te miri ce. Hoţi de buzunare. Nu poţi să ştii ce se poate petrece acolo.
— Nu cred că ar îndrăzni cineva să se pună cu tine, îi zic, dar imediat simt un gol în stomac, fiindcă a fost o replică foarte neinspirată. Nu că ai fi o persoană înfricoşătoare, sau mai ştiu eu cum, adaug, încercând s-o dreg.
Isaiah ridică dintr-o sprânceană.
— Nu sunt?
— Nu, mă grăbesc să-i răspund, dar încep să şovăi când îi descopăr un licăr jucăuş în ochi.
Chiar dacă tot ce mai am raţional în mine îmi urlă

să las baltă conversaţia asta, mă hotărăsc să mizez pe dramul de amuzament de pe chipul lui.
— Bine, dacă ai conduce un Camaro, aş fi nevoită să reevaluez situaţia, îi zic, iar el râde.
Dar nu e râsul acela apăsător de mai devreme. E un râs grozav. Un râs sănătos. Unul care-mi face colturile buzelor să se arcuiască în sus. Isaiah, tipul care acum o oră se comporta ca un animal de pradă din junglă, are acum aura satisfăcută a unui motan scăldat de razele soarelui.
— Câţi ani ai? se interesează el.
— Tocmai am împlinit şaptesprezece.
— Eşti în ultimul an la liceu?
Scutur din cap.
— Sunt în anul al treilea la şcoala particulară Worthington.
Ceva din aerul de panteră îi reapare când îşi face gâtul să trosnească, întorcându-l spre dreapta şi amintindu-mi că, totuşi, poate fi letal. Presupun că a auzit de şcoala mea.
— Dar tu, câţi ai? îl întreb, la rândul meu.
— Şaptesprezece.
Aerul îmi rămâne în gât şi mă înec, tuşind în palmă de parc-aş fi ciumată. Nu-l crezusem prea bătrân, dar felul în care se comportă, vorbeşte, se mişcă… Eu crezusem c-ar fi mai mare decât…
— Şaptesprezece ani?
— Mda.
Pentru câteva clipe fugare, uluitoare, veşnic-rătăcitorii lui ochi cenuşii privesc în ochii mei şi atunci văd: are şaptesprezece ani. În ei găsesc o

mică fărâmă din acea vulnerabilitate care mă mistuie şi mă sugrumă. Dar, la fel de repede pe cât a apărut, fărâma aia dispare, iar el reîncepe să cerceteze salonul după cine ştie ce ameninţare.
Îmi place că suntem de aceeaşi vârstă, cel puţin din punct de vedere fizic. Ceva îmi spune că sufletul lui e mult mai matur.
Pauza din conversaţie devine stânjenitoare, aşa că forţez mai departe.
— Şi?
— Şi ce?
— Tu eşti…?
Oare chiar trebuie să smulg de la el fiecare răspuns? Îi fac semn cu mâna să continue.
— Aici era spaţiul pe care trebuia să-l completezi cu anul tău de liceu.
— Ultimul, răspunde el. Şi eu nu sunt la şcoala particulară
Worthington.
— Nu mai spune, replic eu, lăsându-mi sarcasmul să se reverse. Aş fi pus pariu că ai candidat anul trecut pentru un loc în comitetul elevilor pe şcoală.
Isaiah îşi scarpină ţepii din barbă şi pot să jur că vrea să-şi mascheze un zâmbet.
— Nu crezi că eşti cam prea vitează?
Fac ochii mari. Chiar a zis asta?
Se apleacă spre mine, îşi împreunează mâinile pe masă şi face din nou figura aia, când mă priveşte drept în ochi. Încerc să destram transa hipnotică, însă, pe bune, e de parcă privirea lui m-ar ţine

prizonieră.
— Dintre studenţii ăia care au fost cu tine, era vreunul iubitul tău?
O uşoară dogoare mi se strecoară în obraji. De data asta, nu e provocată de panică, ci de… de…
— Nu, n-am niciun iubit.
Răspunsul pe care i-l dau mă face să mă intimidez, iar timiditatea îmi dă puterea de a privi în altă parte. Când te gândeşti că lui i-am părut vitează… Mi-aş fi dorit eu să fiu vitează. Mi-aş fi dorit ca toţi oamenii pe care-i întâlnesc să mă creadă astfel. Şi nu o laşă, aşa cum sunt în realitate.
— E bine. Aia erau nişte fraieri. Stai la distanță de ei.
— Eşti cam despotic, îi zic, în glumă.
Isaiah e mult prea serios ca să-şi găsească timp pentru demonstraţii de despotism. Însă principalul e că el e total diferit de fraţii mei, care cer totul de la mine, pur şi simplu, terorizându-mă.
— Nu sunt despotic, răspunde şi un mic fior îmi sugerează că e dispus să intre în joc.
Asta nu sunt eu. În viaţa mea de zi cu zi, n-aş fi niciodată în stare să-mi găsesc curajul de a vorbi cu băieţii, darămite să-i tachinez; şi totuşi, asta fac chiar acum.
— Să ştii că eu am patru fraţi mai mari. Practic, trei fraţi mai mari şi unul geamăn, însă Ethan pretinde că e mai mare cu un minut. Ce vreau să spun eu e că ştiu ce înseamnă să fii despotic… iar tu eşti.
— Consideră că sunt sfaturi călduroase pentru

asigurarea supravieţuirii.
Râd, iar umbra întunecată de pe faţa lui se dă deoparte când schiţează un zâmbet. Chiar dacă nu e primul lui zâmbet pe seara asta, e primul care-i implică şi ochii, iar după felul prudent în care zâmbetul ăsta îi tot apare şi-i dispare, îmi dă impresia că-l surprinde şi pe el. Poate că-i lipseşte antrenamentul, ceea ce ar fi mare păcat. Are un zâmbet de-a dreptul năucitor.
Nu vreau ca jocul să se sfârşească. Nu vreau ca torentul ăsta să se oprească. Vreau să rămân aici, în separeul ăsta, cât mai mult timp posibil.
— Aşadar, primul sfat pentru mine e să stau la distanţă de prietenii fraţilor mei?
— Nu. Primul sfat pentru tine e să stai naibii la distanţă de cursele ilegale.
— Şi al doilea?
— Să devii mai conştientă de ceea ce te înconjoară. Tu te concentrezi prea mult pe ceea ce e în faţa ta şi nu pe ceea ce te pândeşte dintr-o parte şi din cealaltă. Să te fereşti de prietenii fraţilor tăi ar fi al treilea. Iar dacă fratele tău seamănă cât de puţin cu ei, să te fereşti și de el.
— Am ajuns la patru sfaturi. Mai sunt?
— Grămezi.
— Hai, ce mai aştepţi?
Abia acum îmi dau seama că suntem amândoi aplecaţi peste masă. Suntem ca două oglinzi, reflectându-ne reciproc, şi stăm şocant de aproape. Atât de aproape, încât frunţile mai au puţin şi se ating, şi-i simt căldura emanând din

trup. Capetele ne sunt înclinate în aceeaşi parte, iar pe mijlocul mesei, mâinile noastre sunt la o adiere distanţă de o mângâiere.
Energia şi căldura care ne înconjoară... un roi de fluturi îşi ia zborul în stomacul meu. Asta nu sunt eu. Câtuşi de puţin. Eu nu sunt fata care să-şi piardă vremea într-un bar. Eu nu sunt fata care să se simtă confortabil când discută cu băieţii. Și cu certitudine nu sunt fata care să se aplece peste masă, ca să fie mai aproape de cineva.
Şi totuşi, fac toate lucrurile astea şi savurez din plin fiecare clipă afurisită.

Isaiah

O şuviţă cârlionţată din lungul ei păr auriu îi cade peste faţă, scoţându-i în evidenţă curbura sexy a bărbiei şi genele dese. Aş face orice ca s-o determin să vorbească în continuare, fiindcă sunetul vocii ei creează un puternic contact. Rachel e ca o flacără strălucitoare dogorind prin întuneric. Nu ştiu ce naiba se petrece, însă eu totdeauna am fost dintre cei cărora le place focul.
Mi-a cerut încă un sfat pentru supravieţuire. Sunt martorul primului ei contact cu realitatea. Dac-ar fi să fiu cinstit cu ea, următorul sfat ar fi să stea la distanţă de mine. De un vagabond care nu s-ar potrivi niciodată în lumea unei fete care poartă bijuterii ca ale ei, conduce o maşină ca a ei sau merge la o şcoală ca a ei. Un vagabond crescut de sistem, crescut practic pe străzi.

— Isaiah, mă interpelează ea, cu un zâmbet orbitor, ai de gând să-mi spui care ar fi următorul sfat, sau ce?
Fii bărbat! Spune-i să stea departe de tine.
Sau ia-o acasă şi petreceţi-vă noaptea împreună.
Aş putea să fac asta, dar poate că n-ar trebui. Chiar dacă am dezbrăcat-o de mai multe ori mental, de fiecare dată încet şi metodic, imaginându-mi părul ăsta blond revărsat pe pernă, în patul meu, trebuie să ţin cont de faptul că fata e naivă rău.
Însă faptul că e naivă cu privire la viaţa pe străzi nu înseamnă că ar fi naivă şi în privinţa lumii în general. Fată frumoasă, suficient de încrezătoare în sine ca să mă tachineze…
Probabil că şi-a făcut şi ea destule jocuri. În definitiv, ea a fost cea care a căutat o cursă ilegală: senzaţii tari.
— Nu te înţeleg, îi zic.
— Cum adică, nu mă înţelegi?
Rachel îşi lasă capul într-o parte, ca un căţeluş, şi e al naibii de drăguţă, într-atât, încât sunt nevoit să mă lupt cu impulsul de a-i zâmbi iar. Discuţia asta jucăuşă derulată între noi e ceva nou pentru mine, iar eu nu mă dau în vânt după noutăţi.
— Ce căutai pe străzi în seara asta? o întreb la rândul meu, neluându-i în seamă întrebarea.
— Cursa de astă-seară a fost o întâmplare. De obicei, doar conduc pe ici, pe colo, îmi răspunde Rachel, făcându-şi de lucru cu una dintre brăţările din aur masiv de la încheietură.

Dac-aş amaneta-o, probabil că mi-aş putea plăti chiria pe un an cu banii primiţi.
O umbră îi coboară pe faţă, răpindu-i o parte din lumină.
Mare păcat, naibii!
— Să fiu în maşina mea, s-o las să alerge… astea sunt printre puţinele momente în care mă simt eu însămi.
Rachel se retrage ceva mai înapoi pe scaunul ei, părând un pic dezorientată. Nu vreau să văd cum exteriorul ei reflectă interiorul meu. Îmi aminteşte prea mult de lucrurile pe care încerc să le dau deoparte.
— În orice caz, reia Rachel, dându-şi ochii peste cap ostentativ, ca să-şi minimalizeze importanţa afirmaţiei, eu conduc de plăcere. Ştiu că sună prosteşte, dar când îmi conduc maşina… atunci sunt eu însămi.
— Nu sună prosteşte!
Pentru că aşa mă simt şi eu când sunt la volanul Mustangului meu.
— Pe bune? Chiar nu ţi se pare că sună prosteşte?
— Chiar nu.
Un zâmbet timid îi arcuieşte buzele și, chiar dacă se concentrează în continuare asupra brăţării, văd că o suceşte cu o energie reînnoită. Mă las şi eu pe spătar. Ce naiba e cu mine, de-mi place că am făcut-o pe o fată bogată să se simtă mai bine?
Fir-ar să fie, mi-ar trebui o bere!
Un zgomot de sticlă spartă îmi smulge atenţia de la Rachel şi mă face să sar în picioare. O

vânzoleală de braţe şi pumni izbind al naibii de îndârjit îmi aprinde instinctele. Cei doi studenţi care s-au încăierat se prăbuşesc pe o masă din apropiere. Fiind programat pentru luptă sau fugă, aleg să comut pe luptă. Rachel, pe de altă parte, nu face nimic: încremeneşte.
— Vino şi suie-te pe bancă! urlu la ea. Cu spatele la perete.
Cei doi se pun pe picioare şi, înainte ca Rachel să înţeleagă măcar ce i-am spus, nemernicul blond se azvârle ca berbecul în brunetul care se străduieşte să stea la verticală. Sărind peste masă, o salt pe Rachel de pe scaun, o lipesc cu spatele de perete şi-i fac scut din trupul meu.
Încleştaţi în îmbrăţişarea lor belicoasă, cei doi se izbesc de masa noastră, care se răstoarnă, muchia ei trecând milimetric pe lângă braţul şi piciorul meu. Mă aplec spre dreapta, ca să nu mă lovească în coapsă. Masa se răsuceşte cu o sută optzeci de grade şi aterizează în locul în care stătusem cu câteva clipe mai devreme.
— O, Doamne, o aud şoptind şi, în exact aceeaşi clipă, simt o umezeală răspândindu-se în jos pe tricoul meu şi o picătură de lichid curgându-mi pe braţ.
— Scuze!
Ridicat în picioare pe banca de lângă noi, un bărbat mai înalt decât Rachel ţine în mână o sticlă de bere goală, răsturnată în direcţia noastră.
— M-a luat valul uitându-mă la bătaia ăstora, se justifică el.

Întinde mâna spre Rachel, probabil ca s-o şteargă de bere, însă gheaţa care mi se formează în privire îl determină pe dobitoc să se oprească. *Aşa, ţine-ţi mâna la locul ei. Doar să te atingi de ea şi eşti mort.*

Zgomotele încăierării se sting.

— Partida s-a terminat! anunţă namila de paznic.

Are lejer o sută cincisprezece kilograme şi sfidează cu privirea pe oricine să-l contrazică, în timp ce-şi îndreaptă spinarea şi-şi încleştează pumnii. Alţi doi paznici se întorc dinspre partea din faţă a localului. Deja îi aruncaseră afară pe zurbagii.

Mirosul amărui de alcool îmi arde nările şi, când arunc o privire spre Rachel, închid ochii. Are părul şi tricoul îmbibate de bere. Ce porcărie!

— Rachel…

— Nu pot să mă urc într-o maşină în halul ăsta, exclamă, cu o evidentă notă de panică în voce. Dacă m-ar trage pe dreapta, poliţiştii ar crede că am băut, iar eu nu beau. Niciodată.

Începe să-şi scuture braţele ca o pisicuţă intrată în casă după ploaie. Fac un pas înapoi. Câţiva stropi de bere cad de pe ea pe bancă. Îmi frec ţeasta cu o mână. Dac-ar fi fost oricare altă fată, i-aş fi făcut capul mare pentru că dramatizează exagerat întâmplarea, însă văzând cum i se scurge culoarea din obraji şi cum începe să tremure din tot corpul, îmi dau seama că nu dramatizează. E îngrozită.

— Şi dacă reuşesc să ajung acasă? Ce-o să mă fac? continuă ea, scuturându-şi din nou braţele. Tonul

îi devine mai strident, iar cuvintele se rostogolesc unul peste altul. Nu se poate să merg acasă aşa. Nu se poate!
— Rachel!
Trebuie s-o fac să-și revină.
— Te-a lovit cumva?
Rămâne complet nemişcată, numai privirea îi săgetează spre mine.
— Tu ai păţit ceva? De tine au fost mai aproape. Of,
Dumnezeule, Isaiah! Ai nevoie să mergi la spital? Of, fir-ar al naibii, sângerezi! Sângerezi! Doamne, Dumnezeule! ţipă, ducându-şi o mână tremurătoare la gură.
Îi urmăresc privirea aprinsă până la cotul meu. Fir-aş al naibii, chiar sângerez. Probabil că m-a lovit muchia mesei. Îmi sucesc cotul în sus şi, cu poalele tricoului, şterg mica pată de sânge.
— E doar o zgârietură, îi spun.
Degete delicate mă apucă de încheietură şi de antebraţ. Îmi ridic repede privirea spre ea, dar e prea ocupată să se agite pentru rana inexistentă ca să observe în ce hal mă tulbură atingerea ei. În sensul bun. Într-un fel ciudat. Într-un fel în care nu m-am mai simţit… de la Beth.
— Dar îţi curge sânge, protestează ea.
Pieptul i se umflă şi se dezumflă mai repede decât ar trebui, şi absoarbe prea mult aer.
— Eşti rănit! Trebuie să ne asigurăm că n-ai nimic. Poţi să-ţi mişti braţul? N-o fi rupt? Of, ce porcărie… dacă ţi-ai rupt braţul?

O mărgea cristalină îi apare pe frunte şi i se scurge pe faţă.
Când îi ajunge pe obraz, nu-mi mai dau seama dacă e o picătură de bere, sau una izvorâtă din ochii ei. Mâna îmi porneşte, nevoia de a o atinge fiind mai puternică decât judecata. Până să-mi dau seama ce fac, îi şterg dâra de umezeală.
Au, fir-ar să fie, nu aşa! Nu vreau să fiu cretinul căruia îi pasă. Am mai încercat o dată jocul ăsta cu Beth, dar în momentul în care a întrezărit o altfel de viaţă decât cea cunoscută împreună cu mine, m-a aruncat la gunoi. *Potoleşte-te, omule. Potoleşte-te.*
— După tot ce-ai făcut deja pentru mine în seara asta, continuă Rachel, şi după ce-ai făcut pentru mine adineauri, acum sângerezi!
Ia mâna. Ia, naibii, mâna de pe faţa ei!
Dar n-o iau. Dimpotrivă, degetul mare mi se mişcă din nou, ca să captureze o nouă picătură. Ea parcă nici n-ar observa c-o ating, ceea ce mi se pare enervant, pentru că degetele mele îi memorează fiecare curbură a feţei.
Ea continuă să vorbească, într-o singură frază, neîntreruptă.
— Ar putea să fie o tăietură serioasă sau o luxaţie şi tu sângerezi, iar eu nu ştiu cât de adâncă trebuie să fie o rană ca să aibă nevoie de cusături. Of, ce naiba, ce naiba? Copci! Dacă ai nevoie de…
— Rachel?
— Copci! Ar putea să fie grav!
Îngrijorarea ei nespus de sinceră pentru mine mă

copleşeşte.
Ceva întărit din pieptul meu se clinteşte, expediind o vibraţie de avertisment prin tot organismul. Indiferent ce naiba s-o petrece înăuntrul meu, trebuie să înceteze.
— Rachel!
Ochii ei violet, încărcaţi de isterie, se ridică în sfârşit spre ai mei. De când am intrat în grija statului, n-am întâlnit niciodată vreo persoană căreia să-i pese de mine îndeajuns cât să se sperie în asemenea hal pentru o zgârietură. Ea nu era doar îngrijorată.
Era panicată.
— N-am nimic. Trage aer adânc în piept, până nu leşini, îi zic, glumind şi nu prea.
Ea încuviinţează, de parcă i-aş fi furnizat un sfat util, după care face exact ce i-am zis. Mica parte vizibilă a adânciturii dintre sâni i se ridică odată cu mişcarea de inspiraţie, apoi coboară la loc. Rachel mai execută o dată exerciţiul, strângându-se cu mâinile de braţul meu ca şi cum ar căuta în el un sprijin.
— Mi-a trecut acum. Zău că da. Iartă-mă.
Pentru că aşa vreau, rămân în continuare cu mâna pe faţa ei.
Obrazul lui Rachel e cald şi neted. Îmi face plăcere s-o ating şi, chiar mai mult de-atât, îmi face plăcere ca ea să mă atingă.
Îngerul ăsta mi-a spulberat toate ideile preconcepute despre cum ar trebui să arate o fată bogată, elevă la un liceu particular.

Nu bea, n-are iubit, îi plac maşinile rapide – ce naiba, se *pricepe* la maşinile rapide – şi e preocupată de starea mea.
— Cine ești tu? bolborosesc.
O nouă picătură de bere îi coboară de la rădăcina părului, iar eu îmi mişc pentru a treia oară degetul mare pe pielea ei, ca s-o prind.
— Ce-ai zis? mă întreabă, clipind nedumerită.
— Nimic.
Îmi las mâna în jos şi-o apuc de degete. Ar trebui s-o duc direct la garaj şi s-o expediez acasă, dar, din cauză că sunt un nemernic fără scrupule, nu fac aşa ceva. Dobitocul care şi-a vărsat berea mi-a oferit un pretext ca să mă bucur de ea pentru încă puţin timp.
— Hai să mergem să te speli, îi zic.
Sar jos de pe bancă, ţinând-o de mână ca s-o „ajut” când coboară, la rândul ei, pe podea. Personalul barului adună în grabă mesele şi scaunele rupte. Găliganul, acum înarmat cu mătură şi făraş, îşi întoarce privirea spre noi.
— Voi doi sunteți bine?
— Mda. Putem să ieşim pe uşa dinspre alee?
Dându-mi undă verde, omul îşi înclină capul spre ieşirea din spate. Conştient de faptul că nu mai am motiv s-o ţin de mână pe Rachel, îi dau drumul şi-i înhaţ geaca de pe masa ruptă. În schimb, îmi lipesc o palmă de talia ei, ca s-o îndrum afară, spre alee.
Când ajungem afară, îmi iau mâna, cu tot regretul, apoi îi ridic geaca până în dreptul nasului. Are un

miros dulceag, care-mi aminteşte de ocean. Pentru mine, e un miros dulce-amar.
Îmi alung amintirile şi mă concentrez asupra prezentului. Nu reuşesc să disting mirosul de bere, dar, dacă mă gândesc mai bine, îl avem peste tot pe noi.
— Ştiu că e frig, îi zic, dar dacă poţi să stai fără geacă, e mai bine. Aşa, n-o să prindă miros de bere.
Undeva, în spatele nostru, un tomberon cade zăngănind pe asfalt. Îmi iuţesc pasul, iar Rachel e nevoită să şi-i dubleze pe-ai ei ca să poată ţine ritmul cu mine. Ar trebui să merg mai încet, dar nu-mi place gândul că umblu pe aleile astea întunecate împreună cu ea. Prea multe accidente şi tâmpenii se pot întâmpla pe-aici, noaptea.
— Cum rămâne cu poliţia? se interesează ea. Oare nu ne mai caută și-acum?
— Eu locuiesc la câteva străzi de-aici. Probabil că, între timp, i-au prins pe toţi cei pe care-şi închipuie că i-ar putea prinde. Totuşi, încă aş prefera să evităm străzile principale.
— Unde mergem e casa ta? mă întreabă, pe un ton în care sesizez o tentă de uşurare.
— Apartamentul, o corectez eu.
Ea probabil că locuieşte într-o casă imensă, plină de chestii drăguţe. Îmi las capul în jos. Fir-ar să fie! Dintr-odată, nu mi se mai pare o idee prea bună. O să fie şocată când o să vadă unde stau.
— Nu avem mare lucru pe-acolo, îi spun.
— Nu-i nimic. Dar eşti sigur că vrei să mă iei la

tine? E
târziu.
Pe Noah n-o să-l deranjeze.
— Tu la ce oră trebuie să fii acasă? o întreb, fiindcă fetele ca ea sigur au o oră limită stabilită.
Singurele sunete în afara claxoanelor de pe strada principală din spate sunt cele scoase de încălţările noastre în contact cu asfaltul. Ea tace, lucru care, după tot ce s-a întâmplat în scurtul răstimp de când am cunoscut-o, mi se pare izbitor de neobişnuit. Cotim pe altă alee şi încep să respir mai uşor când zăresc ieşirea de incendiu a imobilului meu. Casă, dulcea naibii casă.
Tot ce sper e că Noah, înainte să plece, a golit cursele de şobolani.
Braţul lui Rachel mă atinge în treacăt şi tresar simţindu-l cât e de rece.
— Aproape c-am ajuns. Poţi să faci un duş, dacă vrei să scoţi mirosul de bere.
— Zece, rosteşte ea, cu o voce firavă. Ora la care trebuia să fiu acasă e zece.
Ridic o sprânceană şi, când mă întorc cu faţa spre ea, îşi fereşte grăbită privirea.
— Ai întârziat un pic, nu?
Vreo două ore şi jumătate.
Rachel îşi răsuceşte pe deget o şuviţă de păr.
— Am o înţelegere cu fratele meu geamăn, îmi mărturiseşte.
Ne acoperim unul pe celălalt când… mă rog, când vrem să întârziem peste ora limită.
N-o înţeleg. Absolut deloc.

— Aşadar, tu nu bei?
— Nu, îmi răspunde, lăsându-şi în pace şuviţa de păr şi ridicându-şi bărbia.
Presupun că ar fi cazul să-mi ţin gura în legătură cu faptul că beau şi că se ştie despre legăturile mele cu consumul de droguri.
— Şi n-ai un iubit.
Bărbia coboară la loc.
— Nu.
Poate că răspunsul i-o provoca stânjeneală, însă pentru mine e cea mai bună veste auzită de multe zile încoace. Cu toate că n-ar trebui să conteze, nu-mi face plăcere gândul că ar săruta-o un altul. Stomacul mi se face ghem când îmi imaginez câte sute de băieţi s-or ţine după ea, aşteptând să fie băgaţi în seamă.
Mă frec încetişor la ceafă. Unde naiba mi-e capul? Ce treabă am eu cu ea? Între noi nu e nimic altceva decât seara asta.
— Şi-ţi place să participi la cursele ilegale, adaug.
Îi văd fruntea destinzându-se, chiar dacă pare dusă pe gânduri.
— Nu tocmai. A fost cam naşpa. Cursele ilegale sunt foarte diferite de felul în care trag eu de maşină ca să văd cât de rapidă poate să fie. Chiar îmi place s-o las în voia ei. Poate să atingă suta în cinci secunde.
Privirea ei surescitată aşteaptă o confirmare din partea mea.
Ezită, aşa că-i fac semn cu capul să continue. Şi, ca şi cum aprobarea mea i-ar însufleţi universul,

paşii îi devin ceva mai săltăreţi.
— Cu toate astea, a fost super. Am fost inundată de un val uriaş de adrenalină când ţi-am auzit maşina demarând. Dar am fost cam bleagă. Ca şi cum braţele şi picioarele ar fi început să-mi funcţioneze independent. Şi până am reuşit să mă adun, tu câştigaseşi deja.
Ajungem în faţa bătrânei case în stil victorian pe care proprietarul meu a lăsat-o să putrezească de îndată ce a transformat-o în patru apartamente distincte. Îi ţin deschisă uşa de la intrare, apoi pornesc înainte pe scară.
— Ai grijă la treapta a treia şi la a şasea, o povăţuiesc.
— Aici stai? mă întreabă Rachel, înfăşurându-şi braţele în jurul abdomenului şi privind nivelul de jos peste balustradă.
Lumina din casa scării pâlpâie.
— Mhî, răspund, în timp ce descui zăvorul, apoi vâr cheia în încuietoarea propriu-zisă. Nu e mare lucru, dar e o casă, adaug şi nota de mândrie din ton mă surprinde chiar şi pe mine.
Deschid uşa, aprind lumina şi-i fac semn lui Rachel să intre.
Încă ţinându-se cu mâinile de-o parte şi de cealaltă a corpului, pătrunde cu paşi mici şi târşâiţi în apartament. De îndată ce e înăuntru, închid uşa, o încui la loc şi mă îndrept spre baie. Ea o să vrea să se spele, iar apa are nevoie de cel puţin cinci minute până să curgă măcar călâie.
Ţeava scoate un geamăt când răsucesc robinetul.

— O să-ţi scot un prosop curat. Va trebui să te apleci ca să foloseşti duşul… sau poate că nu. Eşti mai scundă ca mine, îi zic, peste zgomotul apei curgând în vechea cadă cu picioare. O să-ţi dau un tricou de-al meu, ca să te schimbi. Blugii tăi cred că n-au păţit nimic.
Ies din baie şi dau să mă duc în dormitor ca să-i găsesc un tricou, dar mă opresc brusc. Rachel fixează cu privirea zăvorul uşii, cu o mână ţinându-se încă de stomac, iar cu cealaltă, apăsându-şi gâtul.
— Rachel? Ai păţit ceva?
— Unde sunt… unde sunt părinţii tăi?
Aerul din plămâni îmi ţâşneşte deodată afară. Îmi scarpin ţepii din barbă, ca să-mi camuflez groaza. Atât de mult m-am obişnuit ca lumea să ştie… sau să presupună… sau, pur şi simplu, să accepte faptul că toţi cei care vin de unde vin eu n-au părinţi… sau că, dacă i-au avut, oricum n-au fost buni de nimic.
— Sunt de la o casă de plasament, îi răspund.
— Bine, rosteşte ea lent, deşi clar nu i se pare c-ar fi bine.
Atunci, tutorii tăi. Unde sunt?
Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt şi-mi dreg glasul, încercând să mă împac cu situaţia în care am pus-o fără să ştiu. Mă rog, am ştiut. Acum un sfert de oră, mă gândeam s-o aduc la mine ca să petrecem noaptea împreună. Dar asta a fost înainte să-mi dau seama cât e de neprihănită. Şi totuşi, am adus-o aici, chiar dacă mi-am schimbat

intenţiile.
Mă forţez să articulez cuvintele.
— M-am mutat din casa tutorilor mei acum vreo două luni, împreună cu cel mai bun prieten, Noah.
Cercetează repede cu privirea prin încăpere, în căutarea pericolului.
— Iar el e…
Mă grăbesc s-o întrerup.
— Un băiat de treabă care, probabil, îşi petrece noaptea împreună cu iubita lui. E la facultate, şi la fel e şi Echo. Ea stă într-un cartier foarte bun, ca şi tine. În Middleheights, am impresia.
— Eu stau în Summitview, zice ea încetişor, fixând cu privirea cursa goală pentru şobolani din mijlocul bucătăriei.
Mi se pare normal. Acolo e blestematul de Beverly Hills din
Louisville. E îngrădit. Are pază. Iar ea probabil se întreabă dacă nu cumva am bucăţi de carne de om prin congelator.
Apa duşului continuă să izbească zgomotos cada veche din porţelan, iar afurisita de bătrână insomniacă de jos începe să asculte Elvis. Numai că, de data asta, e unul dintre cântecele lui deprimante.
— Rachel, îţi jur, intenţiile mele sunt cinstite. N-o să te ating. O să stau tot timpul în cealaltă parte a camerei, îi zic, dar ea de ce naiba m-ar crede? Păreai al naibii de speriată la gândul c-o să te duci acasă mirosind a bere. Nu ştiu ce rahat se întâmplă în casa ta, dar am trecut prin destule ca

să te înţeleg.
Uite, serios, vreau doar să te ajut.
Ea se apucă să-şi roadă o unghie.
— Aşadar, tu te mai duci la liceu?
— Mda. La Eastwick.
Tăcere. Cizmele ei din piele scârţâie când îşi mută greutatea pe celălalt picior. Apa continuă să se abată asupra căzii. Elvis cântă despre ploaie[6].
— Eastwick e un liceu bun, apreciază ea, lăsându-şi mâna în jos şi privindu-mă pe sub gene.
În sfârşit, încep să ajung undeva.
— Mda, e, îi răspund.
Nu e cazul să-i mai pomenesc şi despre faptul că tutorii mei locuiesc exact pe linia care uneşte Eastwick, un liceu bun, de acea şcoală unică în district aflată doar cu o treaptă deasupra unui centru de detenţie.
— Fac parte şi din Programul intensiv de reparare a autovehiculelor. Am avut cele mai bune calificative dintre toţi elevii cuprinşi în program, în ultimii doi ani.
În ultimii patru, de fapt, dar nu le spun niciodată oamenilor că mi-au fost conferite astfel de onoruri, cu atât mai puţin şi câţi ani la rând le-am obținut.
— Am auzit despre programul ăsta. Am citit broşurile, când eram într-a opta, dar…
Rachel îşi astupă gura cu palma, vrând parcă să se împiedice de la a spune mai multe.

---

6 Probabil, este vorba despre *Kentycky Rain*, cântec de succes al lui Elvis Presley, din anul 1970, compus de Eddie Rabbitt și Dick Heard.

— În orice caz, îţi place? se interesează ea.
— Mda, îmi place.
Am reuşit, am dat-o gata. Senzaţia de uşurare care mă străbate e comparabilă cu a unui vânător după ce trage. Îmi alung instinctele care-mi spun că mă joc cu o grenadă căreia i s-a scos inelul de siguranţă. Persoanele ca ea, nopţile ca asta, nu se găsesc pe toate drumurile, aşa că vreau doar să mai întreţin încă un pic flacăra asta. Tipii ca mine nu le fac pe fetele ca ea să zâmbească.
— Acolo am învăţat să-mi reconstruiesc motorul Mustangului, îi mărturisesc şi văd cum se aprinde o scânteie în ochii ei violet.
— Ţi-ai reconstruit singur motorul? Ce drăguţ! Eu am cochetat cu ideea de a aduce câteva modificări la al meu, ca să-i sporesc puterea.
Tresar auzind-o.
— Pentru ce? Maşina ta e virgina perfectă. Neatinsă vreodată şi într-o formă excelentă.
— De-asta nici n-am făcut-o, dar fie vorba între noi…
Se apleacă spre mine, ca şi cum ar vrea să-mi destăinuie un secret extrem de bine păzit.
— … De fapt, eu îmi doream un Mustang Cobra 2004.
Zâmbetul ăla afurisit pe care mi l-a stârnit deja o dată pe seara asta îmi traversează din nou faţa.
— Cobra 2004… Ar fi fost…
Şi aici, îi fur unul dintre cuvintele preferate.
— … Drăguţ.
— Da, nu-i aşa? replică Rachel, legănându-se pe

călcâie şi dându-şi după ureche părul ei lung, îmbibat de bere. Şi, ai uscător de păr?

Rachel

Pun uscătorul pe chiuvetă şi-mi trec din nou degetele prin păr. Gata: e uscat şi fără bere. Tivul tricoului de culoare închisă al lui Isaiah îmi vine cu vreo doi-trei centimetri deasupra genunchilor şi-mi surprind un zâmbet prostesc în oglinda aburită. Am pe mine tricoul unui băiat. A naibii de minunată situație!
Îmi las bărbia în jos şi adulmec din nou tricoul. Aş vrea să-l port toată viaţa, fără să-l spăl. Mirosul lui pronunţat, condimentat, impregnează materialul. Mă zgâiesc la el cu coada ochiului, întrebându-mă dacă m-o fi zărit adulmecând sau dacă ştie cât de captivant e mirosul lui pentru fete.
Deodată, mi se pune un nod în gât. Oare o avea multe fete?
După cum a promis, Isaiah se instalează pe blatul bucătăriei, de cealaltă parte a încăperii. Se apleacă în faţă, întinzându-şi alene picioarele şi strecurându-şi mâinile între ele, în timp ce mă urmăreşte cu privirea.
E un bun observator. Exagerat de bun. Cred că ar putea spune mai multe decât mine despre gesturile mele. Ceea ce-mi displace în foarte mare măsură. Acasă mă adaptez având grijă să trec

neobservată. E greu să porţi o mască atunci când eşti în centrul atenţiei. Dar aici nu sunt acasă. Sunt la kilometri distanţă.
Iar aici, în încăperea asta, îmi face plăcere felul în care mă priveşte Isaiah: ca şi cum aş fi singura fată din lume.
Sau o antilopă pe care se pregăteşte să sară.
Inima începe să-mi bată mai repede la gândul că el ar sări pe mine.
Îmi mai fac de lucru încă vreo câteva secunde cu părul, ca să câştig timp. Oare ce-i spui unui tip extrem de sexy când eşti singură cu el, în apartamentul lui?
Singură.
Un vârtej de furnicături mi se stârneşte în centrul pieptului şi-mi amintesc de cum mi-a mângâiat faţa mâna lui puternică, în bar. Furnicăturile mi se revarsă în fluxul sanguin ca un val de adrenalină şi expir prelung şi regulat ca să mă calmez.
Vreau, chiar vreau ca el să mă atingă iar.
Îmi îndes încă o dată părul după ureche şi ies din baie.
— Mersi pentru tricou, îi zic, făcându-mi din nou de lucru cu vârfurile părului.
— Îţi stă bine, îmi răspunde, oprindu-şi privirea pe curbura coapselor mele. Ce mama naibii, tare cald s-a făcut aici!
Geaca mea e pe braţul canapelei. Mă duc spre ea şi-mi extrag din buzunar telefonul mobil. E unu dimineaţa şi am un mesaj de la Ethan: unde ești?
Isaiah se foieşte, neliniştit, când vede că-i răspund

la mesaj lui Ethan. Îi arunc o privire în timp ce tastez răspunsul. S-a schimbat cât timp eram eu la duş, înlocuind tricoul negru inscripţionat cu un altul, având o altă inscripţie. Îl văd scrutând cu privirea în continuare apartamentul şi, în sfârşit, înţeleg de ce. Îşi calculează cum să se menţină la o distanţă prudentă de mine.
— Nu e nevoie să stai atât de departe, îi zic. Am încredere în tine.
— N-ar trebui să ai.
După ce mint că sunt încă la volan, apăs pe Expediere şi pun la loc telefonul în buzunarul gecii.
— Dacă aveai de gând să-mi faci rău, nu m-ai fi salvat de încăierarea asta, nici nu m-ai fi adus în apartamentul tău, ca să-ţi folosesc dușul. De asemenea, n-ai fi stat tocmai acolo, așa că am încredere în tine.
— Ceea ce e foarte rău pentru amândoi, bombăne el, după care mi se adresează pe un ton normal. Ai probleme pe-acasă?
Scutur din cap.
— Nu încă. Fratele meu se pricepe să le distragă atenţia părinţilor.
— Nu la asta mă refeream, replică el. Chiar te dădeai de ceasul morţii când te gândeai că trebuie să mergi acasă mirosind a bere. Părinţii tăi… cât de severi sunt?
Îmi şterg fruntea cu palma, de parcă ar fi pe-acolo o şuviţă rebelă care ar trebui potrivită, şi mă simt expusă când nu găsesc aşa ceva.

— Nu înţeleg, îi răspund.
Isaiah sare jos de pe blatul bucătăriei şi mă fascinează cu mişcările lui fluide: ca un animal de pradă suplu, pornit la atac.
— Nu-i nimic. Înţeleg. Uneori, situaţiile sunt…
Şi, deodată, e lângă mine. Suficient de aproape, încât sunt nevoită să ridic capul ca să-l văd la faţă.
— Dificile, încheie el.
— E… ăăă… e…
Îmi plac la nebunie ochii lui şi mă furnică pielea la gândul că mâinile lui m-ar putea atinge iar.
— Ăăă…
Despre ce vorbeam? Despre părinţi. Aşa e. Despre părinţii mei.
— E complicat.
Complicat, în sensul că am eşuat lamentabil în misiunea de a o înlocui, pentru mama, pe fata ei moartă. Părinţii şi fraţii mei mi-au pus destule povestiri despre Colleen ca să fiu pe deplin conştientă de faptul că ea n-ar fi încălcat niciodată ora limită, n-ar fi participat la curse ilegale şi nici n-ar fi rămas singură cu un tip.
— Corect, răspunde el, atât de tărăgănat, încât cuvântul sună incredibil de sexy. E complicat. Aşadar…
Tace pentru o clipă, apoi reia.
— … vrei să te duc la maşina ta?
Da. Nu. Da. Poate că nu. Of, fir-ar să fie! Se termină prea repede şi eu nu vreau să se termine. Nu mă pricep la astea. Nu sunt abilă sau pricepută la vorbe, nu mă pricep la băieţi, nu mă pricep la

oameni. Ştiu să tac. Să mă pierd în peisaj. Cum să fac să nu se termine?
— Îmi placi, şoptesc şi, imediat, îmi cobor privirea în podea.
Dintre toate lucrurile pe care le-aş fi putut spune, ăsta era cel mai nepotrivit. Sunt. O. Tâmpită.
Mă trage uşor de păr şi mi se face pielea ca de găină pe braţe. Închid ochii şi savurez uşoara atingere a degetelor lui pe gât, când îmi aruncă părul peste umăr.
— Rachel?
— Da? răspund, atât de încet, încât poate că nici nu mă aude.
Degetele lui îmi mângâie locul sensibil aflat imediat sub bărbie şi, cu o uşoară apăsare, îmi împing capul în sus, până când ajung să privesc în ochii lui calzi, argintii.
— Şi tu îmi placi, îmi spune.
Colţul drept al gurii mi se arcuieşte într-un zâmbet şi un mic izvor de speranţă începe să bolborosească înăuntrul meu.
Un tip extrem de sexy, de-a dreptul minunat, îmi spune că-i plac.
— Bun, zic, cu răsuflarea un pic cam tăiată. Asta e bine.
Mai mult decât bine. E nemaipomenit.

Isaiah

Privesc gura lui Rachel şi simt o nevoie presantă să-mi lipesc buzele de ea. *Sunt un nemernic*.

Inspir pe gură ca să nu-i inhalez mirosul şi fac un pas înapoi, lăsându-mi mâna să-mi cadă pe lângă corp. N-am adus-o aici pentru o partidă de sex.
Ce naiba, da, e foarte ispititoare, iar creierul meu nu încetează să deruleze cele douăsprezece moduri diferite în care aş putea s-o am, dar ea nu e genul acela de fată.
Mă frec la ochi. Nu m-am mai atins de nimeni, de la Beth încoace, dar asta nu înseamnă c-aş avea dreptul să mă arunc pe o fată prea bună pentru mine. Mă trântesc pe canapea şi observ că ea se foieşte, stânjenită. Fir-ar să fie, ea nu e obligată să-mi suporte schimbările de dispoziţie.
— Chiar îmi placi, îi repet. Există doar o singură altă persoană care şi-ar pune pielea la saramură pentru mine. Dacă pot să fac ceva pentru tine, spune-mi şi s-a făcut.
Haosul din minte începe să mi se limpezească pe măsură ce încep să înţeleg de ce mă comport ca un maniac. Beth a fost singura fată care a însemnat ceva pentru mine şi, în general, nu dau o para chioară pe alţii. Confund prietenia cu pofta trupească şi generez porcării care nu-şi au locul. Ce naiba, da, sunt atras de Rachel, însă sentimentele care mă mână… provin din faptul că-i sunt dator.
— Îmi dai voie să-ţi curăţ rana? mă întreabă.
Îmi examinez micul petic de piele lipsă de pe antebraţ, fiindcă uitasem de rană.
— Nu e nimic. Am avut altele mai rele.
— Nu, ai zis că, dac-ai putea să faci ceva pentru

mine, ai face, aşa că lasă-mă să fac asta.
— Mda. Dacă pot să fac ceva pentru tine. Nu să te pun să faci ceva pentru mine.
Rachel îşi împreunează mâinile la spate, ca şi cum n-ar şti ce altceva să facă cu ele.
— Eu asta vreau să fac şi mi-ar plăcea să-mi dai voie.
Trebuie să-mi ţin mâinile la distanţă de ea şi să fiu respectuos, dar o să-mi fie al naibii de greu, dacă ea continuă să se posteze în raza mea de acţiune.
— Bine, îi zic.
Mă ridic şi consum mai mult timp decât ar fi fost necesar cu scotocirea prin dulăpiorul de sub chiuvetă, după leucoplast, spirt şi un prosop. Echo ne-a adus toate astea când ne-am mutat aici, dar de-atunci nu ne-am atins de ele, nici eu, nici
Noah. După ce le pun pe podea, în faţa canapelei, Rachel îmi face semn să mă aşez şi, când mă conformez, se instalează alături, atingându-mi coapsa cu genunchiul.
Naiba să mă ia, cât e de caldă!
Rachel deschide cutia cu pansamente şi caută prin ea, ca şi cum ar fi un medic adevărat care-şi alege scalpelul potrivit.
Mirosul oceanului îmi invadează nările şi-mi simt blugii că se strâmtează.
— Dacă te gândeşti serios la modificări pentru maşina ta, ţi le fac eu, dacă-ţi procuri piesele. Fără bani.
Asta ar putea fi calea de a mă achita de datorie, fără să mă mai gândesc întruna cum ar fi dacă mi-

aş lăsa degetele să rătăcească spre tricoul meu, ca să mângâie, probabil, cea mai delicată piele de pe planetă.
Jupoaie hârtia de pe pansament, pe care-l pune în echilibru pe genunchi.
— Dacă e să fac modificări, cred că mi-ar plăcea să le fac personal. N-am prea des ocazia să lucrez la maşini şi, când se iveşte, mă cam apucă frenezia.
Dumnezeule, e de parcă mi-aş fi cunoscut sora geamănă!
Dar îmi ajunge o singură privire îndreptată spre silueta ei subţire, ca să-mi şterg gândul din minte. N-aş fi fost atras de o persoană cu care aş avea vreo legătură de sânge.
— Atunci, gândeşte-te ce-ţi trebuie şi-ţi fac eu rost de piese, îi propun, fiindcă am relaţii la care pot apela.
— Întinde braţul, îmi ordonă şi, cu toate că mă simt ca un nătărău afurisit, mă supun.
Rachel toarnă spirt pe prosop şi începe să-mi tamponeze rana.
— Poate c-o să-ţi accept propunerea, dar nu sunt convinsă c-aş vrea să-mi fac de cap cu maşina. Marele meu vis e să găsesc un Mustang vechi pe care să-l îmbunătăţesc. Cam ceea ce ai făcut tu, cu al tău. Ar fi minunat.
Neluând în seamă uşoara senzaţie de usturime, întorc capul ca s-o privesc. Fata asta e prea bună ca să fie adevărată.
— Atunci, o să te ajut la asta.

Rachel apasă prosopul pe rană.
— Nu eşti obligat să faci asta.
— Îţi sunt dator.
Strâmbă din nas, de parcă ar gândi anumite lucruri pe care nu le consideră demne să fie rostite, iar eu sunt nevoit să mă abţin de la a o întreba care sunt acelea.
— Doare? se interesează ea. Pentru că, uneori, eu îmi suflu pe răni când pun spirt pe ele.
— N-am nimic.
— Atunci, presupun că sunt o papă-lapte. Aş fi crezut că spirtul ustură. Ţie îţi lipseşte tot stratul superior de piele.
Apoi, fără altă vorbă, lasă prosopul pe podea, smulge banda de plastic de pe pansament şi mi-l lipeşte de piele. N-am mai purtat aşa ceva de când aveam cinci ani. Ceva mai devreme, situaţia mi se păruse disperată după ce vorbisem cu Noah, dar prezenţa ei lângă mine are darul de a-mi şterge gândurile negative.
Rachel îşi ridică privirea şi-şi încreţeşte fruntea.
— Ce e?
În lumina estompată, unele şuviţe de păr îi strălucesc, stârnindu-mi pofta de a-mi trece degetele printre ele. Fir-ar a naibii de treabă! După ce-o să plece acasă, ea n-o să se mai întoarcă niciodată. Dacă e vreun lucru pe care să-l fi învăţat de la Beth, e să pun mâna pe ceea ce am în faţa mea, cât încă pot.
— Ce-ai face dacă te-aș săruta?

Rachel

Casc gura şi abia când începe să mi se usuce o închid la loc.
Ce-aş face dacă m-ar săruta? Aş fi şocată? M-ar lovi apoplexia?
Aş sări în sus?
Inspir, tremurătoare. Isaiah mi-a zis că sunt vitează, aşa că las cuvintele să-mi iasă, precipitate.
— Ţi-aş răspunde la sărut.
Ochii lui cenuşii se îndulcesc, ca şi cum aş fi dat un răspuns acceptabil, dar apoi îmi cercetează faţa cu o expresie serioasă.
— Câţi iubiţi ai avut până acum?
Întregul corp mi se pleoşteşte. Îmi împletesc degetele între ele, apoi le despletesc, ca să le împletesc la loc.
— De ce?
— Aşa, îmi răspunde, prinzându-mă de mâini ca să-mi oprească împletitul în serie. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Şi… încerc să te înţeleg.
Nu vreau să-i răspund. Îmi face plăcere gândul că el mă socoteşte vitează, pe mine, fata care l-a tachinat într-un bar. Nu vreau să mă vadă aşa cum sunt: ca pe o pisicuţă fricoasă, cu limba legată, care n-a ieşit în viaţa ei cu un băiat.
— Nu-mi pasă care ar fi răspunsul, insistă el. Dar am nevoie să-l ştiu.
N-am cum să recunosc una ca asta privindu-l în

ochi, aşa că mă concentrez asupra mâinilor noastre suprapuse.
— N-am avut niciodată un iubit.
Arunc o scurtă privire pe furiş, ca să-l văd pe Isaiah clătinând din cap o singură dată, în semn de încuviinţare, ca şi cum ar fi ştiut dinainte ce aveam să-i răspund. Îşi ridică din nou mâna spre obrazul meu şi-l las să-l atingă. Degetele îi lunecă pe maxilar şi căldura mângâierii lui îmi pătrunde prin piele, până în sânge. Din nou mi se face pielea de găină, dar de data asta la ceafă, şi de plăcere.
— Crezi c-ai putea să mai vii, cândva? mă întreabă. Şi să mă laşi să te ajut la maşina ta?
Urechile încep să-mi ţiuie de sacadatul bum, bum, bum al inimii. Dumnezeule mare, nu pot să cred că mi se întâmplă una ca asta!
— O să fac eu cumva. Jur!
Cuvintele mi se revarsă de pe buze negândite. De fapt, nu e adevărat. În realitate, mi se revarsă împreună cu o grămadă de gânduri despre cum n-or să fie de acord părinţii mei, despre cum or să-l omoare fraţii mei pe Isaiah, după care, poate, să mă omoare şi pe mine. Numai că, în clipa de faţă, nu-mi pasă de părerea niciunuia dintre ei.
— Vreau să te sărut, zice Isaiah.
Un val de groază şi de tulburare îmi inundă corpul.
— Isaiah, eu… niciodată…
— Nu-i nimic.
Of, Doamne, cât de misterioasă îi sună vocea, şi

cât de lină, şi cât de hipnotică!
Iau o gură de aer şi-mi mişc, cu o oarecare stângăcie, capul, ca să-şi dea seama că e ceea ce vreau.
— Eu ce să fac? Adică, nu ştiu cum să…
Dar el nu mă lasă să-mi termin vorba. Îşi înclină alene, dar cu hotărâre, capul, în timp ce mă priveşte în ochi. Întregul corp îmi zbârnâie şi o senzaţie difuză îmi umple mintea, îngreunându-mi concentrarea. Deschid gura, apoi o închid. Iar în timp ce el se apleacă, lent, îmi trec repede limba peste buzele uscate.
Sper că fac ceea ce trebuie. Vreau s-o fac aşa cum trebuie.
Isaiah îşi mută încet mâna de sub bărbia mea, cuprinzându-mi obrazul. Degetele i se strecoară în părul meu, stârnindu-mi furnicături de nerăbdare la ceafă când buricul degetului mare i se plimbă, cu blândeţe, pe obrazul meu. Buzele îi sunt chiar lângă ale mele, iar răsuflarea lui îmi încălzeşte faţa.
Sângele îmi curge atât de năvalnic în vene, încât sunt mai mult ca sigură că el îmi simte vibraţiile. E ca o forţă de atracţie magnetică, tinzând să anuleze mica distanţă dintre buzele noastre. O forţă căreia nu pot să-i rezist. Îmi aplec capul în partea opusă şi, în clipa în care închid ochii, buzele lui mi le ating pe-ale mele.
Moi. Calde. Blânde. I se mişcă încet, dar apăsat. Şi simt că nu mai pot să respir, dar am senzaţia că zbor. Apăsarea încetează, dar buzele lui rămân

aproape. Mă apucă de talie cu o mână şi coloana vertebrală mi se înmoaie de şocant de fireasca plăcere a atingerii lui.
Isaiah îmi sesizează slăbiciunea şi mâna lui îmi şerpuieşte pe mijloc, braţul lui puternic ţinându-mă aproape. Şi reîncepe să exploreze. O mică apăsare pe buza mea de jos. O mică apăsare pe cea de sus. Şi abia atunci îmi amintesc că era vorba să-i răspund la sărut.
Nervozitatea îmi declanşează mici unde de şoc prin piept şi mâna îmi tremură când o ridic spre umerii lui. Îmi apăs ambele buze pe cea de jos a lui, în timp ce-i mângâi gâtul pe o parte cu degetele. Isaiah se cutremură. De bine, cred.
Deschid gura să-l întreb, dar tocmai atunci gura lui se mişcă repede, sorbindu-mi buza de jos, provocându-mi explozii de căldură şi de excitaţie în tot corpul, urmările acestei divine întâlniri topind fiecare bucăţică din mine.
Scot un geamăt şi braţul lui Isaiah mă strânge mai tare, aducându-mi trupul mai aproape de al lui. Reacţionez, mişcându-mi buzele, ca un *da* răspunzând la faptul că m-a tras mai aproape de el. Un *da* pentru buzele lui, care pun stăpânire pe ale mele. Un *da* pentru că-mi permite să-i administrez un sărut la fel de delicios.
Nu mă pot stăpâni. Îmi las limba să-i atingă foarte uşor cu vârful buza de jos. Isaiah îşi strânge pumnul în părul meu şi-mi place la nebunie felul în care-l afectează atingerile mele, dar şi felul în care mă afectează pe mine. Încolăcindu-i gâtul cu

celălalt braţ, îmi pierd orice sentiment de independenţă simţindu-i gustul dulce.
Îmi place. Îmi place foarte mult.
Isaiah preia din nou iniţiativa şi mă sărută, cu blândeţe, încă o dată. De două ori. A treia oară, ceva mai prelung. După care buzele lui se îndepărtează.

Isaiah

Rachel zâmbeşte.
E un zâmbet frumos. Unul care luminează încăperea infestată de şobolani de la mansardă. Nimeni nu mi-a mai zâmbit aşa vreodată. Nimeni. Totul din mine se contorsionează de nevoia de a o ţine lipită de mine.
Ar trebui să fiu enervat. Cine ştie dac-o să-mi mai văd vreodată banii de la Eric. Cine ştie dacă Noah şi cu mine n-o să pierdem apartamentul închiriat, iar eu n-o să ajung la loc în braţele sistemului. Numai că, în clipa de faţă, nici atâtica nu-mi pasă. Acum, ating un înger.
Simt înţepături pe şira spinării când aud trosnind fereastra dinspre scara de incendiu. O strâng mai tare cu braţul pe Rachel şi-o fac să se ridice odată cu mine. Prin deschizătura lărgită se iţeşte un picior, iar eu o împing pe Rachel în spatele meu. Absolut toate instinctele îmi urlă s-o protejez, să lupt.
Mecanic, măresc pasul şi-mi ţin braţele pe lângă

corp, depărtate, dispus să primesc orice glonţ s-ar abate în direcţia noastră, dispus să mă reped peste nemernic încă din clipa în care va fi înăuntru.
Pătruns pe jumătate înăuntru, Noah se opreşte în cadrul ferestrei. Muşchii i se încordează în timp ce mă măsoară, prudent, cu privirea.
— Probleme, frățioare?
Îmi las braţele în jos.
— Avem uşă, naibii, omule!
Noah închide fereastra şi încearcă s-o încuie, dar numai ca să-şi amintească de faptul că zăvorul e defect.
— Mi-am uitat cheia acasă la Echo. Maşina ta nu era afară, motiv pentru care am presupus că nu eşti acasă.
Se îndreaptă spre dormitor, dar se opreşte când privirea i se abate spre locul în care presupun că se află Rachel.
— Scuzele mele! exclamă, apoi se răsuceşte pe călcâie şi porneşte spre uşă.
— Noah, stai!
Cuprinzând-o cu braţul de umeri pe Rachel, o trag lângă mine.
— Nu pleca, îi zic lui Noah.
— Nu-i nimic, zice el, întinzând o mână spre clanţă şi frecându-se la ochi cu cealaltă. Am uitat ceva în maşină.
— Rămâi, insist, aruncând o privire spre ceas.
E trecut de unu. El e în tura de dimineaţă la serviciu şi trebuie să se trezească peste câteva

ore. Are cearcăne negre sub ochi, dar vrea să-mi lase terenul liber, crezând că încerc să dau lovitura.
— Tocmai voiam s-o conduc pe Rachel la maşina ei, îi explic.
— Eşti sigur? mă întreabă, smucindu-şi degetul mare spre casa scării.
— Mda. Stai liniştit. Rachel… el e Noah. Noah, ți-o prezint pe Rachel.
Noah îşi înalţă încetişor sprâncenele, până când ajung să-i dispară pe sub breton. Noi doi nu obişnuim să ne prezentăm fetele pe care le aducem acasă. În trecut, unele dintre aventurile noastre de-o noapte deveniseră prea lipicioase şi niciunul dintre noi n-avea chef de aşa ceva. Normal, Noah nu mai e în situaţia asta acum, că o are pe Echo.
Privirea i se plimbă între mine şi ea.
— Ce ’aci, Rachel?
— Bine, zice ea, pe un ton de parcă s-ar întreba dacă a răspuns corect.
Se apleacă mai mult spre mine şi-i mângâi umărul ca s-o liniştesc şi sperând ca Noah să-şi dea seama că Rachel înseamnă mai mult decât o partidă de sex.
— Mi se pare că mi-am uitat brăţările la baie, zice Rachel, luându-şi imediat zborul ca o mică pasăre şi trântind uşa de la baie în urma ei.
Câteva fărâme de tencuială se desprind din tavan şi se împrăştie pe podeaua bucătăriei.
Colţurile gurii lui Noah se arcuiesc în sus.

— Asta înseamnă, presupun, că ne pierdem depozitul de siguranţă.
Îmi desfac braţele şi ripostez, pe jumătate şoptind, pe jumătate urlând.
— Ce naiba tot zici? Ea nu e o curvă!
— N-am zis că ar fi, replică Noah, traversând încăperea şi deschizând frigiderul. Vrei o bere?
Sigur. Şi de ce n-aş merge mai departe şi mi-aş aprinde un joint, dacă tot veni vorba? Mă duc după el şi-mi proptesc mâna de uşa deschisă a frigiderului, ca să-i captez atenţia, după care continui, tot în şoaptă.
— Am vorbit serios. Ea nu e aşa. Trateaz-o cu ceva respect.
Noah răsuceşte capacul unei sticle de MGD[7] şi mă examinează cu privirea în timp ce gâlgâie.
— Eu am crezut că v-am tratat pe amândoi cu respect, îmi răspunde, coborând tonul când îi fac semn spre camera de baie, indicându-i că nu e necesar să audă și Rachel conversaţia noastră. Ba chiar am vrut să plec, argumentează el.
— Ai făcut-o să creadă că e o partidă de-o noapte, îi dau replica, trântind uşa frigiderului.
— Scuză-mă, naibii, dar eu aşa am crezut, zice Noah, îndreptând gâtul sticlei spre mine. Eşti singur. Ultima de care te-ai atins a fost Beth.
Pumnii mi se strâng instinctiv la auzul numelui, dar Noah îmi face semn să mă calmez.

---

7 Abreviere pentru Miller Genuine Draft, populară marcă de bere produsă de firma americană Miller Brewing Company.

— Şi nu începe iar cu porcăriile alea. Ea s-a dus, e fericită şi n-o să se mai întoarcă. Şi, mda, încă vorbesc despre ea, pentru că mi-a fost aproape ca o soră, aşa că am dreptul să-i pronunţ, naibii, numele, dacă am chef.
— Noah, rostesc eu, pe un ton de avertisment.
— Beth, şopteşte el, sfidător. Beth, Beth, Beth, Beth, Beth.
Dacă ai de gând să-mi tragi vreun pumn, dă-i drumul, frăţioare, pentru că m-am săturat, naibii, să merg ca pe coji de ouă din cauza fetei ăleia.
De fiecare dată când mi se aminteşte de existenţa ei, simt că inima mi se sfâşie din nou. El trebuie să înceteze, şi asta, chiar acum. Mai ales că e şi Rachel aici. Fata îmi place şi n-am nevoie ca Noah să-mi strice relaţia cu ea, amintindu-mi de un trecut pe care n-am cum să-l mai schimb vreodată.
— Când eşti obosit, devii un ticălos irascibil, îi zic şi tensiunea dintre noi se risipeşte când Noah îmi răspunde cu un chicotit, după care soarbe din bere.
Nu sunt eu priceput la multe, dar mă pricep la dezamorsarea conflictelor.
Noah se freacă iar la ochi cu nodurile degetelor şi expiră prelung.
— Uite ce e, intru în casă la unu dimineaţa şi te găsesc ţinând în braţe o fată îmbrăcată cu un tricou de-al tău.
Are dreptate. Am exagerat.
— Noah, intervin eu.
— Ţi-am zis eu că am terminat de vorbit?

Aparenţele arătau că v-aţi cuplat, aşa că am presupus că v-aţi cuplat. Scuzele mele.
Îmi pare rău. Eu sunt nemernicul. Faptul e consumat, aşa că treci, naibii, peste. Cât despre faptul că aş fi făcut-o să se simtă ca o partidă de-o noapte, după cunoştinţele mele, „ce ’aci” nu se traduce prin „mersi că ţi-o tragi cu cel mai bun prieten al meu”.
Şi eşti amabil să-mi spui de ce naiba vorbesc în şoaptă în propriul meu apartament?
— *Pentru că mie îmi place de ea.*
Noah clipeşte mirat, fiindcă astfel de cuvinte nu ies prea uşor de pe buzele mele. Ridică sticla, îi dă pe gât conţinutul, apoi lasă recipientul golit pe masă.
— Asta schimbă situaţia.
— Îmi place, ca prietenă, adaug la repezeală, dar îmi dau seama imediat că prietenii nu se sărută între ei.
Ce porcărie, am făcut totul varză!
Uşa de la baie se deschide şi amândoi ne întoarcem privirile spre Rachel, care se joacă stânjenită cu brăţările din aur de la încheietură.
— Iertaţi-mă că mi-a luat atât. Mi-au căzut brăţările şi s-au rostogolit pe după chiuvetă şi… a cam durat până le-am scos de-acolo.
Până şi Noah se crispează vizibil la gândul că şi-ar vârî cineva mâna în deschizătura de cinci centimetri de după chiuvetă.
— Trebuia să mă fi chemat, îi zic. Le-aş fi scos eu.
Privirea lui Rachel se tot mută de la mine la Noah

şi înapoi.
— Nu-i nimic. Le-am scos. Şi-acum, mă întreabă, legănându-se pe vârfuri, eşti gata să plecăm?
— Mda. Hai s-o luăm din loc.
Rachel îşi recuperează geaca de pe canapea, dar se opreşte din mişcare când îşi aude numele pronunţat de Noah. *Ce naiba,*
Noah, nu-mi strica totul!
— Rachel, repetă el, căutând evident ceva potrivit de spus.
Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Să mai vii. Să-ţi fac cunoştinţă cu iubita mea, Echo. Să petrecem o seară împreună, sau ce mama mă-sii om face.
Sau ce mama mă-sii om face… Îmi vine să-l dau cu capul de pereţi, şi pe mine, în acelaşi timp.
— Bine, răspunde ea, dar având pe chip acea expresie de *ce mama naibii* a oamenilor atunci când urmăresc la televizor câte un reality-show. Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.
Când se întoarce cu spatele spre noi doi, mimez din buze către Noah: *sau ce mama mă-sii om face? Fac şi eu ce pot*, mimează el, ca răspuns.
Descui uşa, iar după ce ea iese, mă întorc spre Noah şi şoptesc:
— Foarte elegant, domnule. Şi când mă gândesc că fetele te cred vreun stilat, la dracu'!
— Dar, sunt, frăţioare, zice Noah, izbucnind în râs. Numai că, în prezent, sunt stilat doar cu Echo.
Imediat înainte să închid uşa, îi dau cu tifla. Râsetele lui Noah fac să răsune întreg palierul.
Când ajunge la poalele scării, Rachel se opreşte,

aşteptându-mă să-i deschid uşa. N-am mai văzut până acum o fată aşteptând aşa, nici n-am cunoscut vreo fată care să presupună că băiatul urmează să i-o deschidă. Rachel a fost, probabil, educată astfel încât să se aştepte ca băieţii să-i deschidă uşile şi probabil că în anturajul ei sunt destui care au fost educaţi să procedeze aşa.
Îmi place faptul că aşteaptă şi-mi place să-i deschid eu uşa.
Când eram copil, îi preferam, dintre tipii care umblau cu mama, pe cei care făceau astfel de gesturi trăsnite.
Aerul rece îmi zbârleşte pielea de pe braţele goale atunci când ieşim pe trotuar. Temperatura a scăzut spectaculos de când ne-am întâlnit noi. Un moment de care am impresia că suntem la câteva vieţi distanţă.
Rachel se cutremură şi-şi vâră mâinile în buzunarele gecii, lăsându-mă nedumerit cu privire la ce aş putea să fac. I-o fi frig, şi-o trebui s-o cuprind cu braţul de umeri, sau mi-o transmite să păstrez distanţa? Simt cum mi se încordează muşchii gâtului, aşa că-mi scutur capul, ca să limpezesc harababura. *Vino-ţi în fire, omule!* Cum e posibil să mă tulbure atât o fată?
— Colegul tău de apartament pare simpatic, îmi spune ea, cu o veselie forţată.
Încercarea ei de a destinde atmosfera dintre noi mă zguduie… în sensul bun. Nu-mi vin în minte prea multe exemple de oameni care să fi încercat vreodată să lege o relaţie normală cu mine.

— Noah e un tip grozav, dar era cam întors pe dos astă-seară.
— Nu-i nimic. Sunt sigură că i s-a părut ciudat să găsească o fată în apartamentul lui.
Mă ciupesc de cercelul de jos. Eu am mai adus şi alte fete.
Dintre cele interesate să fie, pentru o noapte, împreună cu tipul cu tatuaje şi cercei. Nu m-a deranjat niciodată să fiu folosit. În cazul lui Rachel, însă, există o anume delicateţe în ochii ei, atunci când priveşte spre mine, care mă dă gata.
— Să-i transmiţi scuze din partea mea, pentru că m-a găsit acolo atât de târziu, continuă ea. Nu vreau să-şi facă o impresie proastă despre mine.
— Tu… ăăă… *Nu te-ai prins că el te-a crezut o partidă de-o noapte?* Nu te-ai speriat de Noah?
Rachel izbucneşte într-un soi de râs.
— Trebuia să mă fi speriat? Pare prietenos.
— Nu, e un tip super. Doar că te-ai repezit în baie şi…
Ea îşi lasă capul în jos şi, când trecem pe sub un stâlp de iluminat, observ că obrajii îi sunt invadaţi de roşeaţă.
— Scuze pentru asta. Dar *chiar* mi-am uitat brăţările şi *chiar* le-am scăpat. Pe de altă parte, a fost ciudat, ştii, să faci cunoştinţă cu cineva la ora unu dimineaţa.
— Mda.
Dar partea cea mai ciudată este alta: că Rachel a fost în casa mea la ora unu dimineaţa, iar eu nu m-am culcat cu ea. Îmi înfund mâinile în buzunarele

blugilor şi mă apostrofez în sinea mea.
Arunc o privire spre Rachel, dar ea îşi fereşte în grabă ochii când remarc că mă studia pe furiş. Ce naiba o vedea ea când se uită la mine? Dac-ar vedea ceea ce se află în interior, ar lua-o la fugă, ţipând de mama focului. Exteriorul nu e decât o modestă proiecţie.
E imposibil să-i plac lui Rachel, pentru că ea nu mă cunoaşte. Pe mine, cel din realitate. Pentru Rachel, viaţa încă înseamnă soare, curcubeie şi mama dracu' de unicorni roz din pluş. Eu nu însemn decât întuneric, nori şi şobolani.
În ruptul capului n-ar fi trebuit s-o sărut sau s-o iau acasă.
Ea merită mai mult decât ruina din interiorul meu.
O să mă rezum la seara asta. Să-mi alung din memorie felul în care m-a privit, fiindcă mai aproape decât atât n-o să mai ajung vreodată de cineva. Plus că, dacă ea m-ar vedea la lumina zilei, departe de mizeria în care trăiesc, s-ar răzgândi imediat.
Exact cum a făcut Beth, după ce a plecat din oraş.
Mai repede decât mi-ar fi plăcut, ajungem în parcarea atelierului auto.
— Cum rămâne cu maşina ta? mă întreabă, în timp ce introduc codul de securitate.
Uşa garajului începe să se ridice, în vaietele motorului care o acţionează.
— O să mă duc imediat să-i înlocuiesc cauciucul.
— Vrei să te ajut? Sunt destul de îndemânatică la mânuitul cricului și al levierului.

Mă întorc ca s-o refuz, dar mă opresc când îi zăresc chipul.
Strălucește, jur! Ochii îi sclipesc ca stelele, iar zâmbetul ei parcă emană o lumină de sine stătătoare. Simt un nod mare în gât. Nu vreau să renunț la ea.
— Nu. Nu vreau să dai de necazuri pe-acasă.
— Vezi, chiar *ești* despotic, îmi răspunde, scoțându-și în sfârșit mâinile din buzunare și împungându-mi bicepsul cu un deget delicat.
Inima mi se poticnește la atingerea ei și, când își lasă brațul în jos, mă reped să-mi înlănțui degetele de ale ei. Fusesem cât pe ce s-o las să plece. N-ar trebui s-o ating, dar, în apărarea mea, trebuie spus că ea m-a atins prima.
— Nu despotic. Îngrijorat. Adevărul, Rachel, este că vreau să știu dacă te simți în siguranță ducându-te acasă.
— Nu-i problemă. Ethan mi-ar fi trimis un mesaj dacă s-ar fi întâmplat ceva. Mama și tata probabil că încă n-au ajuns acasă nici la ora asta.
Mda. Știu totul despre părinții care zăbovesc până târziu la petreceri. Presupun că faptul de a avea bani nu schimbă nimic în domeniul carențelor parentale.
— Spune-mi că te protejează frații tăi.
Pentru că, dacă nu e așa, va trebui să-i aștept la un moment dat pe vreo alee întunecată și să-i instruiesc cum trebuie să se poarte cu sora lor.
— Mai degrabă, aș spune că exagerează cu protecția.

Savurez senzaţia pe care mi-o dă pielea delicată a mâinii ei.
Nicio fată din câte am atins n-avea mâini atât de fine.
— Ăsta nu e un lucru rău.
Rachel scoate un suspin deznădăjduit.
— Ştii ceva, încep să cred că te-am judecat greşit. Vorbeşti enervant de asemănător cu fraţii mei.
Are dreptate într-o singură privinţă: că m-a judecat greşit, dar nu aşa cum îşi închipuie.
— Bun. Sunt partizanul total al protecţiei exagerate.
— Despotic.
Chicotesc, ceea ce-i smulge un zâmbet. O să-mi lipsească zâmbetul ăsta. *Spune-i că până aici a fost, nemernicule!* Spune-i că proveniţi din două lumi diferite şi că o relaţie între voi n-ar funcţiona niciodată. Spune-i că sărutul ăla a însemnat pentru tine mai mult decât şi-ar putea imagina vreodată. Spune-i că o visezi şi că te gândeşti la ea, numai că aici se sfârşeşte totul.
Culoarea i se scurge din obraji, iar mâna îi rămâne moale într-a mea. Oare şi-o fi dat seama că sunt nepotrivit pentru ea?
Se apropie de maşină.
— Cheile mele sunt la tine?
Le extrag din buzunar şi i le azvârl uşor. Apasă pe un buton, descuie portierele, apoi o deschide pe cea din dreapta. Pentru o clipă, rămâne cu spatele spre mine, după care se întoarce, ţinând în mână o bucăţică de hârtie.

— Uite numărul meu. Cât pe ce să uit să ţi-l las.
Înghit în sec, privind numărul de telefon. *Spune-i. Spune-i, naibii, odată.*
Rachel…
— Mă suni, da? întreabă şi mica undă de suferinţă din tonul ei îmi străpunge inima.
O cuprind în braţe şi-i lipesc capul de pieptul meu. Miroase frumos. Ca oceanul. Ca geaca ei. Încerc să memorez felul în care-i simt trupul: numai moliciune şi căldură şi unduiri. Hârtia din mâna ei se boţeşte când îmi înlănţuie mijlocul cu un braţ, apoi şi cu celălalt. Lăsându-se pe mine, scoate un suspin satisfăcut, iar eu închid ochii când îl aud.
Zece secunde. O s-o mai ţin în braţe doar zece secunde.
Două.
N-ar trebui să fac una ca asta.
Patru.
Poate că ea e capabilă să vadă dincolo de ceea ce sunt. Nu trebuie să fim mai mult. Putem să fim prieteni.
Şapte.
Pot să rezolv asta.
Nouă.
Sunt capabil să fac orice să funcţioneze.
Zece.
— O să te sun.
Privindu-mă cu ochii strălucitori, îmi îndeasă în mână hârtia cu numărul de telefon.
— Bine. Vorbim cât de curând.
Încuviinţez şi, fără să mai spună o vorbă, Rachel

se strecoară pe scaunul din dreptul volanului, porneşte motorul şi-şi scoate Mustangul din garaj. Ţinând strâns în mână cordonul care mă leagă de ea, îi privesc semnalizatoarele roşii din spate cum dispar în depărtare.
Zâmbesc, apoi scap un geamăt când inspir.
Pot să recunosc trei fete după mirosul lor. În seara asta, am aflat că Rachel miroase ca oceanul. Beth îmi amintea de petale de trandafiri strivite. Iar fata asta… a miere sălbatică. Şi dacă n-o văd, tot îmi dau seama că e aici. Până şi ultimul dram de fericire îmi piere când conştientizez faptul că viaţa mea nu poate fi schimbată.
— Ce vrei, Abby?
Umbra unei siluete subţiratice pluteşte fantomatic spre mine dintr-o margine a atelierului.
— Nu ştiam că ţi-ai găsit o jucărie nouă.
— Nu mi-am găsit, îi răspund, încrucişându-mi braţele pe piept.
Păşeşte în conul de lumină al stâlpului, aruncându-şi părul lung, şaten închis, peste umărul hanoracului strâmt.
— De ce eşti atât de supărăcios, Isaiah? Mi s-a părut drăguţă. Hotărâtă. Îmi plac fetele drăguţe şi hotărâte. Am avut odată un iepuraş în genul ăsta, unul din ăia, mari şi pufoşi.
— Nu pari genul care să se dea în vânt după iepuraşi.
— Nu sunt, îmi răspunde, cu un fulger răutăcios al ochilor ei negri. De aici, şi cuvântul *odată*.
— Ce vrei? o întreb din nou, privind spre ceasul

inexistent de la mână. E târziu.
Între mine şi Abby există o relaţie de prietenie ciudată, cu atât mai neobişnuită, cu cât Abby nu agreează relaţiile. Curbura sarcastică a buzelor ei indică faptul că, în momentul de faţă, ea a plasat prietenia noastră undeva în suspensie.
— Măi, măi. Suntem sensibili astă-seară. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, eram în drum spre apartamentul tău, fiindcă avem anumite afaceri de pus la punct, dar m-am decis să las planul în aşteptare când am văzut-o pe drăguţa şi hotărâta…
Se opreşte, aşteptând s-o pun la curent în privinţa lui
Rachel. Dar singurul răspuns pe care-l primeşte e zbârnâitul becului de deasupra noastră.
— Aşadar, asta înseamnă că ai trecut, în sfârşit, peste povestea cu Beth?
Dacă Abby s-ar fi comportat ca o prietenă, poate că i-aş fi spus. Însă viaţa, pentru Abby, mai ales aici, în ultima vreme, înseamnă numai afaceri. Chiar dacă abia e pe cale să împlinească şaptesprezece ani.
— Treci la subiect.
— N-ai niciun haz, îmi reproşează ea, în timp ce-şi vâră mâna în buzunarul de la spate al, practic, pictaţilor ei blugi, scoţând de acolo un teanc de bancnote. M-am întâlnit cu Eric astă-seară, îmi explică ea. Mă rog, adică l-am ascuns pe Eric astă-seară.
Cu asta îmi captează atenţia.

— Dar tu îl urăşti pe Eric.
Iar Eric o urăşte pe ea. „Afacerile” lor intră frecvent în coliziune pe străzi.
— Îmi place ideea ca Eric să-mi fie dator.
Ca să vezi. Abby lucrează totdeauna la două capete.
— Şi asta ce-are a face cu mine?
Ca o fetiţă de cinci ani pe terenul de joacă, Abby întinde braţul şi se apucă de stâlpul metalic de iluminat, după care începe să meargă, încet, în cerc.
— Am avut ceva timp de omorât, aşa că am pălăvrăgit.
— Aţi pălăvrăgit?
— Da, îmi răspunde, scoţând limba la mine. Sunt capabilă să susţin o conversaţie, din când în când. Ştii, de genul dacă echipa de baschet a Universităţii din Kentucky va prinde anul ăsta finala de patru, dacă se va întâmpla vreodată ca Guns N’ Roses să se reunească în componenţa originală, dacă eu o să termin liceul, sau despre cunoştinţele comune. Şi ghici despre cine a venit vorba în conversaţia noastră?
Ridic din umeri și mimez o înfăţişare nevinovată.
— Despre mine?
Abby îşi boţeşte faţa micuţă şi răutăcioasă.
— Tipii inteligenţi mă înfierbântă foarte tare, numai că, din nefericire, tu nu ai niciun efect asupra mea. Te cunosc de prea multă vreme.
— Abby, o întrerup eu, cu o tentă de nerăbdare. Ai de gând să zici ce-ai de zis, sau nu?

— Eric mi-a spus că-ţi datorează ceva, aşa că m-am oferit să joc rolul curierului.
— Câtă generozitate din partea ta! o laud, dar îmi ascut simţurile cât pot. E clar că ea vrea ceva.
— Da, aşa e. Dar asta iese din discuţie, pentru că, domnule, acum tu îmi eşti dator.
Scutur din cap înainte ca ea să-şi termine fraza.
— Greşit. Tu te-ai oferit de bunăvoie să-mi aduci banii. Nu-ți datorez niciun rahat.
Abby izbucneşte în râs, iar eu simt că mi se usucă gura.
Unde naiba vrea să ajungă?
— N-am vorbit numai despre tine, tolomacule. Eric a avut multe de spus şi despre doi studenţi care le-au vândut pontul poliţiştilor, astfel încât să creeze haos, apoi să-l ameninţe pe Eric cu o armă şi să-l jumulească.
Mă concentrez ca să-mi menţin expresia feţei neschimbată.
Abby nu oferă informaţii pentru că i-ar plăcea să vorbească. Ea aruncă o nadă.
— Şi cât a pierdut?
— Cinci mii de dolari. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, Eric nu e deloc bucuros.
Sunt convins că nu. Jumulit pe propriul teritoriu şi pierzând bani. Sunt convins că Eric a declarat război.
— Aşadar, dacă Eric a fost jumulit, atunci de ce mai vrea să mă plătească?
— Îl cunoşti pe Eric: el nu crede în bănci, sau în investiţii, ceea ce e păcat, la câţi bani rulează.

Într-una din zile, cineva o să-i tragă un glonţ în cap şi-o să-i găsească ascunzătoarea secretă plină de bani gheaţă.
O parte din mine se întreabă dacă nu cumva Abby va fi aceea. Las să-mi scape un oftat. M-am dus cu imaginaţia prea departe. Abby e preocupată numai de afacerile ei cu traficul de droguri, dar nu e şi ucigaşă. Cel puţin, nu încă.
— Tu i-ai salvat o parte din băieţi astă-seară, continuă ea, descoperindu-i pe curcani. El a vrut să se asigure că-şi achită datoria faţă de tine.
— Nu că nu te-aş considera interesantă, dar aş prefera să-mi dai banii.
— Îmi placi mai mult când eşti în preajma maşinilor. Eşti mai puţin încordat. În fine…
Îşi freacă teancul de bancnote între degete.
— Cred c-o să păstrez banii ăştia, ca recompensă pentru faptul că-mi ţin gura.
— Dă-mi banii, naibii, Abby, o reped, sătul de porcăriile ei.
— Foarte bine, dar trebuie să ştii că Eric nu era interesat numai de unde i-ar putea găsi pe studenţii ăia doi, dar şi de o anume blondă pe care tocmai am văzut-o amândoi plecând.
Arătaţi drăguţ împreună… tu şi blonda. Sunt convinsă că Eric ar plăti regeşte ca să afle că erai călare pe fata aia.
Un urlet îmi umple timpanele şi toţi muşchii mi se încordează. Nimeni n-are voie să se apropie de Rachel.
Nimeni.

Rachel

N-a mai sunat. Am aşteptat. Dar el tot n-a sunat. Ceea ce mi-e mai greu să înţeleg e de ce-mi pare atât de rău pentru ceva care, în mod evident, nu mi-a aparţinut niciodată, de la bun început.

La câteva mese mai încolo, fraţii mei râd. Fiecare dintre ei ţine în mână câte o sticlă cu bere. Ca să ascundă implicarea fraţilor noştri în consumul de băuturi alcoolice sub vârsta permisă de lege, Gavin şi Jack stau în picioare în faţa lui West şi-a lui Ethan. Aerul rece pătrunde prin partea de jos a uriaşului cort alb care găzduieşte sute de oaspeţi, făcându-mi gleznele să îngheţe. Radiatoarele de deasupra mă ajută să mă încălzesc, însă fraţii mei sunt şi mai încălziţi datorită alcoolului.

O candelă pluteşte într-un bol din cristal, plin cu apă şi cu pietre translucide. Îmi las mâna să plutească prin aer deasupra unicei flăcări pâlpâitoare. În centrul fiecărei mese acoperite cu pânză albă e câte un astfel de aranjament. Pariez că sunt singura dintre cei prezenţi care se întreabă cât de mult îşi poate apropia mâna de flacără fără să se ardă.

Aşezată la masa aflată cel mai departe de perechile care dansează lent în faţa estradei, îmi pun un picior peste celălalt.

Fâţâiala asta continuă e menită să-mi împiedice amorţirea membrelor şi, de fiecare dată când mă mişc, îmi netezesc materialul rochiei aurii, fiindcă

aş muri dacă s-ar şifona. Cred că arăt destul de drăguţ astă-seară, ceea ce reprezintă şi motivul pentru care, ori de câte ori îmi zăresc imaginea reflectată în oglindă, mi se umplu ochii de lacrimi. Aș fi vrut să mă vadă și Isaiah îmbrăcată așa.

— Dansezi?

Inima îmi bate de două ori cu putere şi-mi ridic privirea, sperând ca, nu ştiu cum, Isaiah să mă fi găsit, chiar dacă mă aflu la o petrecere exclusivistă de revelion la reşedinţa viceprimarului. Cum să spun, ar fi posibil. Cel puţin, ar fi posibil în visele mele cu ochii deschişi, pe care le am de când m-am aşezat la masa asta dintr-un colţ, acum o oră. Îmi compun cu forţa o pretenţie de zâmbet când descopăr că, de sus, mă priveşte Brian Toddsworth. Acum o lună, mi-ar fi făcut o mare plăcere ca el să mă invite la dans. Dar acum… De ce n-o fi sunat Isaiah?

Ridic din umerii goi, în acelaşi timp scuturând din cap.

Fierbinţeala îmi îmbujorează faţa când îmi dau seama că încă nu i-am răspuns, iar transmiterea atâtor semnale diferite prin intermediul limbajului corporal poate da impresia că sufăr de un atac de apoplexie.

— Nu, mersi, abia reuşesc să şoptesc.

Brian aparţine unui cu totul alt tărâm al popularităţii decât mine, iar gândul că aş putea să spun ce nu trebuie şi să devin obiectul râsetelor îmi face măruntaiele să se revolte. Brian își lasă capul pe spate, ca şi cum ar fi şocat de răspuns.

— Eşti sigură?
— Frumoasă petrecere, Brian, intervine fratele meu geamăn,
Ethan, apropiindu-se agale de la locul lui, urmărit cu privirile de ceilalţi fraţi ai mei.
Toţi ne privesc cu mare atenţie pe mine şi pe Brian. Cam cum privesc vulturii ultimele zvâcnete ale prăzii.
Brian îşi întinde pumnul spre Ethan şi-şi ciocnesc articulaţiile. Sunt prieteni încă din grădiniţă. În timp ce eu şi
Brian suntem prieteni de nicicând.
— Ba e groaznică, zice Brian. Toţi cei de la şcoala noastră sunt la Sarah. E de rahat să-mi petrec revelionul tăifăsuind cu toată lumea de dragul părinţilor mei. O parte din mine speră ca tata să-şi piardă mandatul în primăvara viitoare.
Ethan îşi smuceşte capul spre mine, ca şi cum aş fi o mucoasă de cinci ani incapabilă să urmărească o conversaţie.
— Şi ce treabă ai cu Rachel?
Obrajii lui Brian se înroşesc.
— Mama ta i-a pomenit mamei despre faptul că nimeni nu stătea de vorbă cu Rachel şi ştii ce s-a întâmplat în weekendul trecut, aşa că nu sunt în măsură să mă opun.
Uau, Brian nici măcar nu încearcă să pretindă că nu m-ar fi invitat la dans din milă. Când tocurile mele ţăcănesc pe podeaua din lemn provizorie a cortului, cei doi îşi amintesc de existenţa mea.
Atunci, Ethan face un semn spre mine cu sticla de

bere.
— N-ai putea încerca să ai un pic de tact când vine vorba despre Rach? E sora mea.
Geamănă. Prefer termenul de *geamănă*. Gavin, Jack şi West sunt fraţii mei. Cu Ethan simt că am o legătură specială. Brian mă ia în seamă, acordându-mi o privire.
— N-am vrut să arăt lipsă de respect. Părinţii mei m-au pedepsit când mi-au găsit iarba şi, dacă-i fac mamei pe plac, o să se potolească.
Îmi fixez cu privirea mâinile împreunate în poală. Totdeauna mi-am dorit să mi se spună că un dans cu mine reprezintă pedeapsa rezervată pentru autorii celor mai grave infracţiuni. Brian, presupun, îşi regândeşte cuvintele şi le retractează.
— Nu că n-ai fi drăguţă, sau mai ştiu eu cum. Că eşti.
— Ce-ai zis? îl ia la rost Ethan, iar eu îmi muşc buza de jos.
Taci, Ethan! Dar, din cauză că nu pot comunica telepatic cu fratele meu geamăn, Ethan continuă:
— Vrei să te dai la Rachel?
— Nu, cum naiba?
Minunat. Care fată n-ar dori să audă aşa ceva?
— Ai zis că e drăguţă, se stropşeşte Ethan, ca şi cum remarca asta ar însemna o insultă.
— Este, se apără Brian. Dar nu vreau să mă dau la ea.
Umerii lui Ethan se destind.
— Bine.

Grozav. Cred c-o să înfig o furculiţă în abdomenul fratelui meu.
— Uite ce e, îmi zice Brian, întorcându-şi faţa spre mine.
Eşti drăguţă, dar eşti Rachel, înţelegi?
Da, sunt cât se poate de conştientă cine sunt: fata obsedant de timidă şi de panicată, care se poticneşte când e să-şi pronunţe propriul nume. Cea cu fraţii ridicol de protectori.
— Nu-i nimic.
Ba e. Dar ce-aş putea să fac? Singurul băiat care a arătat vreodată o cât de mică urmă de interes faţă de mine nu m-a sunat, aşa că, de ce ar fi altfel orice altceva din viaţa asta a mea?
— Cere-ţi iertare surorii mele, ordonă Ethan.
— Pentru ce? se miră Brian, încreţindu-și fruntea.
— Pentru că exişti.
Brian izbucneşte în râs şi-şi ciocneşte din nou pumnul cu
Ethan.
— Iartă-mă că exist, Rachel. Şi, Ethan, ne vedem mai târziu, la petrecerea lui Sarah.
Mai târziu? Cu autoproclamatul fumător de iarbă. Îmi ridic fruntea, în timp ce Ethan închide ochii pentru o clipă. Îmi îndrept spinarea, bat cu palma scaunul de lângă mine, după care îmi împreunez frumos mâinile în poală.
— Şiii? Cum îţi merge?
Ethan se lasă să cadă pe scaun şi-şi pune berea pe masă.
— Nu e nimic. Las-o baltă.

Îmi fâlfâi genele şi zâmbesc prosteşte, ca un fotomodel sudist, pentru că el probabil mă crede idioată dacă-şi închipuie că înghit gogoaşa asta.
— Mie nu mi s-a părut că n-ar fi nimic.
— Brian are experienţă cu iarba. Nu e mare scofală.
— Asta înseamnă că şi tu ai experienţă cu iarba?
Ethan îşi întinde picioarele şi rămâne tăcut. Renunţ la rolul de fotomodel sudist şi mă aplec spre el.
— Dacă discuţia asta s-ar fi desfăşurat între West şi oricare dintre prietenii lui, aş lăsa-o baltă. West face tot felul de prostii.
Pentru asta s-a născut el. Tu, în schimb… tu nu faci tâmpenii.
Ethan întoarce capul spre mine şi nu văd decât ochi negri şi păr negru: un memento al faptului că e opusul meu.
— Am fost cu el, dar n-am fumat, bine? îmi zice, întinzându-mi degetul mic. Jur!
Îi împing degetul în jos şi-l bat cu palma spre genunchi.
Jurământul pe degetul mic a fost mereu suficient între noi doi.
Dacă el jură, îl cred.
Ethan priveşte spre telefonul din faţa mea.
— Aştepţi să te sune cineva?
Neîncrederea din tonul lui mă ustură.
— Nu. Nu aştept.
Din nefericire.
Cu toate astea, nu mă pot abţine să tot privesc

spre aparatul ăsta nenorocit. Pentru că, dacă-l fixez cu privirea timp de fix zece ore, printr-un farmec, Isaiah îşi va aminti că i-am dat numărul meu.
— Mă gândeam… începe Ethan.
— Ceea ce nu înseamnă niciodată un lucru bun, îl întrerup eu. Nu face decât să-ţi suprasolicite neuronii care chiar funcţionează şi ăştia doi merită şi ei o pauză.
Ethan îmi zâmbeşte cu superioritate.
— Ştii ce, dac-ai ieşi din carapacea ta şi ai fi tu însăţi în prezenţa tuturor celorlalţi, atunci telefonul ăsta ar suna nonstop, ai putea participa din când în când şi la câte-o petrecere fără prezenţa adulţilor şi n-ar mai trebui să te bazezi pe Brian ca să te invite la dans din milă.
Încă o dată, privesc cu atenţie în poală şi, încă o dată, îmi netezesc rochia. Am fost eu însămi cu Isaiah şi uite unde am ajuns.
— *Asta* sunt eu.
— Urăşti să fii în centrul atenţiei… asta o înţeleg. Dar urăsc felul în care te vede toată lumea. Dacă mă deranjează pe mine, ştiu că sigur te deranjează şi pe tine.
Firicelele de păr de la ceafă mi se zbârlesc şi spinarea mi se îndreaptă. Ethan n-a fost niciodată atât de brutal, ceea ce nu-mi face plăcere.
— Îmi cer iertare pentru că nu pot să fiu perfectă, ca tine, îi zic.
Golgeterul echipei de lacrosse[8], votat pentru

8 Sport de echipă în care jucătorii sunt echipați cu un fel

consiliul elevilor, popular… nu ca mine. Exact ca toţi ceilalţi fabuloşi fraţi ai mei.
— Ei, haide, replică el. Nu mai fi aşa. Eu nu fac decât să subliniez ceea ce tu ştii deja. Toată lumea te crede tăcută, timidă, un pic dusă, din cauza atacurilor tale de panică din timpul gimnaziului şi…
Se întrerupe, trăgând de eticheta sticlei de bere.
— Şi toţi au impresia că eşti bolnavă.
Îmi ridic brusc privirea spre el.
— Eu nu sunt bolnavă!
Eu nu sunt Colleen.
În ochii lui văd acumulându-se o furie cu care nu sunt obişnuită.
— Nici eu n-am crezut că ai fi, dar tot eu am fost cel care te-a ţinut de cap acum câteva zile, când ai vomitat într-o toaletă.
Aşa că, dacă nu eşti bolnavă, cum eşti?
— Dar nu sunt bolnavă.
— Şi, cu toate astea, pretinzi că ai depăşit faza cu atacurile de panică. Prin urmare, care dintre zvonuri e adevărat? Eşti fata care şi-a petrecut ceva timp în spital când eram în anul întâi de liceu din cauză că era bolnăvicioasă sau eşti fata care şi-a petrecut ceva timp în spital din cauză că avea atacuri de panică?

---

de crose prevăzute la capătul de jos cu câte o mică plasă cu ochiuri rare, menită să prindă și să poarte mingea, o mică sferă din cauciuc cu diametru cuprins între 62,8 – 64,77 de milimetri și greutatea între 140 – 147 de grame. Punctele se obțin introducând această minge în poarta echipei adverse.

Urăsc cuvântul ăsta: *bolnăvicioasă*. În acelaşi timp, urăsc şi cuvintele *panică*, *frică* şi *laşitate*. Mi se pune un nod în gât şi nu pot să-mi dau seama dacă mă simt înfuriată, jignită, sau ambele deopotrivă.
— E o josnicie din partea ta.
— Să mă minţi e o josnicie.
Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt. O parte din mine moare de dorinţă să-i spună. Să lase pe cineva să pătrundă în coşmarul meu personal; şi totuşi, am rezistat atât de mult timp ascunzându-mi secretul, iar el, dacă-l va cunoaşte, nu i-l va destăinui și mamei?
— Un singur atac de panică. Atât.
— Minţi, Rachel.
— Nu mint.
— Ba minţi, insistă el, aplecându-se în faţă.
Datorită legăturii dintre noi, el îmi poate descifra faţa de pocherist ca nimeni altul. Ceea ce mă surprinde e că, după doi ani, abia acum mă prinde cu minciuna.
— Eşti capabilă s-o convingi pe mama că nu eşti fata obsedată de Mustangul Cobra, care citeşte Motor Trend, care se furişează afară după cină ca să se scalde în ulei pentru osii şi depăşeşte ora limită ca să gonească pe străzi cu maşina. Dacă eşti în stare de toate astea, te cred capabilă să mă minţi şi pe mine în legătură cu atacurile de panică.
Trântesc cu pumnul în masă, iar cei de la o masă vecină rămân cu gura căscată. Ethan le face semn cu mâna că nu e nimic, în timp ce eu îmi las capul

în jos, ruşinată.
— Chiar vrei să ştii adevărul? îl întreb în şoaptă.
— Îmi pare rău, Rachel. N-am ştiut că noi doi am încetat să ne spunem adevărul.
Ce ipocrit!
— Ce se face în ziua amnistiei între gemeni?
Un muşchi îi tresare la coada ochiului.
— A minţi și a ascunde informaţii sunt două lucruri diferite.
— Foarte bine. Vrei adevărul? Știm amândoi la fel de bine că nu pot să fiu eu însămi. N-aş fi fata pe care şi-o doreşte mama.
— Aici nu e vorba despre mama, îmi răspunde el, într-o şoaptă aspră. Aici e vorba despre mine şi despre tine.
Buza de jos începe să-mi tremure. L-am făcut pe fratele meu, pe cel mai bun prieten al meu, pe singurul meu prieten, să se supere pe mine. Ethan îmi strânge mâna, apoi mi-o abandonează, ca şi subiectul.
— Nu plânge. Urăsc să te văd plângând.
Din două înghiţituri, îşi termină berea.
— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi fost dacă ne-am fi născut din oricare alţi părinţi?
Adevărul brutal conţinut în întrebarea lui îmi stârneşte crampe în stomac.
— Tot timpul.
— Rachel! mă strigă mama.
Când se convinge că mi-a atras atenţia, îmi face semn să vin la ea.
Îmi lipesc cu forţa pe faţă zâmbetul meu exersat.

— Uite de ce n-am cum să fiu eu însămi. Poţi să-ţi imaginezi cum ar reacţiona prietenii ei dac-aş discuta despre mecanisme pneumatice pentru schimbătoarele de viteză şi turbocompresoare? Pentru evenimentele astea… pentru astea şi-a dorit o altă fată. Ăsta e motivul pentru care m-am născut.
Mă ridic, strângându-mi rochia pe lângă corp. Ethan mă trage de mână şi ştiu că vrea să-l privesc în ochi, însă refuz.
— Tu o faci fericită, Rach. Şi toţi îţi mulţumim pentru asta.
Nimănui nu-i place s-o vadă tristă pe mama.
Răsuflu adânc, căutându-mi inexistentul tărâm al fericirii.
— M-am săturat să tot joc rolul ăsta.
— Ştiu, îmi zice, trăgându-mă din nou de mână şi de data asta cedez, iar el îmi adresează zâmbetul lui jucăuş. Chiar dacă n-am habar ce e un mecanism pneumatic pentru schimbătorul de viteză.
Îl plesnesc peste braţ şi zâmbetul îmi devine relaxat când îl aud râzând.
Mama e superbă în rochia ei roşie, mulată, cu paiete, şi cu părul blond lins pe spate. Ca de fiecare dată, mama e în centrul grupului. Oamenii sunt atraşi în modul cel mai firesc de ea, iar ea adoră, în modul cel mai firesc, atenţia de care se bucură. Orchestra a trecut la muzica de jazz, iar mişcările mamei par să curgă în ritmul muzicii. Simt nevoia să mă duc la toaletă şi am aşteptat

prea mult, în speranţa că mama îşi va muta grupul cu care socializează ceva mai departe de intrarea în cort. Dar asta nu s-a întâmplat, aşa că iată-mă: cu vezica plină, într-o rochie aurie, privită de un grup de femei vârstnice, cu gurile căscate. Zâmbetul devine din ce în ce mai greu de susţinut.
— Bună, mamă, îi zic cu o voce pe jumătate şoptită, pe jumătate sufocată – sunt mult prea mulţi ochi îndreptaţi spre mine.
— Doamnele sunt de la Fundaţia pentru lupta împotriva leucemiei. Doamnelor, v-o amintiţi pe fata mea cea mică,
Rachel, mă prezintă mama, gratulându-mă cu un zâmbet pe care-l crezusem rezervat numai pentru fraţii mei: unul de mândrie.
Toate doamnele comentează despre câtă plăcere le face să mă vadă şi cât de frumoasă sunt, după care o întreabă pe mama de unde mi-a cumpărat rochia. Îmi mişc capul ca un hopa-mitică, în timp ce-mi frâng, la spate, degetele transpirate şi reci.
— Mi-a plăcut la nebunie discursul pe care l-ai ţinut acum câteva seri, zice o femeie mai în vârstă din dreapta mea.
Parfumul ei înţepător mă izbeşte într-un mod neplăcut şi mă concentrez ca nu cumva să vărs. Fac un semn de încuviinţare cu capul, dar prin asta doar o încurajez să vorbească în continuare. Spre stânga şi un pic pe diagonală faţă de mine, o zăresc pe o doamnă de vârsta mamei, care o ţine pe mama de braţ. Mama ne-a făcut prezentările mai devreme: Meg e numele ei, cred. A fost

infirmiera particulară a lui Colleen. Amândouă mă fixează cu privirile şi îmi piere tot curajul la gândul că sigur sunt subiectul conversaţiei dintre ele.
— Ai dreptate, o aud pe Meg zicându-i mamei. Ea chiar seamănă cu Colleen.
Femeia din dreapta mea continuă să vorbească despre discursul pe care l-am ţinut la evenimentul organizat în memoria lui Colleen. O privesc fugitiv în ochi, deoarece mă interesează mai mult să trag cu urechea la ce spune mama.
— Dar nu e la fel de sociabilă pe cât era Colleen, adaugă
Meg.
— Nu, îi răspunde mama, cu o undă de tristeţe. Rachel e un pic mai tăcută.
Urmează o pauză extrem de teatrală.
— Însă tatăl ei şi cu mine o ajutăm în privinţa aceasta. A făcut progrese enorme în ultimii doi ani. Numai prin forţele proprii, adaugă mama şi-i simt mândria în voce. Totul, fără terapie.
Mi-e dor de terapie. Mi-e dor să am pe cineva cu care să vorbesc, cineva care poate empatiza cu sentimentele trăite atunci când intru într-o încăpere, iar frica şi neliniştea mă mistuie într-atât, încât nu mai pot să respir. Dar, apropo de terapie, nu mi-e dor deloc de felul în care mă privea familia mea, de parcă aş fi fost fiinţă slabă.
— Cu fiecare zi, îmi aminteşte tot mai mult de sora ei, zice mama.
Îi amintesc de Colleen. Ar trebui să fiu fericită.

Încep să devin ceea ce-şi doreşte mama. Numai că, în clipa de faţă, eu îmi doresc să plâng.
— Mă scuzaţi, o întrerup pe femeia mai în vârstă, care zumzăie în continuare. Trebuie să mă duc până undeva.

Isaiah

Stau în picioare pe coama zidului năruit din cărămidă, construit ca să-i păzească pe oameni de căderea în râpa adâncă de nouă metri. În depărtare, strălucesc clădirile înalte şi mii de luminiţe albe clipesc, înconjurând oraşul. Fiecare dintre aceste lumini reprezintă câte un cartier, o casă, un cămin, o familie, o persoană… oameni care sunt doriţi. E ultima noapte a lui decembrie şi sunt zece grade cu plus. Grozavă temperatură pentru unul care nu are geacă de iarnă. Au trecut patruzeci şi opt de ore în cap de când am cunoscut-o pe Rachel. M-am tot gândit la ea: la frumuseţea ei, la râsul ei, la zâmbetul acela sfios, la sărutul nostru. Ea mi-a descoperit golul adânc din piept şi, cumva, mi l-a umplut cu existenţa ei. Acum, însă, ea nu mai e, iar eu am rămas singur, am rămas gol pe dinăuntru.
Privind peisajul panoramic, îmi dau seama că aş fi vrut s-o aduc aici. Locul acesta e părăsit de decenii şi pe puţini îi interesează că poţi încă să urci cu maşina pe dealul abrupt, atât timp cât dai deoparte şubredele bariere din lemn.
Acum şaizeci de ani, adolescenţii veneau aici ca să

se giugiulească. Iar cei mai curajoşi dintre ei, susţine legenda, se întreceau cu maşinile pe şerpuitul drum lung de o milă şi jucau jocul laşului[9] pe culme, unde pe atunci nu exista zidul. Mă întreb dacă piloţii care au zburat în râpă încercaseră să se oprească sau doar căutaseră cu lumânarea un pretext ca să-şi pună capăt vieţilor.
Mi-ar fi plăcut la nebunie să-i văd faţa lui Rachel când ar fi dat cu ochii de o asemenea imagine a oraşului. Însă Eric şi echipa lui urmăresc îndeaproape orice mişcare a tuturor, în căutarea ei şi a celor doi studenţi. Iar eu refuz să fiu veriga de legătură între Eric şi Rachel. Ea e mai în siguranţă fără mine. Îi e mai bine fără mine. Plus că… doar nu m-aş putea aştepta să se întâmple ceva între noi.
O mişcare printre tufişuri îmi captează atenţia şi mă întorc la timp ca să văd o umbră ieşind de acolo.
— Eşti al naibii de previzibil, îmi zice Abby.
În sfârşit, încep să-i disting trăsăturile, pe măsură ce se apropie de locul în care stau, pe zid. Ca de fiecare dată, poartă un hanorac strâmt, albastru, cu glugă, şi o pereche de blugi chiar şi mai strâmţi.

---

9 Joc care, la origine, opunea doi antagoniști, fiecare pornind de la câte un capăt al unui pod cu o singură bandă de circulație. Cel dintâi care virează ca să evite coliziunea pierde partida, fiind declarat „laș”. Ulterior, jocul a ajuns să fie practicat și pe alte tipuri de teren, în cazul de față fiind vorba de cine frânează primul în cursa spre marginea râpei.

Aş avea să-i adresez un milion de întrebări, dar mă opresc la cea mai importantă.
— Ce cauţi aici?
— Tradiţia, tolomacule!
Fără să-i pese de faptul că la nouă metri sub noi nu e nimic altceva decât stânci ascuţite, se aşază pe zid, lăsându-şi picioarele să-i atârne dincolo.
— Am un cadou pentru tine, mă anunţă.
Încă supărat din cauză că mi-am pierdut banii pentru chirie, îi întorc, parţial, spatele.
— Pleacă de-aici, Abby.
— Termină cu ţâfna. Atunci a fost vorba despre afaceri.
Acum e despre prietenie. Îţi vrei cadoul, sau nu?
Între noi doi există o relaţie neobişnuită. Ne-am cunoscut pe când aveam zece ani. Tutorele meu din vremea aia obişnuia să mă ducă la atelierul auto în care lucrez acum, iar ea se juca pe aleea din spatele garajului. Atunci, am legat o prietenie care n-a pierit niciodată şi niciodată n-a încetat să fie neobişnuită. Abby e persoana cu care am cea mai îndelungată relaţie de pe lumea asta, ceea ce o face să fie o persoană specială.
Specială înseamnă că sunt dispus să-i trec cu vederea rahaturile. Oftând, mă aşez, lăsând câţiva metri între noi.
Abby îşi vâră mâna în buzunarul hanoracului.
— L-am rugat pe un client să mă aducă până mai aproape, după care am mers pe jos.
Un client, însemnând un cumpărător, fiindcă ea e vânzătoare.

— N-ar trebui să te urci în maşină cu ei.
— Nu-ţi face griji, tati. De regulă, nu mă urc. Numai că ăsta era sigur.
— Ceea ce înseamnă că, fără discuţie, ar fi cazul să înveţi cum să-ţi păzeşti spatele. Aparenţele înşală.
Ceea ce proiectează oamenii pentru ochii lumii nu înfăţişează niciodată ceea ce pândeşte din interior.
— Ţi-a plăcut, nu-i aşa? mă întreabă, neluându-mi în seamă spusele. Iepuraşul drăguţ şi pufos?
Nu-i răspund, preferând să privesc partea dinspre nord-est a oraşului. Ea e pe undeva pe-acolo. Oare s-o bucura că n-am sunat-o sau, dimpotrivă, i-am frânt inima? Oricât de mult aş detesta ideea asta, sper să se simtă uşurată. Merită ceva mai bun decât pe mine.
— Ştii ce mi se pare interesant? mă întreabă Abby.
— Ce?
— Că încă îl minţi pe Noah cu privire la locul în care-ţi petreci revelionul.
— Asta mă priveşte pe mine. Nu pe el.
— De asemenea, mi se pare curios că Iepuraşul Pufos nu e aici, cu tine, din moment ce ţi-a plăcut atât de mult.
— Pe Beth n-am adus-o aici niciodată, argumentez, în apărarea mea.
— Dar nici nu i-ai zâmbit vreodată lui Beth aşa cum te-am văzut zâmbindu-i ei.
Mă foiesc, stingherit de faptul că Abby a observat un amănunt atât de intim între mine şi Rachel.

— Ziceai că ai un cadou.
Aud plasticul foşnindu-i în mână şi, fiindcă Abby nu obişnuieşte să ducă prea multe cu ea, trag concluzia că trebuie să fie o punguţă cu ceva.
— Răbdare, Lăcustă. Dacă e să fac astfel de cadouri, atunci vreau să fiu convinsă că e pentru o cauză potrivită. Răspunde-mi la ce te-am întrebat despre fată.
Invadat de nevoia presantă de a-i destăinui cuiva, mă ciupesc de cercelul de jos.
— Mda. Mi-a plăcut, îi spun.
Pentru că, spunând asta, o fac să sune adevărată şi chiar a fost adevărată.
— Dar n-am fi putut să fim decât prieteni, adaug.
Abby nu spune nimic, doar izbeşte din când în când cu călcâiele în zidul din cărămidă.
— Mie mi-a plăcut un tip, anul trecut, dar i-am făcut vânt după vreo două zile. Provenea dintr-o familie bună şi era băiat de treabă. Uneori, e mai bine să ne lăsăm prinşi de ceea ce e bun, ştii?
Picioarele ei continuă să lovească zidul. Abby nu e genul care să facă mărturisiri personale, aşa că, pentru destăinuirea asta, sigur a avut nevoie de un efort considerabil.
— Mda. Chiar ştiu, îi răspund.
— Am auzit că ai nevoie de bani, zice ea.
Cu asta, îmi captează atenţia.
— Cine ţi-a spus?
— Nimeni, răspunde Abby, zâmbind cu superioritate. Tu nu te implici în cursele ilegale, dar acum te-ai implicat. Singurul motiv care-mi

poate veni în minte pentru asta e că stai prost cu fondurile.
— Şi vrei să-mi dai banii înapoi?
— Pe naiba!
Pentru asta, sunt nevoit s-o privesc cu respect.
— Cunosc pe cineva interesat de cunoştinţele tale despre maşini, Isaiah. Te urmăreşte de ceva vreme şi-o să te plătească bine.
— Şi prietenul tău dăruieşte fişe fiscale?
Abby chicoteşte.
— O mie, bani în mână, pentru fiecare maşină şterpelită. N-ai nevoie decât de o parcare plină cu maşini goale şi de talentele tale la şuntat motoare.
— Nu mă interesează.
— Dacă te răzgândeşti…
— N-o să fie cazul.
Nu mă interesează să devin infractor. Din momentul în care pătrunzi pe teritoriul ilegalităţilor, cineva, undeva, îţi devine stăpân.
Abby scoate un joint din punguţă.
— Asta e ultima mea rezervă. Imediat cum se termină, jur să nu mai vând nimic în tot restul anului.
Uşor de promis, fiindcă mai sunt doar câteva minute până când va începe noul an. Abby nu se dă în vânt după ceea ce face, dar are talent la afaceri şi la vânzări. Dac-ar putea vreodată să scape naibii de lumea străzii, probabil c-ar ajunge cineva.
— Nu eşti obligată să vinzi, îi zic.
— Nici tu nu eşti obligat să alergi în curse ilegale.

Are dreptate.
Abby îşi îndreaptă privirea spre luminile pâlpâitoare ale oraşului.
— M-am întâlnit azi cu tata, îmi zice şi-i remarc durerea din voce.
Mă doare sufletul pentru ea. Dar, până să-mi vină în minte ceva de spus, ca s-o ajut să se simtă mai bine, ea continuă.
— Voiam să împart asta cu tine, dar acum nu cred c-aş mai vrea, îmi spune, întinzându-mi ţigara. Poţi s-o fumezi tu.
Îmi rulez joint-ul în palmă: lung de cinci centimetri şi subţire. Prima dată am fumat când eram într-a opta. Ţin minte că mi-a displăcut senzaţia de pierdere a controlului. Ulterior, umblând cu oamenii pe care-i cunoşteam, supravieţuind în casele în care-mi duceam traiul, am învăţat repede să mă adaptez şi să mă conformez. E uimitor de câte-i poţi convinge pe oameni doar ducându-ţi un joint la buze.
— Eşti sigură că nu vrei?
Ea scutură din cap. Prind joint-ul între degetul mare şi cel arătător şi, cu un bobârnac, îl azvârl în râpa adâncă de nouă metri. Abby aplaudă.
— Bine jucat!
Chiuie, apoi urlă:
— La mulţi ani, nenorocită de natură! Poţi să-ţi primeşti porcăriile înapoi!
După care se cufundă în tăcere. Undeva, dedesubt, în depărtare, se aude un zgomot de cioburi. Cel mai probabil, o spargere. Trist e faptul

că niciunul dintre noi nu tresare măcar.
— Ştiam eu că te-ai dat pe brazdă, îmi spune Abby. Sau, retractez, nu că te-ai fi dat pe brazdă, dar că nu erai chiar atât de împătimit pe cât credea toată lumea.
— Ştiu, îi răspund.
Abby e singura persoană care a ştiut totdeauna. Când toţi ceilalţi pluteau mai sus decât zmeiele, ea mă privea şi-şi dădea seama că sunt treaz… pentru că şi ea era, la rândul ei.
— Dacă te-aş fi rugat, ai fi fumat-o cu mine, zice ea.
Încuviinţez fără cuvinte. Pentru că ea n-ar fi vrut să fumeze singură, iar singurul motiv pentru care ar fi făcut-o ar fi fost suferinţa atât de mare de a-și fi întâlnit tatăl.
— Aş fi tras un fum.
Unul singur. Pentru că numai atât am tras vreodată, cu oricine.
Telefonul ei piuie. „Un minut până la Anul Nou.”
O privesc, şocat.
— Ţi-ai programat alarma?
— Poate că anul viitor o să fie mai bun, îmi răspunde Abby, ridicându-şi privirea spre cer.
Asta tot spune ea de când o ştiu.
Îmi vâr mâna în buzunar şi scot o brichetă. Abby zâmbeşte, fiindcă știe ce vreau să fac.
— Vrei să ţin eu numărătoarea inversă? mă întreabă.
— Cum vrei tu.
Abby îşi priveşte ecranul telefonului şi numără de

la zece la doi. În momentul în care ajunge la unu, îmi aprind bricheta şi ridic flacăra solitară spre cerul nopţii.
Aşa e, lume: a mai trecut un an, iar eu tot aici sunt, naibii.

Rachel

Am dormit până foarte târziu. Aseară, mi-a venit foarte greu să adorm, fiindcă am tot derulat în minte evenimentele din vacanţa de iarnă. Mi-am tot făcut griji legate de Isaiah, de
Ethan, de şcoală, de mama, de minciuni şi… de Isaiah. Ca de fiecare dată, până la urmă, somnul a venit, dar nu fără consecinţe.
Sunt în întârziere. Nu la modul că imediat trebuie să înceapă orele, ci că am tabieturile mele de zi cu zi şi nu pot să mi le respect. West spune că sunt superstiţii. Eu spun că e un idiot. Zilele decurg mai bine pentru mine dacă-mi urmez ritualul: mănânc un măr şi o felie de pâine prăjită la micul dejun, urmăresc primele minute ale ştirilor dimineţii, îmi verific încă o dată ghiozdanul, conduc pe drumul cel mai lung spre şcoală, apoi mai zăbovesc timp de cinci minute în maşină, înainte de a intra în clădirea şcolii.
Mama m-a oprit ieri, aşa că am ratat micul dejun. Această unică abatere de la program a generat un efect de avalanşă, având ca finalitate obligaţia mea de a citi cu voce tare un poem în clasă. Cu greu mi-am ascuns panica de care am fost

stăpânită şi mi-a displăcut profund felul în care privirea, acum foarte perspicace, a lui Ethan, a remarcat cum mi se înroşise pielea din jurul gâtului.
Trăgându-mi un pulover peste uniforma de şcoală, ţâşnesc afară din baie, îmi strâng cărţile împrăştiate pe pat şi încerc să le îndes în ghiozdan în timp ce cobor în goană scara în spirală.
Zgomotul unor voci ridicate se aude din biroul tatii, obligându-mă să frânez pe la mijlocul scării.
— Iar? urlă tata şi simt o greutate în stomac.
E cu West. Tata strigă aşa numai la West.
— Patru bătăi, numai de la începutul anului şcolar! Când o să înceteze toate astea?
Bătăile. Punctul nevralgic al fratelui meu. Sinceră să fiu, West a fost implicat în mai mult de patru încăierări la şcoală, anul acesta, dar numai patru au fost cele oprite de câte o persoană oficială. Numai Dumnezeu ştie în câte o mai fi fost implicat în afara teritoriului şcolii. West e un tip destul de cumsecade, dar când cineva îl calcă prea tare pe bătături, totdeauna răspunde cu aceeaşi monedă. O parte din mine îl invidiază pentru neînfricarea asta.
— Bătaia a fost săptămâna trecută, răspunde West, pe un ton scăzut. Abia acum a ajuns secretara ta să te informeze despre asta sau e prima dată când reuşeşti să-ţi găseşti o fereastră în program pentru mine?
Mama probabil că e plecată, dacă-şi permit să se certe atât de făţiş.

Una dintre cărţile pe care încercam să le îndes în ghiozdan îmi scapă din mână şi, mişcându-se cu încetinitorul, mă loveşte peste degetele. Apoi, în loc să cadă spre ghiozdan, ricoşează în direcţia cealaltă, cade şi porneşte într-o coborâre rapidă a treptelor, bubuind pe fiecare în parte, până când îşi anunţă măreaţa intrare în antreu cu un BUM! răsunător.
Îmi îndrept spinarea, uluită de tăcerea absolută care s-a lăsat, și-mi dau seama că, fără îndoială, le-am atras atenția tatii și lui West.
— Rach? mă strigă tata, din biroul lui de la picioarele scării.
Ai păţit ceva?
Trag repede aer în piept ca să-mi revin. El nici măcar n-are nevoie să scoată capul pe uşă ca să-şi dea seama că eu sunt.
Nimeni altcineva din familia noastră n-ar fi capabil să comită vreodată un gest atât de neîndemânatic.
Mă reped în jos pe trepte şi mă opresc în dreptul largii intrări a biroului lui.
— Doar o mică boacănă, îi răspund.
Buzele tatii tremură, ca şi cum i-ar veni să râdă de un clovn de la circ. Cum e posibil să-şi schimbe starea de spirit atât de repede, n-o să ştiu niciodată, dar îl invidiez pentru asta şi-mi doresc să-mi împărtăşească secretul. Probabil asta e cauza pentru care n-a înţeles niciodată de ce nu-mi pot stăpâni atacurile de panică.
Când vede că mă foiesc, tremurul buzelor încetează. Îşi aminteşte că detest să se râdă de

mine… iar eu detest faptul că-şi aminteşte.
Arunc pe furiş o privire spre West, care-şi înfundă mâinile în buzunare şi-şi pironeşte privirea în podea. Mama habar n-are de câte ori s-a lăsat West biruit de temperamentul lui. West e capabil să simuleze perfecţiunea, în timp ce eu totdeauna mă înec ca ţiganul la mal.
— Poate c-ar trebui să dau o probă la circ, zic, ca să înseninez atmosfera. Aş fi maestră la jongleriile cu farfurii.
Şi-mi iese. Tata râde… de poanta mea.
— Mare noroc că nu ţi-am pus şi prenumele Grace[10]!
După un schimb de priviri fioroase între el şi tata, West iese din birou, iar eu îl urmăresc cu privirea.
Tata se desprinde de biroul lui din lemn masiv de stejar, se îndreaptă în toată înălţimea lui de un metru optzeci şi ceva, apoi îmi face semn să mă apropii de el. Cam aşa va arăta Ethan într-o zi: înalt, cu părul şaten închis, ochi căprui într-o nuanţă chiar şi mai închisă şi plin de încredere în sine. Mama povesteşte că s-a îndrăgostit de tata în clipa în care l-a văzut în biroul îndrumătorului pentru alegerea facultăţii.
Se instalează pe unul dintre cele două fotolii din faţa biroului şi-mi indică să-l ocup pe celălalt. Îmi răsucesc brăţara din aur de la încheietură. Eu am un program al meu, iar el mi-l dă peste cap.
— West a fost provocat de ăla, îi zic, considerând că e de datoria mea. Am auzit vorbindu-se despre

10 Grație, în limba engleză.

asta la şcoală şi…
— Nu vreau să vorbesc despre West.
Îmi mai răsucesc o dată brăţara. West și iminenta mea întârziere se luptă pentru obţinerea primordialităţii în gândurile mele.
— Mama nu e acasă?
— A plecat mai devreme, să ajungă la un mic dejun.
Şi eu ar trebui să-mi iau micul dejun. De ce nu m-o lăsa el să-mi continui ritualul?
— Am vrut să-ţi spun că sunt mândru de tine, îmi zice.
Cu toată atmosfera tensionată a dimineţii, totul din interiorul meu explodează de bucurie.
— Ceea ce ai făcut tu săptămâna trecută, la evenimentul caritabil, a fost uluitor. Dacă mi-ai fi spus acum doi ani că vei ajunge să ţii un discurs în public, nu te-aş fi crezut. M-ai surprins, Rachel, şi m-ai făcut să mă simt mândru de tine.
Zâmbetul ăsta cred c-o să-mi rămână pe chip toată săptămâna.
— Mulţumesc.
Tata se apleacă în faţă, îşi sprijină coatele pe genunchi şi-şi împreunează palmele.
— Ştii cât de greu ne-a fost, mamei tale şi mie, să suportăm pierderea lui Colleen.
Toată bucuria mi se risipeşte, lăsând în loc o senzaţie de frig.
Cum de-am putut să mă aştept la altceva? Prezenţa mea aici e doar motivul pentru ca el să-şi recite obişnuitul discurs din ianuarie. Arunc o

privire spre fotografiile înrămate de pe biroul lui. Sunt mai multe cu Colleen decât cu toți ceilalţi la un loc.
Știu asta foarte bine. Le-am numărat încă de când aveam şase ani.
— Da.
— Şi ştii cât de grea e perioada asta a anului pentru mama ta.
Încuviinţez. Colleen se născuse pe douăzeci şi opt decembrie. Balul caritabil şi toată varietatea petrecerilor de
Sărbători o menţin pe mama pe linia de plutire, însă după ce ornamentele de Crăciun sunt strânse şi depozitate în cutiile lor, după ce toate donaţiile sunt contabilizate, ea se prăbuşeşte într-o depresie care durează o lună întreagă.
— După ce-a răposat Colleen, habar n-am avut cum o să reuşească mama ta să meargă mai departe, însă deodată a aflat c-o să te aibă pe tine: o fată. Ziua în care ecografia te-a dezvăluit pe tine a însemnat şi prima dată când am văzut-o pe mama ta zâmbind, după multe luni. Tu mereu i-ai dat mamei tale un imbold.
Clipesc de două ori, ca să nu-mi observe tata lacrimile. O avea habar cât de mult urăsc predica asta, ca şi rolul pe care-l deţin în cadrul familiei? Sunt sătulă peste cap să fiu văzută ca înlocuitoarea lui Colleen.
Tata mă surprinde cu un zâmbet.
— Îmi aminteşti mult de mama ta.
Îmi ridic privirea, şocată de această nouă

întorsătură a vechiului său discurs.
— Serios? îl întreb, fiindcă aş da orice să fiu ca ea. E frumoasă, echilibrată şi vitează. Deodată, inima mi se opreşte din bătaie, străpunsă de un junghi de durere. Isaiah mi-a spus că sunt vitează.
— Da, îmi răspunde el, şi zâmbetul i se întinde şi mai mult.
Şi de Colleen.
Îmi frec fruntea cu palma, ca să nu vadă suferinţa care-mi schimonoseşte chipul. Ce s-ar întâmpla dacă vreodată ei ar descoperi că nu semăn absolut deloc cu Colleen?
— Feminină, din cap până-n picioare. N-o puteam dezlipi pe
Colleen de trusa ei de machiaj, iar mamei tale îi place să fie femeie mai mult decât oricui.
Şi tatii îi place s-o trateze pe mama ca pe o prinţesă. Privirea mi se opreşte pe o fotografie care o înfăţişează pe Colleen la vârsta de opt ani, îmbrăcată precum Cenuşăreasa şi pozând lângă castelul din Disney World. Eu, la opt ani, am făcut-o să plângă pe mama, când am cerut stăruitor să merg împreună cu fraţii mei la Space Mountain[11], în loc să mă dau drept o prinţesă ridicolă. Chiar şi în ziua de azi, urăsc locul cel mai fericit din lume.
— În ciuda faptului că era ziua de naştere a surorii tale, continuă tata, mama ta s-a simţit minunat săptămâna trecută.

---

11 Una dintre cele mai vechi atracții ale parcului din Disneyland din Anaheim, California, un montagne-russe cu tematică spațială inaugurat în 1977.

S-a bucurat că şi-a putut petrece timpul cu tine.
Se referă la orele petrecute la spa, când ne pregăteam pentru balul caritabil. Până la urmă, nu e o întorsătură nouă a poveştii, ci doar o nouă manieră de a spune aceleaşi vechituri. Ca s-o ajute pe mama să evite prăbuşirea iminentă, tata mă va scuti de şcoală, aşa cum a procedat în fiecare ianuarie de când am împlinit zece ani, şi mă va trimite împreună cu mama într-o vacanţă de o săptămână, cu toate cheltuielile plătite în avans, pentru cumpărături şi răsfăţ la spa, în New York City.
Eu nu sunt mare amatoare de cumpărături. Şi-aş prefera să mi se înfigă cuie în cap, decât să stea cineva să-mi pilească unghiile de la picioare. Nu mă interesează câtuşi de puţin care creator de modă a conceput nu ştiu ce toaletă. Să mă prefac că mă distrez de minune într-un mediu care mi-e tot atât de străin ca şi planeta Marte e o misiune istovitoare, însă perioada petrecută împreună cu mama are mereu darul de a o înveseli.
Numai asta, și tot merită efortul expediţiei, iar uneori e câte ceva care prezintă interes şi pentru mine. Anul trecut, am reuşit să pun mâna pe un Ferrari.
— Bun, îi zic, preferând să preîntâmpin lovitura. Când plecăm?
Tata îmi face cu ochiul.
— Îmi pare rău, anul ăsta nu mai avem excursii la Marele Măr[12].

12 Supranumele metropolei New York.

Ura!
— Și mama?
— Cred că am abordat o strategie greşită cu mama ta. Balul caritabil o menţine ocupată în decembrie, însă ea are nevoie de aşa ceva tot anul. La petrecerea de Anul Nou, am vorbit cu conducerea Fundaţiei pentru lupta împotriva leucemiei. Au fost de acord să-i ofere mamei tale un post cu rolul de a strânge fonduri.
Parcă mi-ar fi luat cineva o greutate de cincizeci de kilograme de pe piept.
— Dar e grozav!
— Este, încuviinţează tata, apoi îşi îndreaptă arătătorul spre mine. Numai că mama ta va primi postul doar dacă va lucra împreună cu tine. Tu ai făcut să se deschidă multe carnete de cecuri cu discursul ţinut săptămâna trecută. Ea vrea să strângă mai mulţi bani ca să finanţeze cercetările pentru combaterea bolii care ţi-a răpit sora, aşa că vrea să ţii tu discursurile.
Greutatea se întoarce, lovindu-mă cu putere în moalele capului. Iată un exemplu excelent despre motivele pentru care n-ar trebui să mă abat niciodată de la ritualul meu.

Isaiah

În timp ce aştept în parcarea şcolii, îmi las degetele să alunece peste căluţul stanţat pe volan şi gândurile îmi zboară din nou spre Rachel. Trei ore: atât timp am petrecut cu ea. N-a fost mult,

dar a existat ceva la ea, o scânteie care a făcut-o să fie… de neuitat.
Nu pot să înţeleg de ce mă mai gândesc la ea. Trei ore petrecute împreună cu o persoană nu sunt suficiente ca s-o cunoşti, numai că ea nu se încadrează într-un şablon sau într-un tipar. E ca un mister pe care eram aproape să-l dezleg, dar deodată am fost îndepărtat cu brutalitate.
Soarele ăsta blestemat nici măcar n-a răsărit, iar şcoala va începe curând. Şapte ore de tortură se aştern în faţa mea. Aş prefera să fiu în garaj şi să lucrez la un Chevelle[13] adus de un tip aseară. Ce naiba, aş prefera să lucrez chiar şi la un Ford Focus.
Aş prefera să fiu cu Rachel.
Privirea îmi zboară spre biletul cu numărul ei de telefon, care se odihneşte în suportul pentru pahare. Are exact acel scris la care m-aş fi aşteptat din partea unei fete ca ea: feminin, cu bucle şi cerneală roz. Clatin din cap. Cine naiba mai ţine la îndemână un stilou cu cerneală roz? Rachel. Ea ţine. Era de aşteptat şi mi-a plăcut asta la ea.
Îmi zvâcneşte un muşchi al maxilarului şi strâng mai tare volanul cu mâna stângă. Toţi cei care-şi duc veacul pe străzi ştiu că Eric o caută, ca şi pe rataţii ăia doi, studenţii. Nimeni, cu excepţia lui Abby, nu ştie că eu am plecat după cursă împreună cu Rachel, iar banii lăsaţi de mine lui

13 Chevrolet Chevelle, model de automobile sport de talie medie produs de General Motors între anii 1963 – 1977.

Abby i-au cumpărat tăcerea. Atât timp cât stau la distanţă de Rachel, ea n-o să fie găsită niciodată.
Portiera scoate un geamăt când o deschid şi-mi însemnez în minte să ung cu ulei nemernicia asta mai târziu, când o să ajung la atelier.
— Isaiah!
Un flux precipitat de adrenalină îmi inundă venele la auzul vocii lui Echo. Strecurându-se afară pe portiera din dreapta a maşinii lui Noah, Echo mă strigă încă o dată. Pornesc imediat spre ei. Dă-o în mă-sa de şcoală. Echo şi Noah: ei sunt familia mea.
Cu braţele înfăşurate în jurul corpului şi cu cârlionţii roşcaţi spulberaţi de vânt peste faţă, Echo se apropie cu paşi şovăitori de mine. Noah rămâne lângă maşină. Îi arunc o privire, sperând să-mi ofere vreun indiciu despre ce naiba o fi vorba, însă el nu-mi divulgă nimic, doar se reazemă de bara de protecţie. Privirea i se abate spre Echo şi, pentru o clipă, îngrijorarea îi umbreşte faţa.
— Echo, zic, de îndată ce ea ajunge suficient de aproape.
Care-i problema?
Între timp, prin minte îmi gonesc tot felul de ipoteze. Echo a pomenit despre fratele ei mai mic, care ar fi avut unele simptome de alergie. O fi bolnav? Sau o fi vorba despre ţicnită ei de mamă? O fi încercat iar să-i facă vreun rău?
Echo îşi înlătură părul căzut peste faţă, dezvăluindu-şi ochii înroşiţi de atâta plâns.

— Am tot încercat să dau de tine de aseară. De ce nu te-ai dus acasă?
Privesc din nou spre Noah. Nopţile pe care nu le-am dormit acasă n-au fost niciodată o problemă. Noah e prietenul meu cel mai bun, nu o dădacă.
— Am lucrat până târziu şi am rămas să dorm la garaj, îi răspund, fără să mai menţionez şi că a fost vorba despre un efort zadarnic de a mi-o şterge din minte pe Rachel.
Echo bate cu piciorul în asfalt şi-şi freacă braţele cu palmele.
— Am încercat să te sun pe mobil.
— Era închis.
Asta pentru că voiam să-mi alung ispita de a o suna pe
Rachel.
Echo îşi lasă capul să-i cadă pe spate şi trage adânc aer în piept.
— Am dat-o în bară şi-mi pare rău. Îmi pare foarte rău. Dar ea nu poate să spună nimănui. Am avut grijă de asta. Scăparea mea a fost în timpul şedinţei de ieri, iar tot ceea ce se spune în timpul unei şedinţe e confidenţial. Am ameninţat-o: dacă-i spune cuiva, o denunţ.
Stomacul începe să mi se zvârcolească. Ştiu unde se va ajunge şi detest să aud continuarea.
— Cui i-ai spus şi ce?
— I-am spus accidental doamnei Collins că tu locuieşti cu Noah. Îmi pare foarte rău, Isaiah…
Cuvintele mă lovesc ca o palmă, determinându-mă să fac un pas înapoi. Fir-ar a naibii de treabă!

Echo i-a spus terapeutei ei, care e şi îndrumător la şcoala mea, că eu nu locuiesc în casa familiei care mi-a fost desemnată ca tutelă. Toţi muşchii din corp mi se crispează de furie.
— Îmi pare nespus de rău, continuă ea, cu o voce întretăiată, ştergându-şi ochii. Jur pe Dumnezeu c-o denunţ dacă spune o vorbă. Jur.
Încă o lacrimă i se rostogoleşte pe obraz. Echo vorbeşte cât se poate de serios, chiar dacă doamna Collins e singura persoană care o poate ajuta să-şi înfrunte problemele. Sunt nervos. Fără discuţie. Însă membrii unei familii trebuie să se apere între ei.
— O să se rezolve, îi spun, deşi habar n-am dacă afirmaţia mea o fi adevărată.
Iertarea pe care i-o acord nu anulează faptul că e posibil ca ea să-mi fi distrus viaţa.
— Şi, dacă nu s-o rezolva, o dreg eu, adaug apoi, ca s-o liniştesc.
Fiindcă e o fată foarte sensibilă, Echo mă îmbrăţişează. Îi răspund la îmbrăţişare, căutându-i privirea lui Noah. El înţelege că între iubita lui şi mine există o dragoste ca între soră şi frate.
Înclină aprobator din cap, iar eu îi răspund cu un gest identic.
Şi totuşi, cum naiba o să ies eu din asta?

Rachel

— Ştii ce mi-ar trebui mie?
Mă îndepărtez de capota ridicată a SUV-ului lui

West şi-mi şterg degetele unsuroase pe o cârpă, având grijă să nu-mi ating hainele. West m-a strecurat pe furiş aici, în garajul „copiilor mari”, după cină, pretinzând că e o problemă urgentă, aproape pe viaţă şi pe moarte.
— O viață?
West, fratele mai mare ca mine cu mai puţin de un an, se lasă pe Mustangul meu. Cu blugii lui largi şi tricoul negru de firmă, aduce perfect cu cei din ghetouri.
— Să-ţi mişti fundul de pe copilaşul meu.
— E doar o maşină, speriato de bombe! Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar nu sunt mulţi băieţi în halul ăsta de obsedaţi ca tine!
Totuşi, fiindcă ştie că vorbesc serios, West se îndepărtează de Mustang.
Las cârpa să cadă şi-i trântesc capota.
— N-am venit aici ca să fiu insultată. Du-te înăuntru, târăşte-te în patru labe până la tata şi spune-i că iar ai uitat să-ţi schimbi uleiul, după care o să vedem cum o să se deruleze scena.
West îşi smulge şapca de baseball de pe cap şi-şi plesneşte piciorul cu ea.
— Mama mă-sii! Uleiul… Am uitat să schimb uleiul. De-asta s-a aprins becul!
Îmi înhaţ geaca şi întind mâna ca să deschid uşa, dar West mi se pune în cale.
— Am glumit. Ştii doar. Eu te tachinez, tu accepţi. E jocul nostru.
— Eu nu mă mai joc, îi răspund, încercând să mă strecor prin dreapta, însă el îmi imită mişcările.

— Nu, nu se poate să mă laşi. Tata o să se facă foc dac-o să afle că am uitat iar să schimb uleiul. L-ai văzut cum face cu mine. Haide, Rach! Ai şi tu un suflet. Doar ştii că eşti sora mea preferată.
— Sunt singura ta soră, i-o întorc eu. În fine, adică singura în viață.
— Gavin e un pic cam fetiţă, argumentează el şi izbucnesc în râs.
— Ba nu, nu e.
West schiţează un zâmbet şiret. Râd, motiv pentru care el ştie că a câştigat partida.
— Pe bune, ai văzut ce sprâncene are? Nefireşti pentru un băiat. Pariez pe zece dolari că şi le pensează.
Nefiind încă total dispusă să cedez, oftez şi-mi încrucişez braţele pe piept. West se lasă într-un genunchi.
— Te rog, Rach. Te rog. Uite, chiar te implor.
— Bine.
— Grozav, exclamă el, sărind în picioare, şterpelindu-mi geaca din mână şi întorcându-şi şapca cu cozorocul la spate.
— Cu o condiţie, adaug.
— Spune.
— Să schimbi uleiul. Regulat. Nu mai aştepta până-ţi clipeşte becul de la bord şi nu mai aştepta până când ajungi aproape pe sec. Nu e chiar atât de complicat. La fiecare cinci mii de kilometri sau la fiecare trei luni. Ţi s-a pus şi un autocolant, ca să-ţi amintească, în partea de sus a parbrizului.
— Mda, sigur. Mă rog.

Şi ştim amândoi la fel de bine c-o să reluăm conversaţia asta peste vreo două luni.
Deschid dulapul şi scotocesc prin câteva cutii, ca să găsesc filtrele de ulei pe care le-am cumpărat ca rezervă pentru SUV-ul lui West.
— Dac-aş fi avut un scanner pentru codurile de diagnosticare, ţi-aş fi putut spune dacă există şi alt motiv pentru care ţi s-a aprins indicatorul de avarie.
West se aşază pe capota maşinii mele, aşa că azvârl cu cârpa în el.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te de pe maşina mea! O dată dac-o mai atingi, îţi sparg blocul motor!
— Scuze!
Spăsit, West porneşte spre cealaltă parte a garajului construit de mama şi tata ca să găzduiască maşinile fraţilor mei şi pe ale mele. Părinţii noştri sunt singurii care au dreptul de a folosi garajul lipit de casă.
— Parcă ziseseși că-mi trebuie doar ulei.
— Da, ai nevoie de ulei, dar e posibil să fi afectat grav şi alte componente, pentru că maşina avea nevoie de ulei de multă vreme.
West se lasă să cadă cu spatele de perete, dar îi arunc o încurajare.
— Nu te teme. O să fie bine.
Speranţa îi luminează chipul.
— Poţi s-o repari?
— Mda, pot s-o repar.
Cu noul filtru în mână, ridic din nou capota şi-mi

încep misiunea de salvare a SUV-ului lui West.
— Însă un scanner ar fi bun pentru situaţiile în care am avea ceva mai grav decât un schimb de ulei omis.
Telefonul mobil începe să-i zbârnâie şi West îl scoate ca să-şi citească mesajul primit.
— Trebuia să-l fi cerut ca dar de ziua ta, sau de Crăciun.
— L-am cerut, bombănesc eu, însă West e prea prins de cine ştie ce-o scrie, ca să mă mai audă.
Cerusem scannerul împreună cu alte lucruri „pentru fete”, sperând că părinţii mei n-or să-l observe şi doar or să bifeze obiectul pe lista lor de cumpărături, însă n-a fost aşa. Mi-au cumpărat un nou e-book reader şi bijuterii. Nici vorbă de scanner.
Ciocăniturile lui West pe ecranul telefonului mobil continuă în dreapta mea.
— Am auzit că tata ți-a cerut să lucrezi cu mama la Fundaţia aia cu leucemia.
Oare o exista ceva din viaţa mea care să nu reprezinte un subiect de discuţie pentru toată familia?
— Mhî.
— Ştii că ea o să accepte postul numai dacă eşti de acord să vorbeşti în public.
— Da, răspund, mai încet.
Detest sentimentul de vinovăţie care-mi mocneşte în măruntaie.
— Şi mai ştii, adaugă el, pe un ton mult prea bucuros, că dacă ea o să accepte postul, o să aibă

în permanenţă euforia aia maniacală de genul „pun eu ceva la cale”.
Iar eu o să fiu permanent în pragul unui atac de panică şi-o să fiu permanent nevoită să-l ascund. Când apar atacurile astea, vomit. Vomitatul a fost cel care m-a făcut o dată să ajung în spital.
Văzând că nu spun nimic, West continuă.
— Ea o să fie fericită. Vorba vine.
Inspir adânc. De ce depinde totdeauna de mine fericirea mamei?
— I-ai dat deja vreun răspuns tatii?
— Nu, nu i-am dat.
Am vrut să-i spun nu, dar nu mi-am găsit curajul necesar pentru asta. N-am putut nici să zic da. Ca o laşă, mi-am căutat scăparea atunci când telefonul tatii a început să sune pe neaşteptate. Mai târziu, tata a spus că e de acord să-mi lase răgaz pentru gândire până vineri. E miercuri seara, aşa că mai am o zi la dispoziţie până când va trebui să dau răspunsul. Atât Gavin, cât şi Jack, m-au hăituit ca să-mi spună părerea lor despre asta şi anume că ar trebui să trec peste frica mea de-a vorbi în public şi să lucrez împreună cu mama.
— Ar trebui să accepţi, Rach, zice West, cu degetele încă alergând pe ecranul telefonului.
Ridic capul şi-mi dau părul deoparte, ca să-mi eliberez urechea.
— Ce? Ce-a fost asta? Mi s-a părut sau l-am auzit pe tata strigându-te?
— Bine. Consideră-mă retras din discuţie, zice

West, vârându-şi telefonul la loc în buzunarul blugilor. Maşina mea o să fie gata până sâmbătă? Am o întâlnire.
Dar când n-are West o întâlnire?
— Cu cine?
Fratele meu ia un clichet şi-l face să se învârtească până când scoate un sunet ciudat.
— Cu o fată pe care am cunoscut-o la orele de franceză.
Sunt sigură că-i ştie numele. Cum să spun, a invitat-o să iasă împreună şi presupun că ea a fost cea căreia îi scria el adineauri.
Fixez cheia de tip bandă pe filtru, dar am o scurtă ezitare.
— Fetele cu care ieşi au însemnat vreodată ceva pentru tine?
— Dac-au însemnat ceva? repetă el, rămânând pentru câteva clipe cu privirea în gol. Nu ştiu. Cred că da. Unele îmi plac mai mult decât altele.
Simt că-mi ard obrajii şi nevoia de a-mi şterge ochii, dar, dacă aş face aşa ceva, m-aş mânji de unsoare pe toată faţa, iar mama şi-ar da seama că m-am apucat iar să „cârpăcesc la maşinile alea”. Ea încearcă să-mi înţeleagă fascinaţia pentru maşini, însă mereu îi citesc dezamăgirea în ochi. Aşa că-mi ascund pasiunea de ea şi discut despre cine ştie ce mai citesc prin revistele ei de modă. Mama adoră moda.
Următoarea întrebare o rostesc atât de încet, încât, dacă West n-o s-o audă, înseamnă că nu trebuie să-mi dea el răspunsul.

— I-ai promis vreodată unei fete c-o s-o suni, fără s-o mai suni vreodată?
Zgomotul clichetului încetează şi tăcerea apăsătoare mă determină să-mi ridic privirea. Cu o seriozitate atipică, West mă priveşte ţintă.
— Ce înseamnă asta?
Îmi întorc iar atenţia spre filtru.
— Nimic.
Tenişii lui West scârţâie pe beton, în timp ce el se apropie de mine.
— Aici e ceva. Îţi cari telefonul după tine peste tot, ca o… ca oricare adolescentă normală, când tu obişnuiai să-l laşi în cameră. Şi te comporţi ciudat încă de după balul caritabil. Ai cunoscut vreun tip? Care nu te-a mai sunat?
Smucesc cheia cu putere, însă uleiul scurs pe filtru a făcut ca suprafaţa să devină alunecoasă.
— Fă-te şi tu util şi ţine tava pentru ulei. O să picure uleiul când o să-i desfac chestia asta.
Pufnind, West se conformează şi se apleacă deasupra motorului, lângă mine.
— Cine e, Rach? Cine e nemernicul care nu te-a sunat?
— Nimeni.
Nimeni altcineva decât un tip de-a dreptul sexy cu care am cunoscut primul meu sărut. Scrâşnesc din dinţi şi-mi concentrez toată puterea în cheie.
— Spune-mi cine e. Îi pun eu pielea pe băţ!
Răutatea absolută din tonul lui mă înfioară. West are un temperament incandescent când se ambalează prea tare şi se pricepe să cotonogească

pe oricine sare calul. Dar n-am crezut niciodată c-o să ia la bătaie vreun băiat pentru onoarea mea… Până acum.
— E cumva Brian? mă întreabă și simt cum furia din el crește ca un bulgăre de zăpadă rostogolit în pantă.
Tava pentru ulei îi tremură în mâini.
— L-am văzut vorbind cu tine la petrecere, continuă. Dacă despre el e vorba, stai la distanţă. E un nenorocit.
Deschid gura ca să-l felicit pentru ce fel de prieteni are, fiindcă tot prieteni de-ai lui au fost cei care m-au dus la cursa ilegală şi m-au lăsat de izbelişte ca să mă descurc singură. Dar imediat îmi dau seama că ar fi în stare să mă răstignească dac-ar afla că am stat de vorbă cu ei, că am participat la aşa ceva, că am fugit de poliţişti şi că, pe urmă, m-am sărutat cu un tip, când am rămas singuri în apartamentul lui.
West mişcă tava ca să prindă picăturile, în timp ce eu scot filtrul vechi.
— Nu e nimeni, înţelegi? Eram curioasă. Tu ieşi cu o mulţime de fete şi mă întrebam dacă le suni chiar pe toate.
Şterg lagărul filtrului şi abia apoi termin ce aveam de spus.
— Şi ce anume înseamnă dacă nu mai suni.
Fratele meu rămâne neobişnuit de tăcut cât timp înlocuiesc filtrul vechi cu cel nou şi torn uleiul proaspăt. Când îi fac semn cu capul că poate să ia tava, West îmi răspunde, în sfârşit.

— Pe cele care nu-mi plac, nu le mai sun.
Colţurile gurii îmi coboară şi un junghi îmi străbate pieptul.
Arunc la gunoi vechiul filtru, înşfac cheile lui West de pe masa cu unelte şi deschid portiera din dreptul volanului, ca să pornesc motorul şi să verific dacă sunt scăpări. Aş fi preferat să fiu singură.
— Asta-i tot ce-am vrut să ştiu, îi zic.
West începe să mai spună ceva, însă eu întorc cheia în contact şi apăs pe acceleraţie, astfel încât zgomotul motorului turat să-l acopere. Cuvintele lui West mi-au confirmat ceea ce aflasem deja de la tăcere: că nu i-am plăcut niciodată lui Isaiah.
Îmi vâr mâna în buzunar şi-mi închid telefonul. De ce să mai aştept un apel care n-o să vină niciodată?

Isaiah

Doamna Collins a aşteptat până joi ca să mă scoată de la ore.
Cu toate că nu m-a surprins convocarea, întârzierea m-a prins, totuşi, pe picior greşit.
Mă duc în secretariat şi încremenesc când văd cine e persoana care aşteaptă în cabinetul doamnei Collins. Inima mi se poticneşte. *Căţeaua asta a chemat-o, naibii, pe asistenta mea socială.*
Courtney mă observă, se întrerupe în mijlocul frazei şi urlă imediat:
— Să nu îndrăzneşti s-o rupi la fugă, Isaiah!

Legănarea părului ei blond îi dă iarăşi acea înfăţişare de cal de curse înfuriat.
Trebuie să-i recunosc meritul: ştie să-mi ghicească gândurile, îmi arunc cărţile pe unul dintre scaunele înşirate de-a lungul peretelui şi pornesc spre cabinetul doamnei Collins. E posibil să nu mai am nevoie de porcăriile astea. Am dat-o în bară, iar asta înseamnă internatul. Nu că i-aş lăsa să ajungă atât de departe. Aş fugi înainte să mă poată sili cineva să pun piciorul în iadul ăla.
Când ajung înăuntru, mă sprijin de peretele de lângă uşă.
Doamna Courtney, o ipostază de vârstă mijlocie a lui Courtney, se leagănă înainte şi-napoi în scaunul ei directorial supradimensionat. Biroul e înţesat de teancuri de hârtii parcă gata să se răstoarne. Doamna asta are tot atâtea deprinderi organizatorice câte are un cămătar.
— Nu vrei să stai jos? mă întreabă ea, cu un zâmbet plăcut.
— Nu.
Îmi încrucişez braţele pe piept. Singurul scaun disponibil e cel care m-ar face prizonier în camera asta. Or, pe mine mă interesează doar ieşirile de urgenţă.
— Isaiah, ar trebui să stai… începe Courtney, însă doctoriţa pentru cap a lui Echo o întrerupe.
— Nu-i nimic. Eşti liber să stai în picioare.
Naiba să mă ia dacă nu sunt!
— Ce vreţi de la mine?
Courtney se leagănă pe marginea scaunului, de

parcă s-ar gândi să se lipească de perete lângă mine. Nu suportă ca eu să stau în picioare când ea stă jos.
— Nu mi-ai răspuns la niciunul dintre apelurile telefonice.
— Şi?
— Şi? Sarcina mea e să te ţin sub observaţie. Vreau să mă asigur că eşti bine.
— Acum m-ai găsit, îi răspund, bătând de două ori din palme, ca un *ta-da*. Sunt viu. Pot să plec?
Courtney e o fată mărunţică. Se mişcă pe scaun, astfel încât să ajungă cu genunchii îndreptaţi în direcţia mea.
— Mama ta încă vrea să staţi de vorbă.
Îmi las braţele să cadă pe lângă corp şi mă desprind de perete.
— Mama mea poate să mă pupe undeva.
Rotilele scaunului scârţâie în timp ce doamna Collins îl apropie de birou.
— Isaiah, Courtney se află aici deoarece i-am solicitat prezenţa într-o problemă legată de şcoală. Dacă nu vrei să discuţi despre mama ta, nu eşti obligat.
— Dar… încearcă să protesteze Courtney, aruncând o privire dezorientată spre doamna Collins, a cărei discretă clătinare din cap o sesizez până şi eu.
Apoi, doamna Collins îşi accentuează următoarele cuvinte, pronunţate pe un ton dulceag.
— Nu este obligat.
Şi n-o să vorbesc.

— L-am rugat pe domnul Holden să ni se alăture, continuă doamna Collins. Ar trebui să ajungă în scurt timp.
Străduindu-mă să nu-mi arăt curiozitatea nebunească legată de motivul pentru care doamna Collins îl implică şi pe instructorul meu de reparaţii auto, îmi reiau poziţia de lângă perete.
Doamna Collins ciocăneşte cu un creion în birou.
— Cum ţi-ai petrecut vacanţa de iarnă, Isaiah?
Noah m-a prevenit în legătură cu femeia asta. Mi-a povestit că, atunci când a fost obligat, prin şantaj, să participe la şedinţe de consiliere, ea se delecta torturându-l cu întrebări.
— Bine, îi răspund.
— Grozav!
Creionul continuă să ciocănească suprafaţa biroului.
— Ce mai face Noah?
— Bine.
— Excelent. Şi, l-ai mai văzut în ultima vreme?
Abia acum mi se face lumină: doamna Collins n-a suflat o vorbă nimănui despre faptul că eu locuiesc împreună cu Noah.
Toată întâlnirea asta e doar o cacialma.
— Când?
— Azi-dimineaţă.
S-a luminat imediat la faţă.
— L-ai văzut pe Noah, atât de devreme, în dimineaţa asta?
Ai fost acasă la el?
— Nu.

Am fost acasă la noi.
— Am văzut-o şi pe Echo.
Creionul se opreşte din ciocănit.
— Ce mai face Echo? A avut ceva interesant de spus?
Ridic din umeri.
— Nu mare lucru. În afară de faptul că nu-i plac ciripitorii.
O umbră îi traversează faţa, dar naiba să mă ia dacă nu se pricepe să-și revină imediat.
Courtney îşi netezeşte părul prins în coadă.
— Oare de ce am impresia că-mi scapă ceva din discuţia asta?
Scrâşnetul unei ascuţitori de creioane dinspre secretariat umple tăcerea lăsată în timp ce eu şi doamna Collins ne privim reciproc. E mult prea distractiv.
— Pentru că aşa şi e, îi răspund.
Courtney îşi agită picioarele. E tânără, e nouă şi detestă să fie prostită. Doamna Collins îşi sprijină coatele de birou. Dac-ar avea două pistoale de calibru mare, ar trage cu ele în clipa asta.
— Ce-ţi mai fac tutorii? mă întreabă.
— Bine.
N-am auzit să fi murit, aşa că, presupun, afirmaţia asta e adevărată.
— Și Crăciunul cu ei a fost…
— Minunat.
Pentru că nu i-am văzut la faţă.
— Şi ţi-au luat cadou…
— Un căţeluş.

Acum deja mă joc cu ea.
Buzele îi zvâcnesc. Oare ar fi posibil ca şi ei să-i placă jocul?
— Ţi-au luat un căţeluş?
— Mhî.
— Ce rasă?
— Corcitură[14].
— Şi l-ai botezat…?
— I win.
Doamna Collins îşi trece uşor degetele peste buze.
— Ciudat nume pentru un căţeluş.
— Mda. Dar îmi place cum sună cuvintele astea din gura mea: I win[15].
Pentru că am învins.
Courtney îşi drege glasul.
— Tutorii tăi ţi-au cumpărat un căţeluş?
— Nu te gândi că i-aş putea face vreun rău, îi zic, fără s-o privesc. A fugit.
— Of, Isaiah, zice ea, ducându-şi o mână la inimă. Îmi pare foarte rău!
Dumnezeule, îi detest pe cei care sunt obsedaţi de animale.
Lumea care se dă de ceasul morţii pentru un câine malnutrit e mai mult decât fericită când îşi bate joc de oameni ca mine.
— Toate se duc, îi zic. Aşa e firea lumii.
Domnul Holden intră în încăpere, învârtindu-şi în mână ochelarii de protecţie.

---

14 Joc de cuvinte în original, *mutt* însemnând și corcitură, dar și, în argou, persoană redusă la minte.
15 În limba engleză, eu învinge.

— Doamnă Collins, zice, în chip de salut.
Îmi face un semn cu capul şi-i răspund la fel. Îmbrăcat în obişnuita lui salopetă albastră de mecanic, instructorul meu preferat o priveşte pe Courtney ca şi cum ar fi un autoturism hibrid oprit la o pompă de benzină.
— Domnule Holden, zice doamna Collins, v-o prezint pe asistenta socială a lui Isaiah, Courtney Blevins.
Courtney dă să-i întindă mâna, dar şi-o retrage când domnul
Holden o salută cu o scurtă înclinare a capului.
— Sunt între două ore, doamnă Collins, o informează instructorul.
Doamna Collins deschide un laptop şi începe să deruleze în josul ecranului.
— Vă mulţumesc pentru că aţi venit, domnule Holden. Vă rog, lăsaţi-mă o secundă, până-i deschid fişierul cu dosarul lui
Isaiah.
Domnul Holden chicoteşte.
— Cum e fără hârţoage?
— Incomod, dar apreciez protecţia dată de parolă. În sfârşit… Domnul Walker. Locuieşte în prezent cu…
— Shirley şi Dale Easum, completez eu în locul ei.
— Da, aşa scrie aici, confirmă ea, ridicându-şi privirea din computer. Domnule Holden, aţi reuşit să rezolvaţi ce am discutat aseară?
— Fără nicio problemă, răspunde el. Talentul lui Isaiah mi-a facilitat sarcina.

Îmi întorc repede capul spre el. Nu e omul care să arunce prea lesne cu laudele.
— Am discutat cu proprietarul companiei Pro Performance, anunţă domnul Holden, care de data asta mi se adresează direct. O să-ţi ofere şansa unui post cu normă întreagă după ce vei absolvi liceul.
Domnul Holden mai discutase de câteva ori cu mine despre posibilitatea asta. Pro Performance se ocupă de automobile de lux şi de maşini de curse mult îmbunătăţite. E serviciul viselor mele, însă în toată treaba există o cerinţă pe care n-o pot îndeplini.
— Şi cum rămâne cu stagiul intern?
Ca să obţin postul cu normă întreagă, ar trebui să efectuez un stagiu ca intern la ei în semestrul ăsta. Munca de intern nu e plătită, iar eu am nevoie de bani.
— Poţi să lucrezi la Pro Performance în după-amiezile de marţi şi de joi, când în mod normal ai avea programate orele cu mine. Poţi să-ţi păstrezi turele de seară de la atelierul lui Tom şi să-ţi completezi stagiul de intern pe timpul zilei. Tipul de la Pro Performance ne va trimite un calificativ privitor la munca ta de acolo. Doamna Collins numeşte asta o experienţă extraşcolară.
Mintea mi se goleşte de orice gând. Imposibil să mi se întâmple mie una ca asta. Pot să fac bani şi, în acelaşi timp, să am o şansă de a-mi îndeplini visul: să lucrez pe maşini capabile să alerge repede… foarte repede.

— Vă bateţi joc de mine?
— Nu. Singura altă cerinţă e să obţii certificatul ASE până la absolvire, ceea ce ar trebui să fie floare la ureche pentru tine.
Certificatul ASE… adică, Automotive Service Excellence.
Atestatul de excelenţă în repararea şi întreţinerea autovehiculelor. Pentru examenul ăsta învăţ şi acumulez ore lucrate la garaj de peste doi ani.
Doamna Collins ridică o mână.
— De fapt, mai există o cerinţă. Compania în cauză m-a sunat, ca să verifice calificativele şi mediile lui Isaiah. Au pomenit ceva despre necesitatea aducerii a trei scrisori de recomandare.
Capul mi se izbeşte de perete. Aş putea să aduc două scrisori. Una, din partea domnului Holden. A doua, de la actualul meu loc de muncă. Dar a treia? Adulţii tind să mă evite. N-ar fi trebuit să-mi permit vreodată să sper.
Domnul Holden mă cunoaşte mai bine decât majoritatea celorlalţi.
— Eu o să-ţi dau o scrisoare. Şi Tom o să-ţi dea, îmi zice. Ai idee de unde să mai obţii una?
— Cine poate fi un adult responsabil care să ştie de ce e capabil Isaiah? bombăne doamna Collins.
O urăsc pe femeia asta. Zău c-o urăsc. Cum de pot s-o înghită Echo şi Noah?
— Îţi dau eu, intervine Courtney, care fusese atât de tăcută, încât şi uitasem de prezenţa ei. Cu o condiţie.

— Şi anume? întreb, frecându-mă la ceafă ca să-mi eliberez tensiunea acumulată.
— Să-mi răspunzi la telefon şi să te întâlneşti cu mine când ţi-o cer.
Doamna Collins abia dacă-şi mai poate stăpâni entuziasmul, întâlnirea asta n-a fost nicidecum o cacialma. Doctoriţa de capete a avut un ful în mână de la bun început.
Cu mâinile împreunate în poală, Courtney îmi aşteaptă, răbdătoare, răspunsul. Detest să fiu ţinut în lesă. Tot ceea ce-mi doresc e libertatea: să ies de sub orice m-ar ţine jos. Cu Courtney, n-aş fi ţinut numai într-o lesă blestemată: ea m-ar ţine într-o lesă pentru dresaj. Însă cu o ocazie ca asta te întâlneşti o singură dată în viaţă. Iar cei de la Pro Performance îşi plătesc mecanicii cu bani frumoşi.
— Bine, răspund.
Courtney îmi zâmbeşte cu toată dantura.
— Excelent. Prima noastră întâlnire va fi joia viitoare.
Imediat după ore.
Simţind cum lesa deja îmi strânge gâtul, mă apuc de gulerul tricoului.
— Perfect.
Courtney se ridică.
— Doamnă Collins, vă mulţumesc pentru invitaţie. Acum, totuşi, trebuie să fug. Am o întâlnire de consiliu.
— Mai vorbim cât de curând, îi răspunde doamna Collins, în timp ce Courtney iese deja pe uşă.

Domnul Holden pleacă fără să mai salute pe cineva. Ticăitul secundarului rămâne singurul sunet care se aude în cameră.
Doamna Collins se destinde, lăsându-se pe spătarul scaunului şi împreunându-şi mâinile în poală.
— Acum, că am rămas singuri, ai mai avea ceva să-mi spui?
— Nu.
— Ceva despre tutorii tăi, sau despre Noah, sau despre locul în care-ţi petreci nopţile?
— Nu.
Privirea i se abate spre busola împopoţonată tatuată pe interiorul braţului meu drept.
— Ce semnificaţie are tatuajul tău?
— Nimic din ce v-ar putea privi.
Ea trebuie să rămână la distanţă de orice amănunt personal.
— Credeţi că aţi fost şmecheră fiindcă mi-aţi înscenat toate astea, astfel încât Courtney să mă poată ţine sub observaţie, nu?
Un zâmbet satisfăcut îi flutură pe buze.
— Din când în când, ştiu să fiu dibace. Indiferent de cum te vezi tu, eşti încă minor. Poate că sistemul n-o fi perfect, dar el există ca să te menţină în siguranţă.
Asta, venind din partea unei doamne care n-a fost crescută în sistemul imperfect încă de la vârsta de şase ani. Ceasul de perete continuă să ticăie. Până la urmă, ea rupe tăcerea.
— A fost interesant ceea ce ai spus mai devreme.

Muşchii mi se încordează.
— Ce?
— Ai spus că toate se duc.
Din moment ce nu mă interesează să fiu analizat, schimb subiectul.
— Pot să plec?
— Eu pot să te ajut, îmi spune, pe un ton liniştitor cu care probabil îi adoarme pe insomniaci. Echo are încredere în mine, şi Noah, la fel.
Echo şi Noah au nevoie de ajutor. Ce naiba, ei au probleme care pot fi rezolvate.
— Ei sunt ei, eu sunt eu.
— Aşa e, mă aprobă, sfredelindu-mă cu privirea. Tu eşti tu, dar asta nu înseamnă că n-aş putea să te ajut.
Mă desprind de perete.
— La drept vorbind, exact asta înseamnă, îi spun.
Şi plec.
Enervat, lovesc cu pumnul un fanion agăţat de tavan. Am întârziat la ora a şasea. Doamna Collins mi-ar fi putut scrie un bilet de învoire, dar mai degrabă risc o pedeapsă decât să mai stau în aceeaşi încăpere cu ea. Trec de un colţ şi mă opresc brusc când o zăresc pe Abby stând pe podea, lângă dulăpiorul meu.
— Era şi timpul să apari, îi zic.
Ea deja a chiulit două zile pe săptămâna asta. Îşi smuceşte capul în sus şi mă sperii văzându-i ochii mari.
— Ce s-a întâmplat?
Abby se ridică în grabă.

— Eric. A găsit-o pe Rachel.

Rachel

Liceul particular Worthington are o parcare imensă şi, din cauza numărului foarte mare al elevilor proprietari de maşini, conducerea permite, atunci când sunt ocupate toate locurile, să parchezi şi în apropierea stadionului de fotbal. Acolo parchez eu în fiecare dimineaţă: la câţiva paşi de casa de bilete. Fraţii mei, pe de altă parte, care vin fiecare cu maşina lui, din cauza milioanelor de activităţi extraşcolare în care sunt implicaţi, parchează cât pot de aproape de intrarea în şcoală, lângă locurile pentru persoanele cu handicap.
Parcând aici, nu mai trebuie să-mi fac griji că mi-ar putea lovi maşina vreun idiot fără permis de conducere, sau că vreun zelos deschizător de portieră mi-ar putea zgâria vopseaua. De asemenea, pot să stau de una singură, fără ca lumea să caşte gura la unicul vlăstar al familie Young care nu ştie să se adune.
Ultima cifră a ceasului de pe aparatul de radio se schimbă şi-mi simt gura uscată. Ziua de azi o să fie groaznică. Îmi înşfac ghiozdanul de pe scaunul din dreapta, deschid portiera, mă strecor afară şi mă cutremur la contactul cu aerul de ianuarie.
Primele raze ale zorilor fac să sclipească bruma de pe iarbă.
Simt presiunea din interiorul meu ca pe un

ascensor plin cu noroi care urcă încet spre ultimul etaj. Uşile imploră să fie deschise, ca să poată vărsa totul afară.
Jack şi Gavin s-au dovedit neobosiţi în cicăleala lor despre necesitatea ca eu s-o ajut pe mama cu acţiunile caritabile. Tata mi-a amintit de dimineaţă că-i datorez răspunsul în după-amiaza asta, zicând că e convins că voi lua hotărârea corectă.
Copleşitoarea combinaţie dintre presiunea exercitată de fraţii mei cei mai mari şi insistenţele lui West şi ale lui Ethan de a accepta oferta tatii mă împinge, puţin câte puţin, spre dementă.
Toate astea sunt ingredientele perfecte pentru un atac de panică şi nu pot să-mi permit încă unul, atât timp cât Ethan mă supraveghează cu ochi de șoim.
— Rachel Young, aud o voce în spatele meu.
Nu cunosc vocea asta. Scrutând cu privirea parcarea de rezervă, îmi dau seama cât sunt de singură. Raze de soare se iţesc pe după clădirea şcolii, însă întunericul încă stăpâneşte cea mai mare parte a cerului. Mă întorc încet şi icnesc scurt când recunosc un chip pe care nu crezusem c-o să-l mai văd vreodată. E tipul de la cursa ilegală de maşini. Cel care m-a înfricoşat. E Eric.
Un val de adrenalină îmi inundă trupul. Pe unii, adrenalina îi face să fie mai puternici, ascuţindu-le reacţiile. Pe mine mă face să încremenesc. Mă gândesc dacă să ţip, dar chiar dac-aş reuşi să-mi recapăt controlul asupra muşchilor gâtului, m-ar auzi cineva? Dinspre parcarea principală se aud

bubuiturile başilor din câteva maşini scumpe dotate cu sisteme de sunet chiar şi mai scumpe.
Vederea lui Eric e înfricoşătoare. La cursa de maşini era potrivit, însă aici, între tipii de la şcoală, cu cămăşi albe şi cravate, arată… îngrozitor. E înalt, blond, mai mult oase decât muşchi, ca tipul costeliv pe care l-am văzut odată într-un videoclip din campania pentru prevenirea consumului de droguri. Inima mea îşi iuţeşte ritmul. Ce caută el aici? De unde-mi știe numele?
— Rachel Young, zice încă o dată. Ai ceva care-mi aparţine.
Capul mi se zgâlţâie înainte şi înapoi, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu-mi tremură trupul.
— N-am nimic care să-ţi aparţină.
El îşi duce o mână pâlnie la ureche.
— Ce-ai zis? Nu te-am auzit. Ar trebui să vorbeşti mai tare.
Zâmbetul de pe faţa lui îmi spune că-şi bate joc de mine, dar nu-mi dau seama de ce. Eu nu i-am făcut nimic.
Eric îmi invadează spaţiul personal, iar eu îmi implor picioarele să se mişte. Ele, dimpotrivă, se transformă în stane de piatră îngropate în pământ. Expir din ce în ce mai repede şi nu reuşesc să inspir aer suficient ca să compenseze pierderea.
Întinde mâna spre mine, atingându-mi părul. Are pielea cenuşie, crăpată pe alocuri, şi-mi doresc amarnic să-l văd dispărut.
— Eşti drăguţă, îmi zice, în timp ce părul meu auriu i se scurge printre degete ca ploaia. Şi ai

jucat bine rolul nevinovăţiei. Te-am crezut atunci, dar acum n-o să te mai cred.
Dă-mi afurisiţii mei de bani sau îi pun pe băieţii mei să te bage în spital.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi spun, cu o voce tremurătoare.
— Baliverne! se răstește el.
Furia lui îmi dă curajul de a face câţiva paşi împleticiţi înapoi. El înaintează, fluturându-şi mâna prin aer.
— Poliţiştii nu pot să se atingă de mine. Părinţii tăi nu pot să se atingă de mine. În schimb, eu pot să mă ating de tine.
Singurul lucru care ar împiedica asta ar fi ca tu să-mi dai banii.
Lumea se învârteşte cu mine şi toate gândurile mi se învălmăşesc în cap. Nu pot să respir. Nu pot. Instinctiv, îmi cuprind stomacul cu mâinile, clătinându-mă.
Două mâini aspre mă prind de obraji şi tot ceea ce văd sunt ochi fără suflet.
— Pe naiba! N-o să leşini. Dă-mi banii sau spune-mi unde sunt.
Stomacul îmi zvâcneşte şi un zumzet ascuţit îi acoperă vocea. Sunt incapabilă să gândesc. Sunt incapabilă să respir.
Eric mă strânge mai tare de bărbie, provocându-mi durere, făcându-mă să nu mai pot deschide gura în căutarea aerului. O să-mi zdrobească maxilarul.
Căile mele respiratorii nu mai funcţionează. La

periferia vederii îmi pâlpâie mici luminiţe şi văd gura lui Eric mişcându-se, ca şi cum ar ţipa. Dar nu pot să-l aud de zbârnâitul asurzitor din capul meu. Închid ochii. O mână mă apucă de umăr şi mă zgâlţâie ca pe o păpuşă. Zbârnâitul se preface în urlet.
Presiunea de pe bărbia mea, de pe umărul meu, dispar…
Lăsându-mă să plutesc în neant, până când forţa de gravitaţie mă repede spre sol. Mă prăbuşesc, icnind. Sunt zguduită de convulsii, opintindu-mă în gol. Pulsul îmi zvâcneşte în toate punctele. Horcăi, proptindu-mă cu palmele de asfaltul rece, ca să nu mă izbesc cu faţa de pietrele răzleţe.
Sorb aerul, scoţând un şuierat. Mai iau o gură de aer, ridic capul şi, privind dezorientată, ca printr-un tunel, zăresc o umbră care-l trânteşte pe Eric peste maşina mea. Cineva a venit după mine. Un salvator.
Se întoarce cu faţa şi-i recunosc ochii. E Isaiah.
— Rachel!
Mă las pe genunchi, dar mă clatin din nou, dezechilibrată de un nou val de ameţeală.
Cu o mână strângând materialul gecii lui Eric şi cu cealaltă înfiptă în beregata lui, Isaiah îl trânteşte peste maşina mea.
— Ce mama naibii i-ai făcut?
Eric îi răspunde cu o voce de parcă ar avea, şi el, dificultăţi de respiraţie.
— Fă ce crezi, fratele meu. Dar să ştii că ai face mai bine să mă omori, fiindcă răzbunarea mea n-o

să-ţi facă plăcere.
Isaiah îl priveşte drept în ochi şi am senzaţia că tăcerea se prelungeşte cât o viaţă de om. Cu un ultim brânci, Isaiah îi dă drumul.
— Să nu te mai apropii de ea, îl avertizează.
Eric îşi netezeşte cămaşa şi-şi aranjează geaca, apoi se apleacă spre Isaiah.
— Nu eu sunt duşmanul tău. Fata asta (arată spre mine) mi-a furat ce era al meu. Nu mai gândi cu boaşele şi pune-ţi mintea la contribuţie. Aia erau şi banii tăi.
Schimbul de priviri continuă, iar Eric e cel care cedează primul. Isaiah se întoarce spre mine, iar eu cad în fund de groază. Cel din faţa mea nu e tipul care m-a apărat în bar şi m-a sărutat în apartamentul lui. E ca un nor de furtună gonind pe cer, e masiv, puternic şi vine spre mine. Muşchii braţelor i se unduiesc în timp ce se apropie cu paşi mari şi apăsaţi.
Respiraţia îmi e, în continuare, superficială. Isaiah se ghemuieşte lângă mine. Ochii îi sunt o furtună cenuşie; expresia, rece, impenetrabilă.
— Rachel.
Nu-mi amintesc să-i fi sunat vocea atât de aspru. Nu-mi amintesc să fi fost atât de înfricoşător.
Ridică o mână, dar ezită când mă vede că mă cutremur.
Strânge clin buze, subţiindu-le.
— O să plătească pentru că s-a atins de tine.
La câţiva paşi în urma lui Isaiah, Eric strigă:
— Oricând vei fi pregătit ca să discutăm situaţia

asta, eu o să fiu aici.
Privirea îmi fuge dincolo de umărul lui Isaiah, însă el se mută astfel încât să-mi umple tot câmpul vizual.
— Eşti cu mine, Rachel. Trebuie să ai încredere în mine.
Să am încredere în el. Ochii i se îndulcesc, arătând acum ca argintul topit, şi pentru prima oară izbutesc să-mi umplu plămânii cu aer. Şi să-i simt mirosul: liniştitoarea lui aromă de mirodenii. Isaiah m-a mai speriat şi înainte: prima dată când l-am întâlnit, dar apoi m-a salvat, aşa cum o face şi acum.
Îi fac un semn de încuviinţare, iar el mă mângâie pe obraz. Îi simt degetele calde pe pielea mea îngheţată.
— Am nevoie să fii tare, da? îmi şopteşte. Eric se hrăneşte din slăbiciunea altora. Am nevoie să te ridici în picioare şi să mă laşi pe mine să rezolv toate astea.
Îmi trec limba peste buzele uscate şi-mi pun vocea la încercare.
— El a zis că banii lui sunt la mine.
A zis c-o să-mi facă rău.
— Nu înţeleg, adaug.
Isaiah îmi lipeşte un deget de buze. Inima mi se poticneşte.
E o atingere liniştitoare şi, totuşi, la fel de puternică.
— Ştiu. O să rezolv eu totul.
Nu m-a sunat. Asta aş vrea să-i spun, dar

deocamdată accept mâna oferită de Isaiah şi mă ridic pe picioarele care-mi tremură.
Isaiah mă acoperă parţial de vederea lui Eric şi-şi încrucişează braţele pe piept. Îmi las mâna dreaptă să se odihnească pe omoplatul lui stâng. Isaiah îmi aruncă o privire şi-şi înclină capul ca să-mi dea de înţeles că atingerea mea e bine-venită. Răsuflu uşurată. Am nevoie de legătura asta dintre noi. Am nevoie de puterea lui.
— Vrei să vorbim, Eric, zice Isaiah. Hai să vorbim.
Într-o atitudine neglijentă, Eric se apleacă spre stânga, cu mâinile în buzunarele blugilor.
— Băieţii ei mi-au indicat-o ieri. Mi-au zis că a fost implicată în jaf şi că banii mei sunt la ea.
Deschid gura ca să protestez, însă o privire aspră din partea lui Isaiah îmi comandă tăcerea.
— Aia nu erau băieţii ei şi ea n-a fost implicată.
— A apărut acolo odată cu ei.
— Iar ei au părăsit-o atunci când au venit curcanii. Rachel şi cu mine am fost nevoiţi să fugim pe aleile din spate, ca să nu fim prinşi. Ea şi-a riscat pielea pentru mine. Îi sunt dator.
Asta, în mod evident, nu era vestea pe care s-ar fi aşteptat
Eric s-o audă. Îl văd scărpinându-se în barbă.
— Tu îi eşti dator?
— Da, îi răspunde, simplu, Isaiah.
Un zâmbet şters îi strâmbă buzele lui Eric.
— Tu nu le eşti niciodată dator altora.
Prefăcut într-o statuie, Isaiah nu-i răspunde nimic. Degetele mi se destind şi palma mea i se lipeşte

de spinare. Chiar şi prin tricou, mâna mi se scaldă în căldura şi-n energia lui.
Mă concentrez asupra mişcărilor regulate ale respiraţiei lui.
Inspiră… expiră. Inspiră… expiră. Un ritm care nu arată nici pic de teamă.
— Ei mi-au furat cinci mii de dolari, zice Eric. Iar eu îi vreau înapoi. Nu mă interesează cine plăteşte sau cum. Nimeni nu mă fură pe mine, iar mesajul ăsta trebuie să fie public.
— N-ai decât să trimiţi ce mesaje vrei, dar las-o pe Rachel în pace.
Eric porneşte spre Isaiah. Isaiah nu se clinteşte până când
Eric îşi repede un deget spre faţa lui.
— Ea a venit acolo împreună cu ei, iar ei m-au făcut să par un prost! Nimeni nu mă face pe mine să par un prost!
Degetul coboară lent, însă Eric rămâne în faţa lui Isaiah.
Expresia lui Isaiah nu se schimbă: o privire prelungită, fixă, rece ca gheaţa.
— Nimeni nu te consideră un prost. Toată lumea de pe străzi a auzit cum i-ai băgat în spital pe studenţii ăia. Nimeni nu se îndoieşte de forţa ta.
— Nu e de-ajuns, mârâie Eric.
— Eu cred că loviturile cu levierele şi bâtele de baseball sunt argumente convingătoare pentru oricine.
Eric se retrage din faţa lui Isaiah şi-şi întoarce privirea spre mine.

— Ea e a ta?
Isaiah rămâne tăcut.
Eric se strecoară într-o parte, comportându-se de parcă ar vrea să ţâşnească pe lângă Isaiah ca să ajungă mai aproape de mine, însă se opreşte în clipa în care Isaiah începe să vorbească.
— Apropie-te de ea şi-o să fii lângă băieţii ăia, în spital.
Primejdioşi… amândoi sunt primejdioşi. Însă Isaiah m-ar fi înfricoşat cel mai mult, dacă n-ar fi fost el cel care mă apără.
Îmi plimb grăbită privirea de la unul la celălalt. Cei doi masculi din faţa mea sunt ca două animale sălbatice care se luptă pentru dominaţie şi control.
Eric îl priveşte din nou pe Isaiah.
— Ea a apărut împreună cu ei, aşa că lumea o crede implicată. Dacă nu acţionez cu nimic împotriva ei, atunci lumea o să creadă că am o slăbiciune. Ea n-o să scape nepedepsită.
Dacă-mi dă banii, şterg totul cu buretele. Hotărârea mea a fost luată. Isaiah, nu mă poţi face să mă răzgândesc, decât dacă mă ucizi.
— Şi dacă nu plăteşte? întreabă Isaiah.
Eric îi zâmbeşte cu toată dantura.
— E o fată drăguţă.
Îmi stăpânesc cu greu un horcăit şi-mi astup gura cu palma.
Un muşchi zvâcneşte în maxilarul lui Isaiah.
— Preiau eu datoria ei.

Isaiah

Mi se întoarce stomacul pe dos în timp ce articulez ultimele cuvinte: *Preiau eu datoria ei*. Cinci mii de dolari sau voi fi pe viaţă proprietatea lui Eric. Ce naiba, odată cu cuvintele astea, sunt deja proprietatea lui.

Pentru o clipă, risc să întrerup contactul vizual cu Eric, ca să studiez împrejurimile. Ameninţarea lui de mai devreme, că ori să-l ucid, ori să plec, îmi indică faptul că nu e singur. După cum mă aşteptam, în partea din spate a parcării principale, veghează doi dintre oamenii lui de pază în care are cea mai mare încredere.

Eric râde, cu toate că eu nu găsesc nimic amuzant în asta.

— Nu-i aşa că e o întorsătură stranie a situaţiei? Isaiah

Walker, omul care nu datorează nimic nimănui, preia datoria unei fete!

— Isaiah?

Închid ochii auzindu-mi numele pronunţat de Rachel. Ea vrea s-o liniştesc, dar în clipa de faţă n-am cum. Nu şi când Eric îmi urmăreşte fiecare mişcare. El deja ştie că ţin la Rachel, ceea ce e de rău pentru amândoi. Ea tocmai a devenit o responsabilitate pentru mine.

Încerc să-mi reprim orice gând legat de Rachel: de frumuseţea ei, de bunătatea ei, de cât de înfricoşată era când am găsit-o. Sentimentele sunt dăunătoare. Mie ar trebui să-mi curgă apă îngheţată prin vene.

— Nicio fată n-ar trebui să fie obiectul mâniei tale, îi zic lui Eric.
— Mda, ripostează el, pe un ton prefăcut. Mi te dai legat ca să nu dau într-o fată. Vinde-ţi castraveţii unui alt grădinar.
Situaţia pluteşte între una primejdioasă şi una mortală. Eric o va folosi pe Rachel împotriva mea dacă-şi va da seama că ea înseamnă mai mult decât o persoană căreia îi sunt îndatorat.
Mă va ţine ca pe un câine în lanţ, întrebuinţând-o pe ea ca pe o armă. Nu se poate să-mi fac mie una ca asta. *Fir-ar să fie!* Nu pot să-i fac ei una ca asta. Pentru că, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, chiar ţin la ea.
— Ea nu înseamnă nimic. Îi sunt dator pentru că m-a salvat şi, aşa cum ai spus cu gura ta, eu nu rămân dator.
Mâna ei îmi cade de pe spinare şi o aud inspirând cu un icnet scurt. Privirea vigilentă a lui Eric îi remarcă reacţia; el îşi dă seama că a descoperit o nouă persoană cu care să se joace.
— Aşadar, a fost doar o parteneră de sex, zice el.
Deja mi s-a umplut paharul.
— Când e termenul de plată?
— Acum.
Chiar dacă Rachel ar avea cinci mii de dolari, lucru de care mă îndoiesc, sigur nu i-ar avea acum în buzunar.
— Am nevoie de mai mult timp.
Eric ridică dintr-un umăr, de parcă am negocia costul unui obiect la o licitaţie particulară, nu

viaţa mea şi siguranţa ei.
— Pentru că mi-ai plăcut totdeauna, două săptămâni.
— Opt.
— Şase. Şi dacă nu plăteşte, îi iau maşina, iar tu eşti proprietatea mea. E limpede?
Ca lumina zilei. Pentru că, în accepţiunea lui Eric şi a clicii lui, bătaia înseamnă plata. Confiscarea maşinii e de plăcere.
— Nimeni nu se atinge de ea, Eric.
Considerând că şi-a îndeplinit misiunea pentru care venise, Eric îşi scoate cheile din buzunar şi porneşte agale spre parcarea principală.
— Atât timp cât plăteşte cineva. Dar dacă nu…
Priveşte peste umăr, lăsându-şi ochii s-o mângâie pe Rachel.
Degetele mi se încovoaie de dorinţa de a-l sugruma.
— Pentru tine, fată frumoasă, promit că n-o să fie vorba despre bâte de baseball.
Îl urmăresc cu privirea până când demarează, apoi mă întorc s-o studiez pe Rachel. E atât de frumoasă, încât mă doare s-o văd. Părul blond-auriu i se revarsă peste umeri. Ochii aceştia superbi, violet, n-ar trebui să fie atât de îngheţaţi de frică. Am visat să fiu din nou atât de aproape de ea. Tânjesc dureros s-o strâng în braţe şi s-o ţin la adăpost de lume… să fiu protectorul ei… dar nu se poate să fiu eu acela.
— Eşti bine? o întreb.
Rachel face semn din cap că da, însă răspunsul e

nu. După ce-a fost atinsă de Eric, cum ar putea să fie bine? Îmi frec ţeasta cu palma. Fir-ar să fie!
— Urcă-te în maşină, îi zic.
Rachel îşi face de lucru cu nasturii supradimensionaţi ai paltonului ei negru, apoi îşi aranjează fusta, atrăgându-mi atenţia asupra gambelor ei goale. Răsuflarea ei caldă se răspândeşte în aer ca o ceață alburie.
— Întârzii la şcoală, îmi răspunde.
Și eu.
— Noi doi trebuie să chiulim azi, îi zic.
E greu să-mi dau seama dacă scutură din cap în sens negativ, fiindcă tremură de frig din tot corpul.
— Părinţii mei m-ar omorî.
Mă frec la ochi cu amândouă mâinile.
— Eric chiar ne-ar omorî pe amândoi. Suie-te în maşina mea… imediat!
Fără să mă privească, Rachel îşi ridică ghiozdanul şi se îndreaptă spre portiera din dreapta a Mustangului meu negru.
Cea din stânga e deschisă, iar motorul toarce încă. În timp ce traversez parcarea, îmi imaginez mâinile lui Eric atingând-o şi văd numai roşu în faţa ochilor.
Ea îşi trânteşte portiera înainte să pot eu ocoli maşina ca s-o închid. Nu vreau să mă urască. Nu vreau să-i fie frică de mine.
Numai că a văzut cu ochii ei cine sunt în realitate, aşa că de-acum realitatea nu mai poate fi ocolită.
Mă aşez pe scaunul meu şi comut în viteza întâi.

— Fratele tău ar putea să te acopere la şcoală?
— Mda, răspunde, cu o voce abia şoptită. Posibil.
Îşi extrage telefonul din ghiozdan. Îl deschide, ecranul se luminează şi o văd cum încremeneşte.
— M-ai sunat, zice ea.
De multe ori. La fiecare jumătate de oră, de când mi-a zis
Abby că Eric a dat de ea.
— Nu mi-ai răspuns.
— Mi-am închis telefonul, îmi explică ea, pe un ton în care se strecoară o undă de reproş.
Aş vrea s-o liniştesc, spunându-i că totul o să fie bine pentru noi. Dar nu trebuie să fac așa ceva.
Rachel scrie ceva pe telefon. Ne continuăm drumul în tăcere, în timp ce ea fixează cu privirea ecranul, probabil aşteptând un răspuns. Telefonul ţârâie, iar ea suspină uşurată.
— Fratele meu geamăn, Ethan, zice c-o să mă acopere, dar vrea să ştie de ce chiulesc.
Spune-i că-ţi salvez viaţa. Schimb viteza în timp ce intru pe autostrada care duce spre centrul oraşului. Există un singur loc în care cred că pot s-o duc ca să-i garantez siguranţa.
— Unde mergem? se interesează ea.
Mă ciupesc de cercelul de jos.
— La secţia de poliţie.
Părul îi zboară când îşi întoarce repede capul spre mine.
— La se… Unde? Nu! ţipă ea. Nu! Nu se poate să mergem acolo!
E timpul să fiu franc cu ea.

— Nu mergem *noi*. Mergi *tu*. E singura cale.
Se prinde de marginea scaunului cu o mână. Cu cealaltă se ţine de portieră. Articulaţiile degetelor de la ambele mâini i se albesc.
— Trebuie să existe şi o altă cale. Cei de la poliţie or să-mi sune părinţii!
— Mai bine pedepsită decât în spital, bombăn eu.
— Isaiah…
Îi tai imediat vorba.
— Tu ai cinci mii de dolari?
— Nu, îmi răspunde repede.
— Ai acte pentru maşină pe numele tău?
De data asta, doar scuturǎ din cap.
— Uite ce e, îi zic, forţându-mă să vorbesc cu calm, deşi totul din mine se zvârcoleşte de furie. Vreau să repar situaţia asta. Ce naiba, vreau să repar situaţia noastră. Du-te la poliţie, o sfătuiesc. Spune-le că ai făcut o greşeală şi ai participat la o singură cursă ilegală. Zi-le că tipul care ţinea pariurile te-a ameninţat că-ţi face rău dacă nu mai participi şi la alte curse pentru el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu da nume. Le spui doar că n-ai aflat numele nimănui. Le spui că ai fost speriată de moarte.
Depăşim în viteză un şir de tractoare cu remorcă şi apăs mai tare pe acceleraţie. Avem peste o sută zece la oră. Privesc concentrat şoseaua. Mor de dorinţă să ajung la o sută treizeci, apoi la o sută patruzeci. Tânjesc după viteză.
Îşi flutură mâinile, semnalând o iminentă criză de isterie.

— Şi ce-aş realiza cu asta, pe lângă faptul că mi-aş necăji părinţii?
Trec într-o treaptă inferioară şi, fără tragere de inimă, reduc viteza când zăresc ieşirea.
— Poliţiştii îl tot vânează pe Eric de un an încoace. Ei ştiu cine e şi de ce e capabil. În momentul în care vei pronunţa cuvintele *curse ilegale* şi *ameninţat*, ei vor pune piesele cap la cap. Sunt capabili să te protejeze în mai multe feluri decât mi-ar fi mie posibil.
Rachel inspiră precipitat de câteva ori.
— Dar şi pe tine te-a ameninţat! Tu de ce nu vii cu mine?
Îmi flexez degetele, după care apuc din nou volanul.
— Pentru că nu sunt ciripitor.
Rachel îşi îndreaptă spinarea şi zăresc cum apare acea scânteie de hotărâre remarcată din seara în care ne-am cunoscut.
— Şi eu sunt?
Ies de pe autostradă, sucesc brusc volanul spre stânga, pătrund într-o parcare părăsită şi opresc motorul.
— Tu nu trebuie să trăieşti după aceleaşi reguli ca mine.
Străzile pe care te-ai jucat tu o singură dată sunt casa mea. Eu nu pot să mă întorc într-un cartier rezidenţial îngrădit odată ce mă hotărăsc s-o termin cu periferia societăţii. Tu ai participat la o cursă ilegală şi te-ai ars. Eu încerc să mă asigur că greşeala asta n-o să-ţi fie fatală. Prin urmare, nu

contează că n-o să te mai duci la un bal, fiind pedepsită să stai acasă. O să fii la adăpost.
Ochii i se umplu de lacrimi.
— Tu nu înţelegi. Asta ar zdrobi-o pe mama. Treaba mea e să fac ca totul să fie bine în viaţa ei. Nu se poate să afle. Ar distruge-o.
— Fir-ar să fie, Rachel, urlu eu. Nu se poate să fii atât de obtuză!
Fără să mai spună o vorbă, Rachel deschide portiera şi ţâşneşte afară din maşină. Izbesc volanul cu palma şi mă reped după ea.
— Unde crezi că pleci?
— La şcoală! strigă ea, în timp ce traversează parcarea… în direcţia greşită.
— Întoarce-te, naibii, în maşină!
— Nu! O să văd cum mă descurc. E datoria mea, nu a ta.
Lasă-mă în pace!
O ajung din urmă, o apuc de braţ şi-o oblig să se întoarcă spre mine. Îmi cobor faţa spre a ei.
— Tu ai impresia că e de joacă? Ai impresia că dacă faci abstracţie de povestea asta o să dispară de la sine? N-o să dispară, Rachel. El ştie cine eşti şi la ce şcoală te duci. N-o să înceteze să te hăituiască, până nu obţine ceea ce vrea.
— Nu mai vorbi urât cu mine! strigă ea, tremurând din tot corpul.
Iat-o din nou pe fata îngrozită din bar, după ce-a fost scăldată în bere. Poate că viaţa ei o fi mai complicată decât am crezut.
Rachel își smucește braţul într-o lamentabilă

încercare de a se elibera, însă eu o ţin strâns. Trebuie s-o fac să înţeleagă cât de primejdioasă e situaţia.
— Ia-ţi mâinile de pe mine, urlă ea. Nu, eu nu locuiesc în lumea ta, dar asta nu înseamnă că sunt proastă. El m-a ameninţat pe mine. Nu pe tine. Tu vrei să mă duc la poliţie, dar eu nu pot. O s-o rezolv pe cont propriu.
Pe cont propriu? O să fie omorâtă, ceea ce va transfera deja gravele mele probleme cu Eric pe teritoriul letal. Dacă el îi face vreun rău, e mort. După care băieţii lui or să mă vâneze ca pe un câine și-or să mă doboare. Ţelul meu e să ieşim naibii din situația asta, fără atâtea rahaturi gen Romeo şi Julieta.
Îmi ridic ambele mâini pe umerii ei.
— Tu știi ce trebuie să facă noii membri ai unora dintre bandele din oraş, pentru iniţiere?
— Ce?
Isteria dispare pentru o secundă, timp în care ea încearcă să-mi înţeleagă întrebarea.
— Li se cere să violeze pe cineva.
Îmi cercetează faţa cu privirea.
— Şi ce are asta de-a face cu Eric? Cu mine?
Ezit, cuvintele îngheţându-mi pe limbă. *Băieţii lui ar putea să te violeze, Rachel*. Am adus vorba despre asta în mod intenţionat: astfel încât ea să înţeleagă cât de periculos este, în realitate, Eric. Trebuie s-o îndepărtez de mine, s-o împing spre poliţie. Însă nevinovăţia şi groaza din ochii ei mă fac să mă opresc. E, oare, posibil să înfricoşezi de

moarte un înger?
Ar trebui să mă împotrivesc, însă atracţia faţă de ea e palpabilă, îmi slăbesc strânsoarea şi-mi las o mână să-i mângâie obrazul. Pielea ei arde sub atingerea mea.
— Tu eşti în pericol şi fără cinci mii de dolari, n-am cum să te apăr de lumea mea.
Trupul lui Rachel parcă se năruieşte, înfrânt. Se clatină, aşa că o cuprind cu un braţ, ca să nu se prăbuşească.
— O să-i dăm maşina mea, şopteşte. Valorează de trei ori cât suma asta.
Îi trasez contururile pometului cu degetul mare. Mi-a fost dor de ea. Şi-o să-mi fie iarăşi dor când o să înţeleagă că am dreptate în legătură cu poliţia.
— Dacă Eric ar fi vrut să aibă maşina ta, ţi-ar fi luat-o.
— Dar a zis… începe ea, cu un amestec de epuizare şi disperare.
Caută o speranţă, dar eu n-am vreuna ca să i-o ofer. Nu există niciun vas cu aur la capătul curcubeului[16]. Niciun descântec nu poate desface ce-a fost făcut. Aici nu e vorba despre un basm, ci despre un coşmar.
— A zis c-o să-ţi ia maşina dacă n-o să-ţi plăteşti datoria.
Asta înseamnă după ce-o să mă omoare în bătaie pe mine, iar pe tine, să te – „violeze” – rănească.

16 Referire la legendele irlandeze care susțin că spiridușii (leprechauns) își ascund vasele cu aur la capătul curcubeului.

Aici nu e vorba despre bani. E despre deţinerea controlului.
Îşi lasă toată greutatea corpului pe braţul meu, ca să se elibereze, iar eu îi dau drumul. Face câţiva paşi împleticiţi înapoi. Mă ocărăsc în sinea mea. I-am spus adevărul, însă e un adevăr pe care nicio fată ca ea n-ar trebui să-l audă vreodată. Pieptul i se mişcă repede. O văd trăgând cu degetele de puloverul de pe ea, ca şi cum s-ar sufoca. O înţeleg. Cu fiecare secundă trecută, simt cum mi se strânge în jurul gâtului laţul lui Eric.
Buza de jos a lui Rachel începe să tremure şi cuvintele ies năvală. Închide ochii şi dârzenia cu care se străduieşte să-şi împiedice căderea lacrimilor îmi sfâşie inima.
— Nu pot să mă duc la poliţie. Familia mea mă va urî, iar mama va fi distrusă. Fericirea ei e singurul motiv pentru care trăiesc.
Cuvintele ei nu au nicio logică pentru mine, însă suferinţa cumplită care răzbate din tonul ei îmi dă de înţeles că nu e de glumă. Îşi smuceşte din nou puloverul, gata să-l rupă.
— De ce se-ntâmplă una ca asta? întreabă, deznădăjduită.
Nu contează de ce. Contează că se-ntâmplă. Mă apropii de ea şi-i lipesc trupul micuţ de al meu. La început, se zbate, lovindu-mi pieptul cu pumnii. Fiecare lovitură ustură, dar nu înseamnă nimic în comparaţie cu durerea care mă macină pentru suferinţa ei. Până la urmă, loviturile încetează. Îşi lasă fruntea pe pieptul meu şi întregul trup i se

zguduie de hohote de plâns.
— Ce-o să mă fac? şopteşte.
O sărut pe creştet. Soarele dimineţii timpurii îi încălzeşte părul şi zăbovesc ca să-i pot inspira delicioasa mireasmă de iasomie, amestecată cu mirosul valurilor sărate. Am renunțat o dată la ea, însă acum, atingând-o aşa… refuz s-o mai abandonez vreodată. Ea are nevoie de mine.
— O rezolv eu, o asigur.
Habar n-am cum, dar nu pot să-i mai suport lacrimile.
— Dă-mi un răgaz de douăzeci şi patru de ore şi-o să găsesc eu cum să rezolv problema asta.

Rachel

Stau în garajul meu de-acasă, cu ochii pe numărul lui Isaiah din agenda telefonului meu. Isaiah a zis c-o să rezolve el problema cu Eric, dar asta ce-ar însemna pentru noi? Pentru relaţia noastră? Sau pentru inexistenţa relaţiei noastre? Dacă mi-ar fi dat numărul lui de telefon săptămâna trecută, aş fi fost în culmea bucuriei. Acum, în schimb… mă simt obosită.
Isaiah i-a zis lui Eric că eu reprezint o datorie pentru el.
Eric a zis că sunt o parteneră de sex.
Închid ochii şi mă chircesc de teamă amintindu-mi acest ultim cuvânt. Să fi avut dreptate Isaiah, când a zis că sunt obtuză? Probabil că aşa sunt, din moment ce am crezut cu toată sinceritatea că

sărutul din apartamentul lui a însemnat ceva pentru el. Că momentele petrecute împreună, că primul meu sărut, ar fi reprezentat mai mult decât un preambul la… la… sex.
Oftând, îmi salt ghiozdanul pe umăr şi pornesc spre casă. E devreme. Nici măcar zece nu e încă. N-am cum să mă mai întorc la şcoală, cu atât mai puţin cu cât mintea îmi e un talmeş-balmeş de gânduri despre Eric şi Isaiah şi cinci mii de dolari. Totul mi se pare copleşitor şi imposibil. Probabil că aşa şi e, însă Isaiah mi-a spus să nu-mi fac griji. Mi-a spus să sper.
Aşa că sunt sfâşiată între cele două sentimente.
Aceleaşi cuvinte mi se învârtesc, în buclă, prin minte. Sunt o datorie. Sunt. O. Datorie.
Descui uşa din spate, intru în bucătărie şi deconectez alarma. Tata e la serviciu, West şi Ethan sunt la şcoală, mama e… cine ştie unde. Îmi ating cu degetele obrazul în locul în care l-a mângâiat Isaiah, înainte să ne despărţim. Inima îmi palpită, dar apoi se opreşte brusc. Sunt o datorie. O datorie.
Îmi vine brusc în minte Eric şi mi se zbârleşte pielea, amintindu-mi că mi-a atins părul. Începe să mă doară capul.
Ceea ce-mi trebuie e un duş fierbinte, cu presiune, şi o nouă judecată.
Sunt o datorie.
— Rach? Ce cauţi aici?
Zguduitura şocului mă face să-mi scap ghiozdanul. Mă întorc. Fratele meu cel mai mare, Gavin, stă

lângă uşa cămării, cu o pungă de chips în mână. *Nu e decât Gavin!* urlu în sinea mea, însă după întâmplarea cu Eric, totul mi se pare o primejdie. Mai ales Gavin. Fratele meu e enorm: a jucat fotbal american în facultate şi a fost chiar bun la asta. E inteligent şi pedant şi, pur şi simplu, mă intimidează.
— Te-am întrebat ce cauţi aici, mă ia el la rost.
Îmi împletesc şi-mi despletesc degetele.
— Nu m-am simţit bine, aşa că am venit acasă.
Minciuna vine cu uşurinţă. Remuşcările vin după ea.
Gavin îşi coboară privirea spre ghiozdanul căzut pe podea, la picioarele mele.
— Eşti prea tânără ca să-ţi semnezi singură învoirea.
— N-am mai ajuns să intru în şcoală. Am rămas în parcare până când m-am simţit suficient de bine ca să plec spre casă.
Te rog, crede-mă! Te rog, crede-mă!
— Mama ştie?
— Nu.
Fir-ar să fie! Mama. Nu sunt în stare acum să dau ochii cu mama.
— Dar o să-i spun. E acasă?
Gavin se scarpină la ceafă şi punga cu chips îi trosneşte în mână. Îmi rotesc privirea prin bucătărie şi-mi dau seama că nimic nu e la locul lui în momentul ăsta.
— Unde e personalul?
— Mama le dă tuturor liber vineri dimineaţa,

răspunde el.
Nu știusem.
— Și mama?
— Plecată. Ar trebui să te duci sus, dacă nu te simţi bine.
Mda, fiindcă Gavin e totdeauna interesat de binele meu… şi, prin totdeauna, înţeleg niciodată.
— Dar tu ce faci aici? Nu ai serviciu?
Punga trosneşte din nou şi abia acum remarc pe podea o geantă de sport, plină cu alimente. Şi blugii de pe el… şi tricoul…
— Ce s-a întâmplat?
Gavin lasă să-i cadă punga cu chips şi porneşte spre mine.
Amintindu-mi de Eric, fac câţiva paşi împleticiţi înapoi. Am fost deja ameninţată de un tip pe ziua de azi. Nu-mi mai trebuie să fiu amenințată de încă unul.
Mai iute ca mine – pentru că, hai să privim adevărul în faţă, cine nu e?
— Gavin mă apucă de încheietura mâinii ca să mă echilibreze în momentul în care nimeresc cu spatele peste frigider.
— Calmează-te, Rach. Ce te-a apucat?
Nu mai aşteaptă să-i răspund şi continuă.
— Mi-am pierdut serviciul.
Parcă se prăbuşeşte totul în mine.
— Of, Gavin… Îmi pare rău. Când?
După facultate, Gavin s-a angajat ca agent de vânzări pentru o companie furnizoare de electricitate. Mama şi tata au fost foarte mândri.

Aşa cum anunţa mama la petreceri: unul e student la medicină – adică Jack –, iar altul porneşte urcuşul spre vârful afacerilor.
— Acum vreo două săptămâni, îmi răspunde, grăbindu-se să adauge: o să-mi găsesc eu altceva cât de curând.
Îmi ridic fruntea, fiindcă încep să înţeleg.
— Nu le-ai spus mamei şi tatii.
— Tata ştie, zice Gavin, eliberându-mi încheietura. El vrea să-i spună mamei după ce o să anunţi tu că eşti de acord să ţii discursuri la evenimentele cu strângere de fonduri. Aşa, ea o să fie într-o dispoziţie bună, nu într-una rea.
Mă străduiesc să-mi descreţesc fruntea. De ce cade mereu în spinarea mea sarcina de a drege totul?
— Nu e corect!
— Viaţa nu e corectă, se răsteşte el. Când ai de gând să te maturizezi şi să accepţi asta?
E prea mult. Totul. Eric, şi banii, şi Isaiah, iar acum, şi Gavin.
— Eu n-am cerut niciodată să fie aşa.
— Şi ce, eu am cerut? ripostează Gavin. Tu crezi că asta e viaţa pe care ne-am dorit-o, Jack şi cu mine? Crezi c-am vrut să vedem cum ni se stinge sora? Să vedem cum i se stinge sufletul mamei? Dar de asta am avut parte. Noi toţi avem roluri de jucat, Rachel, şi m-am săturat să trebuiască să-ți tot amintesc că-l ai și tu pe-al tău.
Îşi propteşte mâinile în şolduri, semn clar că urmează inevitabila predică, dar cel puţin îşi mai

îndulceşte tonul.
— Uite ce e, ştim cu toţii că eşti cea mai bună dintre noi.
Eşti drăguţă, bună, probabil singura dintre noi dotată cu talentul natural de a se feri de necazuri. Şi-atunci, de ce eşti atât de egoistă? Tu poţi s-o faci fericită pe mama, dar alegi să n-o faci. Ştiu că eşti mai bună de-atât.
Nu sunt. Bat şi mai mult în retragere din faţa lui, până ating cu braţul mânerul frigiderului.
Îmi masez fruntea cu degetele, ca să-mi domolesc zvâcnetul de durere pătruns în lobul frontal al creierului. Gavin îşi lasă capul mai jos ca să mă privească în ochi. Nu mi-e teamă că mi-ar putea citi minciuna. Chiar mă simt groaznic. Stomacul îmi gâlgâie de deznădejde.
— Nu arăţi deloc bine, puştoaico, îmi zice el. Vrei să stau cu tine? Să vedem filme împreună?
Colţurile buzelor mi se pleoştesc şi încep să tremure. Gavin mă iubeşte, iar eu nu fac decât să-l mint.
— Of, Rach… Îmi pare rău, zice el, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare de urs, aproape să-mi rupă oasele. Îmi pare rău că am urlat şi-mi pare rău că nu te simţi bine. Doar că am înghiţit cam multe în perioada asta.
Îmi las capul pe umărul lui. Gavin mă iubeşte. Mereu m-a iubit, doar că în felul lui, de fratele cel mai mare. Oare Eric ar putea să le facă rău şi lor, celor din familia mea? Sau Gavin ar fi capabil să alunge pericolul, dacă i-aş spune?

— Ai fost vreodată la ananghie? îl întreb.
Gavin îmi dă drumul şi se desprinde.
— Ţi-e teamă c-o să se supere mama din cauză că ai venit acasă de la şcoală fără să ceri voie? Rach, îţi jur, arăţi ca naiba!
Ei n-o să-i pese. Mă rog, o să-i pese, dar la modul obsesiv, nu să se enerveze.
Ceea ce-mi aminteşte încă o dată că totul se învârteşte în jurul reacţiilor mamei şi că fraţii mei nu şi-ar putea imagina vreodată că aş putea să fiu la ananghie.
— Mă duc să mă întind.
— Stau cu tine, dacă vrei, se oferă el, în timp ce-mi ridic ghiozdanul şi mă îndrept spre scară.
— N-am nimic, îi răspund.
Cu toate că am. Nu sunt convinsă că va mai fi ceva în regulă de-acum încolo. Îmi încetinesc ascensiunea pe trepte. Am urcat scara asta de un milion de ori. M-am lăsat să alunec pe balustradă până când m-a prins mama, la vârsta de şapte ani. Acum, mă dor picioarele de parcă aş urca pe munte.
Cinci mii de dolari. De unde să facem rost, eu şi Isaiah, de cinci mii de dolari?
Ajungând în vârful scării, cotesc la stânga, depărtându-mă de cele patru camere care-i găzduiesc în prezent pe West şi pe Ethan, şi de celelalte două camere în care stătuseră Jack şi Gavin. Trec pe lângă unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi şi o greaţă copleşitoare mă cuprinde la vederea uşii crăpate a camerei de

vizavi de a mea. O singură persoană mai intră în camera lui Colleen: mama.
Lăsându-mi ghiozdanul lângă uşa mea, trag lent aer în piept şi arunc o privire în camera care aş vrea să dispară. Pereţii sunt roz, culoarea preferată de Colleen. Patul cu baldachin e aranjat impecabil. O păpuşă şi un ursuleţ din pluş aşteaptă încă, pe pernă, întoarcerea stăpânei lor.
O imitaţie perfectă a casei noastre în miniatură e pe podea.
Ca totdeauna, în casa de păpuşi, o figurină menită s-o reprezinte pe mama stă lângă cea care o reprezintă pe Colleen.
Fraţii mei mi-au spus că mama a dormit cu Colleen în ultimele ei săptămâni de viaţă şi că s-a rugat neîncetat să se întâmple o minune.
— Rachel?
Din cameră se aude o voce firavă, şoptită, abia semănând cu cea a mamei. Gavin probabil nu şi-o fi dat seama că ea e acasă.
Înghit ca să-mi potolesc nervozitatea. Urăsc camera asta, dar şi mai mult urăsc să intru în ea.
Împing uşa şi balamalele scârţâie chinuitor. Stând turceşte pe podea, mama mângâie cu o mână covoraşul alb, miţos, de lângă căsuţa păpuşilor. În cealaltă mână, strânge un scutec flauşat, roz-pal, exact de mărimea potrivită pentru un nou-născut. Ochii ei albaştri sunt pustii când se ridică spre mine.
— Ce-i cu tine acasă?
Îmi înfig unghia degetului mare de la mâna stângă

în palma transpirată a mâinii drepte.
— Nu mă simt bine.
Îngrijorarea îi schimonoseşte faţa, aşa că mă forţez să intru în cameră, ca să nu sară ea de pe podea.
— N-am nimic, o asigur. Doar o durere de cap.
Ea se ridică în genunchi.
— N-ai mai avut o migrenă de ani de zile, remarcă ea.
Pentru că o migrenă este, în mod caracteristic, urmarea unui atac de panică.
— Nu, n-am mai avut.
Minciună sfruntată. Mă apropii de covoraş şi-i fac semn cu mâinile să rămână acolo unde e.
— E ceva accidental, îi zic. Probabil că-mi vine ciclul.
Văd cum pe faţa ei se războiesc tendinţa de a-mi lua la bani mărunţi starea de sănătate şi dorinţa de a rămâne în locul în care simte că stabileşte o legătură cu Colleen. Şi ceea ce mă îngrozeşte cel mai tare se întâmplă. Mama ajunge la concluzia că nu poate să aleagă şi le vrea pe amândouă. Îmi întinde o mână, ocazie cu care observ că unghiile ei lungi sunt proaspăt pictate cu ojă roz. Îmi arunc pantofii din picioare, îi accept mâna şi mă aşez lângă ea pe covoraş. Oare mama ştie că ţine încă în mână scutecul în care a adus-o acasă de la spital pe Colleen?
Mama examinează camera. Păpuşi din porţelan impecabil înveşmântate în volane şi dantele sunt aliniate pe mai multe rafturi. Singurul indiciu care

arată că sora mea a ajuns până aproape de treisprezece ani e străvechiul Walkman cu căşti care zace pe noptieră alături de jurnalul ei şi o carte deschisă la ultima pagină citită de Colleen.
— Am visat-o azi-noapte, îmi mărturiseşte mama, strângându-mă de mână. Mă chema, dar indiferent cât m-aş fi străduit, tot nu reuşeam s-o găsesc.
Dar eu sunt aici! Chiar lângă tine. Priveşte-mă. Încearcă să mă vezi. O strâng, la rândul meu, însă gestul nu reuşeşte nicidecum s-o smulgă din coşmarul care-i ţine mintea captivă.
— Totdeauna m-am întrebat dacă nu cumva moartea lui Colleen o fi fost o pedeapsă pentru păcatele mele trecute, zice ea.
Muşchii mi se încordează de nervozitate, o senzaţie de parcă m-aş clătina pe marginea unei prăpăstii. Mama se mai comportă aşa câteodată. E aici cu trupul, dar cu mintea e departe. Spune lucruri care-mi taie respiraţia. Mă strânge şi mai tare de mână şi, dintr-odată, mă simt cuprinsă de claustrofobie.
— Am făcut greşeli, continuă ea. Când eram tânără. Înainte să-l cunosc pe tatăl tău. Colleen a fost o fată atât de bună… Atât de bună…
Uită-te la mine, mamă. Sunt fiica ta şi sunt aici, lângă tine!
— Mamă?
Ea clipeşte, întoarce capul şi lumina vieţii revine în ochii ei albaştri. Răsuflu uşurată. Mama îmi dă părul pe după umăr.
— Și tu ești o fată foarte bună, îmi zice.

Închid ochii. Ba nu sunt. Am încălcat ora limită, am participat la o cursă ilegală, iar acum îi datorez cinci mii de dolari unui tip pe care, dacă l-ar vedea mama, ar leşina. Sunt în primejdie, l-am pus pe Isaiah în primejdie şi risc fericirea mamei mele – a familiei mele – tocmai din cauză că nu sunt o fată bună. Sunt exact așa cum m-a descris Gavin: o egoistă.

— Mamă… încep, dar mă opresc, fiindcă mi se pune un nod în gât. Mi-a spus tata despre extraordinara ocazie de a ajuta

Fundaţia pentru lupta împotriva leucemiei. Eu… eu vreau să vorbesc în numele lui Colleen.

Chipul mamei explodează într-un zâmbet enorm. Ochii ei albaştri sclipesc ca luminile care dansează pe ocean. Lasă jos scutecul şi mă îmbrăţişează. Reacţii ca asta din partea mamei sunt, teoretic, motivul pentru care trăiesc; şi totuşi, nu pot să mă bucur de ele. Faptul că mă aflu în camera lui Colleen, că sunt conştientă de ceea ce tocmai am acceptat, echivalează pentru mine cu acceptarea unei condamnări la moarte, pe care o aştept, inertă.

Isaiah

Patrulez prin faţa atelierului, cuprins de neastâmpăr, un pic cam necontrolat.

Eric.

Rachel.
Cinci mii de dolari.
Îmi plimb degetele peste tigrul tatuat pe bicepsul braţului drept. Eric nu e primul animal de pradă pe care-l înfrunt.
Am fost odată la grădina zoologică, într-o excursie, în şcoala elementară. Fiind cel mai mărunt din clasă, nu vedeam decât cefele altora. Administraţia grădinii zoologice construise o casă din sticlă eu două etaje deasupra ţarcului tigrului. Toţi colegii mei de clasă dăduseră fuga până sus ca să vadă cum se juca puiul de tigru cu o minge printre furaje. Eu rămăsesem unde ştiam că mi-e locul: jos de tot.
M-am aplecat şi mi-am lipit faţa de sticlă, ca să privesc urmele lăsate de tigru în noroi. Pe aici rătăcea tigrul care nu trezea interesul nimănui. O vietate jerpelită, cu pielea atârnându-i de corp, cu blana văduvită de orice strălucire, cu urechea pe jumătate mâncată: o fiinţă demnă de plâns. Un animal salvat, după cum ne spusese profesorul, care ar fi murit dac-ar fi rămas în sălbăticie.
Ca din senin, bătrânul tigru s-a aruncat din dreapta, izbind cu ambele labe masive sticla şi răgind. Cât pe ce să-mi sară inima din piept; tremuram din cap până-n picioare, dar nu m-am clintit şi nici nu mi-am ferit privirea. El s-a apucat să se plimbe prin faţa mea, răsucindu-şi capul odată cu fiecare întoarcere, fără să-şi ia nici măcar pentru o secundă privirea fioroasă de pe mine.
Am ştiut, în momentul acela, fără vreo urmă de

îndoială, că nu mai vreau să fiu cel mai mic din clasă, cel mai mic din internatul meu. Tânjeam să devin tigrul redutabil cu care să nu se încurce nimeni. Profesorul meu, la fel ca toţi adulţii, se înşela amarnic: tigrul acela ar fi fost rege în sălbăticie.
Eu nu sunt rege pe străzi. Titlul acesta poate să-i aparţină altcuiva, însă nimeni nu poate să se încurce cu mine. Eric ştie asta şi se străduieşte de ani de zile să mă aibă la degetul mic. N-o să permit să se întâmple aşa ceva şi n-o să-i permit lui să se atingă de Rachel.
Ca s-o apăr, trebuie să pun în aplicare un plan. Un plan care ţine de următorul da. Inspir adânc şi intru în atelier.
Radiatoarele din vechiul garaj sunt atât de paradite, încât e posibil să fie mai cald afară. Neavând vreo maşină pe rampă şi nici afară, în parcare, Tom, proprietarul atelierului auto în care lucrez, n-are de lucru, dar are chef de povestit. El şi Mack, mecanicul auto angajat cu normă întreagă, stau în biroul lui înghesuit şi râd, la o sticlă de whisky.
— Isaiah, mă întâmpină Tom, luându-şi bastonul ca şi cum ar vrea să se ridice.
Totul din atelier e bătrân, demodat şi expirat. Din moment ce câştigă doar cât să-l plătească pe Mack şi, din când în când, pe mine, unica raţiune pentru care Tom mai ţine atelierul deschis este că nevasta i-a murit acum câţiva ani, iar el detestă singurătatea.

— Cum ţi-a mers în prima săptămână de şcoală? se interesează el.
— Foarte bine, îi răspund.
Mă întreb dacă o fi conştient de faptul că e sâmbătă dimineaţa şi că ieri, când ne-am întâlnit, i-am spus noutăţile.
Mintea îi pluteşte mai mult în trecut decât în prezent.
— Cei de la Eastwick mă lasă să lucrez ca intern la Pro Performance în zilele de marţi şi de joi.
— Mi-ai mai spus asta, murmură el.
Îşi netezeşte părul alb, din ce în ce mai rar, şi se lasă pe spătarul scaunului. Îşi pipăie buzunarul cămăşii roşii din flanelă, fără îndoială căutându-şi pachetul de Marlboro şi bricheta, chiar dacă doctorul i-a cerut să se lase, în urmă cu mai mult de-un an. Ochii lui blânzi, de un albastru-deschis, se agită de colo-colo, în timp ce mintea scotoceşte printre amintiri şi prin prezent. Azi e una dintre zilele bune, fiindcă faţa i se luminează când îşi aminteşte informaţia memorată, ceea ce se întâmplă rar.
— Mi-ai spus asta. O să primeşti o slujbă la ei după ce-o să termini liceul.
— Da, domnule, îi răspund şi ghemul din stomac mi se mai descâlceşte.
Mi-e groază de ziua în care chiar o să uite.
Bătrânul şi Mack s-au purtat frumos cu mine. Un prieten de-al lor mi-a fost tutore pentru o vreme. Pe urmă, singura familie cumsecade de care am avut parte s-a mutat din oraş, aşa că sistemul m-a

transferat în casa lui Shirley şi-a lui Dale, iar cei doi bătrâni şi-au vârât în cap să mă angajeze la frageda vârstă de treisprezece ani.
— Bun, rosteşte Tom, pentru sine, după care îşi ridică privirea spre Mack. Nu-i aşa că-i bine?
Mack, veteran lăsat la vatră după treizeci de ani de serviciu militar, îşi ridică spre mine cozorocul şepcii de baseball cu însemnele trupelor de puşcaşi marini.
— Să n-o feşteleşti, îmi zice.
— N-am de gând.
— Bun, repetă Mack aprecierea lui Tom. Slujba asta o să te ducă undeva.
Îmi rotesc privirea prin garajul cam gol.
— Nimic de lucru?
Mack scutură din cap. O fi Tom proprietarul atelierului, însă
Mack îl administrează. La fel ca Tom, Mack nu are nevoie să muncească, dar preferă garajul în detrimentul apartamentului său pustiu.
— Am terminat eu ce era de făcut la Chevelle, îmi spune.
— Vă deranjează dacă lucrez la altceva pe timpul zilei?
Presupunând că nu apare nimic?
Mă îndoiesc că Rachel ar putea să zăbovească până târziu.
Încă de când aveam paisprezece ani, am mai lucrat câte ceva pentru prieteni. Ei procurau piesele, iar eu mă ocupam de munca fizică, în schimbul unor sume de bani, al unor piese cu care

să-mi îmbunătăţesc Mustangul, sau pe datorie, urmând ca ei să mă recompenseze ulterior. De regulă, astfel de lucrări aşteaptă până seara, când se închide în mod oficial atelierul, însă cum treabă nu prea este, poate că ei ar fi dispuşi să renunţe la program.
Mack soarbe o gură de whisky din sticlă.
— Nicio problemă. La ce lucrezi?
La orice pot să apuc, ca să mai scot ceva bani.
— La maşina mea, răspund, apoi îmi dreg glasul. Şi la un Mustang GT model 2005.
Fantoma unui zâmbet flutură pe buzele lui Mack, săpându-i şanţuri adânci în jurul gurii.
— În sfârşit, ai economisit suficient ca să-ţi îmbunătăţeşti maşina?
Nu.
— Apelez şi eu la favoruri.
Mai bine zis, apelez la alţii care mi-au rămas datori. Datorii pe care le-am păstrat pentru vremuri în care aş avea nevoie de ajutor; de exemplu, de cauţiune. Unii dintre datornici mi-ar plăti în bani; alţii, care nu dispun de lichidităţi, mi-ar putea procura piese. Îmi displace profund faptul că-mi întrebuinţez economiile pentru zile negre, dar să-i fii dator lui Eric poate să însemne ceva mai rău decât puşcăria.
— Şi să presupun că ăsta e motivul pentru care mă aflu aici?
Întreabă Abby, din spatele meu.
Toţi trei întoarcem capetele: Mack, Tom şi eu. Ea îmi face un semn cu capul, îl salută pe Tom şi, ca

de fiecare dată, îl ignoră pe Mack. Mack termină whisky-ul, aruncă sticla goală la gunoi şi iese din birou. O să lipsească pentru tot restul zilei.
Abby nu mi-a spus niciodată de ce ei doi se privesc de pe baricade opuse ale câmpului de bătălie, iar eu, pentru că o respect, n-o întreb niciodată.
Tom îşi pipăie din nou buzunarul, căutându-şi încă ţigările.
— Păstrează-ţi politica în afara garajului meu, domnişoară
Abby!
Politica, adică drogurile. Tom e singurul om în faţa căruia am văzut-o pe Abby cedând.
— Mereu am grijă de asta, răspunde ea.
— Bun.
După cât de sticloşi arată acum ochii lui Tom, îmi dau seama că i-am pierdut atenţia în favoarea unei amintiri.
Pornesc spre celălalt capăt al garajului şi Abby mă urmează.
— Toată lumea a aflat despre înţelegerea dintre tine şi Eric, îmi spune ea. El nu se încurcă, Isaiah, şi vrea capul tău şi al
Iepuraşului Pufos pe tavă. A ameninţat c-o să se răzbune pe oricine v-ar ajuta să strângeţi banii.
Pe naiba. Asta complică lucrurile. Sperasem să strâng o jumătate din suma de cinci miare adunând de la datornicii mei.
Acum, va trebui să mă bazez exclusiv pe piese.
— Îţi respect orice hotărâre ai lua, atât timp cât o iei acum.

De partea cui eşti, Abby? Eşti prietena mea în povestea asta sau inamic?
— Nu pot să te ajut, îmi răspunde.
Îmi pun palmele pe bancul de lucru şi mă proptesc în ele.
Nu e ceea ce aş fi vrut să aud.
— Abby…
— Nu pot să-ţi dau bani, continuă ea, ridicându-şi ochii spre mine. Ce scot eu îmi trebuie. O fi Eric stăpân peste unele străzi, dar nu e şi stăpânul meu. O să te ajut cu ce îmi stă în puteri, dar tot va trebui să-mi păzesc spatele.
Pentru că nimeni altcineva nu i l-ar păzi. Nu mai e nevoie să spună şi asta. Fiindcă aşa arată viaţa şi pentru mine. Îmi îndrept spinarea. E răspunsul ei şi trebuie să-l accept.
— Am unele favoruri de răscumpărat şi aş avea nevoie de ajutor în privinţa asta.
— Mă bag.
Dintr-odată, ridicându-şi bărbia, Abby îşi reia atitudinea rezervată afacerilor. Detest expresia asta impasibilă, dar e tocmai motivul pentru care-i solicit ei ajutorul. Volumul de muncă ar necesita, în mod normal, câteva săptămâni. Eu n-am câteva săptămâni la dispoziţie. Îmi permit doar câteva zile pentru o misiune care trebuia să fi fost îndeplinită aseară.
Scot din buzunarul de la spate o listă şi-i spun numelor persoanelor care vor trebui vizitate. În timp ce ascultă, unica ei schimbare de expresie e o foarte lentă ridicare a unei sprâncene, care apoi

se lasă în jos la fel de lent. Îşi vârâ lista în buzunarul blugilor.
— Ai tot făcut pe cercetaşul pentru o grămadă de oameni cu posibilităţi.
Mda, aşa e.
— Îmi place să ştiu că are cine să mă ajute când am nevoie.
— Sau ai putea să-ţi păstrezi atuurile pentru o altă mână şi să primeşti oferta cu şterpelitul maşinilor. La cunoştinţele tale în domeniu, ai putea să furi lejer cinci pe noapte. Ai scăpa de
Eric şi ai avea Iepuraşul Pufos la braţ până mâine-dimineaţă, când se deschid porţile bisericii.
Scutur din cap înainte ca ea să termine.
— Vreau să rezolv problema asta curat.
Cursele ilegale de maşini m-au vârât în buclucul ăsta şi nu vreau să risc și să încurc lucrurile și mai rău.
— Curat? repetă ea, strângând din buze într-o linie subţire.
Cum crezi că ţi-or procura oamenii ăia piesele de maşină pe care le ceri drept recompensă? Chiar crezi sincer că s-o duce vreunul frumuşel într-un magazin ca să cumpere?
Nu. Nu cred. Dar sunt întru totul de partea principiului că orice nu ştiu, nu se pune.
— Îţi zic pentru ultima oară: alege acum dacă vrei să mă ajuţi.
— Dumnezeule, supărăcios mai eşti! Ce-o vedea fata aia la tine?
Habar n-am.

— Îi plac tatuajele mele.
Expresia impasibilă se şterge şi Abby începe să râdă.
— Eşti complet nebun. Foarte bine, iroseşte o listă frumoasă ca asta pe piese de maşină. Vorbim mai târziu.
Şi, fără să mai spună o vorbă, Abby iese din garaj.
Îmi frec ţeasta cu palma şi mă gândesc dacă s-o sun pe Rachel. Tânjesc să-i aud din nou vocea, însă ea aşteaptă răspunsuri, iar eu n-am decât ipoteze. După ce-o să discut cu oamenii de pe lista mea, o să ştiu mai multe, şi atunci o să-i pot spune să vină.
Încă nu sunt suficient de bun pentru o fată ca ea, dar a revenit în viaţa mea şi are nevoie de cineva care s-o apere. O să îndeplinesc rolul şi-o să absorb cât pot de mult din lumina ei, înainte să mă lase din nou în întuneric.

Rachel

La vârsta de patru ani, aveam o pasiune pentru prizele electrice. Găuri întunecate care pătrund în perete şi, dacă introduci ceva în ele, un aparat prinde viaţă. Electricitatea! Cum o arăta electricitatea? Cum s-o simţi? Cedând ispitei, mi-am vârât degetul în priză în momentul în care a pornit cineva aspiratorul. Întregul corp mi s-a zguduit ca urmare a şocului. În ziua aceea, am învăţat două lecţii. Prima: să nu-ţi vâri degetul în priză. A doua: mi-a plăcut senzaţia.

Închid portiera Mustangului şi bâjbâi nasturii paltonului meu negru. Sângele îmi pulsează cu acelaşi zbârnâit al energiei electrice. O să-l văd pe Isaiah.
El n-a sunat, îmi amintesc singură. Isaiah n-a mai sunat, iar atunci, în bar, m-a privit drept în ochi şi mi-a zis că mi-e dator.
Aceleaşi cuvinte pe care i le-a spus lui Eric, în parcarea şcolii mele. *Încetează să visezi prosteşte, cu ochii deschişi, că lui îi pasă de tine. Nu-i pasă. Eşti o datorie care trebuie plătită. Nimic mai mult.*
Micul şi amărâtul garaj arată altfel la lumina zilei. Lucru destul de neobişnuit, în noaptea aia, locul acesta devenise un far luminos, un liman. Acum, cu norii cenuşii aproape de pământ şi cu crăpăturile din peretele exterior, îmi amintesc de faptul că nu sunt în elementul meu.
Trag de uşa grea şi intru. O căldură de junglă mă sufocă şi-mi dezgheaţă degetele. După ce închid uşa, un val de aer rece mă înconjoară, suflându-mi părul peste faţă. Un aparat de radio difuzează o muzică tare şi supărată, plină de chitare electrice. Fără tricou pe el, Isaiah stă aplecat deasupra capotei deschise a maşinii lui, cu ambele mâini adânc înfipte în motor. Coada învăpăiată a dragonului remarcat de mine pe bicepsul lui în seara în care ne-am cunoscut se continuă în sus, pe umăr, încolăcindu-se pe spinare. Ochii verzi ai cumplitei vietăţi roşii se zgâiesc la mine, ca un străjer păzindu-şi stăpânul. Lângă omoplatul lui Isaiah, ies flăcări din gura dragonului. Mânuind o

cheie tubulară, Isaiah lucrează la maşină cu mişcări cursive.
Musculatura puternică şi masivă a spatelui îi devine mai pronunţată cu cât se mişcă mai repede.
Isaiah îşi schimbă poziţia, prinzând mai bine componenta la care lucrează. Îmi simt gura uscată şi trupul încălzit de senzaţii străine. Isaiah e absolut superb.
Geanta îmi scapă din mână şi aterizează pe podea, cu un bufnet stânjenitor. Isaiah îşi smuceşte capul în sus şi mă prinde căscând gura la el. Un zâmbet cunoscător îi lunecă pe buze, provocându-mi un val de fierbinţeală care mi se strecoară în obraji. Aş vrea să mor acum!
Îşi îndreaptă spinarea, iar eu mă străduiesc să nu mă holbez prea evident la mişcările lui atât de fluide. Îmi înhaţ geanta, o scap din nou, după care o smulg iar de pe podea. De ce-oi fi eu mereu atât de bramburită?
— Bună, Rachel, îmi zice, vesel, cu vocea lui profundă care-mi face inima să se poticnească de mai multe ori decât ar fi cazul.
Nu m-a sunat. Nu m-a sunat, repet în gând. *El nu mă vrea.*
Sunt o datorie.
— Bună, îi răspund, mândră de faptul că n-am bâlbâit până şi un cuvântul atât de scurt.
Luându-şi tricoul negru de pe banc, Isaiah şi-l pune pe el, făcându-mi semn să mă apropii.
— Scuze pentru încălzire. E ori ca la tropice, ori

ca la poli.
Alege ce preferi.
— Tropicele, îi răspund. Urăsc frigul.
— Şi eu, mă aprobă el.
Aşadar, avem cel puţin un lucru în comun, în afara maşinilor şi a curselor ilegale şi a lui Eric…
Mă opresc de partea cealaltă a capotei deschise şi admir făţiş maşinăria conţinută în caroserie. A avut dreptate într-o privinţă: nu e motorul original al unui Mustang GT model ’94.
— Ai perfecţionat-o, îi zic.
— Am reconstruit-o, mă corectează Isaiah, examinând maşina cu o intensitate care trădează o profundă concentrare.
Am găsit caroseria şifonată într-un cimitir de maşini, când aveam paisprezece ani, după care mi-am petrecut următorii doi ani îndreptând tabla şi punând piesele cap la cap, până când am reuşit s-o fac să meargă. Teoretic, ar trebui să aibă mai mulţi cai putere şi un cuplu mai mare, însă prea multe dintre piese au trecut de prima tinereţe.
Palmele îmi transpiră, dar nu de la căldură, şi strâng prea tare cureaua genţii. O balansez un pic, astfel încât mă loveşte peste genunchi. Mi-e dor de felul în care ne-am comportat amândoi în seara aia. Mi-e dor de gândul că îi plac.
— Îmi pare rău, îi zic.
Îşi ridică brusc privirea spre mine.
— Pentru ce?
Pentru că nu sunt cineva care ar putea să-ţi placă într-adevăr.

— Pentru tot.
Îmi las capul în jos şi privesc cum geanta îmi izbeşte genunchii, iar și iar.
— Ştiu că tu te crezi dator faţă de mine, dar nu e aşa. Asta e problema mea. O s-o scot eu la capăt.
Cu toate că habar n-am cum.
Ochii lui se întunecă din nou, căpătând acea nuanţă de cărbune pe care mi-o amintesc de când mi-a făcut jurământul.
— Asta e problema noastră, îmi zice.
Sunt o datorie. El a zis că nu însemn nimic. I-am dăruit lui
Isaiah primul meu sărut, după care el n-a mai sunat şi sunt o datorie. Eric a zis că sunt o parteneră de sex, iar Isaiah l-a aprobat prin tăcere. Am şi-aşa o mulţime de probleme şi ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi să forţez un tip să mă ajute, din cauză că se crede dator faţă de mine cu ceva. Nu şi când am pentru el sentimente pe care el nu le are pentru mine. Nu şi cât timp vederea lui va continua să-mi zdrobească sufletul.
— Isaiah…
Dar el îmi taie vorba.
— Un lucru trebuie să-l înveţi despre mine: eu nu discut în contradictoriu.
Geanta îşi opreşte balansul.
— Ce?
Ochii i se decolorează într-o frumoasă nuanţă de argintiu.
— Asta nu e problema ta. E problema noastră. Iar eu ştiu cum 0 s-o rezolvăm.

— Ştii? întreb, cu răsuflarea un pic tăiată.
Of, ochii ăia sunt superbi! Prea multă căldură mi se zvârcoleşte prin corp, aşa că trag cu un deget de gulerul paltonului.
Îmi urmăreşte cu privirea mişcarea.
— Ar trebui să-ţi scoţi paltonul, îmi zice şi-mi tresaltă inima în piept la gândul de a-mi scoate ceva de pe mine în faţa lui. E cald aici, adaugă.
Cald. Radiatorul defect. Aşa e. Dregându-mi glasul, îmi deschei nasturii şi-mi dezbrac haina. Isaiah mi-o ia din mână şi dintr-odată mă simt singură şi despuiată când traversează încăperea ca s-o agaţe de un cuier din perete.
— O să mergem la curse, mă anunţă apoi, iar eu pufnesc.
— Pentru că ne-a mers atât de minunat prima dată, răspund.
Pe chip îi apare zâmbetul acela care-mi taie respiraţia, însă la fel de repede îi şi dispare. Nici nu sunt sigură că a existat, în primul rând.
— Cursa aceea a fost o greşeală pe care n-am de gând s-o repet şi n-o s-o repeţi nici tu.
Se opreşte, parcă aşteptând ca eu să protestez. Dar nu e cazul. Lecţia a fost învăţată: fără curse ilegale.
— Ai auzit vreodată de The Motor Yard? mă întreabă.
— Nu.
— E o pistă de patru sute de metri lungime, în partea sud-vestică a districtului.
— Şi e legală?

— Mda. Şi acolo o să merg ca să câştig banii de care avem nevoie ca să-i plătim lui Eric, anunţă el.
Cum stă aşa, în mijlocul garajului, Isaiah emană încredere. Îl invidiez.
— Şi ce diferenţă o să fie între cursa de acolo şi cele ilegale?
— Aceea că e legală şi orientată spre familie. Tipii care aleargă acolo sunt din mai multe generaţii: taţi, unchi, bunici, străbunici. Eu o să scot bani din pariuri. Cotele nu sunt mari, dar sper să câştig suficient ca să compenseze.
Deja clatin din cap. Nu-mi sună ca un plan prea grozav.
— Prin urmare, noi doi o să concurăm, sperând să câştigăm în acelaşi timp şi din pariuri, iar toate astea poate ne-ar aduce un total de cinci mii de dolari?
— Nu noi doi, mă corectează el, fără vreo altă explicaţie. Eu o să alerg şi-o să câştig cu maşina ta.
Clipesc, nedumerită.
— Cu maşina mea.
— Da, confirmă el, fără pic de ezitare. Cu maşina ta.
Nici gând să poată reuşi aşa ceva: să scoată o sumă atât de mare din curse pe care speră să le câştige. Îmi mişc buzele spre dreapta, încercând să rumeg cele spuse de Isaiah. El crede, însă eu… nu pot.
Isaiah îşi concentrează privirea spre gura mea. Din doi paşi lejeri, anulează distanţa dintre noi şi

mă prinde cu degetele de sub bărbie. Căldura degetului lui mare mi se răspândeşte pe conturul buzelor, făcându-mi inima să palpite. Face încă o dată mişcarea asta ispititoare… dar mai lent, iar gura mea reacţionează, destinzându-se. Încetez să respir şi să gândesc.
Atât de mult mi-au lipsit atingerile lui.
— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji, şopteşte.
Îmi înghit hohotul de râs sarcastic şi întorc capul ca să inspir un aer lipsit de mirosul lui. Făcutul grijilor e singurul lucru la care mă pricep.
— Nu-mi fac.
— Ba îţi faci, răspunde el repede. Când eu spun că o să fac un lucru, îl fac.
Nu e adevărat: a spus c-o să sune şi n-a făcut-o. Încep să mă joc cu un fir destrămat din tivul mânecii, fiindcă simt o strângere de inimă. Ce fac dacă el mă lasă baltă? Ce fac dacă nu colaborez cu el?
Poate ar merge să le cer ajutor lui West şi lui Ethan. Poate au ei bani.
Ridic capul şi observ că el mă priveşte.
— Mă bucur că eşti aici, Rachel, îmi spune.
Degetele îi alunecă în jurul încheieturii mele, iar atingerea pielii lui pe a mea îmi preface muşchii într-un fel de unt topit.
Un val de dezgust mă străbate imediat. Cât sunt de penibilă!
El n-a mai sunat. Isaiah n-a mai sunat, naibii, dar câteva cuvinte şi câteva mângâieri sunt de ajuns ca să mă aducă imediat acolo de unde am pornit:

la fata naivă şi proastă.
Fac câţiva paşi înapoi şi-mi îndepărtez şuviţele căzute peste faţă. Nu pot să fac una ca asta. Nu-l pot lăsa să se joace cu mine.
Am vreo două sute de dolari, economii de la ziua mea de naştere şi de la Crăciun. O să-mi amanetez o parte din bijuterii.
O să-l implor pe Eric să-mi mai acorde timp. Orice, numai să nu ajung cu inima sfâşiată.
— E o greşeală. O s-o scot eu la capăt pe cont propriu.
În timp ce trec pe lângă el, spre paltonul meu, spre uşă, Isaiah mă prinde de mână.
— Ce e o greşeală?!
Nu e o întrebare. E o poruncă.
— Ai zis că am fost o aventură de-o noapte, îi răspund, smucindu-mi mâna, însă el nu cedează, iar furia mi se înteţeşte şi smucesc mai tare. Ai zis că nu însemn nimic!
Mâna lui se lasă în jos.
— N-am zis niciodată că ai fi fost o aventură de-o noapte.
Rachel… Niciodată n-aş putea să mă gândesc la tine doar ca la o parteneră de sex.
Tresar auzind cuvântul acela din gura lui şi detest felul în care-şi înclină capul de milă, când remarcă slăbiciunea.
— Dar a zis Eric! Iar tu nu l-ai contrazis.
— Iartă-mă, răspunde el, simplu, ca şi cum asta ar putea să spele pata unei săptămâni întregi în care m-a ignorat.

Gâtul mă ustură și lacrimile ameninţă să-mi țâșnească din ochi. Ar trebui să-mi ţin gura şi s-o rup la fugă. În loc de asta, rămân şi articulez cuvinte prosteşti.
— Am aşteptat să mă suni. Ai zis c-o să mă suni. Ai zis că-ţi plac. După care i-ai zis lui Eric că nu însemn nimic.
— Am venit pentru tine, îmi răspunde şi o undă de iritare se strecoară în voce. L-am înfruntat pe Eric pentru tine.
— Pentru că mi-eşti dator! Pentru că mi-am oprit maşina şi te-am lăsat să conduci până când am scăpat de poliţişti!
Expresia lui anunţă o furtună iminentă.
— Nu aşa a fost.
Îmi azvârl braţele în lateral, ca semn al nepăsării, însă adevărul e că-mi pasă. Îmi pasă atât de mult de băiatul ăsta, încât mă sfâşie în bucăţele.
— Aşadar, nu mi-eşti dator?
— Doamne, Dumnezeule, bombăne el, strângând din pumni. Ba îţi sunt dator.
Vrea să mai spună ceva, dar eu nu mai pot să ascult minciuni.
— Spune-o, şi gata, Isaiah. Termină cu vrăjeala şi spune că a fost un joc. Spune-mi că am fost fata bogată şi proastă, demnă de plâns, cu care ai încercat să te culci. Spune-o, doar, după care o să căutăm o cale de ieşire din beleaua asta, fără să mai ai nevoie să mă vrăjeşti ca să fac ce vrei tu.
Fără să-mi zdrobeşti şi ce mi-a mai rămas din suflet.

— Spune-o, şi gata!
Numai că, înainte ca el să poată spune ceva, uşa garajului se deschide, scârţâind. Întorc capul fără voie, la timp ca să văd intrând doi tineri, aproximativ de vârsta noastră. Băiatul e înalt, profilându-se mult deasupra fetei care, dacă e posibil aşa ceva, e mai scundă ca mine. Privirea ei se mută repede de la mine la Isaiah şi, în cele din urmă, se opreşte la el.
— Bună, Isaiah, îi zice.
Blugii ei sfâşiaţi şi părul blond cu şuviţe negre ţipă că ea e învăţată cu primejdia. E frumoasă şi, după postură, e încrezătoare în calităţile ei… e puternică. Îmi şterg ochii şi-mi sucesc trupul în direcţia opusă ei. Pieptul îmi tresaltă de bătăile apăsate ale inimii şi o lacrimă idioată, trădătoare, îmi cade pe obraz.
Isaiah îşi lasă capul în jos şi scapă o înjurătură. Îmi dau seama după cum se străduieşte să n-o privească, dar tot îi fug ochii spre ea, că fata asta înseamnă ceva pentru el. Presupun că ea tocmai l-a prins înşelând-o… cu mine.

Isaiah

— Bună, Isaiah.
Puţine buze pot rosti numele meu astfel încât să-mi oprească lumea în loc. Parcă mişcându-mă cu încetinitorul, întorc capul şi-o privesc cum revine în viaţa mea, ca şi cum n-ar fi plecat niciodată.
— Mama mă-sii, bombăn.

I-ar fi atât de greu Universului să-mi mai dea şi o pauză?
Rachel îşi aruncă părul auriu peste umăr, ca să mă împiedice să-i studiez faţa.
— Vă întrerup, cumva? întreabă Beth, în timp ce înaintează şi mai mult în garaj.
Un milion de întrebări mi se alcătuiesc în minte, însă revenirea acelei dureri surde în trup mă împiedică să rostesc vreuna dintre ele. Ea e superbă şi-acum: o zână micuţă, supărată pe viaţă. Doar părul îi e altfel. Acum e tuns până la nivelul bărbiei şi blondul a înlocuit negrul, excepţie făcând două şuviţe de culoarea pe care o cunoşteam.
— Da, îi răspund, cu mult prea multă furie.
Beth observă şi-şi ridică o sprânceană batjocoritoare.
Un tip pe care nu-l cunosc intră agale. Îmi îndrept spinarea şi-mi simt muşchii tresăltând. Ce naiba? I-a dat deja papucii tipului pe care l-a ales în dauna mea şi a venit să mi-l prezinte pe următorul?
Beth priveşte în spatele ei, apoi îşi îndreaptă ochii din nou spre mine.
— Isaiah, ţi-l prezint pe Logan. E un prieten de-al meu… şi de-al lui Ryan.
Îmbrăcat într-o geacă de sportiv cu un *B* mare în partea din faţă şi cu prenumele lui brodat dedesubt, băiatul mă salută cu o înclinare a capului. Pe mâneca albă a gecii sunt două bâte de baseball încrucişate una peste alta. Tipul de care

s-a îndrăgostit Beth, Ryan, juca şi el baseball.
Îmi rotesc umerii. Nu vreau să-i ofer din nou lui Beth ocazia de a mă sfâşia în bucăţi. Nu acum. Nu, când totul s-a dus naibii.
Nu, când o am pe Rachel în viaţa mea.
— Ar fi cazul să pleci, îi zic.
— Am încercat să te sun, zice ea, neluând în seamă replica mea şi faptul că Rachel stă, complet distrusă, la nici doi paşi mai încolo. Şi să-ţi trimit mesaje, adaugă.
Aşa e. Încă de la Ziua Recunoştinţei, însă nu sunt pregătit s-o iert.
— Pleacă.
Beth se opreşte în faţa lui Rachel şi-o studiază repede din cap până-n picioare.
— Eu sunt Beth, zice. Din moment ce Isaiah şi-a uitat manierele.
Rachel îşi ridică bărbia. Un val de mândrie îmi străbate sângele.
Naiba să mă ia dac-o să-i permită lui Beth să triumfe în faţa ei.
— Eu sunt Rachel.
— E cu mine, intervin, determinând-o pe Rachel să-mi caute privirea. *Haide, îngeraş, ştiu că avem lucruri de pus la punct, dar rămâi cu mine. Beth e cea care nu-şi are locul aici.*
Beth îşi drege glasul. Vrea să-mi capteze atenţia, dar n-o primeşte.
— Logan a moştenit o maşină, iar eu i-am spus că-l poţi ajuta s-o pună la punct. I-am zis că eşti cel mai bun.

— Nu fac servicii decât prietenilor mei, îi răspund, continuând să-i susţin privirea lui Rachel. *Aşa. Rămâi cu superbii tăi ochi violeţi pe mine. Ai încredere în mine. Continuă să ai.*

Am nevoie de timp cu Rachel: timp ca să-i explic de ce n-am sunat-o, timp ca să-i explic că singura noastră seară petrecută împreună a însemnat ceva pentru mine şi timp ca să-i explic de ce i-am spus lui Eric cuvintele alea care au durut-o atât de rău.

Timp ca să înţeleg de ce naiba îmi pasă atât de mult de faptul că Rachel e furioasă pe mine. Dar, din cauză că Universul nu lucrează niciodată în favoarea mea, n-am timp.

— Altădată îţi eram cea mai bună prietenă, rosteşte în batjocură Beth. Acum ea e prietena ta?

Evident curioasă să afle răspunsul, Rachel îşi dă părul după ureche, parcă vrând să mă audă mai bine. Eu nu mai vreau ca Beth să fie implicată în viaţa mea, plus că nu ştiu ce să spun despre mine şi Rachel. Îmi place Rachel. E un mister pentru mine. Şi sunt foarte atras de ea. Presupun că suntem prieteni, însă ceva mă împiedică să spun asta cu voce tare.

— Atelierul s-a închis, Beth.

Rachel închide ochii, iar când îi deschide, o priveşte pe Beth.

— El îmi datorează un serviciu.

Umerii lui Beth se relaxează vizibil, făcându-mă să mă întreb de ce-i pasă ei cu cine îmi petrec eu timpul. Beth m-a părăsit.

— Ia spune, Isaiah, cu ce fel de serviciu îi eşti

dator?
— Am nevoie de bani, îi răspunde Rachel, cu o îndrăzneală pe care puţini au avut-o faţă de Beth.
Un junghi de furie mă străbate prin tot corpul. Problema asta e strict între mine şi Rachel. Nu o informaţie pentru Beth.
— Şi Isaiah o să participe la o cursă cu maşina mea, ca să mă ajute să-i obţin. Aşa că, după ce-o să termin cu el, o să-ţi poţi lua înapoi *prietenul*.
Zâmbetul sadic pe care mi-l amintesc atât de bine din momentele în care Beth se simte ameninţată îi traversează faţa.
— Mersi, dar n-am nevoie de permisiunea ta.
Rachel îşi aruncă geanta pe umăr şi-şi înalţă fruntea spre mine.
— Vrei să alergi pe maşina mea, foarte bine. Poţi să alergi pe maşina mea. Trimite-mi un mesaj ca să mă anunţi când şi unde şi-o să fiu acolo. Şi nu-ţi face probleme că trebuie să vii cu toată suma. Pot să pun şi eu ceva de la mine.
— Rachel… încep eu, însă ea e deja de cealaltă parte a garajului.
Paltonul îi cade din cuier când trânteşte uşa.
Porcăria naibii! Trec furios pe lângă Beth şi privesc prin ferestruica uşii. Motorul Mustangului ei urlă în timp ce iese din parcare. Îi ridic paltonul. Miroase a ea… a ocean. Îl aşez uşurel la loc în cuier.
— Dispari din viaţa mea, Beth.
— Beth, intervine sportivul. Hai să mergem.
— Ei, dacă tot te-ai hotărât să iei cuvântul, îi zic

lui, ia-o şi pe Beth și ieșiți, naibii, de-aici.
— Nu, Logan, exclamă Beth. Lasă-mă câteva minute cu Isaiah.
Tipul brunet oftează iritat.
— I-am promis lui Ryan că n-o să te scap din vedere, aşa că, indiferent ce-ai avea de spus sau de făcut…
Se opreşte, ridicând din umeri.
Aştept s-o aud pe Beth spunându-i tipului – Logan – unde să-şi bage discursul rostit. Dar ea doar îşi încrucişează braţele pe piept. Hohotesc sarcastic. Fata a fost domesticită. Mă întorc spre Mustangul meu, hotărând că e mai bine să-i ignor pe amândoi.
Beth mă urmează şi se opreşte la un pas de mine.
— Eu mai vorbesc cu Noah, îmi zice.
Tăcere.
— Noi doi am fost prieteni înainte şi-am putea să fim prieteni din nou.
Iarăşi tăcere.
— Îmi lipseşti.
Deja a mers prea departe. Mă întorc spre sportiv.
— Despre ce lucrare e vorba? îl întreb, fiindcă sunt într-o disperată căutare a unor surse suplimentare de venit şi poate că el are de unde să plătească.
Logan face un semn din cap la modul „cine ştie”.
— Merge, dar scoate zgomote ciudate când atinge şaizeci şi cinci. Mi-ar plăcea să nu-mi explodeze pe autostradă şi să meargă mai repede.
— Poţi să plăteşti?

— Da.
Ştia Beth că pot să-l ajut.
— Adu maşina încoace într-o zi. Fără *ea*.
Băiatul îşi smuceşte degetul mare în spate.
— Obiectul e afară, în parcare, îmi spune.
Obiectul. Ca și cum maşina nu înseamnă nimic. Mă forţez să-mi amintesc că poate să plătească.
— Hai cu ea aici.
Logan o măsoară cu privirea pe Beth într-un fel care dă de înţeles că a mai avut de-a face cu hachiţele ei și altădată.
— Pot să te las aici două secunde fără să declanşezi un război mondial?
— Altădată îmi plăceai, îi zice ea lui Logan.
El pleacă, iar Beth rămâne. De ce s-a întors? Ca să mă dea peste cap? Ca să-mi atragă atenţia că e fericită? O privesc cu coada ochiului. Îşi pipăie panglicile roz de la încheietură, dăruite de nemernicul ăla de Ryan. El o face fericită. Îl urăsc.
— Prin urmare, ea ți-a căzut cu tronc? se interesează Beth.
— Unchiul tău ştie că eşti aici?
Apăs butonul ca să deschid platforma, după care-mi fac de lucru cu câteva chei fixe. Rachel e opusul lui Beth, cu zâmbetul ei strălucitor şi râsul plin de veselie. O rază de lumină. Beth, chiar şi atunci când eram îndrăgostit de ea, nu era altceva decât întuneric.
— Da, îmi răspunde imediat.
Un *hm* înfundat îmi iese din gât, pentru că nu înghit gogoaşa asta.

— Foarte bine. Nu, nu ştie. Dar, ca să nu mai întrebi, Ryan ştie.
Trec la şurubelniţe.
— De când te-ai transformat într-un câine în lesă?
— Du-te naibii, mârâie ea, apoi oftează. Nu sunt. Ryan ştie că-ţi simt lipsa şi ştie că-l iubesc. N-are nimic împotrivă ca noi doi să fim prieteni.
Mda. Sigur. Sunt convins că preferă să nu fie el jigodia care să spună nu, aşa că se bazează pe mine s-o trimit la plimbare.
Cel puţin, mutarea asta a intuit-o corect, nemernicul. Întorc capul când aud huruitul unui motor şi zâmbesc pentru o clipă când văd un Chevy roşu, model 1957, urcând pe platformă.
Beth vine lângă mine.
— Ştiam eu c-o să-ți placă de ea.
Ea. Beth ştie că iubesc maşinile. De fapt, ea ştie prea multe despre mine. Beth e ca o călătorie neplăcută[17]. Totdeauna a fost, dar eu nu mai vreau să călătoresc cu ea.
— Pleacă.
— Nu. Nu plec până nu suntem din nou prieteni.
Logan opreşte motorul, coboară şi deschide capota.
— Ce părere ai?
Părerea mea e că aş putea avea o erecţie cu o maşină ca asta.

---

17 Joc de cuvinte în original. *Bad trip* e și o expresie care desemnează efectele nedorite ale consumului de droguri, cum ar fi accesele de frică, de paranoia, sau unele halucinații înfricoșătoare.

— E o maşină făcută pentru curse.
Logan devine brusc atent.
— Crezi c-o poţi face să gonească?
Zăbovesc puţin ca să-l evaluez pe băiat. Am simţit-o în vocea lui şi e încă prezentă în atitudinea nerăbdătoare a trupului. Viteza. Tânjeşte după ea. Şi-o doreşte. Poate că sportivul ăsta nu e chiar atât de rău.
— Eşti interesat s-o păstrezi în legalitate?
— Mai interesat de viteză. Ai putea să mă lipeşti la vreo cursă, după ce-o să fie gata?
Mă proptesc cu ambele mâini de maşină şi mă aplec ca să examinez motorul. Nu e cel original, ceea ce e bine; altminteri, n-aş suporta să-i fac ceva.
— Dacă viteza e ceea ce cauţi, e o pistă în partea de sud-vest a districtului. Se deschide săptămâna viitoare.
— Tu concurezi acolo? se interesează el.
— Da.
Şi am de gând să-mi petrec foarte mult timp acolo, pe parcursul următoarelor şase săptămâni.
— Isaiah, intervine Beth, încercând să se strecoare între noi, însă Logan se răsuceşte astfel încât s-o împiedice. Nu pentru asta l-am adus aici!
O sclipire dementă apare în ochii tipului şi, dintr-odată, simt că am stabilit o legătură cu el. O zvâcnire a buzelor îmi arată că s-ar putea să fie genul meu de ţicnit.
— Cât de repede merg maşinile pe-acolo? mă întreabă.

— Unii ating chiar viteze de două sute la oră pe două sute de metri.
— Nu! strigă Beth, trântindu-şi piciorul în podea. Nu. I-am promis lui Ryan că n-o să se-ntâmple nicio nebunie. Logan, nu pentru asta te-am adus aici.
— Tu ai atins viteze din astea? se interesează Logan, dând cu mâna spre Beth ca şi cum ar fi o muscă şi câştigându-mi respectul cu asta.
Cei mai mulţi ar muri de groază că li s-ar smulge ouăle ca să li se pună în mâini pentru un astfel de gest faţă de Beth.
— Nu, cu maşina mea, n-am atins, îi răspund, sincer.
În schimb, sper să reuşesc cu maşina lui Rachel, dar şi cu a mea, după ce-i fac câteva modificări.
— Viteza se poate cumpăra. Depinde doar de cât vrei să cheltuieşti.
Logan îmi întinde mâna.
— Eu sunt Logan.
— Isaiah, răspund, strângându-i-o.
— Pe naiba, bombăne Beth.

Rachel

Camera mea e purpurie. Pereţii, covoraşul aşezat peste mocheta albă, cuvertura, pernele, draperiile cât toată înălţimea peretelui: purpurii. Lila, de fapt, dar asta nu e decât o altă modalitate de a desemna cuvântul *purpuriu*. Urăsc purpuriul, însă mamei nu-i place verdele.

Stau pe mijlocul patului meu cu baldachin şi-mi număr încă o dată banii. Cinci sute de dolari. Atât am. Mai multe bijuterii sunt pe perna de lângă mine. Patru piese, singurele a căror lipsă cred că ar putea să treacă neobservată de mama.
Dacă rochiile mele n-ar fi fost în şifonierul mamei, aş fi putut încerca să vând din ele. Dar, în timp ce mama nu-şi poate aduna capacitatea de a vedea cine sunt pe dinăuntru, ştie să supravegheze exteriorul cu ochi de şoim.
Bate cineva la uşă. Răstorn perna ca să ascund bijuteriile şi strâng banii într-un teanc. Uşa se deschide şi Ethan apucă să vadă bancnotele exact când le trântesc în cutia mea pentru bijuterii. Intră, se apropie cu paşi mari şi se trânteşte pe pat.
Perna se mişcă şi arunc o privire ca să mă asigur că bijuteriile au rămas încă ascunse.
— Ce faci? mă întreabă, holbându-se la cutia plină cu bani.
— Nimic.
— Îţi cumperi o piesă nouă pentru maşină?
Pentru că, după mintea lui Ethan, ar fi singurul lucru pentru care aş avea eu nevoie de bani. După o predică din partea tatălui meu, Ethan ştie că n-o să-mi mai cumpăr piesele pentru maşină cu cardul de credit.
Nu. Plătesc un psihopat.
— Posibil.
Eu şi fraţii mei suntem răsfăţaţi. Fiecare dintre noi are câte un card de credit cu care-şi poate

cumpăra orice doreşte, însă libertatea financiară aduce cu ea şi o povară. Tata ne convoacă la o întâlnire în fiecare lună şi ne trece în revistă cheltuielile.
Acum doi ani, când am cheltuit prea mult pe piese pentru maşina mea, am ajuns să mă întreb dacă femeile judecate pentru vrăjitorie în Salem au asudat tot atât de mult ca mine. În după-amiaza asta, timp de o scurtă jumătate de minut, m-am gândit să scot o sumă de bani de pe card, însă West a făcut mişcarea asta odată şi tata a fost pe capul lui în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Din câte se pare, tata şi-a prevăzut câteva cazuri în care să fie notificat.
— Am nevoie de un favor, îmi zice Ethan.
Normal.
— Diseară?
— Da.
Un şuvoi de aer îmi năvăleşte afară pe gură, mişcându-mi părul.
— Şi dacă am program? E sâmbătă seara.
Mă irită că el şi West presupun întotdeauna că sunt o catastrofă socială.
Ethan se albeşte la faţă.
— Ai? Şi, dacă da, cu cine?
— Poate că vreau să conduc.
— Poţi să conduci oricând ai chef, replică el, dându-şi ochii peste cap.
— Bine.
Ethan îşi coboară picioarele de pe pat.
— Eşti cea mai grozavă, declară el, oprindu-se în

pragul uşii.
Apropo, ce părere ai avea dacă am extinde numărul favorurilor dintre gemeni?
— Până la câte? îl întreb, ciugulind o scamă de pe pat.
Fratele meu clatină din cap, ca şi cum n-ar fi ales încă un număr.
— Nelimitat.
O senzaţie de groază îmi apasă pieptul. Ethan şi West ar putea să lipsească uneori toată noaptea, iar eu nu sunt mereu atât de creativă în scornirea minciunilor cu care să-i acopăr.
— Nu ştiu, îi răspund.
— Te gândeşti până mâine. Şi, Rach…
Felul concentrat în care-şi priveşte pantofii de sport face ca tăcerea să devină stânjenitoare. Lucru care se întâmplă rareori între noi.
— Mă bucur c-o ajuţi pe mama.
Mă frec între sprâncene, luptându-mă cu orice gânduri ar putea duce spre anxietate. Pe colţul mesei mele pentru toaletă, sfidându-mă, e discursul pe care trebuie să-l memorez până săptămâna viitoare.
— O să…
Închide uşa şi se sprijină cu spatele de ea, ca şi cum ar vrea să blocheze tot restul lumii afară, sau să mă încarcereze pe mine.
— O să-i spui mamei dacă ţi se face rău?
Iau o pernă în braţe şi-o strâng la piept.
— Hai, lasă-mă în pace, bine?
— Poate c-ar trebui să vorbeşti cu mama şi cu

tata?
— Şi apoi, ce? mă răstesc, aruncând perna cât colo. Mama o să se sperie de moarte! Tata o să fie dezamăgit! Tu şi West şi Gavin şi Jack o să-mi săriţi în cap pentru că sunt slabă! Nu, mersi. Unde ţi-a fost mila când a tăbărât Jack pe mine alaltăseară, din cauză că nu spusesem încă da?
— Ei nu ţi-ar fi cerut să faci asta dac-ar fi ştiut că ai încă atacuri de panică.
O undă de dezgust mi se strecoară în voce.
— Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că familia asta nu e mai fericită datorită faptului că eu ascund ceea ce ei nu pot să suporte!
Ceea ce eu nu pot să suport.
— Poate c-ar trebui să le spun eu, propune Ethan, cu acea notă de seriozitate în glas care provoacă frica în filmele de groază.
— N-ai s-o faci! îl reped, apoi stau să-mi caut cuvintele. Tu vrei ca mama să fie fericită, la fel ca toată familia.
— Ştiu, dar îmi tot vine în minte imaginea ta pe podeaua toaletei ăleia nenorocite, vărsându-ţi maţele…
Telefonul începe să-mi vibreze, iar inima mea proastă, să palpite, fiindcă există o singură persoană care ar putea să mă sune sau să-mi trimită mesaj: Isaiah.
— Cine-ţi trimite mesaje? vrea să ştie Ethan, cu ochii pe telefonul meu.
Înşfac telefonul, străduindu-mă să nu-mi tremure mâinile când văd pe ecran numele lui Isaiah.

— West, îi răspund, minţind. Are probleme cu SUV-ul lui, din cauză că a uitat iar să schimbe uleiul.
— Imbecilul, bombăne Ethan, după care mă priveşte iar.
Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Măcar la treaba cu favorurile.
— Bine.
Mă străduiesc să mă concentrez la fratele meu şi nu la telefon în timp ce pleacă Ethan. Dacă nu găsesc o metodă de a-mi stăpâni sentimentele nebuneşti, Isaiah nu va face decât să mă rănească şi mai rău peste şase săptămâni, când o să-i plătim lui Eric.
Ne întâlnim pe pistă la 7. Şi telefonul vibrează din nou, de data asta pentru indicaţii.
Azvârl aparatul în partea cealaltă a patului şi mă las să cad pe perne, pufnind cu năduf. E un ordin. Nu o cerere, nici măcar o rugăminte. Un ordin. Ca şi cum ar şti că e cât se poate de sexy şi de misterios şi că eu nu-mi pot stăpâni obsesiile legate de el.
N-ar trebui să mă duc. N-ar trebui să-i răspund. Ar trebui să rămân fermă pe poziţie.
Telefonul vibrează încă o dată. Cu un oftat prea teatral în lipsa unui public, îl trag cu piciorul spre mine. Citesc textul, apoi îmi astup faţa cu o pernă: adu maşina alimentată.
Pentru că nu sunt altceva decât o datorie. Proasta, proasta de mine.
Farurile mele îl luminează pe Isaiah în timp ce

trag lângă Mustangul lui negru. Rezemat cu spinarea de portiera din dreapta a maşinii lui şi cu braţele încrucişate pe piept, mă aşteaptă în parcare exact aşa cum îmi transmisese în mesaje.
Prundişul scrâşneşte sub roţile mele şi mă îngrozeşte gândul că pietrele ar putea să sară şi să-mi strice vopseaua.
Inspir, apoi las aerul să iasă, cu încetineală. Sunt o datorie.
N-am însemnat nimic pentru el. N-o să-mi pierd cumpătul. N-o să urlu. O să fiu calmă şi stăpânită şi oricum altfel decât să mă las pradă sentimentelor năvalnice şi neliniştii care clocotesc în mine. El n-o să ştie că m-a rănit. Poate că sunt eu slabă, dar mă pricep să ascund ceea ce simt în realitate. Să mă prefac că el nu mi-a frânt inima n-ar trebui să fie greu.
Cât pe ce să mă rostogolesc afară din maşină când se deschide portiera fără ca eu s-o fi atins. Isaiah îmi întinde mâna, de parcă aş avea nevoie de ajutor. Dar, fiindcă e un gest neobişnuit şi mă prinde nepregătită, o accept, după care mă ocărăsc în sinea mea când mâna lui puternică mi-o învăluie pe-a mea. Ce porcărie! Încă îmi place să mă atingă.
— Bună, îmi zice.
Închide portiera şi stăm amândoi acolo, ţinându-ne de mână, privindu-ne în tăcere. Mă rog, aproape tăcere: zgomotul a două motoare ambalate simultan îmi captează atenţia. Isaiah zâmbeşte cu superioritate când mă vede aplecându-mă spre

stânga, ca să văd ce se află dincolo de tribunele metalice.
Degetul lui mi se plimbă pe dosul palmei, trimiţându-mi un şoc electric prin tot corpul. Luminile orbitoare ale pistei aruncă o umbră peste Isaiah şi mă străbate un frison când văd cât de confortabil pare să se simtă în întuneric.
— E un sunet minunat, zice el referindu-se la motoare, însă tot ce aud eu e vocea lui profundă.
Ridic din umeri, ca şi cum nu m-ar interesa, însă, mda…
Sunetul e super, motoarele şi vocea lui. *Trage-ţi mâna, Rach. El se joacă doar.* Unul dintre degetele lui mi se plimbă din nou agale pe mână şi mi se face pielea de găină pe braţe. Vocea sâcâitoare din mintea mea îşi repetă avertismentul, însă n-o ascult.
— Nu eram sigur c-o să vii, îmi spune, pe un ton care sună atât lezat, cât şi uşurat.
E bine. Nu-mi pot stăpâni uşoara arcuire a buzelor. Am venit, dar am rămas şi fermă pe poziţie, refuzând să-i răspund la mesaje.
— Ţi-ai lăsat haina în garaj. O am în maşină, dar se pare că ţi-ai găsit alta.
Ok, e frumos din partea lui, dar eu tot rămân fermă pe poziţie.
— Haide, Rachel, îmi zice, cu o voce delicată care mă învăluie ca mătasea. Vorbeşte cu mine.
Ridic iar din umeri. Bine, ştiu, e un comportament total imatur. Nici măcar cu fraţii mei n-am mai jucat jocul ăsta de ani de zile, însă Isaiah îl merită

cu prisosinţă. Aici e vorba despre o afacere, între mine şi el. Eu sunt o datorie. El vrea să se folosească de maşina mea, astfel încât să-i putem plăti lui Eric.
Nicăieri în înţelegerea noastră nu se stipulează că sunt obligată să vorbesc.
Îmi regăsesc curajul şi, printr-o mişcare iute, îmi eliberez mâna şi mi-o îndes în buzunarul hainei, astfel încât Isaiah să ştie că atingerile sunt tabu. E o seară caldă pentru luna ianuarie, sunt undeva spre cincisprezece grade, dar eu îmi folosesc geaca în chip de scut.
— Foarte bine. O să vorbim mai târziu, zice el, trăgându-şi de cercelul de jos. Dă-mi voie să-ţi arăt locurile.
Îmi potrivesc paşii după ai lui şi fac ochii mari când văd şirurile de maşini încolăcite pe după tribunele metalice, toate aşteptându-şi rândul pe pistă. Mustang, Camaro, Charger, Nova, Chevelle, Corvette… Maica Ta, Doamne, lista e interminabilă! Toate sunt frumoase. Toate, vopsite în roşu, sau galben, sau negru, sau alb, sau albastru, sau portocaliu… un splendid curcubeu. Toate murmurând sunetele unor motoare fantastic de rapide.
Adunaţi sub stâlpii de iluminat mai scunzi, mai mulţi tipi care stau rezemaţi de maşinile lor, sau strânşi în mici grupuri, îl strigă pe Isaiah. El le face semn din cap sau le spune câte ceva, în chip de salut. Dar întregul meu univers încremeneşte când remarc sublima frumuseţe neagră aflată

aproape de fruntea grupului.
— Asta-i un Mustang Cobra din 2004, exclam. Întorc repede capul spre Isaiah şi repet ce zisesem, accentuând fiecare cuvânt.
Ăsta-i un Mustang Cobra din 2004!
Isaiah își umezeşte buzele, într-un ridicol efort de a-și masca zâmbetul. Mda, fie, vorbesc, aşa că el a câştigat, dar cui îi pasă?
Ăsta-i un Mustang Cobra din 2004. *Asta* e maşina pe care am visat totdeauna s-o am.
— Îl cunosc pe proprietarul maşinii, îmi zice el. Vrei s-o vezi mai de aproape?
— Glumeşti? îl întreb, cu un ţopăit care sigur mă face să arăt ca o fetiţă de cinci ani. Aş cam vrea să mă întind pe capotă şi s-o îmbrăţişez!
Isaiah râde şi e acelaşi râs ca în seara aia din bar. Cel care-mi stârneşte un val energetic. Cel care-mi ameţeşte capul şi-mi încălzeşte sângele. Dar entuziasmul mi se risipeşte când îmi aduc aminte: Isaiah nu mă vrea pe mine.
În difuzor se aude vocea crainicului care anunţă cursa.
Grupurile se dezintegrează la repezeală şi piloţii se întorc la maşinile lor.
— O să fac prezentările mai târziu, zice Isaiah. Hai să mergem să urmărim cursa.
Facem slalom printre maşini, trecem de tribune şi ne oprim lângă gardul din apropierea liniei de start. N-am mai văzut aşa ceva până acum: o întindere dreaptă de şosea, cu parapete din beton pe toată lungimea de două sute de metri. Aproape

de finiş, două tabele electronice mari se înalţă de-o parte şi de cealaltă a pistei. Câte un şir de numere în partea de sus şi altul în cea de jos.
Urletul unui motor mă determină să-mi întorc atenţia spre linia de start. Câţiva tipi trec pe lângă un Camaro de culoare roşie. Unul dintre ei îşi agită mâna prin aer, indicându-i pilotului că trebuie să tragă mai aproape.
— Ce face? îl întreb pe Isaiah, care tocmai se propteşte cu braţele de gard.
— Se pulverizează apă la startul cursei, pentru startul cu frâna de mână trasă[18]. E cel mai bine să fii cu cauciucurile exact pe marginea apei.
Sfinte Sisoe… Am văzut aşa ceva de sute de ori la televizor, dar niciodată pe viu. Ca la un semnal, cauciucurile din spate prind viaţă, învârtindu-se şi expediind în aer trâmbe groase de fum albicios. Pilotul le încălzeşte ca să obţină o tracţiune superioară pe pistă. Mirosul dulceag şi înăbuşitor de cauciuc ars îmi umple nările.
În cele din urmă, cauciucurile prind pista şi maşina se smuceşte înainte. Pilotul deschide portiera şi face vânt cu mişcări repetate ale mâinilor, ca să se descotorosească de fumul din interior.
Imediat cum se aeriseşte, o închide şi se

18 La unele curse, se obișnuiește ca mașinile să fie imobilizate pe linia de start. Când se ambalează motorul, roțile se învârtesc pe loc, iar cauciucurile scot fum și încep să ardă. Pe lângă imaginea spectaculoasă, cauciucurile încinse ajută mașina să prindă viteze mai mari pe astfel de distanțe scurte.

conformează semnalelor făcute de prietenul lui, mutându-se pe linia de start.
— De unde ştiu ei unde să-şi plaseze maşina pentru startul cursei?
— Totul e pe bază de lasere, îmi explică Isaiah. Trebuie să atingi primul laser fără să te duci prea departe. Tipul care face toate mişcările alea din mâini îl ghidează pe pilot spre linie. Când e în dreptul laserului, se aprinde un bec de control acolo.
Maşina cealaltă termină de încins cauciucurile şi se plasează la start fără ajutor şi fără fum infiltrat în interior.
— De ce a avut nevoie de ajutor primul pilot, iar el nu?
— Din cauza vitezelor cu care gonesc unele dintre maşinile astea, nu se pot întrebuinţa centuri de siguranţă obişnuite.
Dacă reuşim să-ţi facem motorul să cânte, o să trebuiască să-ţi instalăm în maşină un ham de siguranţă. Uneori, hamul ăla te ţine atât de fix, încât nu poţi să vezi linia. Alteori, casca te împiedică s-o vezi. Alteori, prietenii ţin neapărat să te ajute.
Faza cu instalatul unui ham de siguranţă în maşina mea mă descumpăneşte. Panica începe să mă roadă pe dinăuntru.
— Ai de gând să-mi faci modificări la maşină?
Isaiah priveşte maşinile aliniate la start.
— Mai întâi, ei trebuie să fie la linie, pentru pregătirea startului. Vezi chestia aia din mijloc,

dintre maşini? Aia care seamănă cu un semafor?
— Da.
Nu. Nu tocmai. Adică, o văd. Pentru ambii concurenţi,
„semaforul” are două şiruri de lumini albe în vârf, trei rânduri de lumini galbene, unul singur de verzi şi, în sfârşit, încă unul de lumini roşii. Dar ceea ce văd de fapt e că lui Isaiah îi scapă esenţialul.
— Adică ai de gând să faci modificări fizice la maşina mea?
— Mda, răspunde el, calm, de parcă nu m-ar fi anunţat că o să-mi ia singurul lucru din viaţa mea pe care-l iubesc şi să-l distrugă. Ala se numeşte „pom de Crăciun”, îmi explică el mai departe. Luminile albe din vârf sunt pregătitoare pentru startul cursei. Ele se aprind când botul maşinii atinge primul fascicul laser. Când îl atingi pe al doilea, se aprinde al doilea rând, ca să arate că eşti pregătit pentru cursă. După ce amândouă maşinile sunt pregătite, mai ai câteva secunde până când luminile de pe pom încep să scadă.
Mda. Sigur. Fie.
— Şi ce altceva mai ai de gând să-i faci maşinii mele? insist, apucându-mă de gard, fiindcă un val proaspăt de ameţeală îmi face capul să se învârtească. Maşina mea. Nu vreau să-şi facă nimeni de cap cu maşina mea.
Isaiah ori mă ignoră, ori e prea concentrat la cursă.
— Luminile galbene scad în ordine descendentă la

intervale de câte o jumătate de secundă. Dacă demarezi înainte să se aprindă lumina verde, se aprinde cea roşie.
Ultima informaţie reuşeşte să mă smulgă din iminenta criză de isterie.
— Ce înseamnă dacă ţi se aprinde becul roşu?
Isaiah îşi întoarce privirea spre mine.
— Înseamnă că ai pierdut.
Răspunsul lui mă loveşte ca un pumn în stomac. Iată de ce nu concurez şi eu: mi s-a oprit motorul pe linia de start, la cursa ilegală, iar dac-o să intru în panică, o să păţesc din nou acelaşi lucru. Dacă sunt prea surescitată şi plec înainte de semnalul verde – şi, hai să recunoaştem, aş fi în stare – pierd cursa încă dinainte să ating treizeci la oră.
— Tu nu ai încredere în reacţia mea pe linia de start, îi zic.
Isaiah izbeşte cu piciorul în baza gardului şi-mi dau seama că nu vrea să răspundă.
— Avem nevoie de o maşină rapidă, Rachel. Viteza încă înseamnă ceva, însă aici, pe pista de curse, cine prinde primul semnalul e, de regulă, câştigător.
Motoarele maşinilor din faţa noastră urlă. Cuplul face ca botul automobilului Camaro să se înalţe în aer, iar eu fac un pas înapoi, aproape aşteptându-mă ca maşina să se răstoarne complet înapoi. Cauciucurile din faţă se trântesc la loc pe asfalt.
Camaro zboară pe lângă Mustang cu o viteză orbitoare.
Semnalul luminos de la finiş clipeşte. Pe o distanţă

de două sute de metri, Camaro a atins o sută cincizeci şi cinci de kilometri pe oră în 6,94 secunde.
Fac ochii mari şi inima îmi bate cu putere în piept.
— Tare mult aş vrea să fac şi eu la fel!

Isaiah

Cu braţele strâns încrucişate pe piept şi picioarele depărtate, urmăresc de la distanţă conversaţia animată dintre Rachel şi
Zach, proprietarul acelui Mustang Cobra. Părul i se revarsă pe spate ca o cascadă şi mâinile i se mişcă graţioase în timp ce relatează o poveste cu Mustangul ei pe un drum de ţară.
Zach îi atinge braţul imediat deasupra cotului şi spune ceva care-i stârneşte râsul. Un muşchi al maxilarului îmi tresare. Îl cunosc pe Zach încă din anul întâi de liceu. Am frecventat împreună toate cursurile despre autovehicule şi am fost de faţă atunci când şi-a cumpărat Cobra, pe te miri ce. Dacă băiatul ăsta mai flirtează mult cu Rachel, noi doi am putea să nu mai fim prieteni la capătul serii.
— Salut, Isaiah.
Îmi desprind pentru o clipă privirea de Rachel ca să-l salut pe Logan.
— Ce ’aci?
— M-am gândit să văd şi eu acţiunea, îmi răspunde, urmărindu-mi privirea până la Rachel.
Cu un gest pe care l-am învăţat deja, Rachel îşi

muşcă, sfioasă, buza de jos. *Nu face asta! Nu-l privi pe Zach cu ochii ăştia superbi căutând în el răspunsul, aşa cum ai făcut cu mine.*
Muşchii gâtului mi se relaxează când o văd că-şi aruncă părul peste umăr şi face pasul înapoi, obligându-l pe Zach să-şi ia mâna. Ca să-i distragă atenţia, arată spre Cobra şi se mută mai aproape de maşină.
— Ce părere ai? îl întreb pe Logan, sperând să mă distrag şi eu.
Când o văd pe Rachel râzând cu un alt tip mi se înnoadă măruntaiele.
— Că a fost o dementă.
O geacă de blugi apare acum pe Logan în locul celei de la şcoală şi e aproape potrivit cu peisajul, în tricoul şi blugii lui, însă părul negru are încă aspectul ăla rigid dat de gel.
— Crezi că poţi să te descurci cu o maşină atât de rapidă, omule?
Un zâmbet dement îi traversează fața.
— Da, îmi răspunde.
Înainte să se îndrăgostească de Ryan, prietenul lui Logan,
Beth mi-a povestit despre băiatul ăsta. Zicea că singurul lui combustibil e adrenalina.
— Eşti nebun de legat, nu-i așa?
— Mda, răspunde el imediat. Ai vreo problemă cu asta?
— Nu. Dar am o problemă cu Beth. Dacă vrei să lucrez la maşina ta, sunt de acord cu asta, numai s-o ţii pe Beth la distanţă de garajul meu.

Şi de viaţa mea.
Zach îi deschide portiera lui Rachel şi ea tremură de încântare când se strecoară pe scaunul din dreptul volanului. O parte din mine se bucură s-o vadă atât de fericită. Cealaltă parte moare de poftă să-l ambaleze pe Zach într-un sac pentru cadavre.
— Uite ce e, îmi zice Logan. În vreo două săptămâni o să adun destui bani ca să-mi cumpăr de la un prieten un compresor de supraalimentare folosit şi am senzaţia că va trebui să înlocuim şi câte ceva la eşapament.
Câteva părţi din fraza lui mă surprind.
— Tu te pricepi deja la maşini, nu-i aşa?
— Şi dacă m-aş pricepe?
Dacă s-ar pricepe? Văzând că nu zic nimic, continuă.
— Beth a aflat despre maşină şi a înnebunit, ştiind că i-ar oferi un pretext ca să te vadă. Îi e dor de tine, dar e cu Ryan.
Logan aşteaptă să prelucrez informaţiile. Mda, am înţeles.
Beth e îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui.
— Ryan n-are de ce să se teamă din partea mea.
Şi e adevărul adevărat. Nu mai există vreo fărâmă din mine care să şi-o mai dorească pe Beth. Ea e îndrăgostită de altul, iar faptul că mi-a sfâşiat inima şi mi-a făcut-o în scrum mă împiedică să-mi doresc reluarea jocului cu ea.
— Beth îmi e prietenă, aşa că am făcut pe prostul în materie de maşini. Ea avea nevoie de un pretext

ca să te vadă, iar noi aveam nevoie de un pretext ca s-o însoţească cineva.
Asta pentru că Beth e ca un uragan afurisit şi s-ar fi abătut asupra oraşului indiferent de ce-ar fi gândit sau ce-ar fi vrut altcineva, înţeleg şi asta. Chiar dacă nu mi-a făcut plăcere ce s-a întâmplat între mine şi Beth, pot să-l respect pe băiat pentru loialitatea faţă de ea.
— Sincer să fiu, continuă Logan, mi-ar prinde bine ajutorul tău. Şi nimic din Groveton nu mi-ar putea oferi senzaţii ca astea, adaugă, gesticulând spre circuitul de curse.
— Poţi să plăteşti? îl întreb din nou.
— Nu şi dacă reuşesc să cumpăr compresorul de supraalimentare. Dar dacă eşti de acord să mă ajuţi să-l montez şi să mai fac câteva modificări, o să-ţi dau tot ce câştig din curse.
Avusesem de gând să-l rog pe Noah să mă ajute la curse, ca să-mi strâng banii cu care să plătesc datoria, însă el e prea încărcat de propriile probleme.
— Ai mai alergat în curse de viteză?
— Ilegal, pe drumuri lăturalnice de ţară şi cu maşinile altora.
— Ești bun de ceva?
Logan ridică din umeri, dar pot să-mi dau seama după cât de ţanţoş îşi încordează umerii că băiatul ăsta e un as. Sau, cel puţin, că a ieşit învingător în faţa prietenilor lui de la ţară.
— Am câştigat vreo câteva, îmi zice.
Nu-mi vine să cred c-o să-i explic situaţia sau c-o

să-i fac o ofertă. Nimeni în afara mea n-are voie să-mi conducă maşina, dar în momente de disperare…
— Eu şi Rachel am intrat într-un rahat mare. Eu o să alerg pe maşina ei, ca să câştig bani. Dacă vrei, poţi să alergi tu pe a mea.
Piesele pe care intenţionez să le pun pe maşina ei ar însemna viteze menite să mă pună pe picior de egalitate cu alergători mai buni. Iar alergători mai buni înseamnă pariuri mai consistente.
— Datorezi bani, zice Logan: afirmaţie, nu întrebare.
— Unor persoane nepotrivite, care n-or să privească orice ajutor dat nouă cu ochi buni.
Zâmbetul i se lăţeşte, dovedind că băiatul e complet nebun.
— O datorie, un personaj malefic, viteză şi şanse aproape nule. Iată ceva la care vreau să particip, fără discuţie!
Amuzat, clatin din cap. Iată-mă unindu-mi forţele cu un afurisit de sportiv de la ţară. Îi întind mâna.
— Ne-am înţeles, atunci.
Băiatul strânge cu putere şi nu se teme de contactul vizual.
Deja îmi place nemernicul ăsta.
— Ea e iubita ta? se interesează Logan, smucindu-şi degetul mare în direcţia lui Rachel.
Îl săgetez cu privirea, iar el ridică imediat mâinile deasupra capului.
— Beth e prietena mea şi, după strângerea asta de mână, îmi eşti şi tu prieten. Eu sunt un teritoriu

neutru.
— Suntem prieteni, îi răspund, referindu-mă la Rachel.
În prima parte a serii, ea a tot încercat să mă ignore. Până la urmă, a cedat şi am discutat despre maşini, dar e evident că se ghidează după ceea ce mi-a spus în garaj: că noi doi o să lucrăm împreună şi nimic mai mult.
Zach se propteşte cu palmele de plafonul maşinii şi se apleacă, astfel încât să fie cu capul mai aproape de al lui Rachel.
Ea stă încă pe scaunul şoferului, cu ambele mâini pe volan.
Pentru că destinului i s-a făcut milă de mine, e total absorbită de maşină, şi nu de Zach. El dă impresia că ar fi total neştiutor în ceea ce priveşte noţiunea de spaţiu personal.
— Da, se vede că voi doi sunteţi numai prieteni, comentează
Logan, ironic.
— Eu doar o protejez.
Pentru că i-am jurat lui Rachel, dar şi mie însumi, c-o s-o apăr: de Eric, de lumea întreagă.
— Aşadar, îmi spui că îţi place să te amăgeşti singur.
— Ce-ai zis? îl întreb, îndreptându-mi spinarea.
Fără să-i pese câtuşi de puţin de faptul că sunt la doi milimetri de a-i trage un pumn în mutră, Logan îşi vâră alene degetele mari în buzunare şi se lasă într-o parte.
— Am un prieten, pe Chris, înţelegi? El s-a

îndrăgostit de o altă prietenă de-a noastră, Lacy, dar nu vrea să recunoască.
Pretinde că sunt doar prieteni, la fel ca tine, dar sunt deja şase luni de când o priveşte pe Lacy exact aşa cum o priveşti tu pe Rachel.
— Cum adică?
— De parcă ar fi amputat o parte din tine şi ar fi luat-o cu ea ultima dată când a plecat.
— Nooo, ai înţeles greşit, îi spun, însă când privirea mi se abate iar spre Rachel simt un junghi din ce în ce mai puternic în piept. Relaţia dintre mine şi Rachel e complicată.
— Aşadar, stai la zece metri distanţă de ea pentru că…
— Ea a vrut să vadă maşina aia.
— Puteai să mergi cu ea, s-o vedeţi împreună.
— Puteam.
— Gelozia e afurisită, mă tachinează Logan. Şi un simptom.
— Ce-ţi pasă ţie?
Îmi sucesc gâtul într-o parte, făcându-l să trosnească. Dacă mă gândesc mai bine la motivul pentru care am preferat să păstrez distanța între mine și Zach, acela e că Zach e un crai și, dac-aș fi fost mai aproape, l-aş fi luat la şuturi, iar Rachel n-ar mai fi ajuns să studieze maşina.
— Nu-mi pasă, îmi răspunde Logan. Nu ştiu de ce, dar am mania să afirm ceea ce e evident. Prin urmare, eşti îndrăgostit de ea. Dacă rahatul în care aţi intrat e atât de mare, poate c-ar fi bine să-ţi dai seama, întâi de toate, de cum stă treaba

între voi doi. Să te scuteşti de drama unei crize nervoase în toiul afacerii, înţelegi?
Îmi frec faţa cu palmele şi simt că mi se înmoaie genunchii.
Naiba să mă ia, sunt gelos, iar asta e de rău. Una e să mi-o doresc, alta e s-o sărut o dată, într-un moment de slăbiciune.
Dar să am sentimente pentru ea? E exact porcăria care aproape că m-a omorât în relaţia cu Beth.
— Expresia feţei tale e motivul pentru care eu nu mă îndrăgostesc niciodată, remarcă Logan. O să trec cu maşina pe-acolo săptămâna asta.
Îi fac semn de la revedere din cap şi mă străduiesc să-mi adun calmul înainte să pornesc spre Mustangul Cobra. O fi ea maşina botezată cu numele unei reptile, dar adevăratul şarpe afurisit e chiar proprietarul ei.
— Şi totuşi, de ce să-i modifici motorul original? o aud pe
Rachel spunând, în timp ce mângâie volanul, cu o înfăţişare de parcă ar fi în doliu. Era frumoasă exact aşa cum s-a născut.
Zach devine, în sfârşit, conştient de prezenţa mea doar când îl izbesc cu cotul în coaste, făcându-mi loc între el şi Rachel. Îşi îndreaptă spinarea şi murmură, astfel încât numai eu să-l pot auzi.
— Fir-ar să fie, m-a făcut să mi se scoale. E superbă şi se pricepe la maşini.
— Ţi-aş propune să stai naibii la locul tău, bombăn eu.
Zach zâmbeşte cu superioritate.

— Hei, tu eşti cel care a lăsat-o aici cu mine.
— Despre ce tot vorbiţi voi acolo? se interesează Rachel.
— Despre maşini, îi răspund. Ai zis că trebuie să fii acasă până-n zece. E nouă jumate.
Ea clipeşte de parcă abia s-ar fi trezit.
— Pe naiba. Deja?
Mă dau deoparte, ca să poată ieşi Rachel din maşină. Fiindcă ea e fantezia ideală a oricărui mascul, Zach o imploră să rămână: ar trebui să vadă motorul, ar putea să-i conducă maşina. Fiecare tentativă de ispitire din partea lui mă determină să-mi imaginez încă o modalitate de a-i ascunde părţile corpului după ce-o să-l asasinez. Rachel râde, îl refuză şi, slavă Domnului, mă urmează până în parcare.
Pietrişul scrâşneşte sub tălpile noastre, iar eu analizez un milion de metode diferite prin care să şterg rânjetul ăla satisfăcut de pe mutra lui Zach, în timp ce ea îmi descrie, în amănunt, fiecare centimetru din Cobra. Tensiunea se acumulează continuu, odată cu fiecare cuvânt al ei. Mă străduiesc să-mi atrag atenţia mie însumi că eu am fost cel care i l-a prezentat pe dobitoc.
— … şi interiorul era perfect, turuie Rachel, cu un entuziasm pe care l-aş fi crezut posibil doar la copiii de patru ani. Ca şi cum abia ar fi ieşit din fabrică. Mă rog, nu chiar, însă poţi să-ţi dai seama că a făcut o treabă extraordinară încercând să recreeze senzaţia…
E impresionată de Zach. Impresionată de maşina

lui.
Impresionată, pur şi simplu. Şi nu de mine. Ajungem la maşinile noastre, iar tensiunea creşte până la nivelul de explozie.
— El îţi place? o întreb.
— Cine? se miră ea, aproape înecându-se.
— Zach. Te-a invitat să ieşiţi împreună. Vrei să ieşi cu el?
Rachel se strâmbă.
— Nu m-a invitat să ieşim împreună.
— Ba da. Te-a invitat la o plimbare cu maşina lui, în weekendul viitor, iar tu ai evitat să-i răspunzi. Nu cumva ai vrut să spui da, dar n-ai făcut-o din cauză că eram eu acolo?
Gura i se deschide şi i se închide de câteva ori.
— Nu m-a… Eu, el n-ar fi… Şi de ce-ţi pasă?
Pe naiba!
— Pentru că-mi pasă!
Adrenalina mi se revarsă în sânge odată cu cuvintele astea, şi privirea îmi aleargă pe faţa ei în speranţa că va zări orice fel de semn care să-mi arate că vorbele mele contează. Că eu contez.
— Dă-mi ceva, Rachel!
Un cuvânt. O privire semnificativă. Orice.
Ochii ei frumoşi se fac mari şi, fiindcă ea e probabil genul de fată căreia îi place să se joace cu focul, îşi opresc privirea pe buzele mele.
— Ce să-ți dau?
Pulsul mi se accelerează. Aş da orice s-o pot săruta din nou.
Fără să-mi dau seama, fac un pas înainte, iar

Rachel face unul înapoi, retrăgându-se spre maşina ei. Ţintuind-o cu privirea, întind încet braţele şi-i cuprind curbura suplă a taliei şi când văd că ea nu spune şi nu face nimic ca să mă oprească, mă apropii şi mai mult, lăsându-mi trupul să se lipească de al ei.
Ea trage aer în piept. Ador sunetul ăsta delicat! Căldura trupului ei se împrăştie, încălzindu-mă şi făcându-mă să-mi doresc ca braţele mele s-o înconjoare total. Mor de dorinţă să mă pierd în scobitura gâtului ei şi să fiu împresurat de părul ei mătăsos. Rachel încearcă să-şi lase capul în jos, dar o prind de bărbie.
— Nu, îi zic.
Îi ridic capul, umplându-i tot câmpul vizual. Ea o să mă vadă pe mine, şi numai pe mine. Nici maşinile, nici pe Zach, nici pe vreun altul dintre nemernicii care s-au chinuit să-i atragă privirea pe parcursul serii. Parfumul dulce al iasomiei îngemănat cu mirosul de sare al plajei îmi năvăleşte în plămâni.
Îmi ling buzele, dorindu-mi s-o sărut, dar sunt mult prea tensionat ca să îndrăznesc să-i ating buzele cu ale mele.
Îi simt cu vârfurile degetelor pulsul năvalnic.
— Nu te înţeleg, Isaiah.
— Atunci, avem ceva în comun, fiindcă nici eu nu te înţeleg deloc.
După cum nu înţeleg nici furia şi dezorientarea care încep să mă străbată.
Rachel ar fi trebuit să însemne o amintire gravată

în mintea mea. Fata pe care am sărutat-o, fata care m-a lăsat tânjind după mai mult. Numai că ea s-a înrădăcinat mai adânc decât la nivel fizic, a ajuns să fie înglobată în mine şi nu ştiu cum s-o scot de acolo.
— N-ar trebui să-mi placi, îi zic.
Ea clipeşte de mai multe ori şi ochii îi devin sticloşi, dar lacrimile la care mă aştept nu se ivesc. În loc de asta, îşi smuceşte bărbia, iar eu îmi las mâna să cadă.
— Eu cred că e clar. M-ai sărutat, după care nu m-ai sunat.
— Dacă ar şti Eric că ţin la tine, te-ar folosi împotriva mea.
O grămadă de cunoscuţi de-ai lui Eric ar putea să ne supravegheze, să-l sune, să-i spună că sunt apropiat de fata despre care el crede că l-ar fi trădat. I-aş oferi un atu împotriva mea. Prin asta, i-aş permite să-mi afle punctele slabe, însă gândul că Rachel ar putea să accepte o întâlnire cu un alt tip îmi copleşeşte orice gândire logică.
— Asta sună ca o scuză convenabilă, zice ea.
Îşi înfăşoară talia cu braţele, dar nu mă respinge. O parte din mine o doreşte. O parte pe care ea n-o înţelege, probabil tocmai partea pe care n-o pot controla. Suntem într-un punct culminant. Amândoi oscilăm când într-o parte, când în cealaltă.
Am nevoie să-mi găsesc cuvintele potrivite.
— Am aflat în seara aia de la o prietenă că eşti în pericol. Nu puteam să-l las pe Eric să creadă că-mi

placi, atât timp cât viaţa ta era în joc. Niciodată n-aş fi putut să te consider doar o parteneră de sex şi nu te-am sunat pentru că n-am vrut să fiu veriga care să-i facă lui Eric legătura cu tine.
Ea scutură din cap în timp ce vorbesc.
— I-ai spus lui Eric că nu însemn nimic!
Ridic tonul la acelaşi nivel cu al ei. De ce nu vrea să înţeleagă?
— Am zis aşa ca să te protejez!
Rachel îşi propteşte amândouă palmele în pieptul meu şi mă împinge cu putere.
— Ţi-am dăruit primul meu sărut! Meritam mai mult decât să fiu lăsată de izbelişte. Meritam mai mult decât să fiu tratată ca și cum n-aş însemna nimic! Şi, pe urmă, meritam mai mult decât să mi se vâre în ochi iubita ta!
Iubita?
— Despre cine naiba tot vorbeşti tu acolo?
— Despre Beth, răspunde, aproape nedesluşit.
— Beth nu e iubita mea! urlu deodată şi toate conversaţiile din jurul nostru se întrerup.
Amândoi răsuflăm greu, de parcă am fi alergat kilometri întregi. Ea are dreptate. Merita mai mult atunci şi merită mai mult acum. Clipeşte mărunt şi înnebunesc că nu-i pot descifra expresia.
— Ce vrei de la mine? o întreb.
Am încercat să-i explic. Am încercat să mă port frumos, dar n-a fost de ajuns. Exact ca şi cu Beth, nimic din ce-aş face n-ar fi de ajuns.
Rachel întoarce capul şi priveşte prin noaptea întunecată.

Niciun răspuns. Niciun cuvânt. Total retrasă în gândurile ei.
La naiba cu toate astea. Eu sângerez aici, iar pe ea n-o doare nici în cot.
— N-ai decât să mă ignori, Rachel, sau poţi încerca să mă tratezi ea pe un prieten, dar nimic din toate astea n-ar putea şterge faptul că mă gândesc să te sărut în fiecare clipă în care sunt treaz, iar noaptea îmi visez mâinile pe trupul tău. Şi al naibii de sigur e că n-ar putea şterge faptul că sunt atât de îngrozit de cât de mult îmi placi.
Tremur tot şi instinctul urlă la mine s-o iau la fugă. Am spus prea multe şi am sentimente prea periculoase. Privirea i se ridică brusc spre mine, însă nu spune nimic. Nu face nimic.
Inima mi se chirceşte când îmi dau seama cât sunt de neghiob.
Nu sunt decât un tip care i-a rănit orgoliul. Nu însemn nimic pentru ea.
E prea mult. Tot ce se petrece.
— Las-o baltă, bombăn, după care mă răsucesc pe călcâie, evitând contactul vizual.
Plec, călcând apăsat, incapabil să privesc înapoi. Logan e la câteva maşini mai încolo, discutând cu cineva. Îi arăt spre locul în care am lăsat-o pe Rachel.
— Ai grijă să se urce în maşina ei şi să plece.
Logan rânjeşte, fiindcă i-am adeverit spusele.
— Sigur. Tu încotro mergi?
— Spre pistă.
Am nevoie de viteză.

Rachel

Oftând cu năduf, mă întorc din nou pe cealaltă parte în pat.
E duminică noaptea, mai am câteva ore până va trebui să plec la şcoală şi tot nu pot să dorm. Asta nu miroase a bine pentru păstrarea ritualului meu matinal. Acelaşi gând mi se derulează continuu în cap, precum benzile cu ştiri din partea de jos a ecranului televizorului: Isaiah.
A zis că-i plac. Iar felul în care a zis-o, cum şi-a lipit trupul de al meu, cum m-a ţinut cu mâinile… nimic în genul „îmi placi doar ca prietenă”. Probabil că e acelaşi sentiment pe care-l am şi eu pentru el. Aşa cum mă apucă pe mine nebunia atunci când nu-l văd, nebunie care mi se accentuează atunci când îl văd. Aşa cum îmi ocupă el toate gândurile şi nu mă lasă să dorm.
Aşa cum se-ntâmplă şi acum.
Isaiah a zis că-i plac, iar eu n-am răspuns nimic.
Suferinţa din ochii lui… felul în care i s-au prăbuşit umerii când mi-a întors spatele… Sunt o fiinţă îngrozitoare. Îmi trag pătura peste cap. Ce-o fi în neregulă la mine? Un tip de-a dreptul grozav, de-a dreptul ispititor, îmi spune că ţine la mine, iar eu rămân de gheaţă. Şi, ca să fie şi mai rău de-atât, curajul de a-l căuta îmi lipseşte complet.
Acum înţeleg de ce atât de multe căprioare sunt lovite de maşini.
Scot capul de sub pătură şi întind mâna după

telefon.
Ecranul se aprinde în clipa în care glisez cu degetul pe el. Unu dimineaţa. Cine altcineva pe lumea asta ar mai sta treaz la ora unu dimineaţa? Nimeni. Restul lumii știe să doarmă. Restul lumii nu și-ar rata cele mai importante momente ale vieţii.
Parcurg lista de contacte până când îl găsesc pe Isaiah. Sub poza lui sunt numele şi numărul de telefon. Mi se usucă gura cât timp stau să cântăresc posibilităţile. Aş putea să-i scriu un mesaj.
Nervozitatea îmi face inima să bată mai repede. Dacă-i scriu, iar el nu-mi răspunde? Dar dacă-i scriu, iar el chiar îmi răspunde?
Nedându-mi răgaz să mai analizez prea mult hotărârea, tastez repede şi apăs pe Trimitere.

Isaiah

Lumina felinarului stradal pătrunde printre şipcile transperantelor, alcătuind o scară luminoasă pe duşumea. M-am trântit în pat acum o oră, dar la unu dimineaţa tot nu pot să dorm.
Salteaua lui Noah scârţâie când el se întoarce şi-şi azvârle braţele înainte, ca şi cum ar căuta ceva. Mai degrabă, pe cineva.
Când îşi dă seama că nu e nimeni, întredeschide ochii. Echo a rămas la cămin în noaptea asta, iar el doarme aici, pentru că intră devreme în tura de la serviciu. Îşi înfige degetele prin păr, apoi scoate

un oftat nemulţumit şi-şi rearanjează poziţia.
Îmi cobor picioarele din pat şi ating cu tălpile goale podeaua rece, tare. Îmi frec pieptul cu palma, sperând că aşa o să mă trezesc de tot. Trupul îmi e obosit, dar creierul nu vrea să se deconecteze. Aş vrea să mă duc după fata asta, dar nu ştiu cum să fac. În afară de varianta de a mă duce la ea acasă şi de a escalada pereţii ca un Romeo vagabond, n-am altă idee despre cum s-o cuceresc pe Rachel. În plus, rahaturile astea gen Romeo nu sunt pe stilul meu.
Poate un drum cu maşina mi-ar limpezi mintea.
— Ce te roade? mă întreabă Noah, fără să deschidă ochii.
— Nimic.
— Aiurea.
Dacă n-ar fi vorbit, aş fi crezut că Noah doarme. Munceşte de-i sar capacele când n-are şcoală, învaţă, îşi vizitează fraţii şi pe Echo, apoi strânge câte ore poate întorcând hamburgeri pe plită, ca să ne menţinem pe linia de plutire. Cel mai adesea îl văd noaptea, când doarme. Băiatul ăsta aproape că e un cadavru viu.
— Te îngrijorează faza cu banii pentru chirie, nu-i aşa?
Murmură Noah.
Naiba să mă ia. Îmi trec ambele palme peste faţă, apoi îmi prind cu ele gura şi nasul. Pe lângă că-i sunt dator lui Eric, îi datorez şi lui Noah bani pentru chirie. Nu-mi vine să cred că am uitat.
— Îmi pare rău, frate.

— Să nu-ţi pară, îmi zice. Eu sunt cel căruia îi pare rău. Nu vreau să te dezamăgesc.
— Nu mă dezamăgeşti, îl asigur.
Îmi împing umerii în faţă de parcă aş avea un afurisit de portavion în cârcă. M-am tot gândit, iar şi iar, dacă să-i spun adevărul lui Noah, dar n-am făcut-o. Pentru că niciodată nu pare să fie momentul potrivit. Acum, însă, chiar nu pot să-i spun. Nu pot să pun pe umerii lui o astfel de povară. Mai ales că are deja atâtea.
— O s-o scoatem noi la capăt, îi zic.
Noah deschide ochii şi mă examinează cu privirea.
— Mda, o s-o scoatem, aşa că să nu faci vreo tâmpenie din cauza asta.
Tensiunea începe să mi se acumuleze în gât, fiindcă ştiu deja la ce se referă.
— Cum ar fi?
— Cum ar fi cursele ilegale. S-o văd pe Beth în cătuşe mi-a ajuns ca să mă satur pe viaţă de secţiile de poliţie. Nu-mi trebuie să te văd şi pe tine intrând în pluton.
Telefonul îmi zbârnâie în buzunarul din spate al blugilor aruncaţi pe podea. Închid ochii. Trebuie să fie Beth. Numai ea ar trimite mesaje atât de târziu.
Noah îşi acoperă faţa cu mâinile, disperat.
— Răspunde-i, Isaiah. Beth o ia razna dacă n-o bagi în seamă.
— Nu mă interesează s-o fac să se simtă mai bine.
— Uite o chestie tâmpită: poate că mă interesează mai mult să te simţi tu mai bine. Dac-ai putea găsi

o cale de a trece peste povestea cu ea, poate că te-aş vedea din nou fericit. Aşa cum erai în seara în care ai adus-o pe Rachel aici.
Furia îmi contorsionează trupul. Noah vorbeşte despre lucruri în care ar trebui să nu se amestece.
— Du-te naibii, îi zic.
Noah ridică o mână şi-mi arată degetul mijlociu.
Îmi înşfac tricoul şi încerc să mă ridic de pe pat, dar când dau cu ochii de blugi, posteriorul meu se trânteşte la loc pe saltea. La naiba cu toate astea. La naiba cu ea. Beth s-a îndrăgostit de Ryan. Săptămâni la rând s-a comportat de parcă nu l-ar fi suportat, dar după cum o cunosc eu… după cum o cunoşteam… Lui Beth nu-i plac oamenii care o fac să simtă ceva.
Şi să mă ia naiba dacă ea n-a simţit ceva pentru el.
Fără să mă mai gândesc prea mult, îmi smulg telefonul din buzunar. Dacă Beth vrea să discutăm, să discutăm. Eu o să-i spun tot ce cred despre ea şi despre Ryan şi despre ideea ei că am putea fi prieteni.
Telefonul prinde viaţă şi inima mi se opreşte în loc. Nu era Beth.
E ciudat cât de repede pot să se risipească furia şi încordarea. Dar ceea ce mă zguduie mai mult decât orice e valul de nerăbdare şi de emoţie. Ca şi cum m-aş clătina exact pe muchia prăpastiei, sau aş fi beat, sau euforic. Mesajul lui Rachel e simplu, însă ramura de măslin întinsă cântăreşte greu: Bună.
Mă holbez la el de parcă ar fi răspunsul la

întrebarea dacă există viaţă după moarte. Ce naiba, în cazul meu, probabil că da.
Salut.
N-ai somn?
Nu. Tu?
Îmi simt pulsul în fiecare punct de presiune din corp.
Secundele trec şi e o pauză mai lungă în care aştept următorul ei mesaj. Hai, îngeraş. Nu mă lăsa în aer, aşa cum ai făcut sâmbătă seara.
Atunci, la curse, ai zis că-ţi plac.
Îmi las capul în jos. Ea mă face să i-o spun şi în scris.
Niciodată nu m-am simţit atât de asemănător cu o maimuţă de la bâlci, pe cât mă simt acum:
Da. Îmi placi. Foarte mult.
Îmi sucesc gâtul într-o parte. Cât naiba îţi trebuie ca să scrii un răspuns?
Şi tu îmi placi, şi sunt şi eu speriată.
Inspir aerul şi-l scot pe gură ca un om care tocmai a fost scos de pe fundul unui lac. Şi eu îi plac ei.
Vreau să te văd mâine-dimineaţă.
Sunt la şcoală.
Ne vedem acolo.
Şi tu ai şcoală, îmi răspunde Rachel imediat. Iar orele tale încep mai devreme.
Chicotesc. Cum de-am ajuns să umblu după o fată atât de naivă ca ea? N-ai auzit de chiul? La ce oră ajungi la şcoală?
Isaiah!
Chicotesc din nou, închipuindu-mi frumoşii ei ochi

violeţi făcându-se mari şi obrajii înroşindu-se la gândul de a face un lucru interzis.
Eu sunt cel care chiuleşte. Nu tu.
Noah se răsuceşte în pat, întorcându-se cu faţa pe mine.
— Mi s-a părut, sau ai râs, frăţioare?
— Dacă trec mâine pe la Malt and Burger, poţi să-mi faci rost de un mic dejun?
Privirea lui mă examinează, apoi trece la telefonul din mâna mea.
— Da, cu condiţia să taci şi să te culci.
Un zâmbet mi se întinde pe buze.
— Du-te naibii.
— Du-te tu.
— Câtă originalitate, omule! Mi se pare că eu ţi-am zis primul.
— Transmite-i salutări lui Rachel.
Cel mai bun prieten al meu mă cunoaşte foarte bine.
Telefonul îmi vibrează din nou.
Pot să ajung pe la 8.
Mă rostogolesc pe spate şi ţin telefonul deasupra în timp ce-i scriu:
Ne vedem atunci.

Rachel

Respiraţia îmi devine tremurătoare când ajung în parcarea şcolii mele. Cu o oră înainte de prima sonerie, Worthington seamănă cu un oraş fantomă distopie. Mi-am făcut praf ritualul meu de fiecare

dimineaţă, însă ori o să merite cu adevărat, ori efectele rezultate îmi vor provoca un atac de panică aşa cum nu s-a mai văzut la oameni. Numai timpul va hotărî. Totuşi, simplul gând că mă voi întâlni cu Isaiah e suficient ca să mă extragă cu forţa din carapacea mea.
Trecând pe lângă toate locurile libere, cotesc pe drumul cu o singură bandă care dă spre parcarea adiacentă şi milioane de fluturi prind viaţă în stomacul meu când îl zăresc pe Isaiah, rezemat de Mustangul lui negru. E opt fără zece. El a ajuns mai devreme şi mă aşteaptă. Mi se pare ceva absolut ireal.
Îmi trag maşina lângă a lui şi mâinile îmi tremură când opresc motorul și scot cheia din contact.
Respiră. Inspiră. Expiră. Respiră.
Menţinând constant fluxul de aer, îmi fac de lucru cu cheile în poală. Drumul până aici a însemnat partea simplă. Simplu.
Tare aş vrea să fie totul simplu între mine şi Isaiah.
Ridic capul şi-l văd privindu-mă prin parbriz.
În clipa în care ni se întâlnesc privirile, el ridică mâna în care ţine o pungă albă. Portiera mi se pare grea când o deschid şi aerul rece îmi muşcă din gambe. În timp ce mă apropii de Isaiah, îmi netezesc o şuviţă de păr şi-mi şterg palmele de geacă, apoi de fustă. Băiatul ăsta îmi place. Şi el mi-a zis că-i plac. Pentru prima oară în viaţă, chiar îmi doresc să arăt cât mai bine posibil pentru cineva, deoarece… în fine, deoarece vreau ca el să

mă vadă ca pe o persoană specială.
În blugii lui uzaţi şi tricoul negru, Isaiah arată ca un tigru relaxat, scăldându-se în căldura soarelui dimineţii, ale cărui raze îl scot în evidenţă din plin. Lumina se reflectă în perechile de cercei din urechile lui, iar în ochi are o sclipire care mă face să simt că ţine în el un secret, dar nu unul pe care să-l ascundă de mine. Nu, e genul de secret la care se presupune că aş fi părtaşă şi care implică lipsa veşmintelor de pe mine.
Şi poate a unora de pe el.
De parcă mi-aş fi rostit cu voce tare gândul, în loc să-l păstrez în interior, Isaiah îşi ridică tricoul ca să se scarpine într-un loc situat imediat deasupra osului iliac. Dumnezeule mare, tare frumos mai e! Mă bălăcesc în imaginea musculaturii lui abdominale ca şi cum aş fi o plantă în deşertul Sahara, numai că nu-mi alină setea. Nu face decât să-mi usuce gura.
Isaiah zâmbeşte, de parcă ar şti ce gândesc, şi vâlvătăile încep să-mi mângâie trupul, acumulându-se în obraji. Dar ceea ce-mi face sângele să clocotească e licărul strengăresc din ochii lui. E o scânteie care spune că el a făcut unele lucruri extrem de indecente, de care n-am auzit în viaţa mea.
— Am adus mâncare, anunţă el.
Stomacul începe să-mi chiorăie la auzul cuvintelor şi-mi las capul să cadă pe spate, fiindcă sigur l-a auzit şi el.
Dumnezeule… de ce trebuie să fiu mereu o

catastrofă ambulantă?
— Am sărit peste micul dejun, îi mărturisesc.
Ca şi peste tot restul ritualului meu matinal.
— Aşa că e o idee minunată, adaug.
Punga îi foşneşte în mână când mi-o întinde, iar eu mă apropii suficient cât s-o pot lua de la el. Îmi lasă gura apă când miresmele de bacon, de cartofi prăjiţi şi de cârnaţi încep să plutească prin aer. Mă zgâiesc înăuntru.
— E aici o grămadă de mâncare. Obişnuieşti să înghiţi şi copilaşi ca aperitiv?
— Nu ştiam ce-ţi place, aşa că…
Se întrerupe şi, brusc, devine interesat de terenul de fotbal din apropiere.
Îmi îndepărtez bretonul de pe ochi, forţându-mă să nu ţopăi. El mi-a cumpărat micul dejun. Îmi muşc buza ca să-mi stăpânesc zâmbetul, dar apoi îl las în voia lui. Sunt bucuroasă şi nu mă deranjează dac-o ştie şi el.
— Mersi, îi zic.
— N-ai pentru ce.
În mijlocul pungii e un covrig pe jumătate ambalat, din marginile căruia se prelinge brânza topită cu care e umplut. Mă simt de parcă aş fi murit şi-aş fi ajuns în rai. Îl scot şi-i întind punga lui Isaiah, gesticulând spre el cu covrigul din mâna cealaltă.
— Vrei și tu din ăsta?
— Nu e genul meu, îmi răspunde Isaiah, alegându-şi un sandviş în care e mai multă carne decât pâine.

Rup bucăţi din covrig şi le înfulec, în timp ce el muşcă din sandvişul lui. Totul la noi diferă, dar din puţinul pe care-l cunosc, ştiu că există şi similitudini: ca, de exemplu, dragostea pentru maşini.
Însă probabil că asta e problema. Eu nu-l cunosc. El nu mă cunoaşte. Ceea ce am văzut mi-a plăcut. Mi-a plăcut aproape tot ce-am trăit împreună cu el, dar o fi, oare, suficient? După ce termin de mâncat cam un sfert din covrig, îmi ling degetele şi-l înfăşor la loc în ambalaj.
— Sunt aşa varză[19], îi zic.
Isaiah îşi încetineşte mestecatul, şi-l privesc cum înghite.
— Trebuie să recunosc că e prima oară când o fată foloseşte replica asta ca pe un apropo.
Izbucnesc involuntar în râs, după care-mi astup brusc gura cu palma, şocată de cum am trântit-o.
— Nu-ţi băteam apropouri!
Ochii lui zăbovesc mult prea îndelung pe locul în care se termină fusta mea de uniformă, deasupra genunchilor.
— Eşti sigură? Fiindcă picioarele astea îmi spun cu totul altceva.
Mă foiesc pe loc şi genunchii mi se freacă între ei. Niciodată n-am fost atât de conştientă de corpul meu ca în momentele în care sunt în preajma lui Isaiah. Exteriorul meu, interiorul, totul… chiar şi locurile la care nu m-am prea gândit până acum. Locuri care se cam trezesc în prezenţa lui.

---

19 *Mess*, în original, înseamnă și imoral (arg).

— Eu încercam să-ţi spun ceva. Ceva important, îi zic.
Isaiah îşi vâră bucata rămasă din sandviş în pungă, pe care o pune apoi pe capota maşinii. Eu rămân cu covrigul în mână şi se vede clar că nu ştiu ce să fac cu el. Nervozitatea mă sugrumă şi mi-ar fi imposibil să-l mănânc, dar nici nu mă gândesc să-l arunc. Doar mi l-a adus Isaiah.
Jucându-se de-a ghicitorul de gânduri, Isaiah întinde mâna.
— O să se păstreze cald în pungă.
Îi înmânez covrigul, după care el mă întreabă:
— Aşadar, ce încercai să-mi spui?
De ce n-am putut eu să mă mulţumesc cu mâncatul covrigului?
— E complicat.
El ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi mare scofală.
— Şi eu sunt la fel.
— Nu, insist, eu, strângând din pumni. Familia mea e foarte, foarte…
Distrusă.
— … Complicată.
— Mi-ai mai spus asta, îmi aminteşte el. În apartament.
Mda, i-am spus-o.
— Eşti în pericol acasă? mă întreabă.
— Nu, îi răspund imediat. Doar că ei toţi aşteaptă prea multe… din partea mea.
Clatină din cap ca semn că înţelege.
— Faptul că te vezi cu mine va fi o problemă?
Deşi vocea aia din fundul minţii mele urlă că da,

mai e şi zâmbetul care-mi schimonoseşte faţa. Dintr-odată, mă simt cuprinsă de sfială şi-mi împreunez mâinile în faţă. A zis că…?
— Aşadar, o să ne tot vedem?
Isaiah îşi atinge unul dintre cercei.
— Mda. Așa cred.
Capul îmi zvâcneşte înainte şi înapoi, pentru că tare îmi doresc să fie mai mult de-atât.
— Adică, mai mult decât prieteni?
— Putem fi prieteni dacă vrei. Dar…
— Dar ce?
O greutate mi se lasă în stomac. Oare să fi descifrat eu greşit toate astea?
Ochii lui cenuşii mă sfredelesc cu o intensitate pe care n-am mai văzut-o la nimeni până acum.
— Dar eu vreau mai mult.
— Mai mult? repet în şoaptă.
— Vreau să te sărut iar.
Un val de căldură se sparge în interiorul meu. Îmi trag de gulerul gecii de iarnă. Aş putea s-o scot de pe mine şi probabil că tot aş transpira. Amintirea buzelor lui mişcându-se pe ale mele şi a mâinilor lui pe corpul meu îmi inundă creierul. Îmi ling buzele, nerăbdătoare. Mor de dorinţa ca el să mă sărute iar, însă…
— Dar o să mă mai suni pe urmă?
Un mic zâmbet îi joacă pe buze.
— N-ai de gând să-mi slăbeşti laţul, nu-i aşa?
Parcă s-ar ruga de mine să-l tachinez, aşa că, fără să stau pe gânduri, revin la ipostaza mai curajoasă a fetei din bar.

— E vreo problemă?
Isaiah scutură din cap.
— Nu, când e vorba despre tine.
Deodată, se desprinde de maşina lui şi-mi invadează spaţiul personal. Mirosul lui misterios mă învăluie şi inima mi se poticneşte la propriu de mai multe ori în timp ce se străduieşte să funcţioneze mai departe. Chiar dacă nu mă atinge, Isaiah parcă ar fi pretutindeni. Doar câţiva centimetri ne despart, însă căldura lui mă învăluie ca un balon.
Sunt nevoită să-mi ridic bărbia cu forţa ca să-l privesc. Ochii cenuşii se încălzesc, iar faţa are o aură jucăuşă, prin poziţia oblică, vicleană, a buzelor.
— Mă simt ca un şoricel cu tine, îi mărturisesc în şoaptă.
Unul care deja a fost prins de pisică.
Acesta e momentul în care el se hotărăşte să mă atingă. Îşi trece mâna prin părul meu şi absolut toate celulele din corp îmi vibrează de atingerea lui blândă.
— Rachel.
— Da, îi răspund, respirând cu greu.
— Sărută-mă.
Dar nu-mi mai aşteaptă reacţia. Imediat, buzele ni se întâlnesc, iar braţele lui îmi încolăcesc trupul. Toată reticenţa pe care am simţit-o în prima seară în care ne-am sărutat mi se evaporă ca apa după o ploaie de vară. În câteva clipe, gurile ni se deschid, iar limba lui Isaiah se prelinge peste a

mea. Mă pierd în sărutul acesta, plăcându-mi cum mi se mulează trupul pe al lui, plăcându-mi cum mâinile îmi pornesc să exploreze, ca şi cum ar avea o personalitate a lor, distinctă, adorând felul în care Isaiah mă apucă de păr cu o mână, în acelaşi timp mângâindu-mi spinarea cu cealaltă.
Furnicături şi unde de şoc şi cutremure şi uragane. Toate se dezlănţuie simultan, în timp ce buzele noastre se mişcă, dar nici pe departe suficient de repede. Nimic nu pare să se întâmple suficient de repede. Cu cât sunt mai aproape de el, cu atât mai tare mă strânge Isaiah, iar cu cât mai tare mă strânge el, cu atât mai mult îmi doresc să mă strecor înăuntrul lui şi să trăiesc în lumea asta delicioasă, plină de căldură şi fantastic de plină de dorinţă.
Isaiah îmi încolăceşte mijlocul cu un braţ şi mă face să icnesc când mă întoarce şi mă lipeşte de portiera Mustangului lui. Fac ochii mari şi-mi ridic privirea spre el, în timp ce el şi-o coboară spre mine. Piepturile ni se mişcă la unison, respiraţiile ne sunt sincronizate. Îmi înfig degetele în muşchii braţelor lui şi, pentru câteva clipe, închid ochii, savurând felul în care i se modelează trupul pe al meu.
Oricât de mult aş savura senzaţia asta… e foarte, foarte nouă.
— A fost un al doilea sărut minunat, şoptesc.
— De acord. Ce zici de un al treilea?
Chicotesc şi acel rarisim zâmbet sincer i se răspândeşte pe chip.

— Ce-ar fi dac-am încerca să găsim, pentru cel de-al treilea nostru sărut, un alt loc decât parcarea şcolii mele?
Isaiah îşi plimbă apăsat degetele pe locul atât de sensibil de pe umărul meu, în imediata apropiere a curburii gâtului.
— Cred că sună bine, răspunde.
Arunc o privire spre parcarea principală şi constat că primele câteva rânduri au început deja să se umple cu maşini.
Oricât mi-aş dori ca momentul acesta să se prelungească la infinit, nu e posibil. Mai ales când am doi fraţi care şi-ar ieşi din minţi dacă m-ar prinde aşa cu Isaiah.
— Nu știu cum să fac cu familia mea, îi zic.
— Dar eu îţi plac, nu?
Îi fac semn că da.
— Asta-i tot ceea ce contează. Să ne rezolvăm problema, să-i plătim lui Eric, după care o să abordăm şi restul.
Tot sângele mi se scurge din obraji când îl aud pomenind numele lui Eric, iar mâinile îmi alunecă de pe umerii lui, încolăcindu-i mijlocul.
Dându-şi seama că Eric mă bântuie, Isaiah mă cuprinde cu braţele, creând un fel de pătură protectoare. Îmi las capul pe pieptul lui tare şi-i ascult bătăile inimii. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.
După câteva secunde, Isaiah mă sărută pe creştet.
— O să am grijă să fii la adăpost, îmi promite.
— Am încredere în tine, îi răspund şi, cu tot

regretul, mă desprind de el. Acum te întorci la şcoală, da?
— Mda, mormăie Isaiah, scoţând covrigul din pungă, iar eu îl iau şi tentaţia de a ţopăi îmi revine. Du-te la ore, Rachel.
Măcar unul dintre noi să nu încalce toate regulile.
— Eu cred că sunt specialistă în încălcarea regulilor. Adică, am participat la curse ilegale, nu?
— Eşti o gangsteriţă, clar, mă aprobă Isaiah, chicotind.
Cu un zâmbet stupid întins pe faţă, îmi iau ghiozdanul de pe scaunul din dreapta al maşinii mele şi-i fac semn cu mâna lui
Isaiah, înainte de a porni spre şcoală.
Cam pe la jumătatea drumului prin parcarea elevilor, îmi sună telefonul şi mă văd nevoită să jonglez cu covrigul ca să-l scot înainte ca apelul să fie direcţionat spre căsuţa vocală.
Înghiţind la repezeală îmbucătura, răspund.
— Alo?
— Auzi, Rachel? zice Isaiah.
Fac stânga-mprejur şi-l zăresc în depărtare, sprijinit din nou de maşina lui.
— Da?
— Te-am sunat.
Mugurii bucuriei înfloresc în interiorul meu, începând din degetele de la picioare şi urcând prin tot restul trupului, până într-atât, încât privesc în jos, ca să văd dacă nu cumva zbor.
— Da, aşa e, îi răspund.

Isaiah

Stau rezemat de caroseria unui Chevrolet Nova model ’76 şi-ascult pe băieţii din clasă sporovăind tâmpenii în ultimele minute rămase din oră. Azi, împreună cu alţi câţiva colegi, i-am învăţat pe boboci cum să descojească vopseaua. După ce-au terminat de vopsit, şi-au continuat conversaţia cretină despre nu ştiu care sportiv din şcoală prins că s-a dopat. Naşpa trebuie să fie viaţa când ai părinţi care-ţi dau bani ca să-i spargi pe steroizi. Îmi scot telefonul şi recitesc conversaţia de aseară cu Rachel.

Noi doi ne tot scriem. Uneori, vorbim la telefon. Din cauza părinţilor şi a fraţilor ei, îi e greu să iasă ca să ne vedem, şi nu vreau să-şi asume un risc care ar putea ridica oprelişti, din moment ce avem alte zile când e necesar ca ea să iasă din casă. Încerc să nu analizez excesiv ceea ce se-ntâmplă între mine şi Rachel. Ea îmi place. Eu îi plac. La un moment dat, o să-şi schimbe impresia, dar deocamdată mă bucur de ceea ce am.

Într-o altă lume, ea ar fi fost genul de fată pe care aş fi invitat-o la cină și la film. I-aș fi bătut la ușa din față, i-aș fi cunoscut tatăl, i-aş fi fermecat mama, i-aş fi adus flori şi aş fi făcut toate tâmpeniile drăgălaşe pe care se presupune că ar trebui să le facă băieţii atunci când încearcă să cucerească inimile fetelor.

Însă porcăria e că ar fi trebuit să trăiesc o cu totul altă viaţă.

Una cu părinţi cărora să le pese de mine. Una în care să am o casă şi, poate, un pat ca lumea, eventual şi o cameră a mea. Pe parcursul ultimei săptămâni am făcut două lucruri pe care sistemul m-a învăţat să nu le fac niciodată: am simţit prea intens şi am visat o cu totul altă viaţă. Gândurile rătăcitoare şi sentimentele duc la o iminentă catastrofă.
Le alung pe toate. Am avut un trecut care nu-mi promite niciun viitor, aşa că e mai bine să rămân ancorat în prezent.
Aseară, mi-am răscumpărat şi celelalte favoruri rămase.
Deschid aplicaţia pentru mesaje şi introduc numele lui Rachel la destinatar. E vremea ca noi doi să ne întâlnim din nou.
Eu: unde eşti
Colţul drept al gurii mi se arcuieşte în sus când văd că
Rachel îmi răspunde imediat: intern în bibliotecă pt ultima oră
Eu: am piesele care-mi trebuie pt maşina ta. Vino mâine.
Rachel: Joi treabă cu mama, ai uitat?
Adevărat, mi-a pomenit ea zilele trecute că are program cu mama ei în seara de joi.
Eu: Vineri, imediat după şcoală.
Ea: K
Şi, pentru că nu-mi vine încă s-o las: Sâmbătă avem cursă.
Ea::)

— Isaiah, mă strigă Zach, din mijlocul grupului, ce faci?
Zâmbeşti?
Mda, aşa cred. Îmi strecor telefonul la loc în buzunar şi zâmbetul afară de pe faţă. Imaginea mea a fost cea care m-a ţinut în viaţă şi e un rol pe care-l joc la perfecţie: dur, loial, gata mereu pentru o bătaie.
— Stai cu ochii pe mine, omule?
— N-am vrut să te supăr, se apără el, ridicând o mână. Dai săptămâna viitoare examenul pentru atestatul ASE?
Îi fac semn din cap că da, stând cu ochii pe secundarul ceasului. Mai sunt doar câteva secunde până se sună de ieşire.
— Unii dintre noi suntem îngrijoraţi, mărturiseşte Zach. Că nu-l trecem.
Eu am picat la o mulţime de teste în viaţa mea, însă ăsta e unul pe care ştiu că pot să-l iau cu brio. Cei zece băieţi, cu care am parcurs programul încă din anul întâi, devin atenţi la mine.
Pentru majoritatea lor, inclusiv pentru mine, atestatul ASE e cheia pentru evitarea unui post de spălător auto cu salariul minim.
— Holden ne-a dat un îndrumar pentru învăţat, le zic.
— Știm cu toții că tu o să treci, zice Zach.
Acel zbârnâit care mă informează când ceva nu e în regulă începe să-mi vibreze pe sub piele. Câţiva dintre băieţi se privesc, precauţi, între ei.
Îmi depărtez braţele de corp, ca şi cum m-aş

pregăti pentru o încăierare.
— Care-i treaba?
Cei mai mulţi îşi abat privirile, sau se trag mai în spate. Şi Zach își fereşte privirea, dar continuă să vorbească.
— Ştii că examenul e computerizat, da?
— Mda.
— Şi c-o să fim toţi în aceeaşi sală?
— Mda.
— Ce-ar fi dac-am putea găsi o metodă prin care tu să ne ajuţi pe timpul testului?
Muşchii umerilor mi se încordează, iar băieţii aflaţi cel mai aproape de mine încep să fie interesaţi de echipamentele din spatele lor.
— V-am dus în cârcă timp de patru ani, arătându-vă iar şi iar aceleaşi chestii legate de maşini. Cred că v-am ajutat suficient.
Se aude soneria şi toată lumea ţâşneşte spre ieşire; toată lumea, cu excepţia mea şi a lui Zach. Dac-aş trişa la test, mi-aş risca atestatul şi nu pot să-i permit nimănui să-mi distrugă viitorul. Umerii lui Zach se pleoştesc, iar eu pornesc spre uşă.
— Isaiah, îmi zice el, când îmi ciocnesc braţul de al lui din mers. Am auzit că-i eşti dator lui Eric.
Încremenesc pe loc şi braţele ni se ating în continuare.
— Aşa, şi?
Zach ridică din umeri, însă atitudinea lui trădează orice, în afară de nepăsare.
— Doar repet ce-am auzit. N-ai vrea ca situaţia să devină şi mai rea.

Mă întorc, astfel încât să fim piept în piept, şi-mi aplec capul cât să fiu la nivelul lui.
— Asta e o ameninţare?
Zach se înmoaie, fiindcă măgarul ăsta a fost totdeauna un laş.
— Nu şi dacă-ţi aminteşti cine-ţi sunt prietenii.
După care o tuleşte spre coridor, dar întoarce capul în ultima clipă.
— Iar dacă persoana căreia îi scriai mesaje e Rachel, transmite-i salutări din partea mea.
Unele adevăruri sunt mereu de la sine înţelese: pe străzi nu există prieteni. E posibil ca Zach să-şi încerce norocul acum, ştiind că-i sunt îndatorat lui Eric şi încercând să se agaţe de pulpanele temerilor mele, însă el n-a fost niciodată un tip creativ.
Acel al şaselea simţ continuă să-mi zornăie prin creier. Dacă
Zach a devenit căţeluşul de salon al lui Eric, atunci viaţa mea şi a lui Rachel tocmai a ajuns la un nivel superior al complicaţiilor, deoarece asta înseamnă că Eric a ridicat miza jocului. Pe douăzeci de dolari că, dacă până acum eu şi Rachel am mutat pionii, Eric tocmai a mutat tura.

Rachel

În cea mai mică dintre sălile de conferinţe de la biroul tatii, unsprezece femei în costume office şi rochii de diverse culori ocupă scaunele tapiţate cu spătare înalte. Mama stă în capul mesei,

sporovăind veselă cu femeia din dreapta ei. Eu stau în stânga şi continui să învârtesc prin farfurie salata Caesar cu pui adusă de firma de catering, ca să creadă mama că am mâncat.
Tata a tras jaluzelele: unica mea consolare în mijlocul furtunii. Cel puţin, angajaţii aflaţi la serviciu nu vor mai putea să caşte gura când trec pe lângă noi. Mama s-a ocupat să mă învoiască de la şcoală pentru parodia asta. Eu îl numesc discurs. Mama o numeşte introducere. În realitate, puţinele paragrafe conţin numai minciuni.
Femeile adunate în jurul mesei reprezintă crema prietenelor mamei invitate s-o ajute în noul ei post voluntar de coordonator al strângerilor de fonduri în favoarea Fundaţiei pentru lupta împotriva leucemiei. Mama a explicat aseară că se va începe cu mici ceaiuri, trecând apoi la prânzuri, pentru ca, în câteva săptămâni, să se evolueze la nivel de dineuri. Şi la toate acestea m-a planificat să particip… şi să vorbesc.
— Doamnelor, zice mama. Haideţi să luăm o pauză de douăzeci de minute înainte de a începem întrunirea. Astfel, le vom da celor de la firma de catering răgaz pentru strângerea mesei, iar noi vom avea timp să vedem ce mai fac familiile noastre.
Doamnele chicotesc, dar nu-mi dau seama precis de ce.
Unele dintre ele se grupează câte două sau trei şi încep să şuşotească. Altele ies pe hol ca să vorbească la telefoanele mobile sau să viziteze

toaleta. Eu îmi fixez cu privirea crutoanele din salată.
Încă aşezată pe locul ei, mama mă bate uşor cu palma pe mână.
— Eşti pregătită, draga mea? Tu o să vorbeşti prima.
Plămânii mi se comprimă.
— Mda, îi răspund.
Am memorat ceea ce vrea ea să spun, însă cuvintele s-au transformat într-un amalgam dezlânat în mintea mea. Cam ca un careu de cuvinte încrucişate completat de o persoană dislexică.
— Meredith, strigă una dintre prietenele mamei, din cealaltă parte a încăperii. Trebuie să vii să vezi ceva.
Mama îmi adresează un zâmbet care-mi aminteşte pentru ce mă torturez atât, după care pleacă. Am luat numai două îmbucături, însă puiul şi salata verde sunt în dezacord în stomacul meu. De fapt, am impresia că şi-au declarat război.
Sorb o gură de aer ca să mă liniştesc. Sunt numai unsprezece persoane. Douăzeci şi doi de ochi. Pulsul mi se accelerează şi sunt nevoită să-mi umezesc buzele, dintr-odată uscate. Un junghi de durere îmi străpunge stomacul şi încerc să-mi lărgesc gulerul bluzei, fiindcă respiraţia devine anevoioasă. E zăpuşeală aici. Prea mare zăpuşeală. Într-atât, încât dacă m-aş ridica în picioare aş leşina, m-aş lovi la cap şi mi-aş împrăştia sângele pe tot covorul cel nou al tatii.

Şi atunci, el va fi dezamăgit de mine.
Şi atunci, mama va fi dezamăgită de mine.
Şi atunci, fraţii mei vor afla şi-mi vor face, naibii, capul calendar.
Palmele îmi transpiră, aşa că mi le şterg de fusta mea neagră. Ce zicea mama că vrea să spun? Văd cuvintele. Îmi plutesc prin minte, dar nu în ordinea cuvenită. O să dau greş.
Mă ridic brusc, speriindu-le pe doamnele strânse ciorchine la taclale în spatele meu. Forţându-mă să zâmbesc, fac un semn cu capul spre uşă, sperând să înţeleagă că-mi cer scuze. Cât pe ce să mă împiedic pe drum din cauza crampelor stomacale.
Cea mai bună prietenă a mamei mă prinde de braţ când cotesc la stânga.
— Ai păţit ceva?
— Toaleta. Adică, încerc să găsesc…
Dar aici rămân fără aer.
— Toaleta e pe acolo.
— Mulţumesc.
N-am habar pentru ce-i mulţumesc şi, după cutele încordate de pe fruntea ei, nici ea n-are. Suntem la biroul tatălui meu, şi s-ar crede că eu ştiu deja unde e toaleta. Pornesc în direcţia indicată de ea, rugându-mă să nu-i povestească mamei despre comportamentul meu ciudat. Numai că, înainte să ajung la toaletă, cotesc la stânga printre cubicule şi o rup la fugă spre cabinetul tatii.
Te rog, fă ca el să nu fie acolo. Te rog, fă ca el să nu fie acolo.

Te rog. Te rog. Te rog.
Aproape că-mi vine să plâng de bucurie când văd lumina stinsă şi scaunul gol. Fotografii cu mine şi cu fraţii mei se odihnesc pe masa de lângă fereastră. Pe biroul lui e numai una cu mama şi cu Colleen. Totdeauna a fost vorba numai despre ea: despre Colleen. Numele ei îmi pluteşte prin cap în timp ce mă străduiesc să inspir, ca să-mi opresc cel dintâi horcăit.
Dintr-o singură mişcare, aprind lumina în baia lui personală şi trântesc uşa după mine.

Isaiah

Fiindcă am fost şantajat şi mi-am dat cuvântul faţă de
Courtney, intru în silă în clădirea Serviciilor Sociale şi mă strâmb la vederea persoanelor amărâte din sala de aşteptare.
Copii care plâng. Mame care ţipă. Fiecare sunet e ca un brici pe pielea mea. E ceva atât de obişnuit pentru acest loc, încât degetele îmi zvâcnesc; nu văd niciun bărbat prin preajmă.
Normal că nu: bărbaţii sunt notorii pentru faptul că ei îşi părăsesc familiile.
— Isaiah, mă strigă Courtney, de dincolo de ferestruica ghişeului pentru informaţii.
Zâmbetul ei şovăielnic e mult prea plin de speranţă.
— Vino prin spate.
Uşa se deschide bâzâind şi mă strecor printre doi

ţânci care trag, pe podea, de o zebră din pluş deja ruptă. Când se închide uşa după mine, zgomotul se estompează, dar pielea încă îmi e zbârlită.
Astăzi, Courtney şi-a legat coada de cal cu o fundă albastră.
— Îi mulţumesc c-ai venit.
— Credeam că nu e opţional.
Zâmbetul i se lăţeşte.
— Nu e, dar îmi place să pretind că vrei tu să vii încoace.
Asta îmi face ziua mai lină. Hai să mergem.
Îmi face semn cu capul spre dreapta şi, când vede că nu mă clintesc, porneşte înainte pe coridor, privind în urmă ca să fie sigură că vin după ea.
Aproape că simt lesa smucită în jurul gâtului.
— Oare ceilalţi ostatici pe care-i torturezi nu te sfâşie pentru că porţi funde în păr?
Ea se opreşte într-un cubicul, de unde ia un dosar din carton manila.
— Clienţi, nu ostatici. Ajutor, nu tortură. Iar tu eşti singurul meu adolescent. Cei mici îmi adoră fundele.
— Poate c-ar fi mai bine să mă transferi.
Unei persoane pe care să n-o doară nici în cot de mine şi să mă lase, naibii, în pace.
— Ai putea să-ţi alegi un ostatic care să-ţi placă.
— Un client, mă corectează din nou Courtney, oprindu-se în faţa unei uşi închise. Şi tu îmi placi.
Cu asta m-a prins pe picior greşit.
— Ba nu, nu e adevărat.
— Ba da, îmi răspunde ea, lent, de parcă reacţia

mea ar fi surprins-o. Îmi placi. Isaiah, eu am cerut să-ţi fiu asistenta socială.
Privesc peste umăr, aproape aşteptându-mă să văd în spatele meu un copil mai mic pe nume Isaiah.
— De ce? întreb apoi.
Ea ciocăneşte încet în uşă.
— De-aia, îmi răspunde Courtney, oprindu-se cu mâna pe clanţă. Noi doi ne-am înţeles pentru treizeci de minute, îmi zice.
— Cinci le-ai consumat.
— Ţi-am trimis scrisoarea de recomandare. Eu mi-am respectat partea de învoială, mă aştept să ţi-o respecţi şi tu. Te sun: răspunzi. Programez o întâlnire: vii şi stai timp de treizeci de minute.
— Îţi place să dădăceşti, nu?
Totuşi, o să vin, pentru că i-am dat cuvântul meu.
— Bun. Iar acum, că ne-am înţeles asupra acordului dintre noi, ar trebui să-ţi spun că mama ta e aici.
Mă aplec ameninţător spre Courtney.
— Pe naiba, nu!
Ea nici nu tresare. În schimb, îşi înclină capul, făcându-şi coada de cal să-i alunece pe umăr.
— Ai de gând să-ţi ţii cuvântul, sau nu?
Toţi muşchii din corp mi se prefac în plumb. Îmi doresc mai mult decât orice să fug; să ajung la volanul maşinii mele şi să ambalez motorul. Micuţa căţea din faţa ochilor mei m-a prins la colţ. Îmi frec gâtul, simţindu-mă de parcă zgarda pe care mi-a legat-o acolo ar fi una cu ţepi.

Courtney deschide uşa şi furia începe să-mi clocotească precum veninul. Intru cu paşi apăsaţi în cameră şi-mi trântesc posteriorul pe scaunul cel mai depărtat de femeia aşezată deja la masă.
— Douăzeci şi două de minute blestemate, Courtney. Şi, dac-aş fi în locul tău, aş pleca naibii de-aici, pentru că eşti ultima persoană pe care aş vrea s-o văd… în afara chestiei de colo.
— Isaiah, zice Courtney, pe un ton de scuză, nu pot să vă las singuri cât timp tu eşti atât de nervos.
— Nu-i nimic, intervine ea, din cealaltă parte a încăperii.
Îmi las capul între palme. Sunetul vocii duioase pe care mi-o amintesc de când eram copil îmi reînvie prea multe amintiri…
Prea multe emoţii.
— O să fim bine, mai zice ea.
O să fim bine. Aceleaşi patru cuvinte pe care mi le-a zis mie, înainte ca întreaga mea viaţă să se ducă naibii.
— Nu cred c-ar fi înţelept, argumentează Courtney. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat.
Scaunul de lângă mine se mişcă şi simt parfumul discret al lui Courtney.
— Mama ta vrea doar să te vadă, încearcă ea să mă convingă.
— Ea *nu* mama mea!
Vocea îmi tremură şi un val proaspăt de mânie se revarsă peste mine. Mama mea n-o să-mi mai facă

iar rău. Îmi ridic fruntea și mă lupt să mă stăpânesc.
— Eu nu am mamă, zic, ceva mai calm.
— Atunci, spune-mi Melanie, zice ea, cu aceeaşi blestemată voce liniştitoare cu care obişnuia să mă adoarmă cântând.
Suntem doi străini, adaugă apoi.
Îi arunc o privire şi imediat întorc capul, fiindcă vederea ei îmi provoacă o durere sufocantă. Mă lovesc cu capul de perete şi-mi încrucişez braţele pe piept.
— Câte minute mai sunt, naibii?
— Arăţi bine, Isaiah, îmi zice ea.
Şi, fiindcă nu mă pot stăpâni, o privesc din nou. Buzele îi sunt subţiate şi fruntea îi e încreţită de îngrijorare în timp ce stă cu ochii pe mine. Ceea ce pare că gândeşte nu este în concordanţă cu ceea ce spune. Ei nu-i place ceea ce vede: un vagabond.
Cerceii, tatuajele… mda, sunt de părere că rahaturile astea sunt faine, dar ceea ce-mi place cu adevărat la ele e că le transmit oamenilor să stea, naibii, la distanţă. După felul în care-şi plimbă privirea pe braţele mele, „Melanie” descifrează semnalele cât se poate de limpede.
— Arăţi bătrână, îi zic, cu toată răutatea pe care mi-o pot aduna.
De fapt, ea nu arată bătrână… doar între două vârste. M-a născut de tânără, abia ieşită din liceu. Niciodată nu i-am ştiut vârsta. Care copil de şase ani ar şti-o? Nu-i ştiu nici măcar ziua de naştere.

Părul ei şaten închis e tuns la nivelul umerilor. E slabă, dar nu ca o persoană dependentă de droguri. Belciugele supradimensionate i se leagănă atunci când îşi îndeasă părul după urechi. Geaca de blugi i se asortează cu pantalonii, iar pe sub geacă zăresc un maieu gri. Cizmele uzate de cowboy din picioare mă determină să mă gândesc dacă n-ar fi cazul să cer un test de maternitate.
— Ce mai faci? mă întreabă Melanie.
— Vrei să spui, ce-am mai făcut în ultimii unsprezece ani?
Se scarpină pe frunte. Bun, am dat de sânge.
— Mda. Şi asta.
Îmi întind picioarele, trântindu-mi un bocanc milităresc julit peste celălalt.
— Păi, să vedem… De la şase până la opt ani a fost naşpa.
Am descoperit că Moş Crăciun nu există. Sunt destul de convins că tutorele numărul doi l-a împuşcat pe iepuraşul de Paşti cu puşca lui cu ţevile retezate în cursul uneia dintre escapadele lui la vânătoare în curtea din spate. Mamei provizorii numărul unu îi plăcea să-mi tragă palme până când mă opream din plâns. În tot acest timp, cita versete din Biblie, pentru că Iisus era evident adeptul iubirii aspre.
Melanie închide ochii. Încercând să-mi abată atenţia,
Courtney îşi împinge scaunul mai aproape de mine.
— Isaiah, poate c-ar fi bine să luăm o pauză.

— Nooo, Courtney, îi zic, cu un zâmbet batjocoritor. Tu nu vrei decât ca eu să nu-i mai spun şi despre internatul în care am stat între vârstele de opt şi zece ani şi despre cum mă băteau măr băieţii mai mari, doar ca să se distreze.
Întind mâna spre Melanie.
— Să nu mă înţelegi greşit. Cei de acolo îi pedepseau pe băieţii care-mi făceau asta şi-mi consemnau vânătăile în dosarele lor. Mi-au adus şi un doctor. Poate şi un terapeut, dar toate astea nu i-au împiedicat niciodată pe ceilalţi să-l cotonogească pe copilul cel mai mic.
— Îmi pare rău, zice Melanie, cu o voce pierită.
— Mda, zic eu. Ar fi cazul să-ţi pară. Dar cel mai al naibii de naşpa a fost să aflu că femeia care m-a născut a fost eliberată din închisoare acum doi ani şi niciodată nu s-a interesat să afle ce s-a ales de fiul ei. Asta…
Mă aplec în faţă.
— Asta a fost cu adevărat naşpa.
Melanie se face albă ca o moartă şi mâinile îi tremură când şi le duce spre obraji.
— Pot să-ţi explic, zice.
Iar eu nu vreau s-o aud. Mă ridic.
— Trebuie să fac un pipi. Unde-i afurisita aia de baie?
— Mai încolo, pe culoar, îmi răspunde Courtney, masându-şi tâmplele. Pe stânga.
Ies ca vijelia din încăpere, trântind uşa de perete.
Din adăpostul cubiculelor curate, mai mult

persoane mă privesc cu gurile căscate. Izbesc cu pumnul în uşa băii şi-o trântesc, încuind-o după mine.
Lipindu-mi palmele de uşă, inspir adânc şi-mi înghit nodul din gât. Mama mea. Mama mea. Blestemata mea mamă.
Aş vrea să mă întorc şi să-i spun că încă o iubesc… astfel încât timpul să se poată derula înapoi, iar ea să mă poată ţine în braţe, ca atunci când aveam şase ani. Tânjesc s-o aud zicându-mi că totul o să fie bine. Numai că totul e minciună. Întreaga mea viaţă e o mare minciună afurisită. Un sunet ciudat, de rănit, îmi scapă de pe buze, în timp ce corpul îmi tremură.
Fiecare părticică din mine îşi doreşte cu disperare să plângă, ceea ce e, pur şi simplu, al naibii de trist.
Deschid uşa toaletei şi o găsesc pe Courtney aşteptându-mă de cealaltă parte.
— A plecat, mă informează ea.
Foarte bine.
— Mda, asta e specialitatea ei.
Courtney şi-a pierdut entuziasmul şi unei părţi din mine îi pare rău pentru asta.
— Mi-am învăţat lecţia, mărturiseşte ea. N-o să mai forţez nota altă dată. M-am gândit… m-am gândit că…
— Că dacă ne arunci pe amândoi în aceeaşi cameră o să ne pupăm şi-o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi?
— La drept vorbind, nu, admite Courtney, scoţând

un oftat prelung, demn de milă. Uite ce e, ştiu că e ultimul lucru pe care ai vrea să-l auzi, dar ar trebui să-i mai dai o şansă.
Pe naiba…
— Nu.
— Mai gândeşte-te şi dacă-ţi schimbi părerea, programez altă întâlnire.
— Am terminat?
— Da. Data viitoare o să fim numai noi doi. O să cumpăr îngheţată.
Clipesc, nedumerit.
— Arăt eu a copil de cinci ani?
Ea ridică din umeri şi aproape că zâmbeşte.
— Uneori, cam aşa te comporţi.
Iar eu aproape că zâmbesc, la rândul meu. Mi s-a părut mie sau s-a apucat să facă glume pe seama mea?
— Foarte nostim, zic.
Pornesc spre ieşire şi, când privesc în urma mea, văd că zâmbetul i s-a întins.
Norii cenuşii atârnă din cer aproape de pământ. Am auzit aseară că restul iernii va fi blând. Sper al naibii de mult să fie aşa. Pista nu va rămâne deschisă decât dacă e cald. Când mă apropii de maşină, observ o femeie cu părul şaten tuns până la umeri şi cu o geacă de blugi. Îmi iuţesc paşii.
— Isaiah, strigă ea, venind spre mine.
Femeia asta o fi masochistă, sau ce naiba?
— Poate c-am fost prea subtil acolo, înăuntru, aşa c-o să fiu clar: du-te naibii!
— Te rog, zice ea. Te rog, stai.

Ridic spre ea mâna în care am cheile.
— Până şi eu ştiu că nu ai permisiunea să mă vezi fără să fie de faţă vreunul dintre nebunii de acolo. Dacă nu ştiai, pentru că, hai să privim adevărul în faţă, n-aveai de unde să ştii, eu am şaptesprezece ani şi sunt în răspunderea lor. Tu eşti eliberată condiţionat, aşa că, ia distanţă.
Recunosc, mi-ar păsa dacă ea ar încălca regula şi s-ar întoarce la închisoare, însă am de gând să mă folosesc de legile astea ca s-o ţin la distanţă de mine. Totuşi, cuvintele mele nu-i opresc înaintarea.
— Vreau să te mai văd şi altă dată. Promite-mi c-o s-o laşi pe Courtney să programeze o altă întâlnire. Fac orice, numai să am ocazia asta.
Încremenesc, cu cheia în broască.
— Orice?
— Orice, îmi răspunde, cu faţa inundată de o speranţă mult prea mare.
— O sută de dolari, bani în mână, pentru fiecare vizită. Şi Courtney să nu ştie nimic despre bani.
Melanie clipeşte şi speranţa începe să dispară. Ea nu are bani. Ştiu că nu are. Tocmai de-asta am şi pus condiţia.
— Pentru ce-ţi trebuie banii? Consumi cumva droguri?
— Mda, îi răspund. Sunt toxicoman. Plăteşti, sau nu?
Îşi îndepărtează părul din ochi cu un gest hotărât.
— Plătesc.

Rachel

Simt un zvâcnet dureros între craniu şi creier. Radiază de la frunte, înconjurându-mi tâmplele, obrajii şi nasul. Lumina face ca durerea să fie şi mai rea. Zgomotele aproape că mă ucid.
Astea sunt urmările atacului meu de panică.
Ai mei nu sunt acasă, toţi fiind plecaţi la vreo întrunire importantă, sau la un meci, sau la un eveniment monden. Eu stau cu luminile stinse şi cu ipod-ul cântând încet lângă uşa camerei mele, închisă, pentru eventualitatea improbabilă că ar reveni cineva acasă înaintea orei limită, adică unsprezece: oricât ar fi de discriminatoriu, băieţii beneficiază de o oră în plus faţă de mine. Scopul meu e să par normală, ca să-mi pot masca migrena. Ceea ce înseamnă că zac în pat, cu o pernă pe cap, rugându-mă să înceteze durerea.
După ce-am vomitat în toaleta de la serviciul tatii, m-am spălat şi m-am întors în sala de conferinţe. Unsprezece perechi de ochi m-au urmărit cum mă ridic în picioare, în faţa lor, lângă mama, şi anunţ cât sunt de onorată să vorbesc în numele lui Colleen.
Telefonul îmi sună şi zgomotul îmi reverberează cu violenţă în cap, dar în acelaşi timp mă potopeşte un val de adrenalină.
Isaiah e singurul care ar putea să sune. Îmi potrivesc perna, ca să pot vedea identitatea apelantului. Buzele mi se arcuiesc în sus când îi zăresc numele.

— Alo?
— Rachel?
Simt tensiune în tonul lui.
— Eu sunt.
Doar eu, dureroasa mea migrenă şi sensibilitatea mea la lumină şi la sunet.
— Pari a nu fi în apele tale.
Îmi dreg glasul.
— Mă odihneam.
— Pot să te las.
Neliniştea mă cuprinde imediat, numai când mă gândesc că ar putea.
— Nu. Mă bucur că ai sunat.
— Mda, zice el. Am vrut să-ţi aud vocea.
Mă trezesc de-a binelea remarcând tonul încordat al vocii lui. Dintr-odată, capul nu mă mai doare atât de rău şi-mi împing perna de pe faţă.
— Eşti bine? îl întreb.
— Mda.
Se aude un claxon.
— Spune-mi cum a ieşit chestia cu mama ta.
— Bine, îi răspund şi-mi pun la loc perna pe cap.
Fiecare părticică din mine se mişcă greu. Nu vreau să-l mint şi pe el. Dar dacă-i spun despre atacurile mele de panică, o să mă considere slabă, iar asta ar distruge ceea ce e între noi.
Poate că nu voi fi nevoită să mint. Pot să trec cu vederea unele lucruri… exact cum procedează Ethan cu mine, când apelează la favorurile între gemeni.
— La drept vorbind, a fost oribil, îi zic.

Aud zgomot de portieră închisă.
— Ce s-a întâmplat?
— Am putea să ne întâlnim undeva, să vorbim?
— Da. Spune-mi unde.
Îmi salt picioarele jos din pat ca să mă ridic, însă durerea de cap mă izbeşte ca un ciocan, tare şi repede. Un geamăt de durere îmi scapă printre buze şi tresar, fiindcă sigur l-a auzit şi Isaiah.
— Ce e cu tine, Rachel? mă întreabă Isaiah, devenit brusc foarte serios.
— E doar o durere de cap, îţi jur. Aşadar, mă gândeam că ne-am putea întâlni la cafeneaua aia…
— Nu conduci dacă ţi-e rău, mă întrerupe el.
Mă întind la loc pe spate, fiindcă încep să văd dublu. Cu o simplă atingere a ipod-ului, muzica încetează să se audă în difuzoare. Ciulesc urechile ca să aud un sunet, oricare, dar tot ce captez e o sublimă tăcere.
Ştiu că e greşit ceea ce mă pregătesc să fac. Extrem de greşit.
Exact opusul a tot ceea ce aşteaptă părinţii mei de la mine şi din motivul acesta simt că e bine.
— Vrei să vii tu încoace?

Isaiah

Paznicul scoate capul din căsuţa lui de cărămidă de la intrarea în cartierul rezidenţial al lui Rachel şi mă măsoară cu privirea de parcă aş fi un asasin în serie evadat din secţia condamnaţilor la moarte.
— Pe cine ai zis că vrei să vezi?

— Pe Rachel Young.
Mâna îi coboară spre şold, ca şi cum s-ar duce spre o armă, numai că atât agentul de pază, cât şi eu, ştim bine că singurul lucru pe care-l poartă e burdihanul cu vreo cincisprezece kilograme suplimentare de bere şi de nachos.
— Cred că ai greşit adresa, băiete.
Neavând chef de joacă, apăs pe butonul de reapelare al telefonului meu mobil şi Rachel răspunde imediat:
— Ești aici?
— La poartă. Te-ar deranja să-l informezi pe miliţianul tău că n-am venit aici ca să violez şi să jefuiesc?
— Dă-mi-l pe Rick, oftează ea.
Făcând gura pungă ca să-şi arate enervarea, tipul îmi ia telefonul din mână şi-mi întoarce spatele. Cuvintele lui şoptite au o oarecare ţâfnă în ele, dar după câteva secunde îmi întinde la loc telefonul. Poarta mi se ridică în faţa ochilor, însă maşina mea mai zăboveşte lângă el.
Îi arunc o privire cu coada ochiului.
— Să nu le spui părinţilor ei.
— Altfel, ce? mă întreabă.
— Altfel, ce se cuvine.
Îmi pun piciorul pe ambreiaj şi intru în viteză. Nu e o ameninţare pe care s-o duc la îndeplinire, ci o vorbă goală aruncată, astfel încât Rachel să rămână în siguranţă şi mulţumită.
Respectând indicaţiile trimise de ea prin mesaj, fac slalom printre vile de dimensiunile unor

castele în miniatură, având între ele terenuri mult mai spaţioase decât i-ar fi necesare unei singure familii.
La capătul propriei străzi, casa lui Rachel se profilează, luminată în întregime, pe cerul nopţii. Are coloane albe şi trepte din marmură albă şi ce naiba are ea de gând cu mine?
Pătrund pe aleea circulară din faţă şi opresc motorul.
Terapeuţi, asistenţi sociali, profesori… toţi şi-au petrecut ani la rând privindu-mă de sus, îndârjiţi să mă facă să mă simt mai mărunt decât un rahat. Acum, când mă aflu aici, în faţa casei lui Rachel, se îndeplineşte ceea ce puţini au reuşit.
Mă forţez să cobor din maşină, să urc treptele, dar până să apăs pe sonerie, uşa se deschide şi Rachel mă întâmpină cu un zâmbet.
— Bună.
E în pantaloni de trening şi tricou, iar părul şi l-a prins în creştet, de unde câteva şuviţe răzleţe îi cad în jurul feţei. Nu are nici măcar un miligram de machiaj şi e desculţă. Toate unghiile îi sunt pictate într-o nuanţă delicată de roşu. Dacă n-ar fi fost cearcănele negre de sub ochi, aş fi zis că n-am mai văzut aşa o fiinţă superbă în toată viața mea.
— Salut, îi răspund.
Rachel mă invită cu un semn larg să intru, iar eu îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor când pun piciorul în casă. Există un nume fistichiu pentru genul ăsta de suprafaţă dintr-o casă, dar cum eu nu sunt fistichiu, nu-l cunosc. E ceva între un hol

şi o cameră, dar mai mare decât unele dintre casele în care am locuit, ale tutorilor mei.
— Nu cred c-o să ajungă cineva acasă înainte de unsprezece, dar, dacă nu te superi, aş prefera să stai numai o oră, pentru orice eventualitate.
— Gangsteriţă cu limite. Îmi place.
Ironia e prezentă în vocea mea, dar nu mă pot împiedica să scanez casa cu privirea. O scară enormă, în spirală. Un luminator deasupra mea. Câteva încăperi cu uşi duble pe laturi şi, probabil, o întreagă altă aripă de-a lungul culoarului care se întinde drept în faţa noastră.
Rachel încearcă să-şi aranjeze părul, însă şuviţele nu fac decât să-i cadă la loc pe umeri.
— Scuze pentru asta. Ştiu, trebuia să încerc să mă schimb, dar…
Abia acum remarc cât e de palidă, cât de bolnavă pare, şi un fior de avertisment îmi circulă pe şira spinării. Ceva e în neregulă.
— Eşti frumoasă, îi zic.
Rachel îşi lasă capul în jos, dar pot să-mi dau seama că i-a plăcut complimentul.
— Putem să vedem un film, sau să ascultăm muzică, sau…
Închide ochii şi chipul, până acum palid, arată de parcă s-ar fi scurs tot sângele din el. Fruntea i se încreţeşte, semn că are dureri, iar când o văd aplecându-se spre stânga, întind mâna şi-o prind.
— Asta nu-i durere de cap, naibii, rostesc printre dinţi.
— Migrenă, îmi răspunde ea, trăgând aer pe nări.

Mă apucă din când în când, dar îmi trece.
Fir-ar a naibii de treabă! Îmi îndoi genunchii şi Rachel e în braţele mele înainte să poată protesta.
— Unde e camera ta?
Întrebarea mea o lasă cu gura căscată.
— Ai nevoie să dormi. Pot să merg cu tine, sau să te las jos şi să plec. Tu alegi.
— Isaiah, protestează ea.
— Rachel, îi răspund pe acelaşi ton.
— La etaj, pe stânga.
Dându-se bătută, îmi încolăceşte gâtul cu braţele şi-şi lasă capul pe umărul meu. Nu mă pot împiedica să remarc că se potriveşte perfect.
Urc treptele din două în două, virez la stânga şi mă opresc când ajung în faţa a două uşi deschise. Una e zugrăvită în roz.
Cealaltă, în purpuriu. Amândouă arată cât se poate de feminin şi impecabil. Cea roz pare mai tinerească, însă niciuna nu se potriveşte cu imaginea mea despre Rachel.
— Care dintre ele?
Îmi arată spre cea purpurie.
— Asta e a mea.
Am o tresărire în faţa camerei roz înainte de a intra în cea a lui Rachel şi de a o depune cu toată delicateţea pe salteaua patului ei cu baldachin. Cearşafurile şi pătura sunt sucite într-un fel care denotă un somn agitat. Cinci perne zac pe podea şi trei au rămas pe pat. Rachel se mută un pic şi bate cu palma spaţiul liber de lângă ea.
— Te deranjează?

Întrebarea e, pe ea o deranjează? Privesc peste umăr, aproape aşteptându-mă să-şi facă apariţia tatăl ei, sau poliţiştii, dar când văd că nu e nimeni, mă aşez pe pat lângă ea, lăsându-mi picioarele încălţate în bocanci să atârne peste margine. Dacă rămân încălţat, o să ţin minte să nu merg prea departe cu o fată pe care am sărutat-o doar de două ori şi care suferă din cauza unei migrene.
Rachel îşi face de lucru cu unghiile şi mă priveşte pe furiş la fiecare câteva secunde. În mod normal fetele sunt directe cu mine. Cele care-şi fac de cap cu mine ştiu ce vor, ce-o să le ofer şi sunt pregătite să se comporte astfel încât să primească. Schimbarea asta de ritm mă face să fiu aproape la fel de emoţionat ca ea.
Întind braţul până când trece de spatele ei, dar las mâna întinsă, astfel încât să-şi dea seama că, dacă vrea s-o ţin în braţe, trebuie să facă o mişcare spre mine. Rachel imediat se mută, îşi lasă capul pe pieptul meu şi se lipeşte de mine. O atrag şi mai aproape şi-mi frec nasul de creştetul ei.
Totul din mine se destinde, fără să fi ştiut măcar că eram încordat. Amintindu-mi că o doare capul, ridic mâna şi încep să-i masez tâmplele. Nu suport gândul ca ea să aibă dureri.
— N-am ştiut că ai o soră mai mică, îi zic încetişor.
— Nu am. Aia e camera lui Colleen. A murit înainte să mă nasc eu.
Degetele îmi încremenesc.
— Îmi pare rău.
— Să nu-ţi pară. Ştiu c-o să sune îngrozitor, dar

nu-mi pasă.
Adică, îmi pasă, fiindcă părinţii şi fraţii mei mai mari sunt puternic marcaţi de asta, însă eu n-am cunoscut-o. Mama vrea ca eu să-i simt lipsa, dar nu pot. Mai ales când mama îmi scoate ochii cu ea la fiecare cinci minute.
Captez în tonul lui Rachel o iritare pe care n-am mai observat-o până acum.
— Ce s-a întâmplat azi, cu mama ta?
Rachel îmi culege o scamă de pe tricou şi unghiile ei îmi ciupesc uşor abdomenul. Închid ochii şi mă mut uşurel mai încolo, ca să nu mă mai gândesc la faptul că ea mi-a atins abdomenul, chiar dacă printr-o bucată subţire de material.
După ce-a epuizat toate gesturile pentru a se eschiva în faţa unui răspuns, Rachel zice, în sfârşit:
— Sora mea a murit de cancer, aşa că mama strânge bani în favoarea Fundaţiei pentru lupta împotriva leucemiei.
— Admirabil, zic eu, cu toate că simt o iminentă deraiere a bunelor intenţii.
Am văzut rahaturi din astea de nenumărate ori la oamenii bogaţi. Intră repede, îşi fac singura faptă bună a anului, ca să-şi spele sufletul de toate porcăriile comise în celelalte trei sute şaizeci şi patru de zile, apoi pleacă la fel de repede. Şi, în majoritatea cazurilor, o dau în bară şi cu ziua aia.
— Dar tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat azi, cu mama ta.
Rachel scoate un „hm” sugrumat.

Reîncep să-i masez tâmplele, numai că de data asta cedez ispitei şi-mi mai trec mâinile prin părul ei, între două mişcări circulare. Umerii lui Rachel se relaxează şi ea se lipeşte şi mai mult de mine. Mireasma dulce a iasomiei îmi ajunge la nări, făcându-mă să-mi doresc să stau aşa la infinit.
— Aştept, Rachel.
— Mama mă pune să ţin discursuri în numele lui Colleen.
Rachel se simte stânjenită dacă o privesc eu mai mult de zece secunde. Nu pot să mi-o imaginez în faţa unui public.
— Și tu vrei?
Scutură capul în semn că nu pe pieptul meu.
— Și-atunci, de ce-o faci?
— Pentru că vreau ca ea să fie fericită.
Neavând o mamă pe care să vreau s-o fac fericită încă de când eram de şase ani, nu-mi dau seama ce-aş putea să spun, aşa că prefer să-mi plimb mâna în sus şi-n jos pe spinarea ei.
Poate că nu înţeleg, dar îmi pasă.
— Pot să-ţi spun un secret? mă întreabă în şoaptă.
— Da.
O tăcere apăsătoare se aşterne peste noi şi încep să număr secundele fără vorbe. Una. Două. Trei. Patru.
— Uneori o urăsc pe Colleen, şopteşte ea, ca şi cum ar fi într-un confesional. Oare asta mă face să fiu o persoană îngrozitoare?
Mă gândesc la întâlnirea de azi cu mama mea şi la furia care încă mă macină în adânc. Dacă mi-ar fi

spus cineva că a murit acum patru ani, în închisoare, oare i-aş fi simţit lipsa? Dacă mi-ar spune cineva că tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată a crăpat, pot să garantez că n-aş vărsa vreo lacrimă. Dacă Rachel e o persoană îngrozitoare, atunci eu probabil că mă înrudesc cu Satana.

— Nu, îi răspund.

Rachel îşi înalţă capul de pe pieptul meu, iar ochii ei violet au un luciu care-mi arată cât de serioasă e durerea ei de cap.

— Aşa zici tu?

Îmi plimb uşor degetele pe cercurile negre de sub ochii ei, dorindu-mi ca atingerea mea să-i facă bine.

— Mi-am văzut mama azi.

Ea clipeşte şi o durere ascuţită îmi umple pieptul. Nu asta am vrut să spun când am deschis gura.

— O vezi deseori?

— E prima dată când o văd de când aveam şase ani.

— Of, Isaiah…

Rachel îmi atinge degetele şi acum mâinile noastre unite se odihnesc pe abdomenul meu.

— Eşti bine? mă întreabă.

Dau să-i răspund că da, dar apoi mă gândesc că Rachel mi-a povestit despre mama ei şi despre Colleen.

— Nu.

Îmi strânge mâna şi i-o strâng la rândul meu, recunoscător pentru faptul că ea nu zice nimic. Nu

există cuvinte pentru ceea ce s-a întâmplat azi. Nici pentru mine, nici pentru Rachel. Să te naşti pe lumea asta înseamnă să participi la cea mai mare partidă de barbut. Unii se nasc norocoşi, alţii nu. Pentru prima oară, constat că regula asta transcende banul.
— Aş fi vrut să te pot face să te simţi mai bine, îmi zice Rachel, punându-şi la loc bărbia pe pieptul meu şi fluturându-şi pleoapele de parcă ar trebui să se lupte ca să le ţină deschise.
Îşi suportă durerea, dar ar vrea să le preia şi pe ale mele.
Neştiind precis cum să-i interpretez afirmaţia, îi masez din nou tâmpla, mişcându-i uşor capul până când ajunge din nou cu obrazul pe pieptul meu.
— Asta mă face să mă simt mai bine, îi zic.
Rachel îşi strâmbă gura într-o parte, fiind evident că nu mă crede.
— Cum te simţi? o întreb, ca să deviez de la subiect.
— Obosită, bâiguie ea.
Şi eu, dar când sunt cu ea, greutatea problemelor mele nu mai pare atât de secătuitoare.
— Culcă-te. Îţi promit c-o să plec înainte să-şi poată da seama cineva că am fost aici. Ţine minte, te aştept la garaj mâine, după şcoală.
— După şcoală, repetă ea.
Se cuibăreşte mai adânc în mine, iar eu o strâng ceva mai tare. Am senzaţia că în noaptea asta o să mă rostogolesc prin pat căutând-o pe Rachel, fiindcă momentul de faţă e cel mai paşnic pentru

mine după foarte multă vreme.

Rachel

Motorul trece de la mârâit la tors când schimb într-o treaptă inferioară de viteză şi urc pe rampa garajului lui Isaiah. Inima mea trece prin combinaţia aia greţoasă de poticneli, strângeri, bătăi izolate, în momentul în care îl văd pe Isaiah. Privirea lui se îndreaptă imediat spre mine şi uşoara înclinare a buzelor lui îmi provoacă palpitaţii.
Nefiind capabilă să-i susţin privirea, îmi las ochii spre bordul maşinii în timp ce duc schimbătorul de viteze în punctul mort. Of, Doamne, el *chiar* se bucură că mă vede. Cel puţin, aşa cred. Totul din interiorul meu explodează când îl văd îndreptându-se cu paşi mari spre mine.
Noaptea trecută, am adormit în braţele lui, iar azi-dimineaţă, când m-am trezit, mi-am găsit telefonul pe pernă, lângă mine, cu mesajul Mâine scris într-o fereastră deschisă.
La şcoală, am avut impresia că orele nu se vor termina niciodată.
Isaiah deschide portiera din dreptul meu şi ochii lui calzi, argintii, îmi zâmbesc.
— Salut.
— Bună, îi răspund, înlăturându-mi bretonul de pe ochi.
Îmi oferă mâna, iar eu i-o accept. Degetele lui mi le încolăcesc pe-ale mele şi un val de căldură îmi

năvăleşte prin braţ, îmi înfierbântă gâtul şi poposeşte sub forma unei îmbujorări pe obraji. Mă trage cu blândeţe şi eu mă strecor afară. Nu-mi dau seama precis dacă trupul îmi vibrează de la huruitul uşii garajului care tocmai se închide, sau de la sângele care-mi curge năvalnic prin vene.
Degetele ni se întrepătrund, iar cealaltă mână a lui îmi cuprinde uşor şoldul. Icnesc, surprinsă că mă poate atinge cineva cu atâta uşurinţă şi cu atâta grijă.
— Arăţi drăguţ, îmi zice.
— Sunt în uniforma de la şcoală.
Bluză albă încheiată până-n gât, fustă în carouri maro şi negre şi o pereche de Keds[20] albi. Nimic spectaculos.
— Ştiu, răspunde el şi nuanţa seducătoare a vocii lui îmi produce furnicături la ceafă.
— Bună!
Întoarcem amândoi repede capetele spre dreapta şi, dacă nu m-ar fi ţinut Isaiah, probabil că aş fi căzut pe spate. Mult prea aproape de noi e o fată cu părul lung, şaten, un hanorac negru cu glugă şi cei mai strâmţi blugi din câţi am văzut vreodată. O urăsc instantaneu, din cauză că blugii ăia o fac să arate bine.
Isaiah oftează sonor.
— Rachel, ea e *prietena* mea, Abby. Abby, ţi-o prezint pe *iubita* mea, Rachel.
Sunt nevoită să-mi înfrânez pornirea să dansez. A

20 Marcă americană de pantofi din pânză cu talpă din cauciuc, produsă începând din anul 1916.

zis că sunt iubita lui!
— Îmi pare bine să te cunosc.
— Care e culoarea ta preferată? mă întreabă Abby.
— Verde!
Iată o întrebare mai mult decât neobişnuită: adică, e normală, şi nu prea.
— Tacos, sau spaghete?
— Tacos.
— Disney World, sau Disneyland?
— Niciuna.
— Rolling Stones, sau Beatles?
— Beatles.
Îşi strâmbă buzele spre stânga.
— Of, foarte aproape, dar nu pot să trec peste ultima, comentează Abby, privindu-l pe Isaiah cu aceeaşi familiaritate pe care o am cu faţă de fraţii mei. Ar fi bine s-o păstrăm, continuă ea, dar poate că va trebui să alcătuim un program de vizite. Ştii, probleme de control și tot tacâmul.
Sprâncenele mi se înalţă imediat.
— Să mă păstraţi? repet, fiindcă vorbele lui Abby mi se ciocnesc între ele în minte. Probleme de control?
— Problemele mele, răspunde ea, împungându-se cu un deget în piept. Nu ale lui. Noi două o să fim prietene, iar eu nu am prieteni. Mă rog, e evident că am, se corectează, îndreptând alene un deget spre Isaiah. Numai că el nu se pune. Ştii, ne-am cunoscut într-un container pentru gunoi, când aveam zece ani.

Ochii mi se măresc într-atât, încât încep să mă întreb dac-o să mai clipesc vreodată.
— Abby, o întrerupe Isaiah, înainte ca ea să poată povesti mai departe. Taci naibii.
— Bun, zice ea.
Deodată, *Miss you*, piesa celor de la Rolling Stones, începe să se audă din telefonul ei.
— Mama mă-sii, exclamă Abby. Staţi un pic.
Răspunde la telefon şi iese să vorbească.
— Uau!
E singura reacţie de care sunt capabilă.
— Da, e unul dintre modurile în care poate fi descrisă. Uite ce e, dacă nu vrei să ai de-a face cu ea…
— Nu, îl întrerup eu. E prietena ta…
Mă întrerupe şi el.
— Dar dacă te incomodează…
E rândul meu.
— Îmi place.
Din momentul în care a zis c-o să fim prietene, mi-a plăcut.
Plec de lângă Isaiah şi mă opresc lângă portiera deschisă a maşinii lui. Dumnezeule mare, dar ştiu c-a fost ocupat, nu glumă!
— Ţi-ai instalat un dispozitiv de admisie directă!
Asta o să contribuie la sporirea numărului de cai putere ai maşinii.
Isaiah îşi trece o mână peste părul lui şaten închis, proaspăt tuns cu maşina. În schimb, şi-a păstrat umbra de barbă ţepoasă.
Dacă mai era posibil, combinaţia asta îl face să fie

cu mult mai sexy şi mai periculos.
— Vorbesc serios în legătură cu Abby. Ea e altfel. Mă împac cu ea pentru că o cunosc de mai mult timp decât pe oricine altcineva. Astea sunt lucruri importante pentru mine, însă dacă Abby te deranjează, o să am grijă să păstreze distanţa.
Ating cu degetele piesa curbată pe care i-a adăugat-o motorului.
— Şi chiar ai cunoscut-o într-un container de gunoi?
Văzând că nu răspunde imediat, îl privesc pe furiş cu coada ochiului. Stă cu mâinile în şold şi privirea în podea.
— Mda. Amândoi căutam mâncare.
Închid ochii şi simt un junghi în inimă. Nu pot să-mi imaginez cum o fi fost viaţa lui.
— N-am nevoie de mila ta, îmi zice, cu un aer atât ofensat, cât şi mândru.
— Nu-ţi ofer milă, îi răspund imediat.
Înţelegere, sper, dar nu milă. Nu e mult, nici pe departe la acelaşi nivel, dar tot îmi provoacă suficientă durere cât să nu-l pot privi în ochi.
— Eu n-am prieteni. Îi am pe fraţii mei şi mai sunt câteva fete la şcoală cu care pot să stau la masa de prânz dacă vreau, dar ele nu se dau de ceasul morţii dacă văd că nu apar. Sunt…
Sunt ciudată.
Bocancii lui izbesc podeaua în timp ce se îndreaptă spre mine.
— Ba nu, nu eşti.
Devin rigidă, iritată şi sătulă să-mi spună toată

lumea ce şi cum sunt.
— Câte fete cunoşti tu care să lucreze la maşini, să se dea în vânt după viteză, sau să se bucure că-ţi pot spune cum arată un dispozitiv de admisie directă?
Isaiah îşi strecoară degetele sub bărbia mea şi-mi înalţă capul spre el.
— Numai una, şi e genul meu.
Un vârtej de petale de trandafiri mi se stârneşte în piept.
Înghit şi-mi spun încă o dată că trebuie să respir. Îşi lasă capul în jos când mă vede că-mi umezesc buzele. Răsuflarea lui caldă se contopeşte cu a mea şi, exact când buzele noastre sunt pe punctul de a se atinge, uşa garajului se deschide, scârţâind.
Tresar ca electrocutată şi imediat mă retrag la un pas distanţă de Isaiah, iar el chicoteşte încet. E limpede că spectatorii nu-l deranjează. Îi arunc o privire urâtă, care nu-l face decât să chicotească şi mai tare.
— Aveţi musafiri, ne anunţă Abby.
Imediat în spatele ei e tipul care a apărut împreună cu fata aia, cu Beth. Mâna îmi zboară spre stomac, fiindcă încep crampele. Isaiah și tipul îşi strâng scurt mâinile.
— Logan, o mai ţii minte pe Rachel?
El mă salută cu o înclinare a capului.
— Ce se petrece aici?
— Nimic, îi răspund şi privirea îmi fuge spre uşă, aşteptându-mă să apară *ea*. O stranie senzaţie de

stânjeneală mi se cuibăreşte între piele şi oase. Frumoasa, încrezătoarea, misterioasa Beth: antiteza mea şi tot ce şi-ar putea dori un tip ca Isaiah.
Săptămâna asta, Isaiah mi-a explicat că Logan o să participe la curse cu maşina lui, în timp ce el o va conduce pe-a mea.
Piesele cele mai bune vor fi puse pe maşina mea, din moment ce e într-o stare mai bună.
Isaiah n-a pomenit niciodată despre vreo posibilă contribuţie a lui Beth şi nici eu nu l-am întrebat. După ce mi-a explicat că ea nu e iubita lui, am crezut că voi putea s-o uit, însă nesiguranţa legată de felul relaţiei existente între ei înainte de a mă nimeri eu în viaţa lui îmi mănâncă sufletul.
Isaiah îşi împreunează palmele, apoi le freacă între ele.
— Avem un turbocompresor, un dispozitiv de admisie directă şi 0 supapă de evacuare de instalat, plus o fată cu oră limită de ajuns acasă. Haideţi la treabă.
Cu anxietatea acumulată şi gata să explodeze dintr-o clipă în alta, deviez spre un năravurât: ciugulitul unghiilor. Obişnuiam să le rod, dar mama ar fi putut face un anevrism dac-ar fi văzut ce s-a ales din manichiura mea.
Ar trebui să fiu imediat lângă Isaiah şi Logan, care lucrează la maşina mea, dar nu pot. Şi-aşa e destul de rău că suntem în aceeaşi încăpere. Cum poate cineva să privească o operaţie chirurgicală efectuată asupra cuiva iubit, darămite să ţină

scalpelul? Isaiah apasă pe un buton şi asurzitorul vaiet al rampei însoţeşte imaginea maşinii mele plutind prin aer. Turbocompresorul a fost montat. Acum urmează supapa pentru toba de eşapament. De îndată ce va fi instalată, glasul copilaşului meu nu va mai suna niciodată ca până acum.
— Aşa, zice Abby. Ce fac cele mai bune prietene?
Oarecum ca un personaj de desene animate, îmi răsucesc capul de la rampă la Abby şi înapoi. Ea a stat lângă mine pe toată durata grelei încercări, iniţiind ciudate conversaţii întretăiate despre nimic.
— Ce vrei să spui?
Prin cele mai bune prietene?
— N-am fost niciodată la mall.
Cu asta mi-a captat atenţia totală.
— Niciodată?
Abby se apucă să-şi răsucească şnurul de la glugă.
— Păi, da, am fost să lucrez, dar niciodată să pierd timpul.
Tu eşti una dintre fetele alea? Dintre cele care se duc în mall?
Cred că aş putea să fac asta. Să rătăcesc prin mall fără niciun motiv.
— Şi de ce n-o faci? o întreb, fiindcă nu prea am chef să-i răspund că eu nu-mi pierd timpul prin malluri.
Majoritatea fetelor pe care le cunosc consideră ciudată ura mea faţă de magazinele care vând tot felul de produse cu amănuntul.
— Mallurile sunt scumpe, îmi explică ea,

înfăşurându-şi strâns, de trei ori, şnurul pe deget. Şi, cum am mai zis, nu am prieteni.
— În afara lui Isaiah, o corectez.
— În afara lui, mă aprobă Abby. Şi a ta.
— De ce eu? o întreb.
E o întrebare îndrăzneaţă, însă tot ce e legat de fata asta implică îndrăzneala.
— De-aia, îmi răspunde.
Şi, după ce niciuna dintre noi nu mai spune nimic pentru un timp, se hotărăşte în sfârşit să continue.
— Pentru că-ţi place Isaiah. Dacă-ţi place el, atunci poate c-o să-ţi plac şi eu. Plus că îmi plac iepuraşii.
Mă străduiesc să-mi ascund zâmbetul. Ciudat răspuns, dar normal pentru ea. Îi urmărim cu privirile pe cei doi băieţi care meşteresc pe sub maşina mea. La drept vorbind, Abby îi urmăreşte, iar eu evit să privesc.
— Unde lucrezi?
Abby trage tare de un capăt al şnurului, făcându-l să fie mai lung în partea aia.
— Ce?
— La mall, adaug.
Îşi scarpină buzele, parcă încercând să-şi ascundă zâmbetul pieziş.
— Eu nu lucrez la mall.
Încerc să rumeg ce a zis mai devreme. Ba nu, a zis că…
— La mall le fac livrări unora.
— A! exclam, gândindu-mă că probabil vinde produse cosmetice, sau ceva asemănător. Aşadar,

ai o afacere proprie?
— Cine e tipul de lângă Isaiah? E prieten de-al tău? Arată trăsnet.
— Nu. E prieten cu Beth, îi răspund şi un spasm de gelozie îmi zguduie oasele.
Tenişii lui Abby scrâşnesc când ea loveşte un punct inexistent de pe podea. Dacă eu nu l-am întrebat niciodată pe
Isaiah despre Beth, nici Beth nu mi-a oferit vreodată informaţii.
Poate că Abby ar fi în măsură să mă pună la curent în privinţa lui Beth, din moment ce Isaiah are gura cusută.
— Tu o cunoşti pe Beth? o întreb.
— Da, îmi răspunde.
Nu-mi foloseşte.
— Ai fost prietenă cu ea?
— Pe naiba, nu! L-a sucit pe Isaiah atât de strâns, încât nici măcar eu nu mai puteam să respir.
Radiatorul de deasupra ţăcăne de trei ori şi toţi scăpăm câte un geamăt. Isaiah îl oprise mai devreme, însă începusem toţi să îngheţăm. Degetele reci nu sunt bune pentru copilaşul meu, aşa că-l pornise din nou.
Isaiah îşi smulge tricoul de pe el, înjurând. Inima mi se poticneşte iar. Azi-noapte, am visat că-i ating trupul.
— Are o mulţime de tatuaje, zic, sperând că Abby nu observă cum mă holbez la Isaiah.
— Mda, răspunde ea. Pe primul, tigrul, şi l-a făcut pe când aveam paisprezece ani.

Hmm…
— Are vreo semnificaţie?
— Nu ştiu. Isaiah nu vrea să vorbească despre tatuajele lui.
Şi le face şi trece mai departe.
Paint it black[21] începe să răsune din telefonul ei. Abby îşi apasă fruntea cu palma.
L-a sucit pe Isaiah atât de strâns, încât nici măcar eu nu mai puteam să respir. Cuvintele lui Abby mi se învârtesc prin minte.
Ceea ce începuse ca o tentativă de a mă face să mă simt mai bine ajunsese până la urmă să se transforme într-o greaţă care-mi sfâşie gâtul.
Un fluierat îmi atrage atenţia. Isaiah îmi adresează cel mai nebunesc zâmbet din câte am văzut vreodată.
— Aproape gata, îngeraş. O să-ţi placă la nebunie cum o să-ţi cânte.
De data asta, când zâmbesc, sunt nevoită să-mi forţez muşchii ca să se supună. Cum aş putea s-o concurez pe Beth…
Fata care l-a sucit atât şi poate că-l mai ţine sucit şi acum?

Isaiah

Zeii sunt de partea noastră. Vremea e călduroasă – spre cincisprezece grade – cu un cer senin prognozat pentru sâmbătă seara. Cu şoldul proptit

21 O altă piesă celebră din repertoriul formației britanic Rolling Stones, apărută în anul 1966.

de maşina lui Rachel, evaluez Chevroletul Camaro care trage lângă mine pe linia de aşteptare, lângă tribună. Dragsterele barosane sunt la rând pe culoarele corespunzătoare. Următoarele vor fi maşinile de stradă.
Rachel stă lângă capotă, mângâind maşina ca pe un căluţ.
— Promite-mi că n-o să te ciocneşti.
— O să am grijă de maşina ta.
— Isaiah, eu îmi fac griji pentru *tine*.
Pentru mine? Inima mi se poticneşte în piept. Împreună cu Rachel şi cu Logan, am urmărit câteva curse înainte să ne înscriem și, din nefericire, am fost martorii unei ciocniri.
Nimeni n-a fost rănit, dar maşinile au fost complet distruse.
Tenul lui Rachel s-a decolorat într-un alb nefiresc când un tip mai vârstnic a bâiguit despre cum au fost scrise regulile impuse pe pistă cu sângele altor generaţii. Din acel moment, când a privit cursele, am impresia că Rachel a văzut numai fantome.
O privesc drept în ochii ei violeţi.
— O să fiu bine, Rachel.
Ea îşi lasă capul în jos, îl ridică, apoi îl lasă să cadă la loc. Nu reuşesc s-o descifrez foarte bine, dar mi-aş dori să pot.
— Ce se petrece în mintea ta? o întreb.
Rachel trage aer în piept, pregătindu-se să-mi răspundă, exact în clipa în care pilotul Chevroletului Camaro coboară din maşină.

Procedând exact cum am rugat-o mai devreme, pentru situaţiile în care un posibil pariu ar apărea în peisaj, ea se duce direct spre tribună. Părul ei lung se leagănă, ascunzându-i chipul. Picioarele îmi zvâcnesc de dorinţa de a o urma, de a o săruta şi de a o întreba ce e în neregulă.
Ieri, când a ajuns la garaj, Rachel era sută la sută cu mine, dar până când am terminat lucrul la maşina ei, a redevenit distantă. O să aprofundez posibilele probleme în seara asta.
Deocamdată, însă, am nevoie să mă concentrez şi să câştig bani pentru noi.
Îl caut cu privirea în spatele meu pe Logan. E deja adâncit într-o conversaţie cu adversarul lui, proprietarul unui Dodge
Charger. O să fie o cursă frumoasă pentru Logan. Pilotul ăla mereu sare peste semnalul verde.
Pilotul de pe Camaro examinează apreciativ maşina lui Rachel.
— Când ţi-ai schimbat-o? mă întreabă.
Poate că nu mă cunoaşte după nume, dar mă recunoaşte după vechea mea maşină. La fel şi eu.
— Săptămâna asta, îi răspund.
— Tot mai crezi că poţi să mă iei? întreabă el.
— Lejer.
Îmi face semn cu capul spre maşina lui.
— I-am actualizat şi eu câte ceva.
— Nu-mi fac probleme.
Exact cum speram, tipul scoate un teanc de bancnote din buzunar.
— Atunci, n-o să te deranjeze să pui ceva bani pe

masă.
Nu. Deloc.

Rachel

Degetele mi se înfăşoară pe metalul rece al gardului când îl văd pe Isaiah ducându-mi maşina spre zona de start. Accidentul pe care l-am văzut s-a petrecut la o secundă după începerea cursei. Un cauciuc a explodat, făcând ca pilotul să piardă controlul şi să izbească dintr-o parte un Chevy Cornet.
M-am speriat foarte rău… mai ales când o trâmbă de flăcări a izbucnit din una dintre maşini. Mai mulţi bărbaţi au escaladat la repezeală baricadele, târându-i pe piloţi într-o zonă sigură şi împroşcând capota cu spumă din extinctoare. Isaiah a vrut să sară şi el gardul ca să-i ajute, dar l-am ţinut strâns de braţ şi l-am împiedicat.
Mi-am ridicat privirea spre el. El şi-a coborât-o spre mine.
Iar când am început să tremur toată, el m-a cuprins cu un braţ.
Acum, Isaiah trece de linia apei, aducându-mă brusc înapoi în prezent, şi se îndreaptă imediat spre zona pregătitoare.
Mişcarea neaşteptată paralizează păienjenii anxietăţii care-mi mişună prin stomac.
— De ce nu-şi arde cauciucurile? şoptesc ca pentru mine.

— Pentru că maşina nu are *slick*-uri[22], zice Zach, apropiindu-se de mine şi rezemându-se de gard cu un braţ.
Părul blond îi cade ca o perdea peste faţă.
— Maşinile de stradă evită de regulă să-şi ardă cauciucurile, îmi explică el.
Corect. *Slick*-urile au o aderenţă mai bună la pistă. Zach a fost drăguţ săptămâna trecută, dar îmi aminteşte de tipii din şcoala mea: după cum vorbeşte, după cum cunoaşte pe toată lumea, şi după cum se bat pentru el atâtea fete. Cu alte cuvinte, mă irită, aşa că revin la stilul Rachel. Mă îndepărtez de el imediat cum încearcă să-mi invadeze spaţiul personal.
Pilotul care concurează împotriva lui Isaiah îşi face cauciucurile să se învârtească pe linia apei, generând o ceaţă de fum alb. El are *slick*-uri, asta înseamnă că o să aibă un avantaj?
Isaiah a pariat tot ce avea împotriva lui: cincizeci de dolari.
Dacă nu câştigăm, plecăm acasă.
— Nu te-am văzut alergând, îi spun lui Zach, când îmi vine în minte prima frază coerentă.
— Cobra scotea sunete ciudate, aşa că am lăsat-o să aştepte.
Clatin din cap ca să-i arăt că l-am auzit, dar nu-mi dezlipesc privirea de Isaiah. *Te rog, Te rog, Doamne, ai grijă de Isaiah!*
— Asta e maşina ta, nu? mă întreabă el.

---

22 Cauciucuri netede utilizate numai în competiții automobilistice.

— Da.
Aş vrea să tacă. Dacă vorbeşte, nu pot să mă concentrez, şi dacă nu pot să mă concentrez, atunci Dumnezeu va înceta să-mi asculte rugăciunile.
— Şi de ce n-o conduci tu?
Adversarul lui Isaiah ajunge la a doua linie pregătitoare.
Luminile galbene clipesc în jos şi spre dreapta; când se aprinde lumina verde, maşina mea zvâcneşte cu o putere pe care n-aş fi crezut-o niciodată posibilă, cu Camaro urmând-o la mai puţin de o secundă. Amândouă maşinile zboară pe lângă mine, Isaiah conducând clar.
Haide, haide, haide… Da! Isaiah trece primul linia de sosire, îmi las capul în jos şi trag aer în piept. Îţi mulţumesc, Doamne, pentru că l-ai ajutat să rămână teafăr.
— Ai auzit ce-am zis? mă întrebă Zach.
— Ăăă…
Jenantă situaţie.
— Nu. Scuze.
— Am zis că vreau să mă întrec cu tine.
Semnalizatoarele roşii ale maşinii mele strălucesc în depărtare, în timp ce Isaiah iese de pe pistă. Trupul mi se suceşte automat spre ieşire, ca şi cum ar exista o atracţie gravitaţională între mine şi Isaiah.
— O să-i transmit lui Isaiah, îi răspund lui Zach.
— Nu, Rachel, mă opreşte Zach, prinzându-mă de braţ.

Atingerea nedorită îmi dă o senzaţie de ceva străin.
— Eu vreau să mă întrec cu tine când îţi conduci propria maşină.
Îmi mişc braţul sub pretextul unei mâncărimi la umăr.
— Eu n-o să alerg.
— De ce?
— Pentru că…
Nu ştiu cum să-i explic, astfel încât să nu mă arăt slabă.
— Pentru că Isaiah e printre cei care consideră că o fată n-ar trebui să stea la volan, îşi dă cu părerea Zach.
Pufnesc.
— Nu, nu e adevărat.
— Am bani, insistă Zach, zâmbind cu superioritate. Şi am auzit că el are nevoie de aşa ceva. Spune-i că vreau să alerg, dar numai împotriva ta. El îmi cunoaşte miza.
Ceva din adâncul meu se mişcă şi nu e de bine.
— Şi, Rachel? mai spune Zach, începând să meargă, încet, cu spatele. Dac-ai fi fost a mea, te-aş fi lăsat să alergi.
— El nu e cum spui, protestez eu, însă Zach deja mi-a întors spatele şi a ajuns prea departe ca să mă audă.
Nu e, repet, pentru mine.
Cel puţin, nu cred să fie.
Isaiah i-a permis lui Logan să-i conducă maşina fără să-l vadă cum se descurcă la volan. E drept,

eu am greşit o dată, dar de ce nu mi-a mai acordat Isaiah încă o şansă?
Poate din cauză că mi-a descoperit secretul. Poate că el ştie deja că sunt slabă.

Isaiah

Atingând o sută patruzeci la oră, trec într-o treaptă inferioară de viteză şi plesnesc volanul cu palma.
— Asta am vrut să se știe, ce naiba!
Valul de adrenalină care-mi străbate venele mă face să mă simt ca şi cum aş zbura la înălţime, dar fără pierderea controlului adusă de droguri sau de alcool. Acesta e singurul moment în care mă simt viu cu adevărat. Virez la stânga la capătul pistei pentru dragstere şi mă opresc ca să-mi aştept adversarul: un tip cu o Nova frumos îmbunătăţită.
A fost ultima mea cursă pe seara asta şi, fir-ar să fie, tare bine mă simt! Adversarul meu, un tip cu zece ani mai mare ca mine, clatină din cap în timp ce coboară din maşină cu un sutar în mână.
— Ar fi trebuit să te rad, băiete. Ce am eu sub capotă e de zece ori peste ce ai tu.
Are dreptate. Cu îmbunătăţirile lui, ar fi trebuit să mă facă praf. Iau bancnota, stăpânindu-mi imboldul de a o săruta.
— Frumoasă cursă, omule, îi zic.
— Timpul tău de reacţie la start e demenţă, zice el. Vreau revanşa vinerea viitoare.
Probabil că norocul meu se schimbă.

— Vino cu bani şi ne întrecem toată seara, răspund.
Ne salutăm cu câte o scurtă înclinare a capului, după care manevrez maşina lui Rachel spre locul în care mă aşteaptă ea şi Logan. Am câştigat toate cursele din seara asta. După ce şi-a intrat în mână, Logan a câştigat mai mult decât a pierdut, aducând şi el bani la masă.
Prin întuneric, Rachel străluceşte ca soarele. Părul ei, o aureolă încadrându-i faţa; ochii ei, stele.
— A fost formidabil! strigă.
Din doi paşi mari, ajung la ea, îi încolăcesc talia cu braţele şi-i desprind picioarele de pământ. Îngeraşul meu e atât de uşor, încât, practic, pluteşte.
— Isaiah! Eşti nebun!
— Dement, o corectez eu.
Îşi lipeşte fruntea de a mea şi-şi împleteşte strâns braţele după gâtul meu.
— A fost cât pe ce. Gata să te prindă la final.
Ador să-i simt trupul pe al meu. În seara asta, o s-o sărut din nou şi, dac-o să mă lase, o să merg puţin mai departe.
— Te-ai îndoit de mine?
Zâmbeşte când îmi remarcă tonul relaxat.
— Niciodată.
Foarte bine, îngeraş. N-o să te dezamăgesc niciodată.
Rachel se zvârcoleşte în braţele mele.
— Eşti puternic.
Buzele încep să-mi zvâcnească.

— Oţel curat!
Suficient de puternic ca să te apăr.
— Mă scuzaţi că mă amestec, intervine Logan, dar am meci mâine şi un buzunar plin.
O las jos pe Rachel, dar o ţin în continuare sub umărul meu.
— Atunci, haideţi să mergem.
Deşi consider că The Motor Yard e un loc sigur, tot nu mi se pare o idee bună să arăţi banii… mai ales sumele pe care le-am încasat, eu şi Logan, în seara asta. Aşa că Logan vine până la mine acasă, unde și-a lăsat maşina.
Îmi întinde teancul lui de bancnote.
— Te-ai gândit vreodată să-i adaugi un sistem pe monoxid de azot? Maşinile alea zburau!
Scutur din cap.
— Asta ne-ar plasa împotriva unei cu totul alte clase de maşini, iar ca să concurăm acolo, va trebui să mergem în cursele cu handicap. Plus că monoxidul de azot e o nebunie.
Multe pot să iasă rău.
Pe chipul lui Logan apare zâmbetul specific de „nevinovat din cauză de demenţă”.
— Cu atât mai mult, ar fi un motiv s-o facem! Dar ce-s alea curse cu handicap?
Rezemată de maşina ei, Rachel îşi vâră mâinile în mânecile gecii ei negre. Îi e frig, iar eu mor de dorinţă s-o încălzesc.
— Îţi explic eu altădată.
Privirea lui Logan se mută spre Rachel.
— M-am prins. Pa.

Pleacă, iar eu mă îndrept spre îngeraşul meu.
— Vrei să vezi cât am adunat?
— Normal.
Rachel îmi dă voie să-i deschid uşa de la intrare şi pe cea a apartamentului meu. Cum ajunge înăuntru, îşi scoate geaca şi o lasă pe masa din bucătărie. Cu un gest ce-i trădează nervozitatea, îşi împreunează degetele şi-şi roteşte privirea prin cameră.
— Colegul tău e acasă?
— Nu, îi răspund. Rămâne la Echo în noaptea asta. Eşti sigură că fratele tău o să te acopere?
Ea îşi priveşte degetele.
— Eu l-am acoperit aseară, aşa că a fost de acord pentru seara asta.
Lăsându-i spaţiu, mă aşez la masa pliantă şi încep să număr banii. Ea se instalează pe celălalt scaun pliant şi numără celălalt teanc. Pentru câteva secunde, singurul sunet din cameră e foşnetul dolarilor şi, mulţumită babei nebune de jos, îl auzim pe
Elvis cântând despre pantofi[23].
— Şase sute, anunţă ea, minunându-se.
Astea sunt câştigurile mele.
— Patru sute patruzeci, îi zic, ţinând în mână teancul lui
Logan.
Rachel se prelinge pe scaun, parcă şocată.

---

23 *Blue Suede Shoes*, unul dintre cele mai mari succese din repertoriul lui Elvis Presley, compoziție a lui Carl Perkins.

— Din cei cincizeci ai tăi şi douăzeci ai lui Logan am făcut o mie şi patruzeci de dolari… Imposibil!
— Ba e posibil.
Nu-şi dă seama că pentru o singură cursă ilegală potul a fost de cinci mii de dolari? Şi aia încă a fost o seară slabă.
Rachel se ridică de la masă şi începe să se plimbe.
— O să reuşim, nu-i aşa? O să-i plătim lui Eric şi-o să scăpăm de el, iar părinţii mei n-or să afle niciodată ce-am făcut.
Cum să-ţi spun… avem deja peste două mii de dolari!
Auzind informaţia asta, mintea mi se goleşte de orice.
— De unde ai scos două mii?
Rachel îşi continuă bucla nesfârşită pe care a trasat-o dintr-un capăt al canapelei până la celălalt.
— Am eu o mie. Puţin peste cinci sute au fost bani de la ziua mea şi de Crăciun. Am amanetat câteva bijuterii pentru alte cinci sute. Of, Isaiah! exclamă, îmbujorându-se la faţă. Suntem aproape pe jumătate deja. Am putea să-i plătim lui Eric mai devreme de șase săptămâni.
E, toată, un amestec de îngrijorare şi entuziasm, iar sentimentele astea devin contagioase. Mai multe noduri mi se formează în stomac şi mă gândesc la un milion de moduri în care aş vrea s-o ating şi s-o sărut şi să-i dau de înţeles că ea e singura din viaţa mea.
Ceea ce ar trebui să-i spun e că seara asta va

însemna singura noastră mare lovitură. Acum, că oamenii ştiu cum alergăm eu şi Logan, ori ne vor evita, ori nu vor mai paria atât de mult. Nu mă îndoiesc de faptul că vom strânge suma de care avem nevoie, dar e posibil să fie încă de luptat.
De asemenea, mă hotărăsc să păstrez pentru mine informaţia că Eric are oameni care ne spionează şi că nu se va bucura aflând că facem bani. Ea e lumina într-o lume plină de întuneric. Rachel e fericită şi asta-i tot ce-mi doresc.
— Am putea să fim împreună, Isaiah, fără să ne mai facem griji în legătură cu Eric, sau cu datoriile, sau cu orice altceva.
Am putea să fim fericiţi.
Prin vene îmi ţâşneşte acum un flux electric, şocându-mă de parcă n-aş fi fost niciodată viu. Mă ridic brusc, dărâmând scaunul pliant. Inima îmi goneşte şi valul ăsta e ceva complet necunoscut. Un lucru pe care nu-l înţeleg. Un lucru care generează derută, panică.
Ochii ei sclipesc de prea multă adoraţie; prea multă emoţie, aşa cum am mai văzut dăruită de oameni doar oricui *altcuiva* decât mie. În ochii ei văd iubire, ceea ce mă sperie al naibii de tare.
— Trebuie să pleci, îi zic.
Vocea îmi e mai profundă decât în mod normal şi un tremur îmi străbate tot corpul. Ochii încep să mă usture când văd o umbră traversându-i faţa, stingând toată lumina. Naiba să mă ia. Eu sunt cel care i-a produs supărarea asta. Dacă rămân cu ea, n-o să cunoască niciodată lumina și fericirea.

— Isaiah, zice ea, pe un ton prudent. Nu înţeleg.
— Du-te acasă.
Strâng banii de pe masă şi mă reped în dormitor. Din trei paşi, dau roată camerei şi repet mişcarea. Gândirea îmi e vraişte, de parcă aş fi euforic, sau aş fi primit o lovitură zdravănă în cap. Gândurile mi se desprind de minte, se desprind de corp.
— Nu vrei să-mi spui care-i problema? se aude o voce delicată din spatele meu.
De ce n-o fi plecat?
— Niciuna. Caut un loc în care să ascund banii. Asta-i un loc tâmpit, Rachel, şi lucruri îngrozitoare se întâmplă pe-aici.
— Cum ar fi, spargeri, deduce ea.
Exact la asta mă refeream.
— Hai, du-te.
Rachel pare mică şi lipsită de apărare cum stă, cu tâmpla rezemată de muchia uşii. Lumina slabă din bucătărie îi conturează silueta. În schimb, nu pot să-i văd faţa, ascunsă de întuneric.
— Ai putea să-mi dai mie banii, propune ea, cu o voce atât de liniştitoare, încât o parte din mine se agaţă de sunetul ei.
Unde stau eu, locul e sigur.
Gândurile mi se ciocnesc între ele. Făcând un pas în spate, mă lovesc cu picioarele de pat şi cad pe el. Toată viaţa mea e ca o frânghie lungă şi groasă, plină de noduri şi de sucituri, după cum m-au întors oamenii pe o parte şi pe cealaltă. Nimic din mine nu e solid, sau rezistent. Sunt fragil şi zdrenţuit.

— Nu sunt bun de nimic, Rachel.
Fixez cu privirea banii din mâinile mele. Degetele mi se încleştează şi bancnotele trosnesc. N-o s-o afund pe Rachel mai departe în abis. Povestea se sfârşeşte aici. Se sfârşeşte în seara asta.
— Tu trebuie să pleci şi să nu te mai întorci niciodată. O să alerg pe maşina mea. O să plătesc datoria. Pleacă şi să ştii c-o să te păzesc mereu.
Tăcere. Niciun cuvânt din partea ei. Niciun cuvânt din partea mea. Închid ochii, blestemându-mi umezeala pârjolitoare din patele pleoapelor. Nu vreau să mai simt nimic.
Simţămintele dor al naibii de rău.
Paşi uşori se aud îndreptându-se spre mine şi bancnotele îmi trosnesc din nou în mâini.
— Du-te, Rachel, îi spun încă o dată, cu o voce atât de aspră, încât nu e cu nimic mai presus de un gâjâit.
Patul se mişcă şi se lasă în stânga mea. O atingere atât de uşoară, încât aproape mi se pare o închipuire, îmi apasă umărul.
— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Isaiah.
Capul îmi cade în piept. *Şi eu cred că mă îndrăgostesc de tine, iar asta mă îngrozeşte.*
Apăsarea de pe umărul meu persistă, iar degetele celeilalte mâini urmăresc contururile busolei tatuate pe antebraţ.
— Nu știu ce e iubirea, sau cum ar trebui să fie, dar știu că atunci când sunt cu tine îmi place persoana care sunt, iar asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum.

Şi mie îmi place persoana care sunt, atunci când sunt cu ea.
Muzica de dedesubt e delicată, lirică, dar cu un ritm constant.
Vocea profundă a lui Elvis cântă despre minţi bănuitoare[24].
— Îmi place cine eşti, Isaiah, şi îmi place cum mă priveşti.
Dar ceea ce-mi place mai mult decât orice e valul de sentimente care mă loveşte atunci când eşti în aceeaşi cameră cu mine.
Pentru că Rachel a avut mereu puteri magice, reuşeşte să dea glas emoţiilor care-mi sfâșie sufletul.
— Oamenii nu se ataşează de mine, Rachel.
Ea mă sărută pe umăr şi un fior îmi zguduie tot corpul, aprinzându-mi fiecare celulă din el.
— Atunci, poate că ei nu te cunosc aşa cum te cunosc eu.
Degetul care-mi mângâia tatuajul coboară spre mâinile mele.
— Dă-mi mie banii, Isaiah. Ai încredere în mine c-o să-i păstrez la loc sigur.
Strâng şi mai tare banii, dar pe măsură ce mâinile ei îşi continuă drumul peste ale mele, strânsoarea slăbeşte.
— Tu eşti conştientă de necazurile, de primejdiile, pe care ţi le asumi?
— Da, şopteşte ea, ţinând cu degetele teancul de

24 *Suspicious minds*, una dintre piesele emblematice pentru Elvis Presley, apărută în 1969.

bani.
Îmi pun mâna peste a ei.
— Lasă-i jos.
— Dar, Isaiah…
Ridic capul.
— Dacă tu spui c-o să-i păstrezi la loc sigur, te cred, dar în clipa asta, vreau să-i laşi jos, pe podea.
Ea zâmbeşte cu un colţ al gurii și cu o sclipire în ochi.
— Eşti despotic.
— Da, recunosc eu. Sunt.
Ascultă ce-ţi spun, Rachel. Ascultă, să afli de ce epavă despotică te îndrăgosteşti.
Banii cad pe podea, iar mâinile mele îi cuprind imediat faţa.
Are o piele atât de delicată, încât mă tem c-aş putea-o vătăma chiar şi cu o atingere blândă. Răsuflarea i se opreşte când buzele mi se apropie de ale ei. O s-o sărut.
— Spune-mi că eu sunt cel pe care-l vrei.
Ca să ştiu sigur că nu e vreo greşeală.
Nasul îi alunecă pe al meu în timp ce încuviinţează, lent.
— Nu vreau pe nimeni altcineva.
Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, pentru că ea tocmai i-a dat încuviinţarea diavolului.

Rachel

Sărutul vine mai fierbinte şi mai iute ca până

acum. Buzele ni se mişcă repede, o senzaţie de înfometare se amplifică între noi, dând impresia că nu poate fi potolită. E un ritm, un dans, şi, cumva, cunosc paşii. Instinctul îmi spune să mă las condusă de el, să explorez tot mai departe, să-l ating.
Mâinile îmi coboară pe spatele lui şi, când simt pielea înfierbântată de lângă tivul tricoului, gâfâi după aer. Isaiah geme, iar buzele lui încep să mi se plimbe pe gât. Inima îmi prinde viteză și întregul meu corp e o descărcare electrică vijelioasă. Limba i se roteşte pe pielea sensibilă de pe gât, sub ureche.
Mă cutremur şi mă lipesc mai strâns de el. Când îmi întâlneşte iar buzele, Isaiah îşi încolăceşte braţul de mijlocul meu şi mă trage spre pat. Căldura lui îmi pătrunde prin veşminte, îmi trece prin piele, creându-mi un infern în sânge. Deodată, un val de aer rece mă determină să deschid ochii. Îngenuncheat lângă mine, Isaiah îşi duce mâinile la spate şi-şi smulge tricoul de pe el, aruncându-l pe podea. Un fior de excitaţie și de nervozitate îmi face stomacul să tremure. Înghit în sec, cu ochii pe tigrul auriu care se unduieşte odată cu muşchii braţului lui. Muşcându-mi buza, îmi caut curajul în adâncul meu. Întind mâna. Mă opresc. Apoi îmi strâng degetele pe el.
— E bine, Rachel. Continuă, îmi zice, răsucindu-se astfel încât tigrul să ajungă mai aproape de mine.
Îi urmăresc cu degetele contururile tatuajului, savurându-i frumuseţea.

— Îmi place mult, îi zic.
În razele de lumină pătrunse din stradă în dormitorul întunecat printre stinghiile transperantelor privesc cum ochii lui Isaiah devin ca argintul topit.
— E preferatul meu, îmi zice. Într-o zi, o să-mi fac un tatuaj pentru tine.
— Nu trebuie, îi zic, cu pieptul invadat de o explozie de căldură, copleşită de faptul că el vrea să se tatueze pentru mine.
— Ba da. Aşa obişnuiesc eu. Tatuajele reprezintă singurele mele amintiri fericite. Iar tu, Rachel, eşti cea mai fericită dintre ele.
Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet, iar el mi le mângâie, ca răspuns.
— Îţi visez zâmbetul, îmi mărturiseşte. M-am gândit la tine încă din prima seară în care ne-am cunoscut.
E o putere pe care n-o simt decât când sunt cu Isaiah. O îndrăzneală pe care n-am avut-o în viaţa mea. Nici într-un milion de ani nu mi-aş fi imaginat că o să fiu fata care o să-i spună unui băiat că se îndrăgosteşte, înainte să i-o spună el.
Nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit că aş putea să stau întinsă în pat cu un tip absolut formidabil, fără tricou pe el. Dar Isaiah mă face să mă simt mai puternică decât sunt în realitate.
— Îmi place să te sărut, îi zic.
Mâna lui îmi coboară pe mijloc.
— Aş putea să te sărut toată viaţa.
Îl privesc pe sub gene.

— Doar sărut.
Fiindcă am impresia că aş putea să fiu cuprinsă de o combustie spontană dacă am face mai mult de-atât.
Zâmbeşte din colţul drept al gurii.
— Doar sărut. Şi ceva mângâieri.
Da, categoric, ceva mângâieri. Inspir adânc, spunându-mi că respiraţia rămâne totuşi obligatorie.
— De acord. Ceva mângâieri. Dar fără alte veşminte scoase.
Pentru că, probabil, aş leşina doar gândindu-mă că şi-ar scoate blugii. Deja îi atârnă cam jos pe şolduri. Foarte jos, prea jos, Suficient de jos ca să încep să-mi imaginez ce-o mai avea pe-acolo.
Isaiah mă prinde cu o mână de ceafă şi execută acel masaj apăsat care mă face să-mi dau ochii peste cap de extaz.
— Îmi pun la loc tricoul, dacă vrei.
— Nu, şoptesc eu. E bine fără el.
Mai mult decât bine.
Îmi ling buzele în timp ce el îmi ciuguleşte lobul urechii cu dinţii. Muşchii mi se lichefiază sub atingerea lui, sângele îmi palpită în timp ce el continuă să se joace cu urechea mea şi gândurile mi se înceţoşează.
Bluza mi se ridică şi Isaiah începe să descrie, cu degetul mare, mici cerculeţe pe pielea dezgolită a abdomenului meu.
Senzaţia mă face să-mi arcuiesc spinarea, iar Isaiah geme când îl sărut pe gât. Îmi plac

senzaţiile astea. De fapt, înseamnă mai mult decât plăcere. Creează dependenţă şi ador faptul că orice mişcare cât de mică a mea îl împinge pe Isaiah să mă sărute şi să mă atingă tot mai mult.
Se rostogoleşte şi eu îl urmez. Picioarele noastre încolăcite se desprind şi coapsele mele se depărtează, primindu-i greutatea. Trupul lui Isaiah peste al meu e mai greu decât mi-aş fi imaginat, dar e o povară la care tânjeam fără să ştiu.
Sărutările lui Isaiah urcă pe gâtul meu şi, când buzele ni se întâlnesc iar, el îşi leagănă şoldurile. Deodată, părţi foarte conştiente din el ating părţi foarte conştiente din mine şi capul îmi cade într-o parte când trupul începe să-mi fie săgetat de noi senzaţii. Unele pe care nu le-am mai cunoscut niciodată. Şi pe care vreau să le simt iar. Senzaţii care…
Îmi strecor mâinile pe pieptul lui Isaiah şi împing. El se rostogoleşte din nou, doar că de data asta se opreşte cu spatele pe saltea, iar pe mine mă lasă să mă întind lângă el. Pieptul i se ridică și coboară într-un ritm rapid şi abia acum constat că respiraţia mea e la unison cu a lui.
— Te simţi bine? mă întreabă.
Încuviinţez din cap, neputând să găsesc vreo explicaţie coerentă pentru ce am făcut. Doar că a fost ceva nou şi rapid şi splendid şi…
Isaiah mă apucă de bărbie cu degetele şi mă obligă să-l privesc în ochi.
— E în regulă să te opreşti.
— Ştiu, şoptesc eu, cu toate că, sinceră să fiu, nu

ştiu dacă e aşa. Am şaptesprezece ani. Toate cunoştinţele mele au făcut mai multe… unele mult mai multe… altele au ajuns în teritorii pe care nu cred c-o să le vizitez vreodată.
Isaiah sigur e mai experimentat ca mine. Probabil a fost cu fete care nu se temeau să treacă de orice hotar. Iar eu nu sunt deloc…
— Îmi pare rău că sunt atât de stângace.
Îmi prefiră părul de pe umăr.
— Nu eşti stângace.
Ridic o sprânceană.
— Vorbesc serios.
Văzându-mă neîncrezătoare, îşi scarpină barba şi continuă cu blândeţe:
— Nu vreau să-ţi dau mai mult decât vrei să primeşti. Ceea ce face ca totul să fie special e dorinţa ta. Atunci când nu-ţi mai doreşti, e momentul în care aș deveni un nemernic dacă ți-aș cere mai mult. Îţi spun, nu mă deranjează deloc dac-o luăm mai încet.
Oftez. El vorbeşte cum trebuie, dar…
— Nu mai analiza atât, Rachel. Am tot auzit în filme aiurelile alea despre băieţii care vor să-şi găsească fata potrivită, după care sunt dispuşi s-o ia încet, considerând că fata merită aşteptarea. Recunosc, n-am crezut niciodată, dar cunoscându-te pe tine… nu mai cred că sunt aiureli.
Colţul drept al gurii mi se arcuieşte în sus. Merit aşteptarea.

Isaiah

Ceasul de pe ecran pâlpâie când ajunge la un minut. Am terminat testul acum un sfert de oră, dar mi-am recitit de mai multe ori răspunsurile. Aici e vorba despre viitorul meu şi nu e loc pentru greşeli. Peste mai puţin de şaizeci de secunde, o să-mi câştig atestatul ASE.
Computerul îngheaţă: s-a terminat timpul. Ceea ce până acum fusese o sală tăcută devine zgomotoasă.
— Isaiah, mă strigă Zach. Ce-ai făcut?
— Bine.
I-am spart.
— Bravo.
Se desparte de amicii lui şi se opreşte, rezemându-şi şoldul de micul perete menit să descurajeze copiatul.
— Ţi-a spus Rachel despre propunerea mea?
— Nu cred că e cazul să-i propui tu ceva iubitei *mele*, îl reped.
Rachel nu mi-a suflat o iotă, dar n-o să-i spun asta lui Zach.
Îmi lipesc pe faţă o expresie impenetrabilă, îmi întind picioarele, obligându-l să se mute, şi-mi întorc braţele ca să-mi vadă tatuajele. Zach face un pas înţelept mai încolo.
— Voiam doar să te ajut. Am auzit că ai nevoie de bani şi ştii că pot să ţin orice pariu.
— Dacă vrei să te întreci cu mine, vii la mine. Nu la Rachel.
Zach devine un dobitoc înfumurat când zâmbeşte.

— Nu vreau să mă întrec cu tine. Vreau să mă întrec cu ea.
Mă aplec în faţă, îndoindu-mi picioarele sub mine. Zach aproape că se împiedică atunci când bate repede în retragere.
— Ea nu participă la curse, îi zic, după care o tăcere sinistră pluteşte peste încăpere, toţi ceilalţi urmărind spectacolul.
După câteva clipe în care eu şi Zach ne privim fără să spunem nimic, atmosfera din sală revine la normal.
— Banii sunt bani, bombăne Zach. Cui îi pasă cine conduce?
Vorbesc în şoaptă, astfel încât să audă numai el.
— Eu nu alerg pe zece dolari. Am făcut bani serioşi, aşa că pariez pe bani serioşi.
El îşi roteşte privirea prin sală, ca să se asigure că toţi ceilalţi s-au întors la treburile lor.
— Şi eu fac bani serioşi acum. Ţin orice pariu vrei.
Îl privesc drept în ochi şi, ca de fiecare dată, Zach întoarce capul. El provine dintr-o familie destrămată şi a trăit mereu la limita ajutorului guvernamental. Nicio şansă ca dobitocul ăsta să dea doi bani atât de repede, fără să se joace cu diavolul.
— Spune-mi că n-ai devenit căţeaua lui Eric!
Zach hohoteşte nervos, dar până să poată încerca să nege, îmi încolăcesc piciorul pe scaunul de lângă mine şi i-l împing peste picioare.
— Stai jos, îi zic.
El priveşte în jur, căutând să salveze aparenţele,

dar până la urmă se aşază. Odată, demult, noi doi puteam fi consideraţi prieteni şi, din cauza asta, îi acord circumstanţe atenuante.
— Ştim amândoi că Eric e soi rău, îi zic. Dacă i-ai căzut în plasă, poate reuşesc eu să te scot.
Zach îşi lasă capul în jos şi-şi trage picioarele sub scaun.
— El nu vrea decât o întrecere între mine şi Rachel. Atât.
Naiba să mă ia.
— El vrea ca eu şi Rachel să nu reuşim.
Îşi ridică brusc privirea.
— Înţelegi total greşit. Eric vrea să ne ajute. Zice că dacă noi doi am lucra pentru el, ar putea să ne plătească în bani gheaţă.
Bani buni. Nu salariul minim cu care o să ne alegem după ce terminăm liceul. O să fim regi, Isaiah. Nu gunoaie, cum suntem acum.
Lovesc cu piciorul peretele din plastic dintre noi şi tastatura cade pe podea.
— Eric e acum proprietarul tău.
— Nu proprietar. El mă ajută, aşa cum vrea să te ajute şi pe tine.
Până să-l pot întreba cum naiba a devenit atât de naiv încât să creadă toate rahaturile astea, domnul Holden intră în sală.
— Rezultatele testelor sunt gata. O să vă chem pe rând, câte unul, ca să le parcurgem. Isaiah, vino.
Inima începe să-mi bată năvalnic. Mă ridic, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia. Mă aplec şi şoptesc ameninţarea.

— Stai, naibii, la distanţă de Rachel.
— Tu nu poţi să te atingi de mine, răspunde Zach.
Din moment ce e sub aripa lui Eric, poate că nu, însă şi Eric subestimează ceea ce sunt eu în stare să fac ca s-o apăr pe
Rachel.

Rachel

Mâna îmi pluteşte deasupra foii cu problema de rezolvat, legănând creionul înainte şi-napoi. Ora a treia, cea de fizică, e o tortură. Ambii fraţi ai mei sunt aici, plus mai mult de jumătate din prietenii lor, iar ceilalţi din clasă adoră să mă bârfească. Era vorba să ne împărţim în grupuri de câte patru, dar, hai să fiu sinceră, mie nu-mi plac grupurile.
Soarele se strecoară prin ferestre şi mă scaldă în căldura lui.
Probabil că aş putea să mă concentrez mai bine dac-aş putea să nu-l mai visez cu ochii deschişi pe Isaiah. Ori de câte ori îmi amintesc cum s-a rostogolit cu mine în pat şi cum mi-a acoperit trupul cu al lui, zâmbesc.
— Ai reuşit să te prinzi, Rach? mă întreabă West, în şoaptă.
Cu asta, mă smulge din visare. Ethan şi West, desigur, fac parte din acelaşi grup, împreună cu doi dintre amicii lor. Sala având o formă neregulată, am izbutit să evit includerea într-un grup, dar n-am cum să scap de fraţii mei, care tot bântuie pe lângă mine.

— Voi sunteţi patru, iar eu, una singură. Aş zice că aveţi şanse mai mari ca mine, îi răspund şi creionul din mâna mea îşi accelerează mişcarea.
— Da, dar tu te pricepi la porcăria asta, argumentează West.
Cu un scrâşnet al picioarelor metalice pe linoleumul podelei,
Ethan îşi apropie banca de a mea.
— Ea a găsit rezolvarea, îi anunţă el pe ceilalţi. Dă-o încoace!
Şi, până să pot protesta, West îmi înşfacă foaia şi o plasează în mijlocul grupului.
— Mulţumesc, surioară, îmi zice.
— Încă n-am terminat, şoptesc, pe un ton tăios. E numai jumătate din problemă.
— Mai bine decât să dăm foaia goală, mormăie Ethan.
— Domnule Young, se aude vocea profesoarei noastre de fizică, ajunsă deodată în dreptul grupului.
— Care dintre ei? o întreabă West. Suntem doi domni şi o domnişoară.
Profesoara noastră de fizică nu-l agreează pe West. Lui îi place să facă pe isteţul. Ceea ce înseamnă că, implicit, nu se dă în vânt nici după mine, nici după Ethan.
— Nu-mi amintesc ca Rachel să fi fost inclusă în grupul vostru iniţial, zice ea.
Îmi acopăr faţa cu mâinile şi-o sucesc astfel încât să privesc pe fereastră şi nu spre restul clasei care urmăreşte demonstraţia de forţă.

— E sora noastră. Normal că e inclusă în grupul nostru.
Un foşnet de hârtie mă determină să mă zgâiesc într-acolo.
Profesoara tocmai examinează foile tuturor.
— E acelaşi răspuns, dar numai la jumătate din problemă, decretează ea.
West se destinde pe scaunul lui, total neafectat de acuzaţia de copiat.
— Suntem un grup. Cred că era de aşteptat.
— Atunci, explică, îi cere ea. Explică modul în care ai rezolvat jumătatea de problemă.
West deschide gura, dar o închide la loc. Până la urmă, răspunde.
— Rachel tocmai se pregătea să ne-o explice. Ştiţi, noi ne am cam pierdut, dar n-am vrut s-o ţinem pe loc, aşa că ea şi-a văzut de treabă şi s-a oprit la jumătatea rezolvării, ca să ne înveţe şi pe noi.
Privirea profesoarei noastre de fizică se opreşte asupra mea.
La fel şi a lui West şi a lui Ethan. La fel, ale prietenilor lor şi ale tuturor celorlalţi care se distrează pe seama mea încă din gimnaziu.
— Bine, atunci, Rachel…
Cu o mişcare exagerat de teatrală a mâinii, profesoara mea mă invită să merg în faţa clasei.
— Din moment ce eşti atât de generoasă, ce-ar fi să te duci la tablă şi să-i înveţi şi pe toţi ceilalţi din clasă cum să rezolve prima jumătate a problemei?
Sângele şi fierbinţeala mi se urcă la cap. Pe lângă faptul că e unul dintre cele mai rele coşmaruri

pentru mine, nici măcar nu sunt sigură că am rezolvat corect problema. Dacă am greşit?
Dacă mă pierd de tot? Cu discursurile, măcar, am posibilitatea să mă pregătesc sufleteşte pentru iminenta prăbuşire.
Chestia asta… a apărut din senin. Rugându-mă să găsesc scăpare, privesc disperată spre West şi spre Ethan. West priveşte podeaua cu ochii, în timp ce bate cu degetele în bancă un ritm nervos.
— Nu e necesar.
— Eu cred că este, zice doamna Patterson. Dacă nu vreţi să explicaţi ce-aţi făcut în lucrare, ceea ce se va scrie pe tablă va fi calificativul grupului vostru.
West se smuceşte pe scaunul lui. Ethan se apleacă spre mine şi-mi şopteşte:
— O să facă o nefăcută!
Lui West îi mai lipseşte o singură pedeapsă cu detenţia ca să primească o suspendare, lucru pe care l-a ascuns de mama, cu ajutorul meu şi al lui Ethan, iar calificativele lui Ethan au scăzut dramatic în semestrul ăsta. Nu poate să rişte un rezultat slab.
— O să explic rezolvarea, zic eu, în cele din urmă.
West bâţâie din cap, fierbinţeala furiei pictându-i mici rotocoale roşii pe obraji. Ethan îl loveşte cu piciorul pe sub bancă. Ei doi au un schimb de priviri, după care, imediat, încep să studieze, concentraţi, podeaua.
Ajung la tablă şi mâinile îmi tremură când apuc markerul.

Îmi dreg glasul de două ori şi simt cum îmi apar broboane de transpiraţie la rădăcina părului. Două fete dintr-un colţ chicotesc înfundat.
Vocea mi se frânge în timp ce explic, incoerentă, cum am rezolvat prima jumătate a problemei. Din cauza mâinii care-mi tremură, cifrele ies înzorzonate. Îmi dreg iar glasul şi de data asta simt gust de fiere. Inspir, însă aerul se împotmoleşte înainte de a-mi ajunge în plămâni. Palmele îmi asudă şi markerul îmi alunecă din mână, izbind de două ori podeaua şi, în cele din urmă, rostogolindu-se sub catedră. Încep să văd lumea ca printr-un tunel. În jurul meu, explodează hohotele de râs.
Deodată, aud vocea doamnei Patterson, îndepărtată, aproape ca un ecou.
— Rachel. Am greşit. Ca profesoară, eu trebuia să le arăt celor din clasă.
Respir sacadat, superficial, şi mă cuprinde senzaţia aia, că îmi pluteşte capul, ca atunci când am febră. Un zumzet îmi umple timpanele. Toată lumea se ridică şi-şi adună lucrurile.
Încerc să trag aer în piept, însă plămânii mei refuză să se dilate.
Dacă nu pot să respir, o să mor.
Ethan îmi apare în faţa ochilor.
— N-are nimic, doamnă Patterson. Nu-i aşa, Rachel?
Fac semn din cap că da. Deşi, nu, nu mă simt deloc bine.
Ethan mă cuprinde cu un braţ şi mă ghidează spre

coridor.
Spinarea mi se sprijină de ceva rece, metalic. Un lacăt îmi împunge rinichii.
West îşi face apariţia în tunel.
— Ce naiba, Ethan? Eu crezusem c-a scăpat de porcăria asta!
— Sparge-i lacătul şi ia-i lucrurile din dulăpior, îi răspunde
Ethan. Trebuie s-o ducem la toaletă.
Suntem în pauza de prânz: eu, West, Ethan şi o sticlă cu Sprite. Din moment ce West practică toate sporturile imaginabile, a fost în măsură să ne strecoare în vestiarul băieţilor. Stând pe un tricou vechi ce zăcuse îndesat în fundul dulapului lui West, privesc vasul de toaletă în care plutesc rămăşiţele micului dejun.
Încrezătoare în faptul c-o să scap cu viaţă, trag apa şi-mi întorc fața spre cei doi fraţi ai mei, care s-au tot învârtit pe lângă mine încă de când s-a terminat ora a treia.
— Vedeţi, le zic, cu o voce hârâită. N-a fost sânge.
În schimb, mă ustură gâtul şi mi-e umflat. Dac-o să continui cu vomitatul atunci când am atacuri de panică, n-o să mai treacă mult până când or să-mi plesnească vasele de sânge din gât.
West strânge atât de tare cu degetele uşa cabinei, încât i se albesc încheieturile.
— De când?
Beau încet, dar nu reuşesc să câştig nici pe departe atât de mult timp pe cât aş vrea. Degetele lui West bat ritmul unui marş funebru. El n-o să

mă lase să scap pe datorie.
— N-au încetat niciodată, îi răspund.
West întoarce repede capul spre Ethan.
— Iar tu ştiai asta?
Ethan nu-şi dezlipeşte privirea de vasul toaletei.
— De câteva săptămâni.
Tresar când West trânteşte uşa de cabina vecină.
— Ea a fost în spital din cauza porcăriei ăsteia! Vrei s-o vezi iar cum se distruge?
Lacrimile îmi ameninţă ochii. Mă frec la nas.
— Termină, îi zic.
— Să termin! strigă West. De ce să termin? Ai minţit!
— Nu mai contează, se stropşeşte Ethan la West. Tu te-ai prefăcut că nu vezi. La fel şi eu. Priveşte-mă în ochi… ba nu, priveşte-o în ochi pe Rachel şi spune-i că n-ai bănuit tot timpul care e adevărul! Ea a minţit ca să fie mama fericită, ca să fim noi fericiţi, iar acum te enervezi din cauză că visul s-a sfârșit. West face doi paşi, ajungând nas în nas cu Ethan. Furia care pluteşte în aer între ei doi e atât de densă, încât îmi vine să vărs.
Au cam aceeaşi înălţime, peste un metru optzeci. Ethan, brunet, cu ochii negri. West, blond, cu ochii albaştri. Fraţi, despărţiţi de mai puţin de un an.
— Trebuia să-mi fi spus, zice West, împungându-l cu degetul în piept pe Ethan.
— Ai aflat acum.
După alte câteva clipe de încordare, West se retrage.
— Şi-acum, ce facem?

— Păstrăm secretul, zice Ethan. Mama e fericită. Jack se ocupă de Gavin.
West se preface în stană de piatră.
— Ea ştie despre Gavin?
— Da. Ştie că a rămas fără serviciu.
Ceva din felul în care subliniază Ethan cuvintele mă face să-mi pun întrebări privitoare la semnificaţia lor, însă West s-a potolit, în fine, iar eu nu vreau să risc o nouă izbucnire. Văd cum i se destind umerii.
— Şi discursurile?
— O s-o ajutăm. Unul dintre noi va trebui să meargă cu ea când ține discursuri şi să-i distragă atenţia mamei dac-o să mai facă vreun atac de panică. Iar Rachel o să ne spună dacă atacurile ei de punică degenerează până la a scuipa sânge.
West ridică geanta cu haine de schimb pe care o ţin în dulapul din vestiarul sălii de sport.
— Ţi-am luat eu asta, îmi zice. Ai zece minute ca să faci un duş și să ajungi la ora a patra.
Ambii mei fraţi mă fixează cu privirile. Îmi trag genunchii la piept. Am detestat senzaţia asta când eram în gimnaziu şi o detest și acum. Indiferent ce-aş face în viaţă, ei doi tot mă vor vedea mereu ca pe o persoană care trebuie dirijată.
Până să treacă şi cea de-a şasea oră, toată şcoala salivează la vestea că retrasa Rachel Young a redevenit o ciudată. Când intru în bibliotecă, pentru stagiul meu intern, sunt întâmpinată de chicoteli. Cuvintele şuşotite printre fluturări de cozi nu-mi scapă.

— Ţi-am zis eu că se purta ciudat…
Alte chicoteli şi şoapte mai scăzute.
— … s-a panicat total la fizică.
Nefiind capabilă să dau ochii cu cineva, mă aplec pe lângă una dintre stivele de cărţi. Trag aer în piept, dar nu ca să-mi împiedic un atac, ci ca să-mi opresc lacrimile. De ce? De ce sunt aşa?
Ajungând la peretele din fundul sălii, mă aşez pe podea.
Deodată, telefonul îmi vibrează. Îl scot şi văd chipul singurei persoane care nu mă tratează ca pe o ciudată sau ca pe o incapabilă: Isaiah. Uită-te pe fereastră.
Cu fruntea încreţită, îmi ridic ghiozdanului mă duc la fereastra care dă spre parcarea elevilor. În spate de tot, îl văd pe Isaiah, rezemat de Mustangul lui negru. Zâmbetul îmi apare automat pe faţă.
Eu: Te văd.
Isaiah: Hai să chiulim.
Să chiulesc… În afară de ziua aia cu Eric, n-am mai tras chiulul niciodată. Însă ziua aia mi-a motivat-o mama, scriind într-un bilet că mi-a fost rău. Să plec azi ar fi cu totul altceva. Ar fi scandalos. Ar fi… tot ceea ce-mi trebuie.

Isaiah

Opresc maşina lângă trotuar şi o văd pe Rachel repezindu-se afară din clădirea şcolii ca un hoţ dintr-un magazin universal, cu părul ei blond

fluturând în vânt în urma ei. Chicotesc şi întind mâna ca să deschid portiera din dreapta. Ea se aruncă în maşină cu obrajii îmbujoraţi de frig.
— Să mergem!
Luându-i mâna, îi sărut articulaţiile degetelor, apoi i-o plasez peste schimbătorul de viteze, acoperind-o cu a mea. Calc ambreiajul și-i apăs mâna ca să schimbe în viteza întâi.
— Mă lași să-ți conduc maşina? se miră ea.
— Să schimbi vitezele, o corectez. Dar n-am lăsat niciodată o fată să-mi schimbe vitezele în maşina mea. Trebuie să te simţi onorată.
— Mă simt, aprobă Rachel, întinzându-se şi sărutându-mă pe obraz.
Mirosul dulce al iasomiei şi al oceanului se revarsă peste mine. Pe şoseaua liberă, viteza creşte şi, ca un mecanism perfect sincronizat, apăs pe ambreiaj exact când Rachel schimbă într-a doua.
Entuziasmul e greu de stăpânit, dar mi se pare ciudat.
Niciodată n-am fost nerăbdător să-i împărtăşesc cuiva o veste şi vreau ca ea să se entuziasmeze odată cu mine.
— Am trecut examenul de atestare ASE, o anunţ, pe un ton de parcă aş fi informat-o că e joi.
Rachel nu mă dezamăgeşte: rămâne cu gura căscată.
— Isaiah! E formidabil! Nu, fantastic. Nu… cea mai bună veste posibilă! Ştiam c-o să-l iei. Trebuie să sărbătorim cumva!
Dar cum? Nu ştiu. Ce vrei să faci? Orice ar fi,

trebuie să fie ceva special.
— Asta şi fac, îi spun, privind-o cu coada ochiului.
O strâmbătură îi pătează faţa.
— Ce? Conduci? Tu mereu conduci.
Cum de nu-şi dă seama?
— Îmi petrec timpul cu tine.
Tăcere. Se aude numai motorul care toarce. Podeaua abia dacă vibrează sub mine şi mă întreb dacă şi ea a remarcat senzaţia. Apoi, alung gândul. Nu e cazul să mă întreb. Cineva ca ea savurează orice mişcare a unei maşini… exact la fel ca mine.
— Sunt mândră de tine, îmi zice, la fel de simplu cum o anunţasem eu că am trecut.
În momentul în care sunt capabil să vorbesc fără să mi se frângă vocea, îi spun:
— Aş vrea să vii undeva cu mine. Nu e un loc special, dar mi-ar plăcea să fii acolo.

Rachel

La terminarea orelor, Isaiah mă duce înapoi în parcarea şcolii, ca să-mi iau maşina, după care mergem până la garaj, unde urmează s-o las. Ne urcăm din nou în maşina lui, iar el dă roată unui părculeţ situat la est de garajul lui Tom. Nu e chiar atât de departe spre est ca să ajungem la zona mea, însă e suficient de departe de cartierul lui ca să nu mă simt îngrozită.
Din cauză că e o zi friguroasă, cenuşie, parcul e aproape gol.

Cu excepţia femeii blonde care stă în picioare lângă o maşină aflată la câteva locuri de parcare mai încolo. De când am ajuns, ne fixează cu privirea, pe Isaiah şi pe mine. Ceva mai departe, tot în parc, e o femeie cu părul scurt, şaten închis, care ne priveşte discret de pe o bancă de lângă leagăne. De când a oprit motorul, Isaiah s-a cufundat într-o tăcere apăsătoare.
— Nu-mi place să fiu studiată, remarc eu, cu voce scăzută.
Isaiah îşi întoarce privirea spre mine, apoi spre cele două femei.
— Aia e mama mea, îmi zice, pe un ton sec, morocănos. Cea de lângă maşină e asistenta mea socială.
Îşi lasă capul pe spătarul scaunului şi strânge pumnii.
— Am cerut să mă întâlnesc cu mama mea, dar acum nu mai sunt sigur că sunt în stare de aşa ceva.
— O s-o întâlneşti când o să te simţi pregătit, îi zic.
Îi cuprind mâna într-a mea, iar el se prinde de ea ca şi cum aş fi o barcă de salvare. N-ar trebui să savurez momentul, dar asta fac. El caută putere, iar eu sunt mai mult decât fericită că pot să i-o ofer. De fapt, prin asta mă face să mă simt eu mai puternică.
— Vrei să merg cu tine?
Isaiah scutură din cap.
— Nu. Dar mersi… pentru că eşti aici.

Cu o mişcare rapidă, se apleacă şi mă sărută. Îşi întredeschide gura, doar cât să-mi cuprindă buza de jos. O mişcare din cauza căreia mi se poticneşte inima.
Înainte să-i pot răspunde la sărut, Isaiah se retrage.
— Aşteaptă-mă aici, îmi zice.

Isaiah

Îmbrăcată cu paltonul ei lung, cafeniu, ale cărui poale o plesnesc peste genunchi, Courtney mă interceptează înainte ca eu să pun piciorul pe iarbă.
— Am un milion de întrebări, Isaiah.
Îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor.
— Nu ştiu, nu mă interesează, sau nu te priveşte pe tine.
— Ce?
— Astea sunt toate răspunsurile posibile la milioanele tale de întrebări.
— Foarte nostim, zice ea, zâmbind.
Numai că eu nu glumisem. Priveşte spre maşina mea, cu o expresie satisfăcută.
— Cine e?
— Răspunsul numărul trei.
Asistenta mea socială nu mă ia în seamă şi continuă s-o studieze pe Rachel de parcă ar fi un cobai în laborator.
— E drăguţă. Sunteţi la aceeaşi şcoală?
— Da, e. Nu.

Dacă nu-i ofer ceva, ea o să continue cu scormonitul.
— Ea e la liceul particular Worthington.
Courtney clipeşte mărunt.
— Uau. Ce chestie. E… impresionant.
— Am treabă, îi zic, smucindu-mi bărbia spre Melanie.
— Eşti sigur că vrei? mă întreabă Courtney, după un oftat.
Nu.
— Eu sunt aici, iar ea e acolo.
Courtney îmi face semn să mă duc şi-i simt dogoarea privirii în ceafă. Neîncrezătoare în faptul că m-am răzgândit, m-a tot întrebat ce motive am când i-am cerut să programeze întâlnirea asta. Trebuie să-i recunosc meritul: Courtney îşi cunoaşte meseria.
Ghemuită în geaca ei de blugi, Melanie se mută de pe mijlocul băncii ca să-mi facă loc. Mă aşez pe margine, cât mai departe de ea. Încă o dată, ea poartă cizme de cowboy şi cercei mari, rotunzi.
— Eşti fană a muzicii country, nu-i aşa? o întreb.
— Da, îmi răspunde. Garth Brooks era preferatul tău.
Îmi frec fruntea, nevrând să aud nimic din ceea ce are ea de zis în privinţa mea.
— Ţi-aduci aminte? mă întreabă.
— Nu, zic eu, deşi răspunsul era da. Ai adus banii?
— Da. O să ţi-i dau când terminăm.
În depărtare, mugeşte o vacă. Oare cât trebuie să stăm noi doi aici, ca să-i satisfac curiozitatea lui

Courtney legată de solicitarea întâlnirii? Cinci minute? Cincisprezece? Pentru mine, treizeci de secunde ar fi destule.
— Ea e iubita ta? se interesează Melanie.
— Da, îi răspund, mijindu-mi ochii spre pământ, mirat că am putut să spun aşa ceva.
Mă detest pentru că vreau să-i spun ei, dar ceea ce detest şi mai mult e conştientizarea faptului că am adus-o pe Rachel ca să i-o arăt mamei, fie şi de la distanţă. Ca să-i dovedesc că n-am avut nevoie de ea în ultimii unsprezece ani şi că n-am nevoie de ea nici acum.
— E drăguţă.
— Rachel e mai mult decât atât.
— Sunt convinsă că e.
Smocuri rare de verde răsar prin iarba uscată, îngălbenită şi albită. Un strat înălţat cu pământ maroniu e lângă leagăne. E început de primăvară şi se simte numai miros de aer rece şi de pământ.
— Motivul pentru care am fost închisă… am făcut-o pentru tine, îmi zice. Ca să te protejez.
Pulsul mi se accelerează periculos de mult.
— Nu vorbi despre asta, îi zic.
Melanie se răsuceşte spre mine şi coboară tonul.
— Vrei banii? Atunci, ascultă. Sunt lucruri care trebuie spuse.
— Nu.
Simt că zgarda imaginară de la gâtul meu se strânge şi-mi trag de gulerul tricoului.
— Nu trebuie, iar înţelegerea a fost ca eu să vin. Nu să ascult.

Ea continuă, de parcă n-aş fi spus nimic.
— Viaţa nu e ca în filmele de la televizor, sau ca în romanele cu happy-end. Uneori, avem de ales între rău şi mai rău.
— Crezi că eu nu ştiu? Timp de un an din viaţa mea am fost rupt în bătaie de ceilalţi copii, fiindcă eram cel mai mic. Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu mie despre alegeri. Tu ai avut şansa de a alege şi ai irosit-o.
Melanie întinde mâinile, într-un gest de implorare. Şi eu i-am implorat pe băieţii aceia să înceteze. N-au încetat.
— N-aveam unde să mă duc, zice ea. N-aveam pe nimeni care să mă ajute. Eram doar eu şi cu tine, Isaiah. Banii se terminaseră şi am crezut că asta e calea cea mai sigură. Ţie îţi era foame, iar eu îmi pierdusem serviciul, întârziasem cu plata chiriei şi urma să fim daţi afară. De azil îţi era frică. Erai atât de plăpând… Eu eram singura care putea să te apere, aşa că am luat hotărârea…
Cuvintele încep să mi se strecoare pe sub piele, dar refuz să mă las întors şi înjosit de ea. Mă ridic de pe bancă.
— Nu te las să te descarci cu mine. Dă-mi banii.
Melanie îşi pune mâinile în şolduri, ca să le mascheze tremuratul. Mă împotrivesc ispitei adânc înrădăcinate de a-mi fi milă de ea.
— Dă-mi, naibii, banii, Melanie.
Ea se ridică şi, pe neaşteptate, mă strânge în braţe. Rămân țeapăn, cu braţele pe lângă corp. O apăsare în buzunarul meu de la spate mă

informează că mi-a dat banii.
— Douăzeci şi trei, patruzeci şi cinci, Elmont Way. 2345, Isaiah. Acolo locuiesc. Vrei bani, o să-ţi dau în continuare.
Courtney poate să programeze vizitele. Dar, dacă ai nevoie de cineva, caută-mă. 2345 Elmont.
Mă retrag şi pornesc înapoi spre Rachel, convins de faptul că n-o să am niciodată nevoie de Melanie.
Pătrund în parcarea garajului lui Tom, trag lângă maşina lui
Rachel şi opresc motorul. Rachel mi-a oferit tăcere şi pentru asta îi sunt recunoscător. Aş fi crezut că unsprezece ani trăiţi fără mama mea m-ar fi imunizat la cuvintele ei, dar nu e aşa.
Totul nu face decât ca vechile dureri să fie resimţite şi mai abitir.
Ca şi cum mi-ar simţi hemoragia internă, Rachel îşi pune mâna peste a mea.
— Te simţi bine? mă întreabă.
Nu.
— Mama mea a ajuns la închisoare când eu aveam şase ani.
A fost eliberată acum doi ani şi, dintr-un oarecare motiv, mă vrea din nou în viaţa ei.
Nu mă simt în stare s-o privesc pe Rachel, aşa că întorc capul spre geamul din stânga mea. Noi graffiti cu emblemele unor bande de stradă pictate cu roşu împodobesc magazia de vizavi. Un bătrân purtând o căciulă tricotată, fosta salopetă a lui Tom şi mănuşi roz, cu un deget, împinge un căruţ

pentru cumpărături încărcat cu pături şi cu haine. Locul lui Rachel nu e aici şi n-ar trebui ca ea sa fie cu mine.
Îmi strânge mâna.
— Îmi pare rău, îmi zice.
— Am iubit-o, îi mărturisesc şi totul din mine e cuprins de văpăile suferinţei.
Îngrozit de gândul că aş putea să-i provoc durere lui Rachel, îmi scot mâna de sub a ei şi strâng cu putere volanul. Atât de tare strâng, încât am certitudinea că pielea volanului se va îndoi.
— I-am luat apărarea ani de-a rândul, adaug, fiindcă mereu am crezut că ea o să se întoarcă la mine.
Închid ochii şi mă străduiesc să-mi şterg amintirile nedorite din casa de copii: cum îşi băteau joc ceilalţi de mine din cauză că eram cel mai mic şi din cauză că tot credeam în mama mea; lovitura cruntă în faţă şi în suflet, când cei mai mari mi-au spart nasul, urlând la mine că nu sunt cu nimic diferit de oricare dintre ei şi că eram acolo fiindcă ea n-avea să se mai întoarcă vreodată. Când am plecat din casa de copii, nu mai credeam nici în mama mea, nici în iubire.
— Toată viaţa mea am fost amăgit, îi zic. Nu vreau să te amăgesc şi pe tine. Nu vreau să aluneci în lumea mea şi să laşi în urmă tot ce-i mai bun în tine.
— Isaiah, priveşte-mă.
O privesc. Fie şi numai pentru că în vocea ei e o forţă pe care n-am mai simţit-o de când mi-a zis să

mă îndepărtez de maşina ei, în prima seară în care ne-am cunoscut.
— Singurul mod în care ai putea să mă amăgeşti ar fi să dispari. Eşti un tip grozav şi, într-o bună zi, o să te fac să vezi şi tu asta.
Rachel a nimerit mult prea aproape de ţintă, aşa că mă aplec în partea opusă ei şi-mi învârtesc cheile în mână.
— Trebuie să treci pe acasă înaintea curselor de diseară?
Ea îşi face de lucru cu manşeta gecii, evitându-mi privirea.
Mă sâcâie gândul că am ofensat-o, îndepărtându-mă de ea.
— Nu. Tata e plecat într-o călătorie. Mama e ocupată cu fundaţia, iar West şi Ethan au program, dar mi-au zis că pot să mă acopere dacă vreau să ies cu maşina în seara asta.
— Diseară, după ce-o să câştigăm, o să sărbătorim, îi zic, cu o veselie forţată, sperând să-i readuc scânteia din ochi. O să te duc într-un loc special.
Într-un loc în care n-am mai dus niciodată vreo fată.
Mă priveşte, încreţindu-şi fruntea.
— Tu eşti mereu sigur pe tine, îmi zice.
— Mda, sunt. Când spun c-o să fac un lucru, atunci îl fac.
Cuvântul dat e singura mea avere adevărată.
— Şi… unde e locul tău special?
— Răbdare, îi zic, deschizând portiera. Ai nevoie

de puţină răbdare.

Rachel

Astă-seară am câştigat iar, mai mult decât am pierdut şi, datorită succesului nostru, Isaiah mă duce în locul lui special, ca să sărbătorim. Logan şi Isaiah n-au mai câştigat la fel de mult ca în weekendul trecut, dar Isaiah mi-a garantat că avem destul timp cu să strângem banii necesari ca să plătim datoria.
Datoria. Eric. Un frison îmi străbate şira spinării şi-mi reprim orice gând legat de coşmarurile mele. Am avut o zi lungă: chiulul, întâlnirea lui Isaiah cu mama lui, seara pe circuitul de curse şi, acum, asta. Conform radioului de la maşina lui Isaiah, e ora 12:01, ceea ce înseamnă că e deja sâmbătă, îmi forţez norocul stând atât de târziu, dar Ethan mi-a promis că o să mă acopere, deci o va face.
Privesc în oglinda laterală cum Isaiah dă la o parte o veche baricadă din lemn care bloca drumul părăsit. Pădurea e deasă în jurul nostru şi nu pot să văd decât la câţiva paşi prin noaptea neagră.
Mi se face pielea de găină pe braţe şi mi le frec cu palmele ca să-mi potolesc înfrigurarea dată de întuneric.
Becul din interior se aprinde când se urcă Isaiah la loc în maşina, dar se stinge la fel de repede după ce închide portiera.
— Te simţi bine? mă întreabă.
Îi fac semn din cap că da, însă mă întreb dacă m-o

vedea prin întuneric. Frica de necunoscut mă împinge până la un hotar imaginar al minţii şi sunt nevoită să respir adânc de mai multe ori ca să nu cad în prăpastie. De fiecare dată când inspir, mirosul lui Isaiah îmi umple nările şi-mi aminteşte că, orice s-ar întâmpla, oriunde m-ar duce, sunt în siguranţă.
Isaiah n-ar permite niciodată să păţesc ceva.
Motorul mârâie când Isaiah apasă pe acceleraţie. E o potecă ascendentă, şerpuind mereu mai sus. Printre breşele sporadice dintre copaci, zăresc luminile de sub noi, numai că, din cauza vitezei, par să fie licurici dansând prin noapte.
Abia acum îmi dau seama unde suntem şi ce facem.
— Aici e Saltul îndrăgostiţilor!
Singurul răspuns al lui Isaiah e o aproape imperceptibilă tresărire a buzelor. Îmi îndrept spinarea şi mă proptesc cu palmele de bordul mașinii, încercând să zăresc prin parbriz faleza stâncoasă devenită legendă urbană. Am mai văzut locul acesta de pe un teren sigur, când am trecut pe lângă el pe autostradă. Privirea mea, ca a tuturor celorlalți caută locul din care oameni din altă vreme au căzut cu mașinile în urma unei curse şi au murit.
Există, pur şi simplu, ceva magnetic şi ispititor în lucrurile morbide.
Dar când Isaiah continuă să gonească pe serpentinele drumului, îmi pierd apetitul pentru sumbru, făcând loc curiozităţii.

— E înfricoşător?
— Nu.
Pădurea e atât de deasă şi atât de aproape de drum, încât par să se înăbuşe. Deodată, apare un luminiş. Isaiah încetineşte şi, în cele din urmă, opreşte. Dintr-o singură mişcare a încheieturii, opreşte motorul şi rămâne cu cheile în mână.
Coboară din maşină şi o ocoleşte prin faţă până în partea mea, înainte ca eu să mă pot strecura afară. Cu o mişcare agilă, închide portiera după mine, îşi înlănţuie mâna de a mea şi mă îmboldeşte să înaintez. Privesc peste umăr pădurea deasă din spatele meu şi mă cutremur gândindu-mă la ce poate pândi acolo, însă Isaiah nu e interesat de ceea ce am văzut deja. Ochii şi trupul lui sunt orientate spre înainte.
— Ce părere ai? mă întreabă.
Respiraţia mi se opreşte în gât când văd splendoarea desfăşurată în faţa mea. Mii de luminiţe minuscule clipesc peste tot, iar în mijlocul imaginii panoramice, zgârie-norii din Louisville se înalţă spre cer.
— E superbă.
— Da, încuviinţează el.
Doar că el nu admiră priveliştea, ci pe mine. Îmi muşc buza şi-mi abat privirea.
— Aşadar, chiar sunt prima pe care ai adus-o aici?
— A mai fost şi Abby, dar n-am adus-o eu. M-a urmărit.
Isaiah îmi dă drumul şi sare pe singurul lucru care ne desparte de o prăpastie ucigătoare: un zid

năruit.
Inima îmi bate de să-mi sară din piept.
— Ai grijă!
— E un loc sigur, îmi răspunde Isaiah, întinzându-mi mâna.
N-o să te las să cazi.
Privirea îmi alunecă spre hăul întunecat de dincolo de zid.
De aici, prăpastia arată ameţitor, însă Isaiah a zis că n-o să mă lase să cad şi, după sinceritatea de pe faţa lui, îmi dau seama că el crede în ce-a spus mai mult decât în orice altceva.
Întind braţul şi, exact când să-i ating degetele, telefonul meu scoate un sunet. Isaiah se încruntă, iar mie îmi îngheaţă sângele în vene. Ne dăm seama amândoi că e un mesaj de la
Ethan. Isaiah sare jos, iar eu îmi scot telefonul din buzunar. O singură atingere şi ecranul se luminează.
Ethan: trebuie să vii acasă.
Pulsul mi se accelerează. Oare am fost descoperită? De ce?
Isaiah se foieşte lângă mine, dar îşi păstrează răbdarea. Ştie că fratele meu geamăn mă lasă în pace, de regulă, şi că un mesaj din partea lui ar putea însemna că sunt probleme. Secundele se prelungesc cât o eternitate: vino acasă.
Eu: care e problema?
Ethan: cred că mă minţi. Nu cred că te-ai dus să conduci.
Întreaga lume se clatină spre dreapta, apoi spre

stânga, înainte de a se echilibra la loc. Ce-o şti Ethan? Isaiah îmi cuprinde talia cu braţele, din spate, învăluindu-mă în căldura şi forţa lui.
— Care-i problema, îngeraş?
— Nu ştiu.
Eu: eşti paranoic
Ethan: eşti cu tipul cu care ai chiulit de la şcoală?
Adrenalina mi se revarsă prin braţe până în degete în timp ce mă smulg din îmbrăţişarea lui Isaiah şi apăs butoanele telefonului.
— Rachel?
Ochii lui Isaiah se prefac în nori de furtună când mă vede că ridic telefonul la ureche.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu, îi răspund, cu ochii pe superba privelişte de la orizont.
Isaiah m-a adus aici ca să sărbătorim victoriile lui şi ale lui
Logan de pe pista pentru dragstere, ca şi obţinerea atestatului
ASE. Aici e locul special al lui Isaiah: un loc în care n-a mai adus niciodată pe altcineva. Momentul era colosal şi Ethan îl strică.
Ethan răspunde de la primul sunet de apel.
— Vino acasă, Rachel.
Furia se dezlănţuie în mine când recunosc vocea. Nu e
Ethan… e West.
— Dă-mi-l la telefon pe Ethan.
— Nu, zice West. Voi doi aveţi chestia aia aiurită dintre gemeni și el o să te acopere.

Da, aşa e.
— Asta e o problemă între mine şi Ethan. Nu între mine şi tine. El mă acoperă pe mine, eu îl acopăr pe el. Şi, dacă n-ai observat niciodată, amândoi te acoperim pe tine, de ani întregi.
Aud mişcare, un buton atins din greşeală, apoi paraziţi.
— Rachel, zice Ethan, vino acasă.
Inima îmi stă în loc. M-au pus pe speaker.
— Am avut o înţelegere! strig, lovind cu piciorul o piatră care țopăie până în tufişuri. Favorurile între gemeni, ai uitat?
Cum ai putut să mă trădezi?
— Am avut o înţelegere cât timp am crezut că ieşi să conduci, ripostează Ethan şi simt o notă neobişnuită în tonul lui.
E acelaşi ton pe care l-a folosit tata cu West, când a aflat că
West s-a bătut la şcoală.
— Ghici ce am auzit ceva mai devreme la o petrecere?
Continuă Ethan. Ceva despre faptul că ai fugit de la şcoală cu un vagabond într-un Mustang negru. Eu le-am zis că sunt nebuni, dar ei ne-au arătat fotografia blestemată pe telefonul mobil. Îţi mai spun o singură dată. Vino acasă, Rachel, şi vino acum.
La câtă furie am în mine, cred că aş putea să zdrobesc şi cărămizi.
— Mari ipocriţi sunteţi, amândoi!
— Nu vreau să aud nimic, zice Ethan. Parcă nici n-

am mai ști cine eşti. Să fugi cu un vagabond oarecare, să chiuleşti de la şcoală, să ne minţi cu privire la atacurile de panică…
Ceva se rupe în mine. Un dig pe care l-am clădit de-a lungul anilor, ca să păstrez înăuntru orice emoţie nedorită de familia mea.
— Voi aţi vrut să mint cu privire la atacurile de panică, aţi uitat? Orice, numai să fie mama fericită!
Aud zgomote în difuzor, ca şi cum ar fi înşfăcat cineva telefonul. Apoi, West proferează un şir de obscenităţi.
— Rachel! strigă el. Uite care e adevărul, *surioară*, tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Mereu ai avut.
Treaba noastră e să te împiedicăm să iei hotărâri proaste, iar cea pe care ai luat o acum e colosală. Antecedentele tale dovedesc că ai nevoie ca eu şi Ethan să luăm hotărârile astea în locul tău.
Apăs butonul de încheiere a apelului şi arunc telefonul peste asfaltul fărâmiţat, după care ţip din adâncul plămânilor.
Cuvintele lui West mi se derulează în minte. *Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Mereu ai avut.*
— Nu e adevărat! urlu prin noapte şi ochii mă ustură din cauza lacrimilor.
Atingerea caldă îmi alunecă mai întâi pe şold, urmând o mângâiere pe obraz. Încep să-mi simt oasele istovite, aproape prea grele pentru pielea mea. Isaiah a auzit conversaţia. M-a auzit

recunoscându-mi slăbiciunea. Am mărturisit cu voce tare, de faţă cu el, că sufăr de atacuri de panică.
— Ai necazuri acasă? mă întreabă, cu o evidentă insistenţă în glas.
Fac semn din cap că da, apoi că nu.
— Cu fraţii mei.
— Au de gând să te toarne?
Mă cutremur simţindu-i ura din voce.
— Nu cred. M-a văzut cineva când am fugit de la şcoală cu tine. E rău. E foarte rău. Dacă ei nu mă acoperă, n-am cum să mă descurc. Iar dacă nu mă descurc, tu nu mai poţi să alergi cu maşina mea.
Iar eu nu pot să te mai văd.
E ca şi cum aş fi o păpuşă din cârpe, absorbită de o tornadă şi sfâșiată în bucăţi. Îmi e şi cald, şi frig, în acelaşi timp.
— Iar dacă tu n-o să poţi alerga pe maşina mea, atunci n-o să poți participa la curse şi dacă nu participi la curse nu strângem bani și pe urmă Eric…
— Nu e nimic, mă întrerupe Isaiah, prinzându-mi obrajii între palme şi trăgându-mă spre pieptul lui. Buzele lui îmi ating fruntea când îmi şopteşte:
— Nu e nimic. Linişteşte-te. O să fie bine. Îţi promit.
Nu ştiu ce să mai zic şi, oricât m-aş strădui să nu plâng, tot mai multe lacrimi îmi umplu ochii. Înghit aerul şi fiecare inspiraţie e tremurată. Mă smiorcăi iar şi iar, dar niciuna dintre sforţările mele nu reuşeşte să împiedice haosul din interior

să explodeze în afară.
— Nu ştiu cum să-i fac pe cei din familia mea să te placă.
— Nu mă interesează să mă placă ei. Nu mă interesezi decât tu, declară Isaiah, mângâindu-mi spinarea şi părul.
Un vânt de iarnă se porneşte, îngheţându-mi obrajii, însă o singură lacrimă fierbinte, trădătoare, îmi scapă din ochi. Îl strâng mai tare pe Isaiah, temându-mă să nu mă destram.
— Dar ei mă acopereau! Aşa puteam să te văd! Dacă n-o să te mai pot vedea?
— O să rezolvăm noi cumva, mă asigură el.
Cuvintele lui sunt, toate, rostite pe un ton scăzut, blânde, însă tornada învolburată din mine prinde şi mai multă viteză, prefăcându-se într-un monstru.
— N-o să putem!
Cuvintele sugrumate îmi ies printre hohotele de plâns şi-mi ţin inspiraţia ca să împiedic izbucnirea altora. Creierul stă să-mi explodeze, tristeţea şi furia împletindu-se ameţitor în spirala isteriei care m-a acaparat.
— Nu vreau să rămân fără tine. Îmi place persoana care sunt când sunt cu tine şi nu vreau să revin la cea care am fost înainte.
— Te iubesc, Rachel. Aşa că o să putem. Indiferent cine sau ce ni s-ar pune în cale.
Trupul îmi tresaltă ca şi cum Isaiah mi-ar fi pus un defibrilator pe piept. El mă iubeşte! Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Nu din cauza neliniştii, ci

datorită speranţei.
Trăgând aer în piept, îmi las capul pe tricoul lui, acum ud de lacrimile mele. Inima lui are un ritm lent, regulat. E o inimă care nu intră niciodată în panică. Una mereu puternică.
— Mă iubeşti?

Isaiah

Strâng în pumn părul lui Rachel. Şuviţele mătăsoase îmi mângâie pielea dintre degete. Îmi lipesc apăsat buzele de creştetul ei. Inima mă doare, apoi se avântă şi mă doare din nou, în acelaşi timp. I-am spus c-o iubesc. O iubesc. Fiecare repetare a cuvintelor îmi confirmă un lucru pe care nu l-am ştiut, sau n-am vrut să-l ştiu, şi mă străduiesc să-mi dau seama dacă vreau într-adevăr să mi-l însuşesc.
O iubesc.
Pe Rachel.
„Iubire” a fost totdeauna un cuvânt ticălos. Mama a zis că a făcut ceea ce a făcut din cauză că m-a iubit. Beth a luat cuvintele pe care i le-am spus şi le-a întors pe dos, susţinând că între noi a fost doar prietenie. Ea mi-a frânt inima. Mama mea mi-a frânt inima. Dac-o iubesc pe Rachel, înseamnă că ea o să aibă mai multă putere asupra mea decât ele două la un loc, din cauza copleşitoarelor pulsaţii din trupul meu… a copleşitoarei nevoi de a o proteja şi de a o ţine cât mai aproape de mine…
Îmi frec nasul de părul ei şi închid ochii, inspirând

dulcele miros de iasomie. Ar trebui s-o las să plece, s-o las să plece, pur şi simplu, s-o las să plece. Să plece chiar acum. Să mă agăţ de ceea ce mi-a mai rămas din sănătatea mintală.
Dar, când Rachel se cuibăreşte şi mai strâns în mine, îmi dau teama că am ajuns prea departe ca să mai am vreo şansă de unul singur. Sunt îndrăgostit, al naibii de îndrăgostit, şi mă rog Dumnezeului care m-a părăsit cu ani în urmă să nu se folosească de ea ca să mă distrugă.
— Te iubesc.

Rachel

Isaiah mă lipeşte de el, iar eu îl apăs pe braţe, încercând să-mi ridic capul de pe pieptul lui. El mi-a zis că mă iubeşte. Pe mine. Pe fata cea timidă. Pe fata cea stângace. Pe cea care s-a născut ca să ţină locul fetei dorite în realitate de toată lumea.
Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă străduiesc mai tare să scap din strânsoarea lui. Povestea asta n-are nicio logică.
Niciuna. De ce m-ar putea iubi el?
— Isaiah, şoptesc, împingând din nou.
Când văd că nu reacţionează, îmi proptesc ambele mâini în pieptul lui.
— Isaiah!
Braţele lui cedează şi privirile ni se întâlnesc.
— Ştiu că ai auzit ce-am zis.
— Ce? întreabă el, cercetându-mi faţa.

— Despre atacurile de panică, îi zic, apucându-l de antebraţe. Am atacuri de panică. Frecvent. Tu ai zis că mă iubeşti, dar cum ar fi posibil? E imposibil, cât timp nu mă vezi aşa cum sunt în realitate!
— Să te văd cum eşti în realitate? repetă el, încreţindu-şi fruntea. Te văd exact aşa cum eşti.
Scutur din cap.
— Nu mă vezi. E un fals. Un miraj. Ceea ce crezi tu că vezi e o minciună!
— Rachel…
Pieptul lui Isaiah se ridică, umplându-se cu aer.
— Haide, mă îndeamnă.
Luându-mă de mână, înhaţă o pătură roasă de pe bancheta din spate şi porneşte spre zona aceea în care zidul deteriorat se sfârşeşte şi pământul lasă loc neantului. La câţiva paşi de margine, îmi drumul, întinde pătura şi se aşază, cu picioarele depărtate şi genunchii îndoiţi.
Îmi şterg ochii încă umezi şi-mi dau deoparte bretonul, un pic nesigură de ceea ce trebuie să fac.
— Stai cu mine, îmi zice Isaiah, dar când încerc să mă aşez lângă el, mă opreşte. Nu acolo. Aici, mă dirijează, gesticulând către locul dintre picioarele lui.
Mă instalez, stângace, în faţa lui. Isaiah, regele siguranţei, anulează orice distanţă dintre noi, strângându-mă la adăpostul trupului lui. Pulsul mi se accelerează. Îmi place să fiu atât de aproape de el. Poate chiar un pic cam prea mult.

— Eşti frumoasă, îmi şopteşte şi răsuflarea lui îmi gâdilă pielea de după ureche, făcându-mi să se zbârlească firicelele de păr de splendoarea senzaţiei. Eşti inteligentă şi amuzantă, continuă el. Ador felul în care-ți strălucesc ochii când râzi.
Îşi lasă degetele să-i lunece pe pielea mea, producându-mi furnicături pătimaşe.
— Ador felul în care-ţi împleteşti degetele şi-ţi îndepărtezi părul de pe faţă când eşti agitată. Ador felul în care mi te oferi atât de deplin… fără teamă. Eşti fidelă şi puternică.
— Nu sunt puternică, îl întrerup eu, ştiind că afirmaţia îmi e confirmată de atacurile de panică.
Simt că nu mai sunt în stare să fiu atât de aproape de el şi încerc să mă descâlcesc din braţele lui, însă Isaiah se preface într-un zid solid în jurul meu. Mă smucesc în braţele lui, în semn de protest.
Strânsoarea lui blândă se întețește și cuvintele îi sună ca o poezie datorită vocii lui profunde, liniştitoare.
— Greşeşti. Eu te văd exact așa cum ești.
Accesul meu de furie capitulează când buzele lui îmi ating curbura sensibilă a urechii. Înghit în sec, gândindu-mă la noaptea aia, în camera lui. La cum i-am simţit greutatea trupului peste mine şi la cât de mult mi-a plăcut să mă simt mică sub atingerea lui.
— Nu faci decât să repeţi ce ţi-am zis eu.
— Ce anume? întreabă el, mai mult ca o răsuflare.
Mă cutremur de plăcere. Gândurile mi se

fragmentează şi mă lupt să-mi regăsesc luciditatea.
— Ţi-am spus că tu nu te vezi aşa cum eşti în realitate. Te foloseşti de cuvintele mele.
Cuvinte care nu-mi erau destinate.
Îşi apleacă faţa lângă a mea. Ţepii aspri din barbă îmi zgârie obrazul într-un chip seducător, acutizându-mi simţurile. Nu vreau ca senzaţia asta să dispară: vreau să fiu complet cufundată în puterea lui Isaiah, în trupul lui, în iubirea lui.
— Când sunt cu tine, până şi trecutul meu mi se pare doar un vis urât, îmi zice. Am stat de o sută de ori pe dealul ăsta şi tot ce vedeam de fiecare dată erau doar lumini, reprezentând locuri în care nu eram dorit, locuri de care n-am aparţinut niciodată. Acum, când stau aici şi tu nu eşti cu mine, privesc spre răsărit şi ştiu că una dintre luminile astea te reprezintă şi atunci nu mă mai simt singur,
Privesc spre partea răsăriteană a oraşului. Luminile sclipitoare din acea zonă sunt mai distanţate decât în cea sudică.
— Unde e lumina ta, Isaiah?
Îl simt mişcându-se. Îşi vâră mâna în buzunar şi scoate o brichetă. Dintr-o mişcare lină, freacă rotiţa de piatră şi o flacără străpunge întunericul. Mica limbă de foc dezlănţuită linge cerul nopţii, luptându-se să rămână vie, în ciuda vântului care bate peste coama dealului. Ca o molie, mâna mea pluteşte pe deasupra flăcării tânjind după căldură, sfidând flacăra s-o ardă.

Poate că aşa se întâmplă când te îndrăgosteşti. Pe dinafară, o brichetă nu are nimic ieşit din comun, dar înăuntrul ei conţine toate ingredientele necesare creării a ceva minunat. Cu câteva apăsări în direcţia corectă, poţi să însufleţeşti ceva atât de strălucitor, încât să alunge întunericul.

În timp ce Isaiah ţine flacăra îndeajuns de aproape, încât să mă încălzească, dar suficient de departe, încât să nu-mi provoace vreun rău, eu mă întreb dacă tocmai acesta o fi motivul pentru care am fost mereu atrasă de flăcări. Am tot sperat ca ele să mă aprindă. Am tot sperat ca eu să fiu iubită.

Întorc capul spre Isaiah. Ochii lui argintii dogoresc, privindu-mă cu aceeaşi ardoare ca în acea primă noapte, în apartamentul lui. În noaptea aceea, privirea lui m-a înfricoşat.

Astă-seară, ştiu că ea înseamnă iubire.

— Eşti prima persoană care mă vede cu adevărat, şopteşte

Isaiah, stingând bricheta.

Îi pune capacul la loc şi, dintr-o mişcare iute, îmi îndeasă metalul, cald încă, în palmă.

— Vreau s-o păstrezi tu, îmi zice.

Rămân cu gura căscată. L-am văzut cât de protector se manifestă el faţă de bricheta asta, cum o ţine în mână, cum o priveşte… iar acum, înţelegându-i semnificaţia, îmi dau seama că e ca şi cum mi-ar dărui maşina lui.

— Isaiah…

— Vreau să ştiu că sunt cu tine. E tot ce am de dăruit, aşa că, te rog, ia-o.
Îi ating dublul şir de cercei din urechea stângă, îmi târăsc degetele pe maxilarul lui, pe gât, pe umăr, spre coada înflăcărată a dragonului de pe braţul lui. El se cufundă în mângâierile mele și-mi simt propriul trup incendiat de privirea lui. În prima clipă în care l-am văzut, oamenii nopţii se călcau în picioare ca să se dea deoparte din calea lui. M-a înfricoşat.
Tipul cu cercei şi tatuaje, cu o energie care radia pericol. Acum — Pe dinăuntru şi pe dinafară – tot ceea ce văd este frumuseţe.
— Isaiah… Şi eu te iubesc.

Isaiah

O rafală de vânt încărcată de umezeală se abate dinspre nord peste coama dealului, făcând-o pe Rachel să se cutremure.
Picături reci îmi izbesc pielea dezgolită. E posibil ca astă-seară iarna noastră blândă să lase loc ninsorii.
Mă ridic, iau pătura de jos şi-i întind mâna lui Rachel. Îmi place la nebunie faptul că mi-o acceptă automat, lăsându-se călăuzită spre maşina mea. Ezită când îi deschid portiera din dreapta.
— Încă nu vreau să merg acasă, îmi zice.
În ochii ei văd o anume nevinovăţie, un soi de inocenţă pe care eu mi-am pierdut-o cu ani în urmă, ceea ce mă face să ştiu sigur că nu există

înţelesuri ascunse în afirmaţia ei. Împing scaunul și Rachel se strecoară pe bancheta din spate. Până s-o urmez, picăturile îngheţate de ploaie mă bombardează ca o rafală de gloanţe. Închid portiera şi ploaia începe să răpăie pe tabla maşinii.
— Te-a udat? o întreb.
Rachel scuturǎ din cap şi întinde mâna după pătură. Eu mă aplec în faţă, pornesc motorul şi instalaţia de încălzire, apoi aprind poziţiile ca să luminez bordul. Mă aşez la loc lângă Rachel, întrebându-mă cum de am ajuns noi doi aşa.
— N-am mai fost niciodată cu vreo fată pe bancheta din spate a maşinii mele, îi mărturisesc.
Cutele de pe fruntea ei urlă a neîncredere.
— Nu sunt proastă, Isaiah. Ştiu că nu sunt prima pe care ai sărutat-o, sau… înţelegi tu.
Nu, nu e prima.
— Sună groaznic, dar îmi respect prea mult maşina ca să aduc fete…
Am avut dreptate. Chiar sună groaznic.
Rachel se cufundă în tăcere. Ploaia răpăie şi mai tare în parbriz și, chiar dacă încălzirea funcţionează, temperatura se prăbuşeşte vertiginos.
— Pe bune, nu mă vrei în maşina ta?
— Rachel, tu eşti singura fată pe care am vrut-o vreodată în mașina asta.
— E-e-şti s-si-sigur? mă întreabă, tremurând din tot corpul, de parcă ar fi în pragul unui atac.
Îmi strecor mâinile pe sub picioarele ei şi-o salt în

poala mea. Rachel îşi lasă capul între gâtul şi umărul meu, în timp ce înfăşor pătura în jurul nostru.
— Niciodată n-am mai fost atât de sigur de ceva.
Lipindu-mi obrazul de ea, îi inspir mirosul dulce.
— Îmi aminteşti de ocean, îi zic.
— E parfumul meu, îmi răspunde şi-i simt zâmbetul din voce.
Îşi scoate mâna din pătură şi-mi împletesc degetele cu ale ei.
— Mama mea m-a dus o dată la ocean, îi zic. Părinţii ei locuiau în Florida, cred, şi s-a dus la ei să le ceară ajutorul.
Nu-mi mai amintesc mare lucru, în afara faptului că vizita a fost scurtă, că s-a urlat foarte mult şi că tapetul din antreu se încovrigase în apropierea duşumelei.
— Am plecat şi ne-am petrecut restul zilei pe malul oceanului, înainte de a porni la drum cu maşina, înapoi spre
Kentucky.
Rachel mă strânge de mână. Îmi place că nu simte nevoia să mă aline din cuvinte atunci când îi povestesc ceva din trecutul meu. Ea înţelege că tot ce-mi trebuie e să-i simt puterea din atingerea ei.
— Mereu m-am întrebat dacă nu cumva părinţii mamei au primit-o atât de rău tocmai din cauza mea. Au refuzat să mă primească la ei când a ajuns mama la închisoare.
— Pentru ce-a ajuns mama ta la închisoare?

Noah şi Beth au fost singurele persoane cărora le-am spus unde era mama mea, dar motivul nu l-am discutat niciodată.
— Jaf armat, îi răspund.
Plus periclitarea vieţii copilului.
Degetul ei mare se plimbă pe încheietura mea, ca o recunoaştere mută a preţului pe care trebuie să-l plătesc ca să-i spun adevărul și ca o înştiinţare cum că a terminat cu întrebările. O sărut pe frunte în chip de mulţumire pentru că nu mă împinge spre locuri pe care nu mă simt în stare să le vizitez.
Rachel se mută un pic mai în faţă pe genunchii mei, îşi descheie geaca şi şi-o dă jos.
— Mi-e un pic cam cald, îmi spune.
Îi iau bricheta pe care încă o strânge în mână şi-o plasez în suportul pentru pahare. Când apuc pătura, mă opreşte, cuibărindu-se mai strâns în mine.
— Am ales pătura în locul gecii, îmi explică.
Astăzi s-a petrecut un permanent schimb de concesii între noi și vreau ca ea să ofere mai mult.
— Te-a consultat vreun terapeut cu privire la atacurile tale de panică?
Unicul sunet care se aude e răpăitul ploii pe maşină, aşa că schimb tactica.
— Iubita lui Noah, Echo… ea a avut ceva probleme şi se duce la terapie. Asta o ajută.
— Am fost şi eu. În gimnaziu şi, puţin, în primul meu an de liceu, dar pe urmă am încetat.
Poticnelile lui Rachel îi evidenţiază lupta de a-şi

găsi cuvintele.
— Mama era îngrijorată. Permanent. Nu era normal. Nu mă slăbea din ochi. Fraţii mei mai mari ziceau că ajunsese la fel de obsedată ca atunci când avea Colleen cancer. După care am mai avut câteva atacuri de panică pe perioada liceului.
Respiraţia îi devine întretăiată, ca şi cum amintirile i-ar provoca dureri fizice.
— Am avut vreo două atacuri severe la un scurt interval de timp şi am ajuns în spital. Am… am…
Cuvintele parcă ar fi programate să nu-i iasă de pe buze.
— Uram tot ce se întâmpla. Uram felul în care se învârtea mama pe lângă mine. Uram felul în care mă comparau cu
Colleen cei doi fraţi mai mari ai mei. Uram felul în care mă priveau West şi Ethan, de parcă aş fi fost pe moarte. Aşa că…
Atunci când am ieşit din spital… am găsit o modalitate de a ascunde atacurile… anxietatea… și până la urmă familia mea a crezut că am înfrânt panica şi, pentru prima oară în viaţa mea, n-am mai fost privită ca fiind slabă.
Slabă. Urăsc cuvântul ăsta, mai ales din partea ei.
— Dacă suferi încă de astea, trebuie să cauţi ajutor. Lasă naibii familia.
— E imposibil să obţin ajutor fără ca ei să ştie, Isaiah, nu pot…
— Eu te văd, tu mă vezi, îţi aminteşti? Va trebui să ai încredere în mine la faza asta. Dacă mai ai

atacuri, atunci o să le rezolvăm. Pe mine numai de tine mă interesează. Nu de familia ta.
— Chiar eşti despotic.
— Protector, o corectez eu, plimbându-mi mâna pe piciorul ei. Rachel scoate un suspin de mulţumire.
— Ce mult aş vrea să fie aşa mereu!
— Va fi, o asigur, încălcând o regulă capitală şi visând la viitor.
Rachel e o fată cu care merită să te gândeşti la viitor şi am de gând să trudesc din greu ca să-i ofer o lume demnă de a trăi în ea.
— Cu atestatul ăsta şi cu stagiul de intern, îi zic, o să am cele mai bune locuri de muncă. Nu pot să-ţi ofer lumea pe tavă, Rachel, dar o să-ţi ofer tot ce am.
Buzele ei delicate îmi sărută bărbia şi simt cum îmi creşte brusc temperatura corpului. E o arsură calmantă şi care creează dependență. Sărutul ei e foc în stare pură.
— Îmi e de ajuns să fiu cu tine, zice ea, schimbându-şi poziţia astfel încât să mă poată privi, şi-mi face mare plăcere să văd că scânteia din ochi i-a revenit. Am putea să ne deschidem propriul atelier, îmi propune deodată.
Îi înfăşor părul mătăsos pe degetul meu şi trag uşurel.
— Noi doi, singuri în garaj, cu tine aplecată deasupra unui motor puternic… Da, cred că aş putea să mă descurc cu asta.
Ea se înroşeşte la replica mea, dar continuă pe acelaşi ton glumeţ.

— O să ne ocupăm numai de maşini rapide, sau de clienţi care vor maşini şi mai rapide. Cu cât mai rapide, cu atât mai bine.
Îmi place cum gândeşte.
— Dacă vrei să pui mâna pe maşini în atelierul nostru, atunci va trebui să-ţi iei şi tu atestatul.
— Mă meditezi?
N-ar trebui, dar nu rezist. Cuprinzându-i chipul între palme, îmi ating buzele de ale ei.
— O să te învăţ tot ce ai nevoie să ştii, îi promit.
Ea îşi lipeşte fruntea de a mea. Îmi las mâna pe obrazul ei şi-mi plimb degetul mare pe pielea ei delicată. Pieptul lui Rachel se mișcă mai repede, aproape în ritm cu al meu. Prin vene îmi năvăleşte un curent electric, iar fierbinţeala dintre noi atinge aproape punctul de combustie.
— Fraţii mei vor încerca să ne despartă, şopteşte ea, după care îşi apasă gura pe buza mea de jos.
Instinctiv, o strâng şi mai tare de mijloc.
— Ce-o să ne facem? mă întreabă.
Nu știu, dar felul în care se cuibăreşte în braţele mele mă face să mă simt erou. Îmi place gândul că aş putea fi eroul ei.
Îmi place cum îi strălucesc ochii când mă priveşte, cum i se fluidizează trupul când o ating, delicateţea buzelor ei pe ale mele. Îi iubesc căldurii şi toate curburile.
O iubesc.
Degetele mele urcă pe spinarea ei şi i se încurcă în păr.
— Ei n-or să ne despartă niciodată, o asigur.

— Niciodată, repetă ea.
Buzele ni se ciocnesc, trupurile se strâng unul într-altul. Un infern de buze şi mâini şi mişcări a căror fierbinţeală sporeşte constant. Pătura cade într-o parte când Rachel îşi lasă picioarele să-i lunece astfel încât să mă cuprindă cu ele. Simţind că sunt pe cale să mă mistui complet, mă prind mai bine de micuţul ei trup, gemând. Mâinile ei îmi alunecă pe sub tricou, lăsând în urmă dâre pârjolite.
Suntem acum ca un incendiu dezlănţuit. Aproape de neoprit. O sărut pe gât şi sublimele sunete care-i ies din gât mă încurajează şi mai mult. Îmi strecor mâinile sub tricoul ei, urc cu ele pe spinare, zăbovesc pentru câteva secunde în apropierea sutienului, iar când dau peste dantelă îi ciupesc uşor cu dinţii lobul urechii.
Mintea îmi e inundată de imagini ale ei fără tricou, apoi şi fără blugi. Îi prind în pumn mai multe şuviţe de păr.
— Te vreau, Rachel.
Şi, pentru că aşa e, o sărut apăsat pe gură: nu mai las nimic pe seama imaginaţiei. Orice fantezie devine realitate cu această singură îmbrăţişare. Apoi, adunându-mi mai multă voinţă decât posed, pun capăt sărutului, lipindu-i capul de pieptul meu.
Amândoi răsuflăm cu greutate. Pulsul îmi zvâcneşte în tâmple, în tot corpul. Dorinţa urlă în mine, cerându-mi s-o readuc în braţele mele. Totuşi, o iubesc pe Rachel, relaţia fizică dintre noi

trebuie să progreseze cu încetul.
— Am putea să rămânem aici? mă întreabă Rachel. Încă un timp?
Am putea să rămânem pentru totdeauna.
— Da.

Rachel

Fraţii mei mă urmăresc la ore. La toate orele. Scap de unul dintre ei când începe câte o oră şi mă aleg cu celălalt când se termină. Am încercat să-mi pierd urma în pauza de prânz, căutându-mi refugiul în bibliotecă, dar cel puţin unul dintre ei, dacă nu amândoi, s-a ţinut şi acolo după mine. Mă înfurie bodyguarzii mei nedoriţi.
Sună de ieşire. Suspinul colectiv de „e vineri” al clasei de engleză aflate în vizită în bibliotecă e aproape palpabil. Se aud zgomote de cărţi închise şi de fermoare trase la ghiozdane. Pun cărţile rămase pe etajere, îmi adun lucrurile şi ies pe coridor.
Îmi simt pielea parcă pe cale să se desprindă de pe carne. Nu l-am mai văzut pe Isaiah de sâmbătă şi mi-e dor de el… un dor disperat.
Rezemat de peretele dulăpioarelor, Ethan mă aşteaptă cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor lui kaki din stofă.
— Niciodată n-ai stat atât de mult fără să vorbeşti cu mine, îmi zice.
Pentru prima dată de o săptămână încoace, eu şi Ethan ne privim fără să aruncăm fulgere. Încerc

să nu iau în seamă durerea care-i înoată în ochii negri, dar nu pot. Ethan e fratele meu geamăn… cel mai bun prieten al meu.
— Tu ai început, îi zic.
— Spune-mi că n-o să te mai vezi cu vagabondul şi-o să termin.
Strâng cu putere bretelele ghiozdanului.
— Nu e vagabond!
— Eu şi West încercăm să te protejăm. Atâta tot, se justifică
Ethan, întinzându-se să mă apuce de mână, ca o reacţie la faptul că amândoi ne simţim ofensaţi: o atingere reconfortantă, pe care o împărtăşim încă din fragedă pruncie. I-am văzut fotografia, îmi explică el. Tatuaje. Cercei. Tipul seamănă cu un afurisit de criminal în serie.
— Nu e aşa.
Ethan îşi lasă braţele să cadă pe lângă corp. Mâna îmi zvâcneşte, neobişnuită să se simtă goală. Fac un pas spre el, rugătoare.
— Ştiu că arată ca un dur, dar e un tip formidabil pe dinăuntru. Dacă tu şi West aţi încerca să-l cunoaşteţi…
— Atunci, adu-l acasă şi fă-i cunoştinţă cu mama şi cu tata.
Cu noi.
— Nu pot, îi răspund, mutându-mi greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. Nu încă.
Pentru că, dacă mama şi tata ar descoperi că eu mă întâlnesc cu Isaiah, s-ar face negri ca funinginea depusă pe o osie şi nu mi s-ar mai

permite niciodată să ies din casă. Am căzut de acord cu Isaiah că trebuie să-i plătim lui Eric datoria înainte de a le arunca bomba părinţilor mei.
Ethan şi West vor ca eu să-l las baltă pe Isaiah şi ar prefera s-o fac fără intermediul altcuiva, asta însemnând al părinţilor şi al fraţilor noştri mai mari, dacă i-ar descoperi existenţa. Eu mizez pe faptul că nevoia lor de a-i proteja pe mama şi pe tata, combinată cu faptul că Gavin şi Jack i-ar cotonogi aflând că mi-au permis să ies cu un tip, îi va împiedica să mă toarne. Până acum, nu m-am înşelat. În weekendul acesta, poate că va trebui să ajung acasă până-n zece, din moment ce Ethan n-o să mai vrea să mă acopere, dar cel puţin pot să mă duc la curse.
Ethan se desprinde de dulăpioare.
— Nu vrei să-l prezinţi mamei şi tatii pentru că e soi rău, iar tu o ştii.
Îmi dau ochii peste cap şi pornesc alături de Ethan. Mă doare inima. Îmi lipseşte cel mai bun prieten. Îmi lipseşte faptul de a-i putea spune tot ce se petrece în viaţa mea. El n-are decât să dea vina pe Isaiah pentru încordarea relaţiei dintre noi, dar nu e cazul. Relaţia noastră a început să se deterioreze cu ani în urmă, când am început să mint în legătură cu atacurile.
Ridic capul când îmi revin în minte cuvintele pe care i le-a spus el lui West, săptămâna trecută, în vestiar.
— I-ai zis lui West că ştiai că am minţit în legătură

cu atacurile mele de panică.
Ethan îşi lasă capul în jos, parcă vrând să numere plăcile de gresie de pe podea.
— Eu te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Sau, cel puţin, aşa credeam. Ştiu când suferi. Ştiu când te doare.
Niciunul dintre noi nu mai vorbeşte cât timp trecem pe lângă un grup de elevi din ultimul an, venind din partea cealaltă. Amândoi îl căutăm din priviri pe West. În mijlocul grupului, doi ochi de un albastru închis, identici cu ai mei, se zgâiesc spre mine. Zâmbetul lui West şovăie, însă el reuşeşte să-şi mascheze repede preocuparea. Simt un junghi de durere în piept. Amândoi ţin la mine.
— Dacă voi doi aţi bănuit, atunci de ce n-aţi zis nimic?
— Pentru că…
Se opreşte şi trage adânc aer în piept.
— Pentru că suntem doi egoişti nemernici, care-şi doresc să se bucure şi ei de atenţia mamei, măcar pentru câteva secunde.
Ea mereu era într-atât de obsedată de atacurile tale, încât noi nu ne alegeam cu nimic. Atunci când tu ai pretins că te simţi mai bine, tot după fundul tău umbla, dar măcar din când în când mai avea ochi şi pentru noi.
— Eu n-am cerut nimic din toate astea, îi zic, în timp ce începem să coborâm scara. Absolut nimic. Nici atacurile de panică. Nici să fiu înlocuitoarea lui Colleen.
— Ştiu, încuviinţează el. Şi, sincer să fiu, de-asta

noi doi, eu și West, te compătimim, în loc să te urâm.
Cum Dumnezeu a ajuns familia mea să fie atât de disfuncţională? Ieşim din clădire, dar Ethan îmi pune o mână pe umăr, ca să mă oprească. Îmi simt stomacul cuprins de crampe, ca şi cum m-ai fi pocnit pe neaşteptate, când îşi retrage imediat braţul. Într-atât ne-am îndepărtat, încât nici măcar să ne atingem nu mai putem.
— Vorbeşte cu noi: cu mine şi cu West. Spune-ne întregul adevăr despre atacuri. O să găsim noi o cale ca să meargă totul bine între tine şi mama, ca şi cu discursurile. Şi lasă-l baltă pe vagabond. Oricum n-o să-l mai vezi niciodată. Eu n-o să te mai acopăr, iar dacă nu te acopăr eu, mama o să înceapă să pună întrebări despre unde te duci. Nici gând să poţi ticlui un pretext suficient de bun ca să justifici de ce, dintr-odată, ai şi tu o viaţă.
Ethan are dreptate şi deja încep să mă întreb cum aş putea să ajung la pista pentru curse fără ajutorul lui. Dacă i-aş spune lui Ethan adevărul despre Eric, ar înnebuni de-a binelea şi, poate, m-ar pârî părinţilor mei.
O mişcare din apropierea locului în care mi-am parcat maşina mă determină să-mi schimb poziţia, ca să pot vedea pe lângă fratele meu.
Ce mama naibii? Îmi fac loc pe lângă Ethan, străduindu-mă să găsesc ceva coerent de spus, în afară de: “Ce cauţi aici, Abby?”.
Într-o cămaşă albă încheiată până la gât, remarcabil de asemănătoare cu a mea, şi o fustă

ecosez de uniformă, albastră cu verde, Abby stă rezemată de maşina mea.
— Îţi place? mă întreabă. Eu şi Isaiah am chiulit în după-amiaza asta şi ne-am dus la Goodwill. Nu ţi se pare caraghios că la Goodwill poți să găseşti ţoale pentru o şcoală particulară?
Dacă ai bani ca să te duci la o şcoală particulară, probabil că nu-ţi faci cumpărăturile de la Goodwill.
Deschid gura, pregătită să-i pun un milion de întrebări, dar până să pot articula măcar una dintre ele, Ethan îşi face apariţia lângă mine.
— Tu cine ești?
— Abby, se prezintă ea. Şi tu?
— Ethan, răspund eu, în locul lui. E fratele meu geamăn.
Privirea lui Abby săgetează de la unul la celălalt şi înapoi.
— Voi doi nu semănaţi deloc.
— Eu sunt băiat. Ea e fată, zice Ethan. Chiar sper al naibii de mult să nu semănăm.
Abby îl fulgeră cu un zâmbet provocator.
— Îmi placi, îi zice.
Ethan nu-i ia în seamă declaraţia.
— De unde o cunoşti pe Rachel?
— Suntem prietene, răspunde ea. Eu sunt la cealaltă şcoală bogată.
Fac ochii mari, începând să înţeleg. Uniformă albastră cu verde. Abby se preface că ar fi din lumea mea, pretinzând că merge în şcoală considerată acceptabilă de ai mei.

— Academia Mason, zic eu.
— Mda, confirmă ea. Aia. Sunt nou-venită în oraş şi am cunoscut-o pe Rachel la mall.
Tuşesc încet, fiindcă Ethan respinge automat orice legătură dintre mine şi un mall.
— În parcare, adaugă Abby. În parcarea din mall. Am avut un cauciuc spart. Ea m-a ajutat. Totul a fost providenţial. Mie îmi plac iepuraşii. Ei îi plac iepuraşii. Ne-am potrivit de minune.
Ethan îşi împreunează sprâncenele, măsurându-mă din ochi.
— Îţi plac iepuraşii? mă întreabă.
— Fratele meu m-a adus până aici, continuă Abby, fiindcă noi terminăm orele înaintea voastră, iar tu mi-ai promis că putem să ne vedem de-ale noastre, ca între fete, acasă la tine.
— Abby, mă grăbesc eu s-o întrerup, înainte ca ea să mai spună şi altceva. Hai să mergem.
— Ne vedem acasă, îmi zice Ethan, continuând s-o studieze pe Abby.
În momentul în care am fost sigură că Ethan nu ne mai poate auzi, fiind în maşina lui, iar Abby, pe locul din dreapta al maşinii mele, am lăsat întrebările să se reverse.
— Ce faci? Cum ai ajuns aici? Ce se-ntâmplă?
— Ai tras pe nas? Nu-mi răspunde. Mi-a zis Isaiah că ţi-ai pierdut biletul de ieşire din casă dincolo de ora limită. Am cumpărat hainele astea, el m-a adus până aici şi… ta-daa! Sunt noua ta cea mai bună prietenă, elevă la o şcoală particulară, nou-venită în oraş, Abby cea bogată!

Privesc în oglinda retrovizoare. Ethan se ţine scai de mine.
— Nu înţeleg. Cu ce-ar trebui să mă ajute chestia asta?
— Diseară mă prezinţi părinţilor tăi, după care eu o să te invit să dormi la mine mâine-noapte.
Dintr-odată, mă simt mai uşoară. Isaiah se gândeşte la toate.
— Providenţial? o întreb.
— Îţi place? mă întreabă, la rândul ei, bâţâind din sprâncene. Azi am învăţat cuvântul.

Isaiah

Logan se învârteşte deasupra motorului, în timp ce eu mă strecor dedesubt. Îmi schimb uleiul, din nou. Motorul s-a comportat ciudat şi instinctul îmi spune că e în pericol să se supraîncălzească. Cursele repetate îmi îmbătrânesc copilaşul.
— Nu prea simt c-o să curgă banii diseară, zice Logan.
— Nici eu.
Cei cu care ne întrecem o fac de distracţie și de amorul artei.
Pariurile sunt pentru cei care se simt şmecheri. Logan şi cu mine i-am spart în două weekenduri consecutive. Diseară, vom avea destui adversari dispuşi să alerge împotriva noastră doar ca să se laude, dar puţini vor pune banii jos.
— Explică-mi despre cursele cu handicap, îmi zice el.

Mâinile încep să-mi şovăie în timp ce lucrez. Cursele cu handicap…
— Se ţin în zilele de duminică. Dacă tu crezi că poţi să parcurgi două sute de metri în zece secunde, atunci alergi împotriva altor maşini care pot să facă la fel. Aceleaşi reguli se aplică la linia de start. Nu poţi să pleci înainte de semnalul verde, dar ţi se dă un handicap. Dacă adversarul e cu o secundă mai rapid ca tine, atunci ajungi să pleci cu o secundă mai devreme. Cine trece primul linia de sosire fără să încalce semnalul verde e câştigător.
— Pare destul de corect, apreciază Logan.
Mă rostogolesc afară de sub maşină.
— Dar dacă afirmi că poţi să faci două sute de metri în zece secunde şi treci linia de sosire în 9,9 secunde, atunci pierzi.
Trebuie să te menţii peste zece secunde.
— Cum?
— Îţi alegi ţinta, omule. E ca la un joc televizat. Îţi alegi timpul cu care crezi că poţi să treci linia de sosire, fără să scazi sub el. Dacă scazi, pierzi.
Logan se scarpină la ceafă.
— Asta înseamnă că trebuie să avem o viteză de reacţie demenţială la start, să fim atenţi să nu mergem prea repede, dar să fie suficient de repede încât să batem pe oricine ar fi adversarul, şi totul în câteva secunde.
Încuviinţez.
— Şi lumea începe să se complice.
— Totdeauna a fost.

— Care e miza? se interesează Logan.
— Există un premiu pentru primii trei clasaţi. Premiul pentru o mașină de stradă, ca a mea, nu merită investiţia, dar dacă i-am adăuga un sistem pe monoxid de azot, atunci am putea concura la o clasă la care premiile ar putea să merite.
În ochii lui Logan apare acel licăr nebunesc ori de câte ori discutăm despre ceva care implică o viteză şi mai mare a maşinilor.
— Atunci, trebuie să adăugăm un sistem pe monoxid de azot. Nu văd ce te-ar mai putea reţine.
Întoarcem amândoi capetele auzind dulcele sunet al Mustangului lui Rachel, care tocmai intră. Îmi proptesc braţele pe genunchii îndoiţi şi privesc cum pătrunde îngeraşul meu în garaj.
Logan se uită la ea, apoi la mine.
— Cred că am descoperit care ţi-e problema.
Mda. Monoxidul de azot poate fi periculos şi nu vreau să montez sistemul pe maşina ei.
Într-o pereche de blugi uzaţi de firmă şi cu puloverul moale, albastru, cumpărat de noi din Goodwill, Abby pare o cu totul altă persoană.
— Fraţii ei sunt sexy rău, ne anunţă ea. Enervanţi, dar sexy rău. Ca fapt divers.
Mă ridic, iar Rachel îmi cuprinde gâtul cu braţele. O sărut pe lui buze.
— Bună, îngeraş.
— Bună, îmi răspunde, cu roşeaţă în obraji. Fie din cauză că nu m-a mai văzut de o săptămână, fie pentru că urmează să-şi petreacă noaptea împreună cu mine.

— Arăţi bine, zice Logan.
Şi eu, şi Rachel, ne întoarcem şi-l vedem pe Logan studiind-o pe Abby.
— Am spus cumva că fraţii ei nu-s nici pe departe atât de sexy ca tine?
Abby arborează un zâmbet seducător. Nu apelează prea des la zâmbetul ăsta, așa că alarmele se declanşează instantaneu.
Îmi dau ochii peste cap. Nu mi se pare o idee bună să se cupleze Logan cu Abby. Ea îi distruge pe băieţi şi… mie îmi place Logan.
— Logan, mi-am uitat banii pentru deschidere. Vrei să mergi cu mine ca să-i luăm?
— Sigur.
O sărut din nou pe buze pe Rachel.
— Ne întoarcem imediat.

Rachel

Jucându-mă cu o cheie fixă, o ascult pe Abby turuind despre familia mea. Cât de dementţial de drăguţi sunt părinţii mei şi ce nebunie e că toţi fraţii mei sunt chipeşi. Trebuie să recunosc, sunt binecuvântată. Am cu mult mai multe decât alţii, iar văzută din afară, familia mea arată absolut perfect.
— Bună, Rachel.
Ridic capul brusc, iar Abby tace. Inima începe să-mi bată cu putere şi o sudoare rece îmi izbucneşte pe tot corpul, pe palme.
Îmi șterg mâinile de blugi când zăresc chipul care-

mi bântuie coşmarurile.
— Eric…
Eric traversează agale garajul, de parcă ar fi proprietatea lui.
Vestonul verde de armată îi înghite trupul scheletic.
— Îţi faci noi prietene, Abby?
Lângă mine, Abby îşi îndreaptă spinarea şi, deodată, n-o mai văd pe fata pe care am ajuns s-o cunosc în decursul ultimelor două săptămâni. Toate sentimentele i se scurg de pe faţă, lăsând în loc o duritate care mă înspăimântă.
— Aici nu e cartierul tău, Eric. E al meu.
— Nu, e al persoanei pe care o plăteşti ca să vă apere pe tine şi pe familia ta, ripostează Eric, care face un întreg spectacol din a privi peste ambii umeri, înainte de a se apleca spre Abby, aproape atingându-şi nasul de al ei. Şi n-o văd să fie prezentă aici, adaugă apoi.
Abby nici nu tresare. Un zâmbet înfricoşător i se strecoară pe chip, în timp ce-şi azvârle părul într-o parte, ca să-l poată privi drept în ochi.
— Un singur telefon să dau, Eric, şi-o să plouă cu foc şi cu pucioasă.
Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi avut impresia că zăresc un fulger de teamă în ochii lui.
— Şi l-ai lăsa pe Isaiah să fie prins în încrucişarea de focuri?
Nu prea cred, zice Eric, după care îşi întoarce privirea spre mine. Ce se mai aude cu banii mei?
— E bine, îi răspund, frecându-mi braţele.

Îmi invadează spaţiul personal şi începe să mă mănânce pielea. E atât de aproape, încât îi simt răsuflarea.
— Umblă vorba pe străzi că s-ar putea să respecţi termenul, murmură el, zăbovind cu ochii aproape de pieptul meu.
Îmi încrucişez braţele, încercând să ascund acel lucru asupra căruia se concentrează el. Adrenalina începe să mi se scurgă în sânge şi mă rog pe tăcute ca Isaiah să intre înapoi pe uşă. Isaiah poate să rezolve treaba asta. El ştie cum să mă facă să mă simt în siguranţă.
— Nu te lăsa impresionată, mă sfătuieşte Abby. El e precum câinii ăia blestemat de enervanţi care sunt lihniţi după atenţie şi se milogesc să le arunci resturile de la masă. Cel mai bine e să te prefaci că nici nu există.
— Ai grijă la ce vorbeşti, bombăne el.
— Eşti penibil şi previzibil. Isaiah n-o să se lase intimidat de rahaturile tale, motivul pentru care presupun că eşti aici.
Eric îşi smulge privirea de pe Abby şi, de data asta, îmi fixează buzele.
— Cam cât de aproape eşti, de fapt, de plata datoriei? Am putea să facem un târg. Tu să faci ceva pentru mine, iar eu să-ţi ofer o reducere.
Abby apare imediat lângă mine.
— Ia distanţă, Eric.
El zâmbeşte cu superioritate.
— Altfel, ce? O să ridici preţurile la drogurile pe care le vinzi? Am cunoştinţă de taxele de livrare

care-mi sunt rezervate exclusiv. E cazul să începi să-ţi regândeşti strategia de afaceri.
Întorc repede capul spre Abby şi o văd ezitând. Privirile ni se întâlnesc şi masca ei calmă, rece, se fisurează. Eric izbucneşte în râs.
— Ea nu ştia că eşti traficantă de droguri, nu-i aşa?
Văzând că Abby nu zice nimic, Eric se apropie cu un pas. Eu fac un pas într-o parte, însă el mă urmează. Fără să-mi dau seama, mă pomenesc prinsă de peretele din spatele meu. Nu-mi place felul în care mă priveşte Eric. Panica începe să-mi sfârtece pieptul cu ghearele ei. Înghit în sec. Trebuie să-mi păstrez controlul.
— Ştiai că Isaiah e dependent de droguri? Ia şi el, ca noi toţi, şobolanii de stradă, zice el, în timp ce privirea îi rătăceşte când în sus, când în jos. Cu ce valută îl plăteşti pe Isaiah ca să ia asupra lui datoria ta? Nu cu bani gheaţă, presupun.
Ridic ridică o mână şi tot aerul îmi iese şuierând din plămâni. Icnesc, exact când se pregăteşte să-mi atingă pielea. El n-are voie să mă atingă. N-o să-i permit. Îmi reped mâinile în faţă şi-l împing în piept.
Furia explodează în ochii lui întunecaţi, insensibili. Mă apucă de încheietură şi mi-o trânteşte deasupra capului, în peretele din beton. Ţip.
Abby ţipă.
Îl lovesc cu mâna liberă şi cu picioarele, îl loveşte şi Abby şi deodată…
El nu mai e.

Lumea se învârteşte şi nu reuşesc să-mi dau seama unde sunt. Aud mai multe urlete şi mai multe voci. Forţa gravitaţională mă copleşeşte şi nu pot să inspir. Abby apare în faţa mea… cu ochii înneguraţi.
— Rachel!
Abby a scăpat de Eric. Amândouă am scăpat. Mă prind de ea, încă luptându-mă să respir, şi o târăsc după mine, împleticindu-mă spre birou. Trebuie să mă asigur că suntem la adăpost, eu şi Abby. Ea e prietena mea şi nu pot s-o las în urmă.
Ea vorbeşte, îmi spune cuvinte pe care nu le înţeleg, mângâindu-mi părul în timp ce vorbeşte. Eu nu pot să respir.
Nu pot.
Deodată, dispare, iar în locul ei sunt acum nori cenuşii de furtună.
— Respiră, îngeraş. Haide!
E Isaiah. Îmi încolăcesc braţele în jurul lui, iar el mă ţine strâns. Îi ascult inima: bătăile regulate, ritmul regulat, şi în câteva secunde încep să respir la unison cu el. Mai inspir o dată adânc.
— Isaiah!
Îmi cuprinde faţa între palmele lui şi mă forţează să-l privesc în ochi.
— Te simţi bine? mă întreabă şi-i fac semn că da.
— Eric?
— S-a dus, îmi răspunde Logan, din pragul biroului.
Isaiah mă ajută să merg şi ne întoarcem împreună în garaj.

Logan a spus adevărul. Suntem numai noi patru. Cu umerii lăsaţi, Abby stă în picioare lângă Logan. Îşi ridică ochii doar ca să aibă un schimb de priviri prudente cu el, apoi cu Isaiah, dar nu şi cu mine.
— Ce s-a întâmplat? îi întreb. Pentru că o simt. O atmosferă apăsătoare, care mai devreme nu era prezentă.
Isaiah înjură în barbă.
— Îmi pare rău, zice apoi.
Urăsc furnicăturile din stomacul meu, o senzaţie care prevesteşte nenorocirea.
— Pentru ce?
— Am dat în el. În Eric. Am intrat şi v-am văzut pe voi două luptându-vă cu el, aşa că l-am lovit. Tare.
— Foarte bine, zic eu, cu toată convingerea.
Pentru că, dac-aş fi putut să-i trag un pumn în barbă nemerniculuі, ca să-i dea sângele, aş fi făcut-o, numai că nu sunt atât de puternică.
— În Eric nu dă nimeni, îmi explică Abby, izbind cu piciorul în cimentul de pe jos. Nu fără repercusiuni.
Stomacul îmi e cuprins de crampe.
— Şi o să-ţi facă rău? întreb. Nu, Doamne, Te rog, nu!
Îmi flutur mâinile spre faţa lui Isaiah, îngrozită de gândul că
Eric ar putea să-i facă rău.
— O să-i cer eu scuze, exclam. O să… O să…
De fapt, habar n-am ce-aş putea să fac.
Isaiah mă prinde de mâini.
— A mutat data limită. Trebuie să-i plătim într-o

săptămână.
Mă biruieşte ameţeala şi mă clatin. Isaiah mă apucă de mijloc, ca să mă echilibreze.
— E ceva neaşteptat, zice, dar nu imposibil. Suntem aproape de suma totală. Alergăm în seara asta, ne numărăm câştigurile şi vedem cum stăm.
Bun. Are dreptate. Plus că Isaiah nu minte niciodată.
— Foarte bine.
— Abby! strigă Logan. Unde pleci?
Cu mâinile în buzunare, Abby tocmai iese din garaj. Isaiah mă vede că vreau să plec după ea şi mă reţine.
— N-am nimic, îi spun. Trebuie să vorbesc cu ea.
Isaiah îmi dă drumul, dar stă cu mâna aproape de cotul meu, ca nu cumva să cad.
— Abby!
Ea îşi vede în continuare de drum, aşa că-mi grăbesc paşii.
— Abby!
Abby se opreşte pe trotuar, dar nu se întoarce. Încetinesc în timp ce mă apropii şi mă gândesc la cuvintele lui Eric şi la cum îşi descrisese Abby ocupaţia. Ea e traficantă de droguri.
Traficantă de droguri. Prima mea prietenă adevărată e traficantă de droguri. Simt cum întreaga mea lume e întoarsă cu fundul în sus și într-o rână: interiorul, smuls afară şi apoi împins la loc. O privesc pe Abby, cu ochi noi. E exact aceeaşi ca înainte: hanorac negru cu glugă, blugi mai cutezători decât aş putea fi eu vreodată şi

părul lung, şaten. E o fată frumoasă – un mister pentru mine – şi îndrăzneaţă, dar ceea ce n-am remarcat niciodată e cât de a şaptesprezece ani arată. Cât de…
Tânără, la fel ca mine.
Ea e ceea ce ar trebui să urăsc pe lumea asta; şi totuşi, a ajuns să poată fi o persoană pe care s-o iubesc.
— Mersi, îi zic.
— Pentru ce? mă întreabă, azvârlindu-şi părul peste umăr.
— Pentru că m-ai ajutat cu Eric.
— E o canalie.
— Da. Aşa e.
Ezit puţin. Eric a spus că Isaiah e dependent de droguri.
Despre ea a spus că e traficantă de droguri. Traficanţii de droguri sunt răi, iar Abby nu e. Ea e bună.
— De ce?
Abby ridică din umeri, fără ca măcar să pretindă că nu înţelege la ce mă refer.
— Am moştenit o încurcătură şi, într-o zi, n-o să mă mai ocup de treaba asta. Numai că, în clipa de faţă, sunt anumite probleme cu familia mea, iar eu sunt singura care poate să le descurce.
Înţeleg ce înseamnă să moşteneşti o încurcătură. Eu m-am născut ca să compensez moartea lui Colleen. Cât despre problemele de familie, le înţeleg şi pe-astea.
— Ai putea să vii cu noi astă-seară? Mă simt cam

singură la standuri.
Abby îmi aruncă o privire inexpresivă, ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ce-am zis.
— Eu nu consum droguri. Îţi jur pe Dumnezeu că sunt curată. Şi nu le aduc niciodată în preajma ta.
— Te cred.
— De ce? mă întreabă ea, îngustându-şi privirea.
Pentru că ea stă alături de mine. Pentru că, din câte cred, ea mă iubeşte aşa cum o iubesc eu.
— Pentru că suntem prietene.
Abby zâmbeşte.
— Ştiam eu că nu degeaba te-am ales să-mi fii cea mai bună prietenă.
E, oare, ciudat că vorbele ei mă fac, pur şi simplu, să mă simt incredibil de fericită?
— Şi eu.
Dintr-odată, eu şi Abby avem ochi pentru orice altceva, numai una pentru cealaltă nu. Cred că toată povestea asta cu prietenia înseamnă ceva complet nou pentru amândouă. Din pragul uşii deschise a garajului, Isaiah ne priveşte, stând cu mâinile înfundate în buzunare. Logan e imediat în spatele lui.
Ei doi alcătuiesc o combinaţie stranie, dar acelaşi lucru e valabil pentru mine şi Abby.
Simt atât de multe lucruri pe care am crezut că le înţeleg, dar nu sunt adevărate. Eu mai mult ocolesc problemele, decât încerc să înțeleg.
— Abby?
Inspir adânc.
Isaiah chiar ia droguri?

Abby îşi îndeasă din nou părul după ureche.
— Cred că asta ar trebui s-o discuţi cu el.
Mă simt de parcă sufletul mi-ar fi devenit prea greu pentru biata mea inimă. Asta e o discuţie pe care nu mi-o doresc.

Isaiah

Paşii uşori ai lui Rachel fac să geamă treptele din lemn.
— Şapte sute de dolari. Să mă fi întrebat acum două săptămâni dacă putem să facem şapte sute de dolari într-o săptămână, ţi-ai fi răspuns că da, dar după ce s-a întâmplat în seara asta… nu ştiu.
Aşa cum prevăzusem, am găsit din belşug tipi dispuşi să alerge împotriva noastră, dar nu prea mulţi dispuşi să şi parieze.
Îi duc geanta cu lucrurile pentru noapte cu o mână, iar cu cealaltă îi cuprind degetele.
— Am ştiut, şi eu, şi Logan, că asta ar putea să fie o problemă. Dar cred că am putea să scoatem şapte sute săptămâna viitoare. O să fie la limită, dar o să reuşim.
Ea continuă să fixeze podeaua cu privirea până când ajungem în faţa apartamentului meu.
— Aş putea să-mi mai amanetez câteva bijuterii, dar mama şi-a dat deja seama că lipseşte una. I-am zis că am pierdut-o. Nu sunt convinsă că ar mai înghiţi minciuna dac-aş mai „pierde” vreuna.
Îi dau drumul la mână, descui uşa şi o deschid. Ea intră prima, aprinzând lumina din mers. Ador s-o

văd cât de confortabilă se simte aici.
— Situaţia pare fără speranţă, zice. Ca şi cum am face doi paşi înainte şi un miliard înapoi.
Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul. Aşa e Rachel uneori: se blochează, dar nu mă deranjează. Niciodată nu durează mult şi, de obicei, îi pare rău după ce-i trece.
— Ai încredere în mine? o întreb, după ce închid uşa şi trag zăvorul.
Rachel clipeşte şi îmbujorarea obrajilor ei îmi dă de ştire că s-a smuls din blocaj.
— Da.
— Atunci, ştii că dacă eu zic c-o să dreg ceva, o s-o dreg. Pe viaţa mea, Rachel, îţi jur că Eric o să-şi primească banii într-o săptămână.
Ea îşi face de lucru cu vârfurile şuviţelor de păr.
— Iartă-mă, îmi zice. Doar că totul mi se pare atât de copleşitor, în permanenţă, şi…
Iată că apare şi părerea de rău. Îi cuprind mijlocul cu braţele.
— Vreau să uiţi de toate astea, îi zic. Cel puţin, astă-seară.
Ea îşi muşcă buza de jos şi mă priveşte printre genele dese.
— Bine.
Pe toată faţa ei scrie nervozitate. O sărut pe creştet şi apoi îi las spațiu ca să-şi revină, ducându-mă în bucătărie şi rezemându-mă cu un şold de bufet. Rachel nu şi-a mai petrecut noaptea niciodată până acum la o prietenă, cu atât mai puţin la un prieten.

Ea se reazemă de spătarul canapelei.
— Dacă te întreb ceva, o să fii sincer?
— Totdeauna.
— Ai ştiut că Abby e traficantă de droguri?
Fir-ar să fie, direct la ţintă! Mă ciupesc de cercelul de jos.
Abby m-a prevenit, când eram pe pistă, că va urma o astfel de conversaţie. Habar n-am avut, însă, că Rachel o să pună pistoalele pe masă atât de devreme.
— Da, îi răspund.
— Şi de ce nu mi-ai spus? mă întreabă, examinându-şi unghiile ca și cum ar fi o curiozitate oarecare pentru ea, deşi eu ştiu că nu e cazul.
— Pentru că era treaba lui Abby să-ţi spună, nu a mea. Ea mi-a promis c-o să-și țină afacerile la distanță de tine, iar atunci când își dă Abby cuvântul, poţi să ştii că şi-l va ţine. Dacă mi-aş fi închipuit că ai putea fi în pericol, m-aş fi vârât până în gât în problema asta.
Ea pufneşte, ca şi cum aş fi spus o glumă.
— Tu n-ai cum să te vâri până în gât în nimic.
Nu-i dau replica, fiindcă eu nu discut în contradictoriu.
Siguranţa şi fericirea lui Rachel sunt priorităţile mele.
— A fost drăguţ ceea ce ai făcut pentru Abby astă-seară, îi zic. Cu toate că *drăguţ* e un eufemism. Pentru prima dată de când o cunosc pe Abby, cineva îi oferă dragoste.

— Ea e prietena mea, îmi răspunde Rachel, încet.
Îşi împleteşte degetele între ele, apoi le desface şi repetă mişcarea. Ceva o roade, iar eu vreau să-i cunosc zbuciumul interior.
— Ce anume te sâcâie?
Ea îşi lasă mâinile să cadă pe lângă corp.
— Zach mi-a propus să concureze cu mine. Din moment ce avem nevoie de bani, ar trebui să accept.
Individul ăsta începe să fie ca o lamă de cuţit în coapsa mea.
— Ţi-a spus el ceva în seara asta?
— Da, dar prima oară a adus vorba acum câteva săptămâni…
— Ştiu.
Iar eu i-am zis să stea departe de ea. E prea mare coincidenţa: Eric apare astă-seară în garaj, după care Zach o abordează pe pistă… iar eu nu cred în hazard. Zach încearcă s-o atragă pe Rachel într-o cursă, dar nu reuşesc să văd ce profit ar avea din asta. Nu văd cum l-ar putea ajuta aşa ceva pe Eric să câştige partida.
— Vreau să contribui şi eu, zice Rachel şi zăresc în ochii ei o umbră de ofensă, ceea ce mă face să-mi dau seama că în discuţia dintre ea şi Zach a fost vorba şi despre altceva, în afara maşinilor.
— Ce ţi-a spus?
Rachel ezită, alegându-şi cuvintele. Nu i se întâmplă prea des, iar asta îmi face măruntaiele să se chircească.
— Ai încredere în mine? mă întreabă.

O combinaţie de groază şi furie pulsează năvalnic în mine când răspunsul mi se dezvăluie. Zach încearcă să-i creeze îndoieli. Ei se străduiesc să ridice o barieră între noi.
— Am încredere în tine, îi răspund, convins de faptul că şi eu am nevoie de încrederea ei. O să mă ocup eu de strângerea banilor, Rachel. Bine?
Nu-i cer permisiunea, ci s-o lase baltă.
— Şi fereşte-te de Zach, adaug.
— De ce? Ştiu că uneori poate să devină un pic cam pisălog, dar zău că nu mă deranjează.
Muşchii gâtului mi se încordează în timp ce mă gândesc dacă să-i dezvălui teoria despre Zach şi Eric. Dar pe urmă încep să mă întreb dacă nu cumva aş sperria-o şi mai tare. A pomenit deja acum câteva minute despre cât de copleşită se simte de toate astea.
— Nu se poate să ai încredere în mine, şi-atât?
— Bine, acceptă ea. Priveşte în jur, prin apartamentul gol, amintindu-i de prima noapte în care a fost aici. Pot să fac un duş? mă întreabă. Miros a cauciuc ars.
— Sigur, îi răspund.
Dacă ea miroase, atunci eu sigur duhnesc, ca şi cum m-aş fi scăldat în aşa ceva.
— Fac şi eu unul pe urmă.
Cimentul e rece sub picioare şi, după fierbinţeala aburului din baie, mă cutremur din tot corpul intrând în contact cu temperatura din apartament. Mă schimb într-o pereche curată de blugi şi intru în dormitorul întunecat, să caut un tricou. Rachel

stă pe mijlocul patului, cu genunchii strânşi la piept, într-un maiou şi o pereche de pantaloni din bumbac, legaţi în talie cu șnur. Şi-a uscat părul, care-i stă umflat pe lângă faţă. Lumina din stradă o pune perfect în evidenţă, conferindu-i o strălucire paradisiacă.
Tocmai îmi vâr mâna în coşul cu rufe de lângă pat, în căutarea unui tricou, când degetele ei delicate îmi ating încheietura.
— Pot să-ţi privesc tatuajele?
Mi se usucă gura când îi întâlnesc privirea. Nu există urmă de seducţie acolo, ci doar o sinceră curiozitate. Inima începe să-mi bată mai repede. Îi fac semn că da şi mă urc lângă ea în pat. Rachel urmăreşte cu degetele contururile dragonului. Jucându-se din nou cu focul, dezmierdările ei gâdilătoare aprind un băţ de chibrit şi provoacă o arsură lentă.
— Te-a durut? se interesează ea. Când ţi-ai făcut tatuajele?
— În unele zone mai mult, în altele, mai puţin.
— Cum a fost?
Degetele ei îmi alunecă în jos pe braţ, către tatuajul înfăţişând un nod, şi tot trupul mi-e parcurs de fiori.
— Ca şi cum mi-ar fi scărpinat cineva cu unghiile pielea arsă de soare.
— De ce ți le-ai făcut?
Întrebarea e simplă, însă răspunsul e complex.
— Ca să-mi amintesc mereu.
Rachel trasează meandrele tatuajului cu Nodul

Fraţilor
Săgeţii, acordându-mi câteva clipe de tăcere. Rămâne la latitudinea meu dacă să continuăm conversaţia, sau nu.
Îngeraşul meu aşa procedează: deschide ușa și-mi lasă libertatea de a hotărî dacă vreau sau nu să trec pragul. E ciudat: toată viaţa mi s-au închis uşi în nas, iar acum, când mi se deschide una, nu sunt sigur cum să fac ca să intru.
Trag aer în piept, ajungând la concluzia că, oriceaş face, tot ar fi o nesăbuinţă.
— Asta e pentru Noah, îi spun.
Rachel îşi ridică privirea spre mine şi mă reconfortează să văd în ochii ei câtă bucurie i-am creat.
— E un nod celtic: semnifică legătura frăţească dintre războinici pe parcursul bătăliei.
Colţul drept al gurii i se arcuieşte în sus.
— Asta înseamnă că tu şi Noah aţi fost de aceeaşi parte în câteva încăierări cu pumnii?
Chicotesc, amintindu-mi de vreo câteva în care, probabil, n-ar fi trebuit să ne implicăm.
— Mda. Dar e mai mult de-atât. Noah acceptă oamenii aşa cum sunt. Nu pune întrebări. Nu judecă. El e familia mea.
Cu toate că, în ultima vreme, s-a mai îndepărtat puţin, urmându-şi visurile. Într-o zi, el va absolvi colegiul, va obţine o slujba adevărată şi se va căsători cu Echo. Atunci, ei vor fi o familie, dar fără mine.
Rachel se ridică în genunchi în faţa mea. Totul la

ea înseamnă delicateţe şi arcuire. Prea nevinovată. Prea frumoasă.
Acum, admiră tatuajul ei preferat: tigrul.
Îi dau deoparte bretonul de pe ochi.
— Când eram mai mic, eram slab. Cel mai mic din clasă şi din casa de copii. Tot aşteptam să vină cineva ca să mă salveze.
Aşa cum bătrânul tigru probabil că aştepta să vină cineva ca să-l elibereze din cuşca lui.
— Într-o zi, m-am hotărât să mă salvez singur şi atunci am încetat să fiu slab.
— Aşa ţi-ai făcut tatuajul, observă ea, atingând tigrul.
Ridic din umeri. Atâta sinceritate mă incomodează.
— Cerceii, mai întâi. Pe urmă, am început să umblu cu persoanele cele mai ocolite de toată lumea. M-am amestecat în încăierări, ca să dovedesc că nu fug niciodată. Apoi, când am strâns bani destui, mi-am făcut tatuajul.
Rachel îşi retrage mâna şi se pregăteşte pentru cealaltă întrebare în legătură cu iminenţa căreia mă prevenise Abby.
— Iei droguri?
— Am luat.
Nu vreau să mint. Nu pe ea.
— În schimb, beau. Dar nu-mi place sentimentul de a fi euforic, sau de a fi beat. Nu e genul meu să-mi pierd controlul.
Îi fac pe ceilalţi să creadă că iau droguri. E mai bine dacă le e frică de mine.

— De ce?
Îmi smucesc bărbia spre fereastră.
— Viaţa e altfel pe-aici. Am supravieţuit datorită a ceea ce i-am făcut pe ceilalţi să creadă. Nimeni nu se pune cu mine şi tot reputaţia asta e cea care te-a ţinut şi pe tine la adăpost, pentru că nimeni nu şi-ar dori să se pună cu ceea ce-mi aparţine.
Îşi şterge fruntea, dar bretonul îi era deja dat deoparte.
— Eric s-a pus cu mine.
— Fiindcă ştie că suntem aproape de a-i plăti. A vrut să mă provoace şi eu i-am căzut în plasă. El vrea ca noi să nu reuşim.
Eric îşi dorește mai mult decât bani. El îşi doreşte puterea şi ar fi un mesaj important pentru multă lume dacă ar deţine puterea asupra mea.
Rachel îşi lasă ochii în jos şi ciuguleşte o scamă de pe pătură.
Cortina mea din fier, cea pe lângă care ea s-a strecurat cu mişcări experte, îmi îngheaţă pielea. Mi-am dezgolit sufletul şi acum ea probabil că stă să se mai gândească dacă să fie cu mine.
— Ăsta sunt, Rachel. Mă accepţi sau nu. Tatuajele nu se iau la spălat. Cerceii n-or să dispară. Sunt cine sunt şi nimic mai mult. Le sunt loial celor puţini aleşi, îmi respect totdeauna cuvântul și 0 să te apăr cu preţul vieţii mele. Îi înfricoşez de moarte pe cei mai mulţi, dar tu n-o să ai niciodată de ce să te temi de mine. Alege. Mă iubeşti sau nu. Dar îmi spui acum.
Fiindcă nu-mi pot lăsa inima deschisă pentru ea,

ca să mi-o sfâşie mai târziu. Dacă sunt al ei, atunci sunt, şi nimic nu ne va sta în cale.
Ea se ridică din nou în genunchi şi se apropie un pic de mine. Îmi răspunde, lăsându-şi degetele calde, catifelate, să-mi mângâie obrazul.
— Dragonul ce reprezintă?
Îmi trec degetele prin părul ei, savurând ploaia mătăsoasă, şi inspir adânc. Ea m-a ales. Rachel s-a hotărât să mă iubească, trecând peste părţile delicate. Habar n-am ce-am făcut ca s-o merit.
— Dragonul e pentru singurul tutore bun pe care l-am avut.
El a fost cel care m-a învăţat totul despre maşini. Obişnuia să-mi spună „dragonul”.
— De ce? se miră ea, încreţindu-şi fruntea.
Zâmbesc şi amintirea îmi înseninează dispoziţia.
— Pentru că, zicea el, ori scuip flăcări şi distrug totul, ori mă folosesc de focul din mine ca să creez viaţă.
— Să creezi viaţă?
— Focul poate să distrugă, dar poate să şi creeze: oferă căldură, protecţie, îi explic, amintindu-mi de ce-mi spusese el când îi adresasem aceeaşi întrebare. El mi-a zis că, până când o să-mi aleg calea, o să fiu mereu capabil de a da viaţă şi de a distruge.
— Şi ţi-ai ales-o? mă întreabă, încolăcindu-şi braţele de gâtul meu.
Mâinile mi se pierd în adânciturile mijlocului ei şi mă întreb cât de departe ar trebui să mergem astă-seară. Rachel îmi prinde buza de jos între ale

ei şi vreascurile izbucnesc în flăcări.
— Nu cred că de mine depinde, îi răspund. Calea mă alege pe mine.
— Ba ai ales, Isaiah, zice ea, sărutându-mi gâtul pe o parte.
Tu ești viaţa.
— Încă însemn distrugerea.
— Nu şi pentru mine, şopteşte ea.
— Până unde vrei să mergem…? întreb, cât încă mai am voce.
Cuprinzându-i faţa între palme, îi revendic buzele şi-i călăuzesc, cu blândeţe, trupul spre pat, lângă al meu. Maioul i se ridică şi-i explorez cu degetele pielea satinată a pântecului.
Sunt atâtea locuri spre care tânjesc să ajung, atâtea locuri spre care mor de dorinţă s-o duc.
— Vreau să merg mai departe, îmi şopteşte, iar când îi ating talia pantalonilor, respiraţia i se poticneşte.
Mai departe… Fir-ar să fie, întreg trupul îmi reacţionează.
Nu-mi scapă felul în care degetele ei se tot joacă pe tivul de jos al tricoului. De teamă să n-o înfricoşez, nu insist foarte mult, dar mă pricep de minune să descifrez limbajul trupului. Îmi aşez mâna peste a ei şi-i văd zâmbetul reapărând.
— Eşti sigură? o întreb.
Îmi face semn că da şi-şi lasă mâna să cadă. Îmi cobor privirea, în timp ce-i ridic lent maioul. Dumnezeule, abdomenul ei arată superb! Plat şi neted. Când îmi apăs buzele deasupra buricului ei,

mi se confirmă cât de incontestabil de dulce e Rachel.
Îi sărut absolut fiecare centimetru al pielii dezgolite, continuând să-i ridic maioul. Zăbovesc peste materialul sutienului, iar Rachel strânge cearşaful în pumni. E al naibii de ispititoare, într-atât, încât sunt cât pe ce să uit de răbdare şi să iuţesc ritmul.
Totuşi, nu-mi iau în seamă impulsurile şi continui să-i ridic maioul, până când i-l scot peste cap. Nu ştiu ce naiba am făcut ca o merit prezenţa unei fiinţe atât de frumoase în patul meu, însă ea e aici şi o să-mi petrec noaptea venerând ofranda din faţa mea.
Mă rostogolesc peste Rachel, iar ea îşi încolăceşte picioarele de ale mele. Vocea profundă a lui Elvis pluteşte spre noi din apartamentul de dedesubt. Cântă despre oameni înţelepţi şi despre nechibzuiţi care dau năvală[25]. Şi, ţinând-o în braţe pe
Rachel, ştiu că nici eu n-am avut de ales, ci a trebuit să mă îndrăgostesc. Ne pierdem în noianul de săruturi şi atingeri pe pielea caldă și dezgolită. Încep să mă mişc şi, de data asta, Rachel se mişcă odată cu mine. O dulce presiune se acumulează. E de parcă nici măcar n-am mai fi două persoane

25 Referire la *Can’t help falling în love (Nu mă pot împiedica să mă îndrăgostesc)*, unul dintre cele mai mari hituri din cariera lui Elvis Presley, cu o linie melodică împrumutată de la celebra romanță *Plaisir d’amour*, compusă în anul 1784 de Jean Paul Egide Martini.

distincte, ci una singură. Mâinile sunt pretutindeni. Sărutări pe buze, pe gât, pe umeri. Mă mişc mai repede şi Rachel ţine ritmul cu mine, strângându-mi şoldurile între coapse, aducându-mă mai aproape.
Exact în clipa în care lumea mea e pe cale să fie prăvălită în abis, Rachel se agaţă de mine şi-mi strigă numele. O încolăcesc cu braţele, ţinându-mă de ea ca şi cum ar trebui să mă salvez de la moarte. Trupul îmi zvâcneşte şi, în spatele pleoapelor închise e o explozie de culori vii. Inspir şi simt mirosul de iasomie, iar când deschid ochii, văd un înger.
— Te iubesc, şopteşte Rachel şi pleoapele îi flutură de o delicioasă epuizare.
Mă las să alunec într-o parte şi-o culeg în braţe. O vreau pe
Rachel aici în fiecare noapte din restul vieţii mele. Aşa mi se pare firesc, mi se pare normal.
— Te iubesc.
— Sunt obosită, mărturiseşte ea, căscând.
— Dormi, îngeraş, o îndemn, plimbându-mi mâna pe spinarea ei şi savurând senzaţiile date de trupul strâns lipit de al meu. Dormi!

Rachel

Pleoapele mi se ridică brusc şi un val turbulent de adrenalină îmi potopeşte organismul. A fost un coşmar. Doar un coşmar. Unul cu mama și tata și cu discursuri…

Sunt în aceeaşi poziţie în care am adormit: cu un picior peste Isaiah şi cu capul pe pieptul lui dezgolit. Inima lui are acelaşi ritm regulat, un ritm pe care am ajuns să mă bazez.
Aşchii de lumină se strecoară în cameră, de la stâlpul din stradă. Isaiah picoteşte, cu un braț încolăcit în jurul meu, ţinându-mă aproape de el.
În noaptea asta, Isaiah m-a dus pe tărâmuri prin care n-am mai fost niciodată, iar amintirea lor aproape că-mi alungă frica provocată de coşmar…
Coşmarul. Şi Isaiah a fost în el. Cuvintele lui au devenit ca o mantră: *Am supravieţuit datorită a ceea ce i-am făcut pe ceilalţi să creadă.*
Înghit în sec şi mă chircesc. Gâtul mă ustură de cât am vomitat de-a lungul timpului, ca urmare a atacurilor de panică. Sunt epuizată, incapabilă să dorm pentru o perioadă mai lungă de timp, și organismul mi se uzează tot mai mult, de pe o zi pe alta.
Mama vrea să ţin un discurs de douăzeci de minute la un dineu cu sute de invitaţi. Nu ştiu sigur cât mai poate trupul meu să îndure, însă aş risca prea mult dacă le-aş spune părinţilor mei adevărul. Dac-aş reuşi să rezist până când ne-am plăti datoria, atunci aş putea să-l prezint pe Isaiah familiei mele, iar dac-o să ţin discursul, atunci mama o să fie mândră de mine.
Mândră de mine, aşa cum a fost mereu mândră de Colleen.
În timp ce Isaiah şi-a creat un exterior cu care să-i respingă pe toţi, eu mi-am creat un exterior astfel

încât să-mi apropii familia. Ba nu, l-am confecţionat ca să câştig dragostea mamei mele.
Iar organismul e pe cale să-mi cedeze din cauza a ceea ce-i fac pe ceilalţi să creadă.
Mă cuibăresc mai strâns în Isaiah, iar el mă cuprinde şi cu celălalt braț. Mă străduiesc să nu iau în seamă vocile din mintea mea şi să mă concentrez asupra singurei persoane care iubeşte ceea ce nimeni altcineva nu e capabil: pe mine, cea adevărată. Mintea mi se desprinde de ea însăşi în timp ce-mi cercetez dormitorul. Mi-am luat la revedere de la Isaiah în urmă cu o oră, iar acum universul mi s-a prefăcut în bucăţi zdrenţuite.
Toată debandada asta am provocat-o cu căutările mele.
Cuvertura mea mov e smulsă de pe pat. Pernele, împrăştiate pe podea. Toate reci pientele posibile sunt deschise, iar conţinutul lor, revărsat. Sărăcăcioasele câştiguri de aseară mi se mototolesc în pumnul strâns.
Tremur din tot corpul, dând din nou roată camerei. Banii…
Au dispărut.
Poate că nu i-am văzut eu. Poate că am devenit într-atât de panicată, încât au fost sub ochii mei şi eu nu i-am observat.
Întind din nou mâna spre cutia mea cu bijuterii şi, de data asta, îi răstorn conţinutul. Când ajung la fund, zăresc ceva nou: un bilet. Înainte să-l pot citi în întregime, mă reped spre baie şi descopăr că

panica mea a evoluat spre un nou stadiu: vomitat cu sânge.
Uşa camerei lui West se dă de perete când o deschid. Ethan şi West scapă din mâini telecomenzile pentru consola de jocuri şi sar în picioare când observă ceea ce nu pot decât să presupun că înfăţişează furia în stare absolută, emanată de chipul meu.
Tremur din tot corpul şi mă clatin uşor într-o parte. S-a zis cu tăria mea. Blestemaţi să fie pentru ce mi-au făcut.
Ethan mă apucă de braţ.
— Doamne, Dumnezeule, Rach! Eşti ca moartă pe picioare!
Îl plesnesc peste mână, preferând să mă sprijin de perete.
— Mi-aţi luat banii!
Ethan şi West schimbă între ei o privire cu subînţeles şi, dintr-un oarecare motiv, par amândoi uşuraţi, fiindcă umerii li se relaxează vizibil.
— Mda. Asta era… Te-ai sinchisit să citeşti biletul? Ţi-am scris c-o să ţi-i dăm înapoi.
În câteva luni. Mi-au scris c-or să mi-i dea înapoi în câteva luni.
— Dar erau banii mei!
Ethan îşi ridică privirea spre mine şi-şi lasă capul pe spate.
— Ai făcut un atac de panică din cauza banilor, nu-i aşa?
Fir-ar să fie, West, ţi-am zis eu că trebuia să lipim

biletul pe exteriorul cutiei. Tu n-ai văzut biletul şi pariez că te-ai speriat când ai descoperit că au dispărut banii.
West se trânteşte la loc pe scaunul lui.
— Eşti un pic cam prea teatrală, nu ţi se pare, Rach? Cum să zic, cine altcineva ar fi putut să-ţi ia banii? Ţi-am zis c-o să ţii dăm înapoi şi-o să ţi-i dăm.
— Erau banii mei! urlu eu. Daţi-mi-i înapoi! Imediat!
Ca de obicei, ei doi îşi continuă conversaţia de parcă eu aş fi cantitate neglijabilă. Ethan se întoarce spre West.
— Şi pe tine te-ar apuca pandaliile dacă ţi-ar lua cineva din cameră peste patru mii de dolari! Apropo, Rach, ce piese aveai de gând să-ţi cumperi? Probabil că tot pui deoparte de ceva vreme.
— N-aţi putea măcar să vă prefaceţi că aveţi remuşcări pentru că aţi furat?
West îmi întoarce spatele, pregătindu-se să-şi reia jocul.
— Ţi-am zis c-o să ţi-i dăm înapoi. Calmează-te, naibii.
Fir-ar să fie! Mă duc spre biroul lui West şi încep să trag sertarele, aruncând pe podea hârtii şi pixuri şi cărţi şi alte rahaturi. Dacă ei nu vor să mi-i dea, atunci o să-i găsesc eu.
Fraţii mei încep să strige, văzându-mă că devastez camera.
Când îşi dau seama că urletele lor nu mă pot opri,

unul dintre ei mă imobilizează din spate. Braţele lui se prefac în colaci din fier în jurul meu.
M-am săturat să fiu slabă. M-am săturat să fiu manevrată.
Izbesc cu picioarele şi ţip şi mă trezesc din starea asta abia când îmi apare Ethan în faţă.
— Rachel! strigă el.
Ochii fratelui meu geamăn mă sfredelesc. În copilărie, ochii aceștia erau prezenţi atât seara, când adormeam, cât şi dimineaţa, când mă trezeam. Chiar şi după ce părinţii noştri ne-au mutat cu forţa în camere separate, ne furişam ca să fim împreună. Ani de-a rândul ne-am luptat ca să fim împreună, iar acum, părem să fim despărţiţi pentru totdeauna.
— Voi m-aţi furat!
West continuă să-mi imobilizeze mâinile pe lângă corp.
— Eu te-am furat. Ethan s-a împotrivit. Pe mine să dai vina,
Îl fixez cu privirea pe Ethan. Îmi tot ascunde ceva şi, la fel cum a procedat el cu mine, în legătură cu atacurile de panică, nu i-am pus niciodată întrebări. Poate, din cauză că niciodată n-am vrut să aflu.
— De ce?
Ethan strânge din buze, prefăcându-le într-o dungă subţire.
— Gavin e dependent de jocurile de noroc.
— Ethan! exclamă West, eliberându-mi mâinile.
Ethan îşi desface larg braţele.

— Ce vrei? I-am luat mai mult de patru mii de dolari, West.
Ăştia nu sunt bani pe care să-i iei din cauză că-ţi trebuie benzină.
În timp ce ei doi se ceartă, eu mă împleticesc printre lucrurile pe care le-am aruncat pe podea. Gavin, fratele meu cel mai mare, capul nostru, al tuturor, cel mai puternic dintre noi, conducătorul nostru, are o problemă. Mă aşez pe pat şi-mi dreg glasul, neluând în seamă durerea usturătoare.
— Cât e de rău? îi întreb.
West își înfundă mâinile în buzunare cu atâta forţă, încât i se ițesc boxerii din pantaloni.
— Rău. Niciunul dintre noi n-a vrut să se întâmple aşa ceva.
Ştii, în serile alea, în care tu l-ai acoperit pe Ethan, noi ne-am gândit c-o să meargă şi pentru mine, aşa că am început să ieşim toţi patru.
Normal că aşa s-au gândit. Să mă lase pe mine pe dinafară, asta era ideea. Îmi frec fruntea, fiindcă migrena care urmează atacului de panică începe să se instaleze.
— Am vrut să ne distrăm, continuă Ethan. Departe de mama şi de tata. E greu pentru Gavin şi Jack. Ei detestă faptul că fac parte din familia asta. Când privesc pe coridor, văd camera lui Colleen. Ei văd cum se comportă mama cu tine şi li se pare că retrăiesc povestea cu cancerul. Te-au văzut şi…
Şi au văzut-o pe ea.
— Aşa că, într-o seară, ne-am dus pe vapor, zice West, preluând firul povestirii lui Ethan şi, fără

îndoială, sperând că eu n-o să fac legătura. Am făcut rost de acte de identitate false pentru mine şi pentru Ethan. Gavin s-a lăsat prins în plasă, iar noi am încercat să-l ajutăm, dar…
— A găsit alte locuri în care să joace, după ce l-am împiedicat noi să se mai ducă pe vapor, încheie Ethan fraza lui West. A rămas dator cu mulţi bani, cui n-ar fi trebuit. Slavă Domnului că ai avut tu destui ca să-i plătim datoriile.
Îmi las capul între mâini. Isaiah şi cu mine suntem terminaţi.
— N-aveţi idee ce-aţi făcut, şoptesc.
Patul se mişcă şi arunc o privire. Ethan s-a aşezat lângă mine, iar West e în picioare, în faţa mea. Amândoi au umerii cocârjaţi.
— Noi nu-i încurajăm viciul, îmi spune West, crezând, în mod evident, că vorbele mele au un cu totul alt înţeles. Gavin a încercat să se ducă la tata, însă tata a fost prea ocupat ca să-l asculte, aşa că a venit la mine. S-a declarat de acord să se trateze, dacă-l ajut să-şi plătească datoria. Gavin n-a vrut să afle tata cât de rea era situaţia și nu vrea ca mama să știe vreodată.
— Rach, adaugă Ethan, Gavin o să se ducă la reabilitare după dineul caritabil. Tata vrea ca mama să aibă parte de o seară perfectă înainte ca Gavin să înceapă tratamentul şi abia după aia o să-i spună mamei totul.
Îmi masez tâmplele, dorindu-mi ca zvâcnetul dureros să dispară. Întreaga familie nu e altceva decât o uriaşă catastrofă.

După ce mă asigur că mă ţin picioarele, mă ridic. Ethan se ridică odată cu mine, iar West îşi încordează braţele, de teamă să nu cad. Îmi fac loc pe lângă ei şi mă îndrept spre uşă.
— Unde te duci? se interesează Ethan.
Ezit puţin, după care-mi înghit minciuna instinctivă. Ce-ar fi fost familia asta, dacă n-ar fi murit Colleen?
— Mă duc să mă întâlnesc cu Isaiah, iar voi n-o să mă împiedicaţi.

Isaiah

Rostogolesc un borcan din sticlă, plin cu piuliţe, pe bancul cu scule din garaj. Total zdrobită, Rachel stă, la câţiva paşi de mine, pe scaunul adus de Abby din birou, în clipa în care hohotele ei de plâns au devenit prea intense ca să se mai poată ţine pe picioare. Logan e rezemat de fereastra biroului, cu ceafa lipită de geam. Asta nu e problema lui, dar se comportă ca şi cum ar fi. Pentru asta, are tot respectul meu. Abby se lasă pe vine în faţa lui Rachel, făcând ceea ce ar fi trebuit să fac eu, consolând-o. Rostind cuvintele pe care ar fi trebuit să le rostesc eu, spunându-i că nu e vina ei şi c-o să fie bine. Abby are dreptate. Nu e vina ei. Ea n-a făcut nimic rău, gândindu-se să adăpostească banii noştri în camera ei. Fraţii ei, pe de altă parte…
Înhaţ borcanul şi-l azvârl de cealaltă parte a încăperii. Sticla se preface în cioburi la contactul

cu peretele. Pieptul mi se mişcă într-un ritm accelerat. Avem şapte sute de dolari. Cu patru mii trei sute de dolari mai puţin decât ne-ar trebui.
— Te simţi mai bine? mă întreabă Logan, fără pic de inflexiune în voce.
Îmi las capul să-mi cadă pe spate.
— Oarecum, îi răspund.
Cel puţin, am reuşit să-mi stăpânesc furia. Asta, până când o să pun mâna pe fraţii ei.
— Sistemul cu monoxid de azot se instalează pe maşina mea, declar apoi.
— Isaiah, insistă Logan, maşina lui Rachel e mai bună.
Montează sistemul pe a ei. Am avea mai multe şanse de câştig.
Îmi încrucişez braţele pe piept, enervat şi neconvins. Filmele şi televiziunea fac ca sistemul cu monoxid de azot să pară o joacă de copii, dar nu e aşa. Sistemele astea sunt înşelătoare şi se pot întâmpla multe lucruri neprevăzute. Chiar dacă nu ea o să alerge în curse, nu vreau ca ea să conducă o maşină dotată cu un sistem atât de primejdios.
— Nu tu trebuie să hotărăşti, îi zic lui Logan.
Rachel se şterge la ochi şi se ridică.
— Atunci, eu trebuie să hotărăsc, zice. Nu înţeleg de ce te contrazici cu noi pe tema asta. Avem mai multe şanse de câştig dacă sistemul e montat pe maşina mea.
— Nu!
Rachel scoate un suspin de iritare, făcându-şi părul să-i fluture.

— Dacă nu vrei să montezi sistemul pe maşina mea, atunci lasă-mă să concurez împotriva lui Zach.
Crampe de încordare îmi crispează gâtul. Îl fac să trosnească, smucindu-l spre dreapta. Cursele de viteză sunt periculoase. Sistemul de monoxid de azot e periculos. Dacă
Zach lucrează pentru Eric, atunci Zach reprezintă un pericol mortal. Rachel e singurul lucru din viaţa mea pe care nu-mi permit să-l pierd. De ce nu poate ea să vadă cât de mult o iubesc? Şi că am nevoie s-o protejez?
Logan se desprinde de perete.
— Din câte văd, eşti în minoritate. E maşina ei. Dacă ea vrea să-i instalezi sistemul, atunci instalează-l. În definitiv, tu eşti cel care o să folosească rezervoarele, nu ea.
Pentru că nu-mi stă în caracter să discut în contradictoriu, tac, însă îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp. Rachel îmi înţelege greșit gestul şi mă încolăceşte cu braţele. Azi-noapte, am petrecut câteva ore în paradis, ţinându-mi strâns îngeraşul la piept. După care Rachel s-a întors acasă şi am fost aruncaţi amândoi în infern. O sărut pe creştet. I-am jurat c-o să am grijă de ea şi-o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-mi respect jurământul.
E luni dimineaţă şi, pentru că o cerinţă insistentă a celor de la Pro Performance este să am o diplomă de absolvire a liceului pe lângă atestat, sunt nevoit să-mi ignor problemele şi să mă duc la şcoală. În clipa în care intru în clădire, Abby îşi

face apariţia lângă mine.
— Chiar te duci şi tu azi la ore? o întreb, iar ea ridică din umeri.
— În lipsă de altceva mai bun… Din când în când, îmi place să-i iau prin surprindere pe oameni. Apropo, am pus mâna pe un sistem cu monoxid de azot.
— Cât?
Abby îşi potriveşte paşii după ai mei, în timp ce urcăm treptele.
— Consideră-l un cadou, îmi răspunde.
Rămân stană de piatră pe palier.
— Credeam că tu nu trebuie să te implici financiar, îi zic.
Ajungând la etaj, Abby îşi continuă drumul mergând cu spatele.
— Nu eşti tu singurul care i-a îndatorat pe alţii, îmi răspunde, după care intră în cea de-a doua sală, făcându-mă să zâmbesc cu subînţeles.
N-am ştiut niciodată că ea onorează cu prezenţa orele de matematică.
Domnul Holden mă strigă de jos şi mă aşteaptă până cobor.
— Nu vreau să întârzii, îi spun, smucindu-mi degetul mare în direcţia opusă.
— Îţi motivez eu absenţa, îmi răspunde, gâfâind de parcă ar fi alergat ca să mă prindă. Trebuie să stăm de vorbă.
Încuviinţez fără vorbe şi-l urmez. În loc să mergem în atelierul auto al liceului, el alege o clasă goală şi închide uşa după noi.

— Ce se petrece? îl întreb.
Domnul Holden îşi face de lucru cu ochelarii lui de protecţie.
— Au fost ceva nereguli la examenul de atestare.
Nu zic nimic, neavând habar cu ce m-ar afecta asta pe mine.
Am ştiut tot la examen.
— Câţiva dintre cei cu care ai dat testul au avut acelaşi punctaj, greşind la aceleaşi întrebări. Comisia a verificat filmările şi a descoperit că au copiat.
— Eu n-am copiat.
— Ştiu, mă asigură domnul Holden. Însă scandalul i-a determinat pe organizatorii examenului să pună sub semnul întrebării tot ce s-a întâmplat în ziua aia. Şi te-au luat pe tine la ochi din cauza punctajului pe care l-ai scos. Sunt destui adulţi care n-au obținut rezultatul tău, ceea ce i-a făcut să se întrebe dacă n-ai avut cumva un ajutor din exterior.
— Am învăţat ani de zile pentru testul ăsta, exclam, trântindu-mi ghiozdanul pe banca de lângă mine.
— Ştiu, zice încă o dată domnul Holden.
— N-am copiat!
Maistrul îşi trece o mână prin părul lui cărunt.
— Am discutat cu şeful comisiei. I-am spus că tu eşti băiat bun, așa că a fost de acord să te lase să refaci testul.
Scrâşnesc din dinţi. Să refac testul. O dată în viaţă, am respectat cum se cuvine regulile

societăţii, dar nu m-am ales decât cu un şut în boaşe.
— Şi ce-o să se-ntâmple dacă o să-l fac din nou perfect? Or să mă acuze iar că am copiat? Pentru că e imposibil ca un golan, un copil asistat social, să aibă creier, fir-ar al naibii?
Ridic o mână, nevrând să-i mai aud răspunsul, şi ies. Se aude soneria. Ora a început pentru toţi ceilalţi, însă eu nu mai văd ce rost ar avea să particip.
Ieşind pe coridor, îl surprind pe Zach holbându-se la mine de la câteva uşi mai încolo. Fără să scoată o vorbă, intră pe furiş în clasă. Acum nu mai există în mintea mea nici urmă de îndoială asupra faptului că băiatul ăsta lucrează pentru Eric, fiindcă Zach, cel pe care-l cunoşteam eu, n-ar fi făcut niciodată ceva atât de josnic. Norocul lui este că se află sub aripa lui Eric.
Altfel, era mort.

Rachel

Dac-ar fi să fac abstracţie de clinchetul argintăriei în farfurii, aș spune că mama se desfăşoară într-o atmosferă neobişnuit de tăcută. Prezenţa lui Gavin şi a lui Jack la cina din fiecare seară de luni înseamnă, de obicei, o grămadă de tachinări între fraţii mei, însă acum toţi par adânciţi în propriile gânduri.
Masa lungă, din lemn de cireş, e pentru opt persoane. Mama și tata stau în cele două capete.

Gavin şi Jack îl încadrează pe tata, Ethan şi West ocupă scaunele din mijloc. Eu stau lângă mama și am în faţă singurul scaun gol: cel al lui Colleen.
— Toată lumea e tăcută în seara asta, remarcă mama, studiindu-ne feţele tuturor, pe rând, cu ochii ei albaştri.
Fraţii mei încep să arunce cu scuzele: munca, şcoala sau oboseala. Eu nu zic nimic. Îmi învârtesc furculiţa prin enchilada[26] din farfurie. Ultimul lucru pe care l-aş vrea să-mi ajungă pe gâtul prefăcut în carne vie ar fi ceva condimentat.
— Rachel, mă întreabă mama, te simţi bine? Ai cearcăne.
Absolut toată lumea cască ochii spre mine, inclusiv tata.
— N-am nimic, îi răspund.
Nimeni nu mă slăbeşte din privire. De fapt, nimeni nu mănâncă. Tata se sprijină în coate pe faţa de masă albă, examinându-mă mai îndeaproape.
— Mama ta are dreptate. Parcă nu eşti tu.
Da. Aşa e. Sunt epuizată şi sleită şi pe punctul de a mă prăbuşi. Sunt furioasă pe fraţii mei, sunt destul de convinsă că ei sunt furioşi pe mine, iar eu şi iubitul meu o s-o luăm pe cocoaşă de la Eric când n-o să avem de unde să-i plătim cinci mii de dolari.

---

26 Specialitate culinară mexicană, constând într-o foaie de tortilla din făină de porumb, cu diverse umpluturi (carne, fructe de mare, brânzeturi, orez, fasole, cartofi sau alte legume, în diverse combinații) și un sos din ardei iuți și roșii.

— A exagerat cu pregătirea discursului pentru sâmbătă, nu-i așa, Rach? intervine Gavin, umplându-şi gura cu orez.
— Vreau să vă fac pe toţi să fiţi mândri de mine, răspund, iar la auzul cuvântului *mândri*, Gavin îşi abate imediat privirea.
La simpla menţionare a evenimentului ei, mama îi pune pe toţi la curent cu amănuntele. Că s-a vândut fiecare loc, că există o listă de așteptare şi că vor participa cinci sute de persoane. Stomacul îmi e cuprins de crampe. Eric ar putea să nu mai reprezinte o problemă, până la urmă, din moment ce e posibil ca discursul să mă omoare mai întâi.
Am reuşit să scap după desert, cerându-i tatii, de faţă cu toată lumea, permisiunea de a mă duce acasă la Abby. Dându-şi seama că, foarte probabil, nu mă voi duce să-mi petrec timpul cu noua mea prietenă „bogată”, ci cu Isaiah, Ethan şi West şi-au trântit tacâmurile pe masă. Mama a ridicat o sprânceană la gestul lor, dar n-a zis nimic. De îndată ce tata s-a convins că mi-am terminat temele pentru școală, m-a avertizat că trebuie să ajung acasă înainte de zece.
Isaiah îmi trimisese un mesaj, mai devreme, scriindu-mi că are de lucru în seara asta la garaj. Simţind nevoia să fiu într-un loc liniştit, opresc maşina aproape de atelierul auto. Cercetez parcarea şi mă întreb dacă n-o fi plecat acasă, fiindcă nu-i văd maşina. Enigma îşi găseşte rezolvarea când intru în garaj. Pe platformă, Mustangul lui e cu capota ridicată şi cu portierele

deschise.
— Isaiah?
Îmi răspunde numai bâzâitul instalaţiei de încălzire de deasupra. Isaiah mi-a pomenit ceva despre îngrijorarea lui legată de supraîncălzirea motorului. Privesc ca să văd ce-a făcut şi mă frec la ochi. Nu se poate.
O senzaţie de sfârşeală mă copleşeşte. O sfârşeală pe care somnul n-ar putea niciodată s-o aline.
Mă lovesc cu mâna de portiera din dreapta, în graba mea de a mă zgâi înăuntrul vehiculului. Pe bancheta din spate sunt două rezervoare cu monoxid de azot. Uşa garajului scârţâie, deschizându-se. Îi întâlnesc privirea lui Isaiah şi jur că-mi aud inima sfâşiindu-se în două când descopăr vinovăţia din ochii lui.
— Ce cauţi aici? mă întreabă el.
Nu-i răspund nimic. Ştim amândoi la fel de bine cât e de rău… cât de mult frizează asta o trădare de neconceput.
Isaiah se ciupeşte de cercelul de jos: semn sigur că ceva îl supără foarte tare. Tăcerea se prelungeşte între noi, iar eu cedez prima.
— A făcut rost Abby de două sisteme?
— Nu, răspunde el.
Lacrimile unei furii incandescente mi se aglomerează în ochi.
— Credeam că ne-am înţeles să…
— Nu ne-am înţeles, mă întrerupe el. Tu şi Logan aţi vrut ca sistemul să fie pe maşina ta, iar eu n-am fost de acord. Punct.

Isaiah nu discută în contradictoriu. De câte ori nu mi-a spus-o?
— Şi, ce? Eu n-am niciun cuvânt de spus? Nu eşti tu singurul implicat aici. Eric mă ameninţă şi pe mine.
Un şir de înjurături îi scapă de pe buze în timp ce se apropie de mine, cu paşi apăsaţi.
— Fiecare clipă din viaţa mea se scurge cu conştiinţa faptului că tu eşti sub ameninţarea lui Eric. Fac asta ca să te protejez.
— Cum, minţindu-mă?
Isaiah pare descumpănit.
— Nu te-am mințit.
Cea dintâi lacrimă prostească îşi face apariţia, dar o şterg la repezeală.
— Ştii doar că mă aşteptam să montezi sistemul pe maşina *mea*. Chiar dacă nu ai rostit niciodată cuvintele, tot o minciună se numeşte.
Prin minte mi se tot învârtesc consecinţele a ceea ce s-a întâmplat.
— E mai rău decât o minciună. E ceva de importanţă majoră. Tu ai luat o hotărâre fără mine.
— Asta-i o tâmpenie. Am discutat variantele posibile cu tine, cu Logan şi cu Abby.
— Dar ne-ai hotărât soarta fără mine, ripostez, cu inima bubuindu-mi în piept. Eu credeam că alcătuim o echipă.
Credeam că suntem parteneri!
Isaiah îşi pune mâinile pe umerii mei. Ochii lui cenuşii sunt valuri care se sparg între mânie şi

teamă.
— Nu am prea multe, Rachel, şi refuz să te pierd pe tine.
— Ți-am spus că n-o să mă ating niciodată de sistemul ăsta.
N-o să-l folosim decât pe pista de curse. Şi o să-l demontăm după ce-o să plătim datoria.
— Sistemele astea sunt periculoase. Dacă te loveşte cineva, sau dacă sistemul se defectează, sau dacă declanşezi ceva accidental…
Isaiah enumeră scenariile imposibile. Privirea îi săgetează încoace şi-ncolo, ca şi cum ar căuta o cale de a rezolva toate problemele. Toată energia îmi piere când îmi dau seama că exact asta face. Încearcă să mai rezolve o problemă.
— Riscurile sunt mici. Tu n-ai cum să controlezi totul.
— Te înşeli!
Mâinile lui urcă spre faţa mea: calde, puternice, însă le observ că tremură.
— Las-o baltă, Rachel. Hotărârea e luată. Fac asta ca să te protejez.
Ca să mă protejeze. Pentru că eu nu sunt capabilă să hotărăsc pentru mine însămi. Îmi reped mâinile şi-i îndepărtez cu violenţă brațele de pe mine.
— Eu nu sunt slabă!
Isaiah face ochii mari.
— N-am zis niciodată că ai fi.
Îmi înfig o mână în păr şi trag de şuviţe, sperând că mă înşel. Dar nu e aşa.
— Eşti exact ca fraţii mei. Mă vezi ca pe o

persoană fragilă şi proastă, incapabilă să hotărăsc pentru mine însămi!
Isaiah întinde din nou mâinile spre mine.
— Nu, nu e aşa. Te iubesc. Tu știi asta.
Fac câţiva paşi înapoi, ca să nu mă ajungă.
— Mda, tot asta zic și ei.

Isaiah

Telefonul sună de trei ori, după care se aude din nou vocea dulce a lui Rachel: „Bună, sunt Rachel Young. Lasă-mi un mesaj după semnalul sonor”.
Ca şi în celelalte zece rânduri, se aude semnalul sonor, iar eu rămân cu capul în jos, ascultând pârâiturile din reţea. Ar trebui să-i spun că-mi pare rău, dar nu-i spun. Ar trebui să-i spun că am greşit şi c-o să instalăm sistemul în maşina ei, însă asta ar însemna s-o mint. Ceea ce-mi doresc este calea să intre pe uşa garajului şi să-mi spună că-mi înţelege nevoia de a o proteja, nevoia mea de a drege ce-a fost stricat.
De la maşini şi situaţii, până la mine însumi. Pentru că, dacă eu n-am grijă de mine, n-o să aibă nimeni. Iată-mă făcând ceea ce nimeni n-a făcut vreodată în favoarea mea: o protejez, pentru că asta faci când iubeşti pe cineva. Asta-i ceea ce am vrut totdeauna să facă cineva pentru mine.
— Sună-mă.
E marţi după-amiaza. Ziua s-a târât anevoie, eu aşteptând ca
Rachel să ia legătura cu mine, iar secundele

continuă să pară mai lungi, mai ales acum, când ştiu că a ieşit de la şcoală. Uşa garajului scârţâie şi pulsul mi se accelerează de nerăbdare. Mă ridic, ştergându-mi palmele de blugi. O să-i spun c-o iubesc. O să-i spun că aş face absolut orice ca să fie fericită. O să-i spun…
Logan pătrunde agale în garaj, iar eu înjur pe tăcute.
Uitasem că l-am rugat să mă supravegheze când testez sistemul cu monoxid de azot. Dacă n-aş fi fost atât de zăpăcit de cap, naibii, aş fi râs de echipamentul lui de baseball.
— Drăguţă uniformă!
— Am venit direct de la un meci demonstrativ. Curând o să înceapă sezonul de primăvară.
Închid capota maşinii.
— Baseballul pare cam blând pentru tine. Eu te-aş fi văzut mai degrabă în fotbalul american.
— Nooo, răspunde Logan. Poziţia de prinzător e una nebunească. Bâtele îţi zboară pe lângă cap, un tip îţi aruncă mingi cu o sută şaizeci de kilometri pe oră şi un alergător pornit cu toată viteza încearcă să te scoată din joc când stai pe prima bază. Asta înseamnă adrenalină.
Apropo de adrenalină.
— Vino după mine cu maşina ta. O să mergem dincolo de
Fox Lane, ca să testăm sistemul.
Cerul a devenit trandafiriu, soarele pregătindu-se să apună.
Stăm amândoi în faţa maşinii mele, privind

întinderea de o milă a drumului proaspăt asfaltat care, într-o zi, va mâna oamenii spre o groază de case noi. În prezent, duce numai spre utilaje de construcţii și spre păduri.
Îi fac semn lui Logan spre o margine a drumului.
— Aşteaptă aici, îi zic.
— Nici gând, se împotriveşte Logan. Vreau să particip şi eu la acţiunea asta.
Scutur din cap.
— Eu n-am mai condus până acum cu sistemul pe monoxid de azot. Dacă n-ar fi fost Eric, care să ne sufle în ceafă, nici măcar nu m-aş fi sinchisit să mă ocup de rahatul ăsta. Iar dacă m-aş fi hotărât să mă joc cu el, ar fi însemnat să testez maşina pe pista pentru dragstere în perioada testărilor şi reglajelor.
Numai că mă presează timpul.
Logan mă bate uşurel pe umăr.
— Hai să trăim un pic!
Deschide portiera din dreapta şi o închide. Spaţiul dintre piele și oase începe să-mi vibreze: groaza că ceva de proporţii nucleare e la un pas de explozie. Nu mai am timp şi ceva mult mai rău ar urma să se întâmple dacă n-aş reuşi să fac bani. Mă urc şi eu în maşină.
Pleoapele îmi flutură, ridicându-se, iar privirea mi se înceţoşează. Clipesc, dar nu mă ajută. Închid ochii şi-i apăs cu degetul mare şi cu arătătorul, sperând să îndepărtez problema.
Junghiuri de durere îmi străpung corpul, iar când deschid gura, simt gust de sânge.

Maşina a început să se învârtească. Şi s-a tot învârtit. Am pierdut controlul.
— Logan…
Vocea nu sună ca a mea.
Tăcere. Ochii îmi rămân închişi şi totul pluteşte prin ceaţă…
Ca într-un vis. Poate că visez. Ba nu. Ne-am ciocnit. Ochii nu vor să mi se mai deschidă, aşa că-mi arunc mâna spre locul din dreapta. Pipăie aerul, apoi se izbeşte de scaunul gol.
— Logan, răspunde-mi, omule! strig ceva mai tare.
Ceva mi se prelinge pe nas şi creierul reîncepe să-mi plutească. Poate că totul n-a fost decât un vis.

Rachel

Nu iau în seamă mesajele lui Isaiah. M-am îndrăgostit de un tip care mă crede la fel de slabă pe cât susţin fraţii mei că sunt.
Cel mai trist e că aproape ajunsesem să mă cred puternică.
Se aud trei bătăi în uşă, ceea ce mă face să ştiu că e mama.
— Intră.
Cu părul ei blond pieptănat pe spate şi prins în coadă la ceafă, mama îşi vâră capul înăuntru. Are un zâmbet strălucitor pe faţă.
— A venit Abby, mă anunţă ea.
— Abby?
Mă ridic în capul oaselor. Mama s-a îndrăgostit de Abby cea bogată, elevă la un liceu particular. Nu

atât că Abby i-ar fi entuziasmat cu personalitatea ei, cât s-a entuziasmat mama de faptul că am o prietenă. Mă întreb cam cât ar mai iubi-o, dacă ar afla că cea mai bună prietenă a mea e traficantă de droguri.
Mama deschide larg uşa, dezvăluind-o pe Abby, îmbrăcată cu caracteristicul ei hanorac negru şi cu o pereche de blugi pictaţi. Dau să zâmbesc, dar asta numai până când îmi dau seama că îmi evită privirea. O singură dată s-a mai întâmplat să mi-o evite, iar atunci a fost când i-a desconspirat Eric adevărata ocupaţie.
Cobor din pat şi-o expediez pe mama cu un singur cuvânt.
— Mersi.
— Vreţi să vă aduc ceva, fetelor? se interesează mama, continuând să stea între noi. De mâncare, de băut?
Abby intră în cameră şi-mi întinde o fotografie cu mine şi cu fraţii mei. Comportamentul ei mă sperie de-a binelea.
— Nu, mersi, îi răspund mamei. Dar te anunţăm noi dac-o să ne răzgândim.
Mama îşi plesneşte coapsele cu palmele.
— Foarte bine, atunci. A, exclamă, luminându-se la faţă.
Abby n-ai vrea să vii la un eveniment caritabil pe care-l organizez în beneficiul Fundaţiei pentru lupta împotriva leucemiei? O să fie la The Lakes Country Club. Rachel o să ţină un discurs.
— Sigur că da, răspunde Abby.

— Grozav! zice mama, turuind apoi, înainte de a se retrage, vreo câteva amănunte la care nu suntem atente, nici eu, nici
Abby.
După ce aude uşa închizându-se, Abby lasă jos fotografia.
— Inventează o minciună bună ca să poţi pleca, dar gândeşte-te repede. Isaiah şi Logan sunt în spital.

Isaiah

Îmi zvâcneşte capul. O pulsaţie provenită din cele douăsprezece cusături de la frunte, care-mi face craniul să vibreze. Dacă n-ar fi fost durerea de cap, probabil că mi-aş fi simţit şi restul corpului. Doctorul mi-a zic că am fost norocos. O grămadă de vânătăi, dar niciun os rupt, nicio leziune internă.
M-aş simţi şi mai norocos dacă mi-ar spune cineva ce e cu
Logan. Nemernicul ăsta… prietenul meu… mi se pune un nod în gât… am văzut sânge…
Îmi duc mâna la cap. Tubul instalaţiei pentru perfuzii mi se freacă de antebraţ.
— N-ar trebui să-l atingi, se aude o voce.
La vederea ei, stomacul mi se răsuceşte până într-atât, încât poate că medicul ar trebui să reconsidere existenţa unor leziuni interne.
— N-am chef, Beth, ce naiba!
Un scaun scârţâie pe podea, sporindu-mi

zvâcnetele din craniu.
— Am putea să fim fraţi gemeni, zice ea. Şi eu am o cicatrice frumuşică peste ochi.
Îmi las braţul să cadă şi-o fixez cu privirea pe fata pe care am crezut c-o iubesc încă de la vârsta de paisprezece ani. Când am cunoscut-o, avea părul negru şi drept şi o atitudine care-i speria de moarte pe bikeri. Atitudinea aia ţâfnoasă, pe care obişnuia s-o afișeze Beth ca pe un scut protector, nu-i mai învăluie acum aura. E înconjurată de o serenitate pe care n-am remarcat-o niciodată în toţi anii petrecuţi împreună.
— Tu te-ai ales cu cicatricea din cauză că n-ai vrut să asculţi, îi zic. Beth îmi adresează caracteristicul ei zâmbet sarcastic.
— Pe douăzeci de dolari că aş descoperi acelaşi lucru şi despre tine.
Anul trecut, în octombrie, eram în acelaşi spital şi aşteptam să aflu dacă ea mai e în viaţă. Amantul mamei ei a încercat s-o omoare pe Beth. Iubitul ei, Ryan, a salvat-o. Imediat cum am auzit că e teafără, am plecat. Evident că Beth nu se ghidează după aceeaşi metodă.
— De unde-ai ştiut că sunt aici?
— De la Shirley şi Dale.
Adică, de la tutorii mei: mătuşa şi unchiul ei. Au trecut pe-aici acum o jumătate de oră. Erau nervoşi, parţial fiindcă le-am întrerupt weekendul prelungit de pe malul lacului, parţial din cauză că asistenta mea socială e acum pe capul lor, dar şi mai nervoşi din cauza accidentului meu. Cine-ar fi

crezut că le pasă câtuşi de puţin de mine?
— Ce e cu Logan? o întreb.
Serenitatea îi dispare de pe chip.
— Nu ştim. L-au chemat imediat pe tatăl lui şi n-a mai ieşit de atunci. Nimeni nu vrea să sufle o vorbă. Ryan e înnebunit.
Îmi duc din nou mâna la cap.
— Am făcut totul varză. Dacă el o fi pățit ceva…
N-aş putea să mi-o iert niciodată.
Beth îşi pune mâna peste a mea şi mi-o strânge.
— Logan e dependent de adrenalină. Asta o ştim cu toţii.
Dacă n-ar fi fost cu tine, ar fi fost cu altcineva, altcândva. Bine măcar că ai fost tu acolo. Bine măcar că ai putut să suni la poliţie. N-ai cum să le dregi pe toate.
— Tu nici nu ştii cât de adânc sunt vârât…
— Nu, nu ştiu. Pentru că nu mai suntem prieteni.
— Nu e momentul.
— Eu ţin la tine, Isaiah. Totdeauna am ţinut, dar niciodată n-am fost îndrăgostită de tine. Amândoi am fost al naibii de zăpăciţi de cap şi n-am reuşit să înţelegem diferenţa dintre prietenie și iubire. Noi doi suntem prieteni. Mereu am fost. Îmi dau seama că știi ce spun, fiindcă mi-a povestit Logan despre Rachel.
Îmi ridic brusc privirea spre ea, dar Beth îmi face semn să stau liniştit.
— El nu te-a trădat. L-am pisat la cap ca naiba până când mi-a spus, iar tot ce mi-a spus a fost că tu o priveşti pe Rachel la fel cum mă priveşte Ryan

pe mine. În toţi anii de când ne cunoaştem, niciodată nu m-ai privit aşa.
După câteva clipe, Beth deschide gura, vrând să continue, însă eu îi tai vorba.
— Ştiu, îi zic.
— Ştii?
Îi întorc strângerea de mână.
— Tu m-ai lăsat să-ţi port de grijă.
Ea ridică o sprânceană, scoţându-şi şi mai mult în evidenţă cicatricea de deasupra ochiului.
— Şi?
— Rachel nu mă lasă. Mereu vrea să-şi poarte singură de grijă. Mă înnebuneşte.
Beth izbucneşte în râs.
— Atunci, trebuie să fie iubire. Şi eu îl înnebunesc pe Ryan.
Simt o durere care mă pătrunde mai adânc decât rănile fizice.
— Eu chiar am ţinut la tine, îi zic.
Beth are dreptate: n-am iubit-o, cel puţin nu aşa cum o iubesc pe Rachel, dar asta nu anulează faptul că am avut anumite sentimente, chiar dacă ea nu mi-a răspuns la ele cu aceeaşi monedă.
— Ştiu, zice ea, repetând răspunsul meu de adineauri. Mai ştiu și că o iubeşti, dar mai rămâne loc şi pentru mine? Pentru chestia aia la care ne pricepem noi? Să fim prieteni?
Să fiu prieten cu Beth… îi examinez chipul îngust, diavolesc, şi e pentru prima oară în viaţă când o văd aşteptând cu disperare un răspuns. Îmi frec ţeasta cu palma. Ar putea să iasă foarte bine, sau

ar putea deveni cea mai mare greşeală din toate timpurile. Dar, pentru că Beth are din nou dreptate, încuviinţez. Eu şi ea ne-am simţit totdeauna cel mai bine în calitate de prieteni.
— Prieteni, îi zic.
Se aude o tuse uşoară de femeie dinspre uşă, după care Courtney îşi face apariţia în rezervă. Beth se ridică.
— Noah şi Echo sunt pe drum încoace, mă informează Beth.
Iar pe Abby am lăsat-o acasă la Rachel. Trebuie să apară şi ele cât de curând.
— Mersi, îi zic.
Lui Noah o să-i sară muştarul; cât despre Rachel, nu sunt convins că o să vrea să vină.
— Cum te simţi? mă întreabă Courtney, strecurându-se pe scaunul eliberat de Beth.
— O să mă simt mai bine după ce-mi scot porcăria asta, îi răspund, gesticulând spre instalaţia pentru perfuzii.
— Isaiah…
Courtney inspiră adânc, apoi expiră.
— Ce naiba ai făcut?
— Ce e cu Logan?
Courtney scutură din cap cu atâta tristeţe, încât coada de cal i se pleoşteşte.
— Nu ştiu. Sinceră să fiu… Cu cât mai mult stă tatăl lui înăuntru, cu atât devin mai îngrijorată. El are o grămadă de prieteni acolo şi m-aş fi aşteptat ca tatăl lui să vrea să le dea veştile bune.
Închid ochii, ca să nu-i permit lui Courtney să

zărească în ei teama… Slăbiciunea.
— Poliţiştii ţi-au crezut povestea, Isaiah. Că ai testat un sistem de propulsie cu monoxid de azot pe un drum părăsit şi că n-a funcţionat cum trebuia.
— Nu e nicio poveste. E adevărul. Ceva a luat-o razna, iar eu am pierdut controlul volanului.
— Indiferent ce s-ar întâmpla cu Logan, poliţiştii nu te vor pune sub acuzare. Tatăl lui Logan a respins varianta de a te socoti culpabil.
— Mersi pentru încurajare. Cel puţin, n-o să ajung la închisoare, ca mama, nu?
Vederea mi se înceţoşează pentru a doua oară pe ziua de azi.
De data asta, e din cauza lacrimilor. Ani de-a rândul, n-am avut probleme. Acum, însă, emoţiile sunt pretutindeni, iar eu nu-mi pot controla niciuna.
— Știi de ce am cerut să-ţi fiu eu asistenta socială? mă întreabă Courtney.
Privesc concentrat aparatul pentru supravegherea tensiunii, dorindu-mi să-mi pot amorţi sentimentele.
— De ce?
— Pentru că și eu am crescut sub tutelă.
Aparatul care măsoară pulsul prinde viteză, iar Courtney se preface că nu observă efectul produs asupra mea de bomba ei.
— Am intrat în sistem la șase ani, la fel ca tine. Am cunoscut și cămine bune, şi rele, şi casa de copii. Am chiar şi un tatuaj, din anii mei de revoltă.

Pieptul mi se mişcă mai repede, fiindcă emoţiile ameninţă să mă mistuie. Aleg furia, fiindcă mă face să mă simt mai bine decât durerea.
— Asta crezi tu că sunt? Un revoltat?
— Of, Isaiah, zice Courtney, privindu-mă drept în ochi.
Revolta e sentimentul cel mai uşor de îndurat. Dar, pentru că am fost în *exact* aceeaşi situație ca tine…
Îşi flutură mâna spre patul de spital, apoi rămâne nemişcată.
Colțurile gurii încearcă să i se arcuiască în sus, însă buza de jos îi tremură.
— Aş pune pariu că, în clipa asta, te simţi foarte singur, încheie ea.
Singur.
Logan are un tată alături. Eu? Eu am o asistentă socială.
Scutur din cap, încercând să alung suferinţa.
— Ce-o fi în neregulă cu mine, că nu vrea nimeni să mă ţină?
De ce n-o fi vrut nimeni să mă iubească? În clipa asta, nu mă mai simt ca un dur. Mă simt ca un tânăr de şaptesprezece ani şi tânjesc după cineva care să-mi spună că prietenul meu o să scape cu bine.
Mâna lui Courtney se lasă peste a mea, iar eu nu mi-o retrag.
— Nimic, îmi răspunde, pe un ton ferm. Nu e *nimic* în neregulă cu tine.
Sorb aerul, închid ochii, după care îl expulzez

odată cu emoțiile. Courtney îşi retrage mâna şi-i sunt recunoscător pentru că nu mai insistă.
— Poţi să afli ce e cu Logan? o întreb.
— Da, îmi răspunde. Mă întorc.

Rachel

— Să ştii c-o să mi se facă rău, mă avertizează Abby, ţinându-se cu mâna de portiera din dreapta.
— Apucă-te să verşi în maşina mea, şi-o să fie ultimul lucru pe care-l mai faci!
Descoperind ieşirea de pe autostradă care duce spre spital, tai peste două benzi şi trec într-o viteză inferioară. Isaiah m-a mai învățat câteva trucuri, în unele zile, după şcoală. Nici într- un milion de ani nu m-aş fi gândit c-o să folosesc abilităţile astea ca să gonesc spre spital, să văd dacă el mai e în viaţă.
— Aveai aproape o sută cincizeci la oră şi schimbai benzile de parcă te-ar fi urmărit poliţia!
— Eşti sigură că e aici? o întreb.
Pentru că aş prefera ca Isaiah să fie în oricare alt spital din district, numai la Universitar, nu. Aici îi aduc pe cei cu traumatismele mai îngrozitoare.
— Da, îmi răspunde Abby, slăbindu-şi strânsoarea de pe mânerul portierei, în timp ce ne apropiem de semaforul de la capătul bretelei. Mi-a zis Echo, adaugă ea.
Isaiah m-a sunat, dar eu nu i-am răspuns şi nici nu l-am sunat. Ultimele cuvinte pe care i le-am zis au fost furioase. Dacă o fi rămas cu impresia că nu-l

iubesc? Bat darabana cu degetele în volan, numărând secundele până când îşi schimbă semaforul culoarea în galben.
— Eşti sigură că la Universitar a zis?
— Da.
— Aici îi aduc pe cei cu traumatismele mai îngrozitoare, zic, recunoscându-mi temerile cu glas tare.
Abby scoate un oftat greoi.
— Tot aici îi aduc şi pe cei care nu au asigurări. El e un copil asistat, Rachel, şi un nume de pe lista bugetului guvernamental.
Aici îi aduc pe cei ca el. Nu într-un spital de fiţe, cu televizoare cu ecran plat în salon.
Aşa cum m-a învăţat Isaiah, stau cu piciorul deasupra pedalei de acceleraţie, în timp ce apăs ambreiajul cu celălalt.
Strâng cu degetele schimbătorul de viteze. Un zid masiv, fără ferestre, o fortăreaţa practic, Spitalul Universitar se profilează în faţa noastră, la două cvartale distanţă. Văd cum semaforul celălalt se face galben şi ochii îmi fug spre al nostru, aşteptând verdele.
Printr-o mişcare instantanee, bag în viteză, eliberez ambreiajul şi apăs acceleraţia în aceeaşi secundă în care se face verde. Lângă mine, Abby scoate o înjurătură.
Intrăm amândouă în goană prin uşile glisante din sticlă ale spitalului şi avem o clipă de ezitare. Anosta sală de aşteptare cu pereţii din BCA vopsiţi în bej e ticsită de lume. Accese de tuse cu

expectoraţie, copilaşi plângând… Sunetele scoase de cineva care vomită mă determină să întorc capul. Într-un colţ, purtând prea multe veşminte care n-au mai fost spălate de mult, un bărbat stă aplecat şi vorbeşte cu el însuşi.
— Acolo, îmi zice Abby, dându-mi coate.
Inima îmi sare din piept când îl descopăr pe Isaiah. Tocmai îţi îmbrăţişează colegul de apartament, pe Noah. Braţe puternice, încolăcindu-se într-o scurtă îmbrăţişare. Se desprind, iar eu îmi duc mâna la gură când îi zăresc rana de la cap, vânătăile care i se formează pe faţă, sângele uscat de pe veşminte. Din penumbră, îţi face apariţia şi-l apucă de braţ pe Isaiah… unul dintre numeroasele mele coşmaruri: Beth. Ea îi zâmbeşte, iar când el îi răspunde la zâmbet, inima mi se preface în ţăndări.

Isaiah

Neavând nici cel mai mic indiciu privitor la starea lui Logan, intru în sala de aşteptare. Auzind că Noah e pe drum încoace,
Shirley şi Dale au plecat, dar mi-am spus că pot să înnoptez în subsolul lor, dacă am nevoie. În definitiv, statul încă îi plăteşte pentru mine.
Mai întâi de toate, văd cârlionţi de păr roşu. Echo mă sufocă.
E frumos să am o soră.
— Te simţi bine?
— N-am nimic, îi răspund, aruncând o privire spre

Noah peste umărul ei.
Prietenul meu cel mai bun stă cu părul peste ochi şi cu mâinile în şolduri şi nu pot să-l descifrez.
— Cum e Noah? o întreb în şoaptă.
— Speriat, murmură ea. Supărat.
Îl salut pe Noah cu un semn din cap.
— Ce faci, frate?
El mă îmbrăţişează: o strângere energică a braţelor şi a muşchilor. Stăm aşa timp de o secundă, strânşi, după care ne dăm drumul. Noi doi suntem fraţi.
— Dă-mi un motiv temeinic ca să nu te iau la şuturi, îmi zice Noah. Ce-a fost în capul tău?
— Ce naiba, Noah, intervine Beth, din spatele meu. Deja are cusături.
Eu şi Beth obişnuiam să ne coalizăm mereu împotriva lui Noah. Ea are dreptate în privinţa noastră. Am fost prieteni, înainte de toate. Mereu prieteni. Nereuşind să înţeleg o relaţie atât de apropiată, m-am zăpăcit.
Îmi adresează un surâs sincer, iar eu îi răspund cu un zâmbet. Mda, eu şi Beth putem fi prieteni. La câţiva paşi în urma ei, împreună cu ceea ce presupun că e întreaga echipă de baseball a lui Logan, stă Ryan, tipul lui Beth, privindu-ne cu braţele încrucișate pe piept. Îi fac un semn cu bărbia ca să-l anunţ că sunt bine, iar el îşi înclină capul în semn de încuviinţare. Asta probabil că e cea mai lungă conversaţie pe care am avut-o vreodată, eu cu el.
Noah se apleacă spre noi, astfel încât să alcătuim

propriul nostru cerc.
— Tu știi ce-a făcut el? o întreabă, uitându-se încruntat la mine.
Beth ridică din umeri.
— I-a plăcut totdeauna să conducă în viteză. Probabil că l-a ajuns din urmă prostia.
— Prostia chiar l-a ajuns din urmă, dar nu aşa cum crezi tu, ripostează Noah, smucindu-şi privirea spre mine şi rotindu-și umerii spre spate.
Caută harţă, iar trupul meu reacţionează. Capul continuă să-mi zvâcnească precum o partitură proastă de bas, dar dacă
Noah vrea să dăm cărţile pe faţă, hai să le dăm.
— Spune ce ai de spus, Noah.
— Hopa, se amestecă Beth, strecurându-şi un braţ între noi.
Isaiah tocmai iese din spital. Asta e prima dată când sunt cu voi doi, după atâtea luni. Doar n-o să-mi stricaţi plăcerea, luându-vă la bătaie.
Stau nas în nas cu Noah şi niciunul dintre noi nu se clinteşte.
— Vrei să-i spui tu, Isaiah?
— Nooo, frate. Am impresia că tu ştii toate răspunsurile.
Şi atunci, fără să mă slăbească din priviri, Noah aruncă bomba.
— Isaiah îi datorează bani lui Eric.
Tăcerea dintre noi trei face să mi se acumuleze încordarea în ceafă.
— Câţi? întreabă Beth, pe un ton scăzut.
— Destui, îi răspund.

Prea mulţi.
— De ce? vrea ea să ştie. De ce-ai participat la cursele ilegale?
Noah îşi abate, în sfârşit, privirea.
— Fiindcă i-am spus eu c-o să mă mut la cămin.
— Noah! strigă Beth, apucându-l de o mânecă a gecii. Ce naiba? Ne-ai promis amândurora, acum un an, că n-o să ne laşi niciodată!
— Dar tu de ce eşti aici? o întreabă Noah. Ai promis c-o să stai la distanţă de Louisville!
Beth îşi înclină capul, în stilul ei familiar, iritat.
— Logan e prietenul meu. Ca şi Isaiah. Explică-mi, de ce ne laşi baltă? Îţi încalci promisiunea faţă de el, ţi-o încalci şi faţă de mine.
— Promisiunea faţă de tine mi-am ţinut-o, ripostează Noah.
Cine crezi că i-a zis lui Shirley să-l sune pe unchiul tău, când ai fost arestată, toamna trecută? Tu crezi că beţivei putea să-i vină în cap una ca asta de la sine? Eu i-am amintit că unchiul tău Scott are bani şi poate să te ajute cu cauţiunea. Cât despre
Isaiah, n-am cum să-l ajut dacă le e dator unora ca Eric.
Beth se albeşte la faţă.
— Tu… Tu mi-ai făcut asta?
Noah îşi coboară fruntea ca s-o poată privi în ochi.
— Nu te apuca să te porţi de parcă te-aş fi trădat. Ţi-e mai bine așa, şi tu o ştii. Eşti fericită. Tu însăţi mi-ai spus-o.
Beth își încleştează mâinile.

— Dar trebuia să fi fost alegerea mea!
— Beth… Tu niciodată n-ai ştiut ce trebuia să alegi, remarcă
Noah, apoi îşi întoarce privirea spre mine. Şi nici tu, adaugă.
Îmi desfac larg braţele.
— Arată-mi unde e unchiul meu bogat, Noah, şi mă bag. Ia stai… Ups! Scuze… Din noi trei, eu sunt singurul vagabond.
Noah mă împunge cu un deget în piept, provocându-mă la o confruntare fizică.
— Eşti atât de îndârjit să crezi în ceea ce vor ceilalţi să vadă, încât uiţi că eşti mai mult de-atât. Afirmă în continuare că eşti un vagabond şi arde-mi, naibii, un pumn, dar să ştii că, dac-o faci, o să dau şi eu.
Capul mi-e atât de aproape de al lui Noah, încât îi simt dogoarea furiei; sau, poate, o fi a mea.
— Vrei să ne batem, omule? îl întreb. Asta-i ceea ce vrei?
— Nu, frate. Ceea ce vreau, de fapt, e să-ţi bag minţile-n cap.
În jurul nostru, mai mulţi tipi sar în picioare, cerându-ne să ne potolim. Majoritatea poartă geci de sport, ca a lui Logan.
Unul are tupeul de a mă atinge. Ryan, tipul lui Beth, are tupeul de a-l atinge pe Noah.
— Las-o mai moale un pic, îi zice.
Beth îl plesneşte peste braţ.
— Lasă-l în pace, Ryan! îl repede ea, după care se întoarce spre cel care pusese mâna pe mine. Şi tu,

Chris. Aşa ştiu ei doi să comunice între ei.
Ryan îşi smuceşte cozorocul şepcii de baseball.
— Aici e vorba despre o încăierare, Beth.
Ea îşi dă ochii peste cap.
— Ba nu, despre o reuniune de familie. Una bramburită, dar cum altfel am putea?
La auzul vorbelor ei, Noah schiţează zâmbetul lui nebunesc şi începe să chicotească. Eu îmi trosnesc gâtul, eliberând încordarea din el, iar Noah își destinde umerii.
— Trebuia să-mi fi spus că ai probleme, îmi reproşează el.
— Am probleme, îi răspund, ridicând din umeri.
Noah mă bate cu palma pe spate.
— Atunci, o să vedem noi cum le scoatem la capăt.
Pentru prima oară după ceva timp, tensiunea din interiorul meu începe să scadă.
— Mersi, frate.
Uşa secţiei de urgenţe se deschide. Apare Logan, şontâcăind în cârje, cu un bărbat alături, probabil tatăl lui. Unii dintre băieţii de lângă noi încep să bată din palme sau să urle numele lui Logan.
Pentru prima dată după accident, simt că pot să-mi umplu plămânii cu aer. Logan îşi salută prietenii, manevrând cu cârjele lui prin înghesuială. E cât se poate de clar că-şi croieşte drum spre mine, Beth, Chris şi Ryan.
Chris e primul care ia cuvântul.
— Eşti un idiot, Juniorule!
Logan îi răspunde cu zâmbetul lui dement.
— Dar a fost al naibii de palpitant!

Apoi face un semn cu capul spre mine.
— Cum eşti?
— Cusături.
— La fel şi la mine, zice, repezindu-şi în faţă piciorul drept.
Douăzeci şi patru de cusături la coapsă. Nimic rupt.
Deodată, scânteia din ochi îi dispare.
— Sunt pe tuşă pentru o vreme, îmi zice.
Vrea să spună că nu mă mai poate ajuta să strâng banii.
— Nu-i nimic, îi răspund. Mersi, frate.
— Nu-mi mulţumi. A rămas c-o să-mi umbli la Chevy, s-o faci cum trebuie.
Apoi, Logan se întoarce spre Ryan şi cei doi se îmbrăţişează.
Beth mi-a zis că sunt prieteni încă din şcoala elementară. Pot foarte bine să-mi imaginez ce legătură e între ei. Beth mă cuprinde în braţe.
— Mersi pentru că-mi eşti din nou prieten.
O îmbrăţişez, la rândul meu.
— N-ai pentru ce.
— Hei, Isaiah, îmi zice Logan. Aia n-a fost Rachel?

Rachel

Isaiah a îmbrăţişat-o pe Beth.
Beth: fata puternică, fata frumoasă, fata care l-a sucit pe
Isaiah pe toate feţele. El i-a zâmbit. El a îmbrăţişat-o. Şi ei doi arătau perfect împreună.

I-am urmărit pe Abby şi pe Isaiah săptămâni de-a rândul şi nici măcar o dată el n-a atins-o, cu atât mai puţin s-o *îmbrăţişeze*. Iar Isaiah nu zâmbeşte cu una, cu două. E un dar rarisim, iar el i l-a oferit ei. Cearta noastră trebuie să-i fi deschis ochii. Pesemne că accidentul i-a scos la iveală adevăratele sentimente.
Iar sentimentele lui nu sunt pentru mine.
Îmi scot cu un gest repezit cheile din geantă. Îmi scapă printre degete şi cad cu zgomot pe asfalt. Abby. Ar trebui să mă întorc după Abby, dar nu mai pot să stau. Ea s-a dus s-o piseze la cap pe o infirmieră, ca să afle veşti despre Logan, şi nu s-a mai întors. Poate s-o ducă şi Isaiah acasă. Sau Noah. Sau *Beth*.
Toţi, oameni cărora le stă bine împreună. Eu nu sunt din lumea lor. Eu sunt slabă. Ei sunt puternici.
Beth e puternică.
Îmi înhaţ cheile de pe jos şi ele îmi zăngănesc în mâini.
Tremur, dar nu din cauza aerului rece al serii. Tipul de care m-am îndrăgostit nu m-a iubit niciodată. Niciodată.
— Rachel! strigă Isaiah.
Arunc o privire peste umăr, strângând mai tare cheile în mână. Respiraţia mi se poticneşte. Nu pot să suport una ca asta.
Nu sunt în stare să-l ascult spunându-mi cuvintele alea. Nu, atât timp cât am proaspătă în minte imaginea lui, ţinând-o în braţe. Nu, când ea

probabil că-l urmăreşte cu privirea prin uşile din sticlă. O fată ca el ar savura momentul în care m-ar vedea că mă prăbuşesc.
Gândurile mi se prefac într-o harababură distorsionată, iar stomacul mi se strânge, de parcă aş fi fost aruncată într-o râpă.
Simt acea imponderabilitate greţoasă, ca şi cum aş cădea, bătând nebuneşte din braţe ca să mă opresc.
Ar trebui să fug, însă vederea lui mă paralizează. Chiar şi mişcându-se cu încetineală, Isaiah are agilitatea unei pantere.
Muşchii i se reliefează în mersul lui uşor. Privirea concentrată, hotărâtă, îndreptată spre mine, ca spre o pradă. Asta nu face decât să dovedească că încă o dată cât sunt de slabă. Ca un animal pe cale să fie devorat în junglă, stau pe loc, năucită de primejdioasa lui apariţie.
Isaiah mă atinge. Îi simt căldura palmei pe faţă. O uşoară alunecare a degetului mare. Trupul meu a memorat mişcarea.
Mă las pe palma lui şi închid ochii. O să-mi fie dor de astea. O
să-mi fie dor de tot ce-l implică pe el. O lacrimă evadează, trasându-mi o dâră umedă pe obraz.
Isaiah a fost mereu blând cu mine: încă o dată, îmi şterge lacrima.
— De ce-ai plecat? mă întreabă.
O greutate de sute de kilograme îmi apasă pieptul, împiedicându-mi respiraţia. Deschid ochii, dar nu îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.

— Eşti bine?
— Câteva cusături şi vânătăi, dar… mda, sunt bine.
— Şi Logan? mai întreb, cu toată energia pe care pot să mi-o adun.
Simt acele furnicături în sânge, o reacţie la lipsa de oxigen.
Sunt la câteva secunde de pierderea controlului. Respiră, Rachel.
— Şi pe el l-au cusut. Dar e bine. Rachel, priveşte-mă.
Fiindcă mâna lui de pe obrazul meu mă îmboldeşte să-l privesc, fiindcă totdeauna mi-a fost greu să-l înfrunt când mi-a vorbit cu vocea asta profundă, liniştitoare… îmi ridic ochii şi-i întâlnesc privirea. Dezorientarea şi suferinţa se învolburează într-o furtună întunecoasă în ochii lui cenuşii. Aş da orice ca durerea asta să fie pentru mine, dar nu e. N-are cum să fie.
Nu vreau să-i aud cuvintele, nu încă, aşa că-l întreb altceva.
— Maşina?
Îşi lasă capul în jos şi-şi apasă faţa cu palmele.
— Praf.
Durerea pentru el, durerea pentru mine, amândouă îmi sfâșie inima. Încă o lacrimă îmi scapă. Maşina era a lui… parte din sufletul lui. Mâhnirea pe care sigur o resimte… Trebuie să existe un cuvânt mai potrivit decât *jale*.
Tânjind să-l atingă, râvnind să-l consoleze, degetele mele îi mângâie instinctiv tâmpla. Isaiah

îmi ia mâna şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, strângându-le un pic cam prea tare.
— De asta n-am vrut să montez sistemul pe maşina ta.
Iată-ne reveniţi la asta… cât de uşor! Cuvintele lui acţionează ca o maşină de sablat asupra sufletului meu, distrugându-mi măruntaiele, zdrobindu-mi oasele, lăsându-mă ca pe o cochilie complet goală.
— Pentru că maşina ta, viaţa ta, ar valora mai puţin?
— Da, îmi răspunde, cu o hotărâre încăpăţânată.
Uşile spitalului se deschid şi Beth îşi face apariţia pe alee.
Dintr-odată, mă simt gâtuită, iar crampele stomacale mă avertizează că mi-a sosit momentul. Îmi smucesc mâna dintr-a lui.
— Te aşteaptă, îi zic.
Isaiah priveşte peste umăr, iar eu profit de ocazie şi o rup la fugă. Cât pot de repede. Şerpuind prin labirintul maşinilor.
Sperând că pot dispărea. Cuvintele îmi zboară prin minte…
Toate legate între ele, şi totuşi nu; toate palpabile, şi totuşi scăpându-mi printre degete: Eric şi datoria, şi Isaiah, şi iubirea, şi Beth, şi puterea, şi slăbiciunea…
Și mama mea și fraţii mei, și tatăl meu, și Colleen…
Noi toţi, piese de domino pe o tablă pe care o singură mişcare poate duce la haos. O singură piesă dacă e clintită, toate se împrăştie. Nu există

control. Ca toţi ceilalţi, eu sunt o piesă care urmează să fie răsturnată. N-o să-mi pot controla niciodată destinul.
Mâinile mele apucă geaca de pe mine, smulgând-o, fiindcă arşiţa mă mistuie şi mă sufocă. La intersecţia a patru maşini parcate, mă prăbuşesc în genunchi şi mă zgudui odată cu primul icnet sec. O durere pârjolitoare îmi spintecă gâtul şi ameţesc.
— Rachel!
Isaiah mă ridică de jos şi-mi dă deoparte părul de pe faţă.
— Nu vreau la spital!
Ei nu trebuie să afle… nu trebuie să afle… nu trebuie…
— Promite-mi că ei n-or să afle…
Stomacul îmi e cuprins de crampe şi mă rostogolesc din mâinile lui, în timp ce valul de fierbinţeală erupe din mine.
— Dumnezeule! strigă Isaiah, repezindu-se spre mine. E sânge!

Isaiah

Promite-mi că ei n-or să afle…
Tânjind după un contact palpabil, îmi las degetul să lunece pe dosul palmei lui Rachel. Doarme. De ceva vreme. Ghemuită în poziţia fătului pe mijlocul patului meu, Rachel poartă masca unei persoane devastate. Nu ştiu cum, dar mi-au scăpat din vedere semnele: cearcănele întunecate de sub

ochi, faptul că hainele care altădată îi veneau perfect atârnă acum pe ea, paloarea pielii care 0 face să pară aproape transparentă…
Rachel mi-a spus despre atacurile ei, că a ajuns la un moment dat în spital şi că le ţine ascunse de familia ei. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să întreb dacă nu cumva le ascunde şi de mine.
Strânge din pleoape prin somn şi tresare când înghite. Mi-aş fi dorit să poată dormi adânc, însă nu e aşa. Neastâmpărată în continuare, întoarce capul. Îndes la loc pătura sub ea, îndemnând-o în şoaptă să doarmă.
— Isaiah, îmi spune încetişor Abby, din prag. Toată lumea e aici.
Îi fac un semn de încuviinţare şi Abby dispare din cadrul uşii. Faptul că toată lumea e aici i se datorează lui Noah, nu mie. El a fost cel care ne-a găsit – pe mine, legănând în braţe o Rachel zdrobită – şi ne-a dus cu maşina acasă. Am avut nevoie să-mi adun toată voinţa ca să nu mă reped cu Rachel la urgenţă, însă ea mă pusese să-i promit că n-o să fac asta. Niciodată nu m-am gândit cu mai multă putere la posibilitatea de a-mi lua vorba înapoi, ca în clipa asta.
Întreaga lume s-a îngrămădit împotriva lui Rachel şi a mea.
Banii trebuie să-i dăm în weekendul ăsta. Am rămas fără o maşină și nici măcar nu ne apropiem de suma necesară.
Organismul lui Rachel e epuizat, iar spiritul ei se îneacă. Dacă n-o să plătim datoria asta, un coşmar

o să ne viziteze pe amândoi. Eric o să se abată asta asupra mea şi-o s-o maltrateze şi pe ea. Strâng din pumni. Asta o să se-ntâmple numai peste cadavrul meu.
Un foşnet de cearşafuri, apoi degete delicate lunecând pe mâna mea. Îmi ridic privirea spre Rachel şi-i văd ochii albaştri, acum sticloşi. Scânteia a dispărut, luând cu ea şi nuanţa de violet.
— Cum te simţi? o întreb, străduindu-mă să n-o întreb de ce naiba a ţinut toate astea ascunse de mine.
O să avem noi şi discuţia asta, dar acum nu e momentul.
— Bine, îmi răspunde cu o voce spartă, întretăiată. Îmi pare rău.
Scutur din cap, nevrând ca ea să se scuze.
— Şi mie, îi zic, împletindu-mi degetele printre ale ei. De ce- ai fugit de mine?
— Te-am văzut luând-o în braţe pe Beth, răspunde, răguşită.
— Pe tine te iubesc. Pe nimeni altcineva.
— Ştiu. Iartă-mă. Mintea mi se învălmăşise. Eram îngrijorată pentru tine şi ne certaserăm şi nu ştiam dacă mai trăieşti şi când v-am văzut pe amândoi împreună…
Vocea i se stinge, lăsând fraza neterminată.
— Beth e puternică, reia apoi.
— Și tu ești, îi zic.
— Nu crezi ceea ce spui.
— Pe naiba, mă răstesc, dar închid imediat ochii

ca să-mi înfrânez pornirea.
Trag aer în piept înainte de a-i deschide la loc.
— Ba cred, îi zic. Majoritatea fetelor pe care le cunosc ar fi zăcut sub pat făcute ghem după prima zi în care i-ar fi simţit suflarea lui Eric în ceafă. Tu te-ai ţinut tare tot timpul.
— Dar nu şi acum.
Scutur iarăşi din cap.
— Toată lumea are câte un punct slab, dar aş pune pariu că nu e cazul cu Eric.
Totuşi, n-am de gând să lansez o discuţie referitoare la familia ei.
— Poate că trupul tău o avea nevoie de o pauză, dar spiritul e încă puternic.
— Pariez că lui Beth nu i s-ar întâmpla una ca asta.
— Nu, nu i s-ar întâmpla, pentru că Beth fuge mereu.
Rachel clipeşte nedumerită.
— Beth a fugit totdeauna. Chiar dacă a stat pe loc, s-a ascuns totdeauna după un zid clădit de ea, iar atunci când nu i-a mers, a fugit la câte un tip, sau la droguri, sau oriunde altundeva decât trebuia să fie, numai ca să uite. Tu şi Beth…
Sunteţi ca ziua şi noaptea,
— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci lasă-mă să mă întrec cu Zach, îmi zice.
Vocea i se frânge, lăsând-o capabilă doar de o şoaptă.
— Lasă-mă să pariez şapte sute de dolari şi să mă întrec cu el. Aş face-o şi fără să te întreb, însă el a

zis deja că n-o să se ia la întrecere cu mine fără permisiunea ta, fiindcă nu vrea să te calce pe bătături.
Muşchii maxilarului mi se încordează.
— Asta-i tot ce-a zis?
Ea tresare.
— Că s-ar întrece cu mine şi dacă m-aş despărţi de tine. Dar nu lua în seamă chestia asta. Isaiah, deja suntem la ananghie.
Dacă e să câştig, atunci încercăm să dublăm suma de o mie patru sute, după care încercăm s-o dublăm din nou. Lasă-mă să contribui și eu la încercarea de a ne scoate din groapa asta. Rachel e atât de palidă, încât pot să-i văd venele prin piele. Ea ar putea să câştige. S-a tot antrenat. Momente pe care le-am furat amândoi prin parcări părăsite. Nu-i lipseau decât experienţa şi încrederea în sine. Îngeraşul meu le are acum pe amândouă. Chiar dacă trupul o sfidează, ea e o forţă a naturii.
Dar dacă oferta lui Zach legată de cursa dintre ei nu e chiar nevinovată? Dacă asocierea lui cu Eric o s-o târască pe ea şi mai la fund. Neputând să văd ce cărţi are el în mână, nu pot să-mi asum riscul.
— Mă aşteaptă toţi ceilalţi, zic, încercând să mă eschivez.
Dă-mi voie să vorbesc cu ei.
Ea îşi lasă ochii în jos.
— N-o să meargă între noi dacă tu n-o să ai niciodată încredere în faptul că sunt îndeajuns de puternică.

O sărut pe frunte.
— N-are nimic de-a face cu încrederea şi cu puterea.
Ci cu dorinţa mea de a o şti la adăpost.
— Odihneşte-te. N-o să poţi face nimic dacă nu dormi.
Închid în urma mea uşa dormitorului şi încremenesc când examinez livingul. Toţi ochii se îndreaptă spre mine. Echo şi
Abby stau rezemate de blatul din bucătărie. Noah e în picioare lângă canapea. Ryan şi Beth s-au aşezat lângă Logan, care şi-a ridicat piciorul beteag pe măsuţa veche.
— Credeam c-ai plecat, îi zic lui Logan. Şi că eşti cu tatăl tău.
— Tata lucrează în schimbul de noapte, îmi răspunde el. L-a rugat pe Ryan să mă ducă până acasă. Eu sunt în pauză de condus, dar asta nu înseamnă că nu mi-ar mai funcţiona mintea.
— Asta rămâne de discutat, pufneşte Ryan.
Îi arunc o privire aspră, întrebătoare, iar el câştigă câteva puncte la capitolul respect pentru că nu şi-o fereşte.
— Beth şi Logan au văzut ceva la tine, zice el. Dar să ştii că, dacă vreodată le mai faci rău vreunuia dintre ei, te-am spart.
Mi se pare corect.
— S-a notat. Deşi nu te văd prea bine dac-o să încerci.
— Acum, dacă s-a terminat lupta de cocoşi, intervine Abby, cum se simte Rachel?

Ridic din umeri. Rachel n-ar vrea să se discute despre problemele ei personale.
— Abby şi cu mine le-am povestit tot, zice Logan, neîndurător. În amănunt.
— Nu era treaba ta, ripostez, pe un ton în care se strecoară o stânjeneală subţire mascată în furie.
— Nu era, dar tot am făcut-o.
— Am împrumutat două mii de dolari de la părinţii fraţilor mei, se grăbeşte să intervină Noah, probabil ca să-mi împiedice accelerarea furiei faţă de Logan.
Noah e un tip mândru, iar un astfel de gest probabil că a însemnat o tortură pentru el.
— Am zis să acopăr plata chiriei pe un semestru, continuă el. Speram să câştig timp suficient ca tu să-ţi găseşti un serviciu din care să te poţi întreţine. Banii sunt ai tăi.
Un dialog nerostit urmează între noi doi. În cazul în care accept banii, Noah se mută la cămin, iar eu mă întorc în casa tutorilor mei.
— Nu ajung.
— Ajungem la mai mult de jumătate, remarcă Logan. Încă avem alea şapte sute.
— Foarte bine, avem două mii şapte sute, dar tot nu ne ajung.
— Eu am pus deoparte cinci sute ca să-mi cumpăr o maşină, zice Beth, după care-i face cu ochiul lui Ryan. O să trebuiască mă mai duci tu pentru o vreme.
Până s-o pot refuza, Logan face adunarea.
— Trei mii două sute.

Noah îşi desface larg braţele.
— Iar pentru restul, participăm la curse.
Deja am pătruns pe teritoriul fanteziei.
— Cu ce? Rabla ta nu poate să bată nici măcar o Yugo[27].
Echo traversează încăperea şi se încolăceşte în jurul lui Noah.
— Nu, dar pariez că o ’Vette model 65 ar putea.
— Nu, Echo, protestez eu.
Automobilul Corvette a fost al fratelui ei. E singura amintire care i-a mai rămas de la el.
— Maşina e una clasică şi valorează mai mult decât pielea mea amărâtă. Dacă alergi cu ea în curse poţi să-i faci praf motorul.
— Posibil, acceptă ea. Dar, mai întâi, Noah o să câştige.
Maşina putem s-o reparăm oricând. Tu ai mai făcut-o o dată.
Nu se poate… îmi mut privirea spre Noah.
— Eric o să afle că m-aţi ajutat. O să vă treacă pe lista lui, şi pe tine, și pe Echo.
O umbră ameninţătoare îi traversează chipul lui Noah. O strânge şi mai tare în braţe pe Echo.
— Sunt capabil să am grijă de ce e al meu. Pe lângă asta, Eric o să se retragă după ce-o să-şi primească banii.

---

27 Apelativul popular pentru Zastava Koral, model de autoturism produs de compania Zastava, din Serbia (ex-Iugoslavia, de unde și porecla), după modelul Fiatului 127. Modelul a fost adus și în S.U.A., ca o alternativă ieftină pe piața auto, între anii 1985 – 1992.

El poate că nu-l consideră o prea mare primejdie pe Eric, însă eu, da. Nu sunt convins că aş putea permite ca Noah să umble cu o țintă desenată pe spinare. Arunc o privire spre ora afişată de cuptorul cu microunde.
— Trebuie s-o duc pe Rachel acasă, înainte de ora limită. O să-i conduc eu maşina, dar am nevoie să vină cineva după noi, ca să mă aducă pe urmă acasă.
— Vin eu, se oferă Abby.
— Dar tu n-ai maşină, îi zic.
— I-am spus lui Tom despre accident. A zis că te lasă să foloseşti una dintre maşinile lui, până-ţi pui iarăşi Mustangul în funcţiune. Mă duc s-o iau și ne întâlnim acasă la Rachel.
— Perfect.
Abby iese, dar după o secundă, o urmez. Zăboveşte lângă uşa din faţă a blocului, aşteptându-mă.
— Ştiu la ce te gândeşti, Isaiah, şi cred că greşeşti.
Îmi pun mâna pe mânerul uşii, ca s-o ţin pe loc.
— Şi, mai precis, la ce mă gândesc?
— La acelaşi lucru la care mă gândesc eu, când mă privesc în oglindă, în fiecare dimineaţă: asta-i faţa cuiva care trăieşte într- o stare de disperare.
— Acum câteva săptămâni voiai să fur. O mie de dolari maşina. Puteam să scot banii într-o singură noapte şi s-o am la braţul meu pe Rachel dimineaţa, ai uitat?
Abby îşi trece mâinile peste faţă.

— Asta a fost înainte.
— Înainte de ce?
— Înainte s-o cunosc pe Rachel. Înainte să-mi devină prietenă. Înainte să văd cât de fericit te face. Înainte să-mi dau seama că şi tu ai putea fi ca Noah, că şi tu ai putea scăpa din partea asta a oraşului. Ţi-ai luat atestatul, te aşteaptă o slujbă după absolvirea liceului şi o fată care te iubeşte. Dacă furi maşinile alea…
Îşi coboară privirea în podea.
— Asta te-ar schimba. Dacă apuci să porneşti pe drumul ăsta nu mai există cale de întoarcere.
Abby detestă să vândă droguri, dar n-are încotro. Familia ei a avut grijă de asta. Ca şi cel care o plăteşte.
— Intru în treaba asta şi ies imediat înapoi, îi zic.
— Mda, tu spune-ţi în continuare aşa, ca să te convingi. O să fii la stăpân. Nu la fel de rău ca şi cum ai fi sub stăpânirea lui
Eric, dar ei or să-ţi ţină deasupra capului sabia pe care scrie ce- ai făcut. N-o să fii niciodată liber.
Nici acum nu sunt liber. Viitorul pe care mi l-am visat cândva s-a năruit în praf.
— Nu-mi mai pasă de libertatea mea. Aici e vorba despre
Rachel.
Uşa de la etaj se deschide şi se închide. Rachel îşi face apariţia în capul scării. Am trei mii două sute de dolari pentru început şi o singură seară pentru curse. Dacă e să accept ofertele tuturor, atunci înseamnă să mă întorc în casa tutorilor, iar Noah

şi Echo să aibă ţinte pictate pe spate. Toate relele astea s-ar dezlănţui, doar în speranţa că aş putea să învingă pe pista pentru dragstere.
Rachel se ţine strâns de balustradă. Mda, cel care o plăteşte pe Abby va deveni stăpânul meu, însă Rachel va fi la adăpost.
— Aranjează înțelegerea, Abby.

Rachel

Isaiah îmi parchează maşina la o stradă distanţă de ghereta de pază a cartierului meu. Lumini de faruri ne semnalizează din spate că Abby i-a urmat exemplul. Apoi, ea îşi stinge farurile, dându-ne de înţeles că ne lasă timp.
Pe toată durata drumului am tăcut: și eu, și Isaiah. Nu că tăcerea ar fi ceva neobişnuit între noi, însă niciodată n-a fost atât de apăsătoare. Suntem amândoi supăraţi, răniţi. Recunosc, eu sunt şi speriată.
— N-o să reuşim să strângem suma, nu-i aşa?
— Eric o să-şi primească banii în weekendul ăsta, îmi răspunde Isaiah. Ce s-a întâmplat astă-seară, cu atacul de panică… asta durează de ceva timp, nu-i aşa?
Acuzaţia nerostită că l-am minţit mă spintecă precum un pumnal. Îmi las capul pe tetiera scaunului.
— Cum o să scoatem banii?
— Ai vomitat sânge, zice el, neluându-mi în seamă întrebarea. Nu discut despre nimic până când nu

lămurim problema asta.
— Isaiah…
— Ai vomitat sânge, repetă el.
— Știu.
— Rachel… tu ai nevoie de ajutor.
Râd şi e acelaşi râs amar pe care mi-l amintesc din partea lui, din seara în care ne-am cunoscut, acum atâtea săptămâni.
— Şi tu, îi răspund.
— Te iubesc, zice Isaiah, cu atâta simplitate, încât inima mi se înalţă şi mi se prăbuşeşte în acelaşi timp.
— Şi eu te iubesc, îi răspund, în şoaptă. Te-ai gândit vreodată că să iubeşti pe cineva poate să doară atât de tare?
Isaiah scutură din cap şi-şi întoarce privirea în partea cealaltă.
— Ce-o să se-ntâmple cu noi? îl întreb. Pentru că nu ştiu cum am putea noi doi să mergem înainte.
Isaiah refuză să mă lase să pătrund în sufletul lui. E un soi de cruzime. M-a făcut să mă apropii cu povestirile despre copilăria lui şi cu vorbele lui de iubire, însă nu e capabil să cedeze controlul. Iar eu refuz să fiu împreună cu cineva care nu mă tratează ca pe o egală.
Isaiah îşi drege glasul.
— Am picat examenul pentru atestatul ASE.
Groaza mă invadează instantaneu.
— Dar mi-ai zis că l-ai trecut…
— M-au acuzat că aş fi copiat, aşa că m-au picat. Dacă află cei de la Pro Performance, o să-mi pierd

şi stagiul de intern, şi slujba. Nu-mi mai rămâne nimic ca să-ţi ofer.
Rămân ca paralizată, în timp ce mintea îmi lucrează cu febrilitate ca să înţeleagă.
— De ce-ar crede ei că ai fi copiat? Cum să zic, mă gândesc că nu ar fi fost posibil, aşa că, de ce-ar putea să creadă cineva una ca asta?
— N-are importanţă. S-a terminat.
— Ba nu. Poţi să-l dai din nou. Dovedeşte-le că ştii totul despre maşini.
Mâinile îi plutesc pe deasupra volanului, de parcă ar vrea să-l izbească, dar n-o face. În loc de asta, le coboară încet pe învelişul din piele.
— S-a terminat. Cu atestatul. Cu slujba. Cu speranţa că am putea să-i plătim lui Eric din banii câştigaţi la curse.
— O să mă întrec eu cu Zach, îi zic, convinsă fiind că e singura cale posibilă. Şi n-am nevoie de permisiunea ta pentru asta.
Isaiah îşi trânteşte palmele pe volan, făcându-mă să tresar.
— Cu ce, Rachel? Cu alea şapte sute ale noastre? Hai să zicem c-o să câştigi: tot ne-ar mai trebui peste trei mii de dolari.
Am încercat şi am dat greş. Nu mai pot continua în felul ăsta.
— Atunci, o să participăm la mai multe curse. O să mă întrec cu Zach de mai multe ori. El a zis că banii nu sunt o problemă…
— Pentru că el pariază cu banii lui Eric.
Îmi răsucesc capul de parcă m-ar fi pălmuit.

— Ce-ai zis?
— Zach lucrează pentru Eric.
Mă simt într-atât de dezorientată, încât parcă aş experimenta o desprindere a sufletului de trup. El a ştiut asta şi mie nu mi-a spus nimic.
— O să fur maşini ca să adun banii cu care să-i plătim lui
Eric.
Nu poate fi nici urmă de îndoială în privinţa hotărârii din tonul lui, nici a încordării maxilarului. Decizia a fost luată şi nimic din ce aş putea spune eu nu l-ar determina să se răzgândească. Deschid portiera.
— Rachel, zice Isaiah, pe un ton rugător.
Mă opresc puţin, dar suficient cât să-i dau ocazia de a-şi cere scuze pentru că a ţinut secretul faţă de mine. Să-mi spună că am înţeles greşit chestia cu furatul maşinilor.
— Chiar şi să nu fi fost aşa, am fi avut nevoie să participăm la curse şi vineri seara, dar şi sâmbătă seara. Ce-o să faci, o să pleci de la evenimentul caritabil al mamei tale, ca să alergi în curse? Dă-mi doar puţin timp ca să rezolv asta, după care…
— După care ce? mă răstesc eu.
Iar când văd că Isaiah nu răspunde nimic, îi arăt portiera.
— Coboară din maşina mea! îi ordon.
El trage de clanţă şi se conformează, apoi vine spre mine, în faţa maşinii. Fără să-l privesc, îmi vâr mâna în buzunarul gecii, scot bricheta şi i-o întind.

Isaiah îşi încreţeşte fruntea şi-şi abate privirea.
— Nu-mi face asta, Rachel.
— Nu eu sunt cea care face ceva, îi răspund, întinzând palma desfăcută şi aşteptându-l să-mi dea cheile. Isaiah mi-o acoperă cu a lui. Simt pe piele cheile îngheţate, apoi cum dispare bricheta.
— Fac toate astea ca să te protejez, zice el.
— Ba nu, şoptesc, cu ochii în pământ. Le faci ca să te protejezi pe tine. Tu niciodată nu m-ai lăsat cu adevărat să mă apropii de tine, nu-i aşa?
Își lasă mâna să cadă, iar eu mă urc la volanul maşinii. Isaiah se dă deoparte. Pornesc spre casă, fără să privesc înapoi. Isaiah susţine că mă protejează. Acelaşi lucru îl spun tata şi fraţii mei, despre mama. Pentru prima dată în viaţă, mă întreb dacă mama o vrea să fie protejată.
Menirea ei e să fie întrebuinţată ca sală de conferinţe închisă, fără ferestre, însă mama a transformat-o în centrul ei de comandă. Sala de bal aflată de cealaltă parte a holului e decorată cu mii de trandafiraşi roz şi cu cristale sclipitoare.
Înveşmântaţi în cele mai bune smochinguri şi rochii din garderobele lor, sute de oameni ciugulesc din antreuri. În continuare, se va servi o salata, urmată de o varietate de fripturi sau preparate din peşte, iar în timpul desertului, constând într- o prăjitură cu brânză, eu mă voi ridica şi le voi spune tuturor cât de mult am iubit-o pe Colleen. După care se va dansa. Eu o să-mi cer scuze, cu graţie, sper, şi-o să-mi petrec restul serii la toaletă… Ca să mor acolo.

Pe oglinda adusă de mama, ca să ne putem aranja părul şi machiajul, e lipită cu bandă adezivă o fotografie înfăţişând-o pe Colleen. Mama are dreptate. Toată lumea are dreptate. Semăn cu ea. Părul lung şi blond. Ochii de un albastru închis. Până și zâmbetul. Numai că tot ceea ce am eu arată mai bine la ea. O urăsc pe Colleen. O urăsc. N-am cunoscut-o niciodată, dar o detest.
Cum de-a îndrăznit să fie atât de desăvârşită și de frumoasă și să aibă tot ce-ar putea visa cineva vreodată la o soră şi la o fiică?
Cum de-a îndrăznit să se îmbolnăvească şi să lase întreaga familie în haos? Cum de-a îndrăznit să mă bântuie din mormântul ei, necăjindu-mă întruna, repetându-mi că n-o să fiu niciodată îndeajuns de bună?
Arunc o privire spre telefonul meu mobil, care zace pe masă.
La fel ca în primele zile după ce l-am cunoscut pe Isaiah, îl car peste tot după mine, sperând să primesc vreun apel, sau vreun mesaj. N-am primit nimic. Cu Abby tot vorbesc. Ea mi-a zis că Isaiah e nefericit, ursuz, şi că diseară o să fure maşini.
Termenul limită fixat de Eric pentru plată e la miezul nopţii.
Nu vreau ca Isaiah să devină un infractor. Inima începe să-mi bată mai iute şi mai tare când iau telefonul. Mai rău decât să nu-mi răspundă, n-are ce să se întâmple. Şi deja am dovedit că pot să supravieţuiesc în situaţia asta.
Îi scriu:: (

Se deschide uşa şi zgomotul râsetelor şi conversaţiilor pătrunde înăuntru odată cu mama. E strălucitoare, în costumaţia ei roşie, şi e toată numai fericire şi zâmbete. Mama a pierdut-o pe Colleen, dar e mulţumită c-o are pe înlocuitoarea care simulează absolut orice moment.
— Petrecerea decurge superb. Ar fi cazul să vii şi tu, Rachel.
Sunt câţiva tineri drăguţi de la şcoală, veniţi fără partenere.
Abby a ajuns cumva?
Abby. Uitasem de ea. Îi spusese mamei c-o să vină.
— Nu, îi răspund.
— Îţi place noul tău telefon?
Privesc aparatul din mâinile mele. După ce mi-am azvârlit vechiul telefon din vârful dealului şi l-am lăsat în ploaie, în timp ce eu şi Isaiah ne-am căutat adăpost în maşina lui, n-a mai funcţionat. Părinţilor mei le-am zis că l-am scăpat în vasul de toaletă. Tata mi-a cumpărat un model ostentativ. Prea mulţi clopoţei, prea multe fluierături.
— E foarte bun, îi zic.
Mângâi ecranul cu degetele, rugându-mă să primesc un răspuns din partea lui. Cu coada ochiului, o urmăresc pe mama cum se rujează din nou. O senzaţie sufocantă de disperare îşi înfige ghearele în mine. Isaiah e pe cale să devină un infractor, numai ca să mă salveze pe mine, fiindcă a avut dreptate. Prea îngrozită de gândul că mi-aş putea pierde dragostea şi admiraţia mamei mele, n-aş fi putut să plec de la evenimentul acesta, ca

să particip la curse.
Mama îşi trece degetul pe sub buza inferioară, ca să-şi şteargă excesul de ruj. Ea e perfecţiunea întruchipată, însă pe mine nu m-a văzut niciodată. Ce soi de dragoste o mai fi şi asta?
Sau, mai bine zis, e o dragoste care să merite s-o ai?
— Dac-ar fi să am nevoie de bani, mi-ai da? o întreb deodată.
Cuvintele se revarsă ca şi cum aş fi pe pilot automat şi poate că şi sunt. *Am nevoie de cinci mii de dolari, mamă. Am nevoie să-l salvet pe cel pe care-l iubesc*. Lângă mine, mama îşi aranjează părul.
— Sigur că da. Ce-ţi trebuie?
Când deschid gura, pregătindu-mă să-i cer, se deschide uşa şi intră managerul clubului privat.
— Doamnă Young, sunteţi solicitată la bucătărie.
Mama se întoarce spre mine şi mă bate pe umăr.
— Discutăm după dineu, îmi zice.
Adică, după discursul meu. După ce Isaiah o să devină un infractor. Până s-o pot ruga să mai stea, ea pleacă. Telefonul îmi vibrează şi degetul îmi tremură în timp ce deblochez ecranul.
Isaiah: Nu fi tristă. Te iubesc.
Eu: Te rog, nu face chestia aia.
Isaiah: N-am de ales.
Ceasul ticăie mai departe şi fiecare secundă care trece o simt ca pe încă un pas spre celula condamnaţilor la moarte. Dincolo de uşă bântuie ori West, ori Ethan. Niciunul dintre ei nu m-ar lăsa

să plec. Am două variante posibile: să ţin discursul şi să fac atacul, sau să spun adevărul şi să-mi dezamăgesc familia.
Isaiah mi-a spus că am nevoie de ajutor. Poate că are dreptate. Poate că am nevoie.
Eu: O să solicit ajutor dacă renunţi. O să-mi înştiinţez familia despre coşmarul meu, dacă tu mă laşi să te ajut. Trebuie să te hotărăşti. Acum.
Cu puterea voinţei, încerc să-mi influenţez telefonul să sune; îl implor să vibreze. Prea mult timp se scurge; deodată, aud un ciocănit în ușă.
— Rachel, îmi zice Ethan, privindu-mă cu tristeţe. Mama spune că e timpul să ne aşezăm la masă, pentru dineu.
Iar după dineu va urma discursul. Îmi las telefonul pe masă și-mi adun faldurile rochiei. Ethan îmi pune o mână pe spinare când trec pe lângă el.
— O să fie bine, Rachel. Îţi promit. Tu doar ai grijă să respiri în timp ce ţii discursul, după care eu şi West o să te ajutăm să pleci neobservată. O să te protejăm.
Nu-i răspund nimic. M-am săturat să fiu protejată.

Isaiah

Oamenii cred că maşinile sunt furate în crucea nopţii, când toată lumea doarme. Cu toate că poate fi adevărată varianta asta, există şi căi mai simple. Ceva mai târziu, în seara asta, dac-o să fie cazul, o să mă conformez clişeului. Altfel, aş opta pentru calea uşoară.

Stau în întuneric pe o alee, lângă un magazin cu băuturi alcoolice, în aşteptarea imbecilului care urăşte vremea rece, dar îi arde buza să bea. Cineva tot o să-şi lase maşina cu motorul în mers. Din moment ce seara abia a început, am timp să aştept.

Mesajul lui Rachel mă apasă ca o povară grea. *O să solicit ajutor dacă renunţi. O să-mi înştiinţez familia despre coşmarul meu, dacă tu mă laşi să te ajut. Trebuie să te hotărăşti. Acum.*

Timp de patru zile, Rachel şi cu mine ne-am ignorat reciproc, iar acum, când s-a hotărât să rupă tăcerea, îmi dă un ultimatum care-mi frânge inima. Ori o ajut, ori o protejez.

Rachel are nevoie de ajutor, fiindcă altfel o să ajungă la spital. În schimb, ca s-o protejez, trebuie să fur maşini. Ea nu înţelege.

Rachel greşeşte în privinţa asta. A zis că n-am lăsat-o niciodată să se apropie de mine. Îmi las capul pe spate, pe cărămizile reci ale clădirii. I-am spus lucruri pe care nu le-am mai mărturisit nimănui. Cu toate astea, cuvintele ei s-au prefăcut, în mintea mea, într-o mantra: *tu nu m-ai lăsat niciodată să mă apropii de tine.*

Trag aer în piept, străduindu-mă să-mi alung gândurile. Am o misiune de îndeplinit şi orice îmi distrage atenţia poate duce la primejdii. Un Saturn opreşte în faţa clădirii exact în clipa în care un băiat care livrează pizza iese din magazin. Proprietarul Saturnului coboară din maşină şi inima începe să-mi bată cu putere. Motorul

continuă să meargă şi după ce el închide portiera maşinii, acum goale.
— Ştiţi cumva unde e Elmont? îl întreabă tipul care livrează pizza.
Tresar şi-mi smucesc capul înapoi: asta e strada pe care locuieşte mama.
— Mda, răspunde şoferul Saturnului. E prima la dreapta.
Mai schimbă câteva cuvinte între ei, după care băiatul de la livrări îşi ia tălpăşiţa, iar celălalt tip intră în magazin. Privirea îmi rătăceşte după băiatul de la livrări.
Protecţie… Şi mama a folosit termenul ăsta, în legătură cu mine.
„Aia e mama mea”, i-am spus lui Rachel.
„O s-o întâlneşti când o să fii pregătit.”
Dintr-un anume motiv, acum sunt pregătit.
Dacă e posibil, casa e mai mică decât a lui Shirley şi-a lui Dale. E una gen vagon. Livingul e primul, următoarea cameră e, de regulă, dormitorul, după care sunt o baie şi o bucătărie improvizate.
Oprit pe trotuarul denivelat, cu degetele mari înfipte în buzunare, examinez casa. Dincolo de o perdea din dantelă murdară, se vede o lumină slabă, iar pâlpâirile albăstrui indică prezenţa unui televizor în funcţiune. Veranda dărăpănată găzduieşte un borcan cu filet, plin cu chiştoace de ţigări, şi o broscuţă verde din ceramică. Mamei îi plăceau broscuţele.
Grilajul metalic al uşii zăngăne când ciocănesc în ea. De partea cealaltă, se aude podeaua scârţâind.

Urmează câteva clipe de ezitare, pentru ceea ce presupun că ar fi o privire prin vizor, după care uşa se deschide.
Mama face ochii mari şi obrajii parcă încep să-i prindă culoare. E îmbrăcată într-un tricou şi în blugi. Aceiaşi cercei mari şi rotunzi se clatină când îşi îndeasă părul scurt, închis la culoare, după urechi.
— Isaiah… Intră.
Livingul ei cuprinde o canapea, două măsuţe la capetele ei, un fotoliu rabatabil şi un televizor. A ieşit de doi ani din închisoare, aşa că a avut timp să le adune.
— Poți să ieși tu?
— Sigur.
Iese în aerul rece al nopţii cu picioarele goale, lăsând deschisă ușa din lemn. Din living, se aude începând ultimul episod din *Jeopartly*[28].
Mama scoate de după borcan un pachet de Marlboro Lights și o brichetă.
— Te deranjează?
Scutur din cap şi mama se aşază pe treapta verandei. Extrage o ţigară din pachet şi scapără de trei ori bricheta. Înjură şi scuturǎ bricheta, apoi încearcă din nou. Fiindcă încep să fiu nerăbdător, îmi scot propria brichetă din buzunar şi-i aprind eu ţigara.
— Mersi, murmură ea.
După ce trage prelung din ţigară şi expiră şi mai

28 Serial britanic de televiziune difuzat între anii 2002 și 2004 de postul BBC One.

prelung fumul, zice:
— N-am acum bani ca să-ţi dau. Trăiesc cu un buget la limită, dar săptămâna viitoare o să am ceva.
Doamne, Dumnezeule! Povara a ceea ce am făcut mă apasă, forţându-mă să mă aşez alături de ea.
— Nu mă interesează banii tăi.
Mai bine zis, nu mă *mai* interesează.
Ea scutură scrumul pe jos.
— Te-am botezat după un personaj din Biblie. Isaia, profetul lui Dumnezeu. Ştiai asta?
— Nu.
— Bunicul tău, tatăl meu, a fost reverend.
Trage din nou prelung din ţigară, la capătul ei strălucind o bucată de jar roşu.
— A murit acum trei ani, continuă, scuturând ţigara. Cancer pulmonar. Mama a murit la câteva luni după el. Probabil, de inimă rea.
— Îmi pare rău, îi zic, cuprins de o senzaţie bizară la aflarea faptului că am avut o familie. Ei nu m-au vrut, adaug.
— Eu le-am zis să nu te ia.
Ridic o sprânceană.
— Iar ei au fost de acord.
— Mda, zice ea. Au fost, dar asta le-a zdrobit inimile. Eu, mama și tata, toţi am fost mândri până la moarte.
Soarbe din restul de ţigară şi striveşte chiştocul pe beton.
— De ce-ai venit?
— Mi-ai zis că ai nevoie să-mi spui ceva şi cred că

sunt pregătit să te ascult.
Mama îşi plimbă bricheta defectă dintr-o mână în cealaltă.
— Ciudat. Eram atât de îndârjită să ţi-o spun, până acum.
Are un uşor accent sudist. Deloc normal pentru cineva care a crescut în Florida.
— Tu ai crescut în Florida? o întreb.
Ea îşi ridică fruntea şi mă priveşte, aproape zâmbind.
— Îți aminteşti?
Ridic din umeri şi aleg să mint.
— Îmi amintesc plaja.
— Am crescut la câteva districte la sud de-aici, într-un oraş cu un singur semafor. Când aveam şaisprezece ani, tata şi-a găsit un serviciu nou în Florida, iar eu am fugit ca să fiu cu tipul pe care-l iubeam.
— Cu tatăl meu? o întreb, înainte de a mă putea stăpâni.
Ea îşi fixează privirea pe unghiile de la picioare, vopsite cu ojă.
— Nu. Îmi pare rău. Dar a fost mai bine aşa. Până la urmă, am aflat că nemernicul era însurat cu o curvă drogată.
Scoţând altă ţigară din pachet, îmi face semn să-i dau bricheta. Refuz s-o las din mână, dar îi aprind din nou ţigara.
— Ţii tare de ea, remarcă.
— Am avut, odată, un cămin cumsecade, îi zic, vârându-mi la loc bricheta în buzunar. Tutorele

meu mi-a dăruit-o, împreună cu o busolă, înainte să se mute cu familia lui în
California.
Unul şi acelaşi cu cel care mi-a zis că sunt un dragon. Busola mi-a dat-o ca să-mi găsesc drumul. Ambele tatuaje sunt pentru el.
Mama oftează.
— Timp de zece ani, m-am tot gândit cum să-ţi explic toate astea. Am ticluit minciună după minciună, dar când am ieşit, nu m-am simţit în stare să dau ochii cu tine. Aşa că mi-am mai petrecut doi ani încercând să găsesc altă poveste pe care să ţi-o pot spune, dar acum, că eşti aici, îmi dau seama că tot nu e ceea ce trebuie.
— Încearcă să-mi spui adevărul, îi propun şi ea râde.
— Nu sunt sigură că-l mai ştiu nici eu.
Scrumul ţigării e spulberat de vânt şi pluteşte prin aer.
— M-am culcat cu vreo doi bărbaţi, Isaiah. Nefiind sigură de cine era tatăl tău, m-am hotărât să te cresc singură. Noi doi am dus-o acceptabil pentru o vreme. Am avut un serviciu, dar la un moment dat l-am pierdut.
Fumul expirat de ea se umflă, descriind un cerculeţ.
— M-am dus acasă, căutând ajutor. Tata mi-a cerut să mă pocăiesc în faţa întregii lui parohii: să le spun tuturor că sunt o păcătoasă. M-am gândit că aşa te-aş face şi pe tine să fii considerat păcătos, aşa că am refuzat. Te-am smuls din casa

aia cât am putut de repede. Eu am zis că te protejez. Tata a zis că sunt îndărătnică. Ne-am întors aici. Aveam nevoie de mâncare.
Aşa că…
Ridică din umeri.
— Ţi-aduci aminte?
Mi-aduc aminte.
— Mi-au plăcut casele care aveau cablu TV, îi zic.
Mama dădea spargeri prin case, pe timpul zilei, luându-mă cu ea. Imaginile cu mine, mergând pe alei lungi şi ocolind spre curtea din spate, îmi inundă mintea. Sunetul unei ferestre deschise şi senzaţia de aer rece, împrăştiat de instalaţia de climatizare, izbindu-mi faţa în timp ce ea mă împingea înăuntru.
Inima îmi bătea nebuneşte când mergeam prin casa tăcută ca să-i deschid mamei uşa din spate. Cât timp scotocea ea prin casă, mă lăsa să mă uit la televizor şi să mănânc ce brumă de prăjiturele găsea ea prin bucătărie. Mi s-a părut grozav… Până când a fost prinsă.
Mama priveşte concentrată cerul nopţii, căutând ceva.
— Adesea m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dac-aş fi rămas şi-aş fi făcut ce mi-a cerut tata, sau dac-aş fi fost de acord să-i las să te ia la ei, sau dacă i-aş fi permis perechii ăleia să te adopte, când aveai zece ani.
Îmi smucesc capul spre ea şi-i arunc o privire fioroasă.
— M-au vrut?

— Mda, răspunde ea, trăgând iar din ţigară. Ei te-au vrut, dar eu n-am ştiut cum să renunţ la tine. Pe lângă asta, îmi făceam griji că, dacă aleg iar greşit, o să ajungi într-o familie nepotrivită. M-am gândit că statul o să te protejeze.
Mama se freacă la ochi.
— M-am gândit că aşa te protejez, adaugă.
Amintiri vagi îmi răsar în minte, cu asistenta mea socială, întrebându-mă dacă mi-ar plăcea să stau cu familia aia. Pe atunci, nu știusem că era vorba să stau pentru totdeauna.
— Eu i-am spus reprezentantului statului că vreau să stau cu ei.
— Ştiu, răspunde ea. Mi-a zis el. Poate că familia aia ar fi putut să te ia şi fără consimţământul meu. Nu ştiu de ce, dar tipul voia să aibă binecuvântarea mea. De unde puteam să fiu sigură că fac alegerea corectă?
— Eu ştiam ce vreau!
Voiam să fiu cu familia aia. Cu omul care-mi spusese că sunt un dragon. Cu cel care credea că eu însemn în mai mare măsură viaţă, decât distrugere. Mama mi-a distrus şansa la fericire, din cauză că n-a putut să renunţe la mine. Din cauză că simţea nevoia să controleze totul, chiar și din închisoare.
Exact ca și nevoia mea de a controla totul.
Ca şi cum un fulger ar fi spintecat cerul şi m-ar fi izbit, sar în picioare de pe verandă. Mama se ridică, la rândul ei, neliniştită de mişcarea mea bruscă.

— Ai păţit ceva? mă întreabă.
Îmi smulg telefonul din buzunar şi-i scriu un mesaj lui Rachel: nu ţine discursul.
Trec secunde; minute, poate. Nu primesc niciun răspuns.
— Trebuie să plec.

Rachel

Întreaga noastră familie stă la o masă mare, rotundă.
Chelnerii strâng resturile de mâncare şi le înlocuiesc cu felii splendid ornate de prăjitură cu brânză. Toată lumea aplaudă în clipa în care ultimul vorbitor elocvent, un medic specializat în tratarea leucemiei, îşi încheie discursul. Mama îmi adresează un zâmbet, în timp ce se ridică de pe scaunul ei, ca să mă poată prezenta.
Sorb aerul şi-l scot afară, într-un ritm regulat, continuu.
Încerc să-mi alung obsesia legată de faptul că urmează cel mai lung discurs din câte am ţinut vreodată în public, sau că e cea mai numeroasă audienţă în faţa căreia am vorbit vreodată, sau de cum se vor holba toţi la mine, sau de cum vor râde când îmi vor auzi vocea tremurată.
Încerc să nu mă gândesc la Isaiah, cum fură maşini, sau la Eric, cum va apărea mâine dimineaţă în pragul casei mele, sau la neastâmpărul lui Gavin şi la cât de mult va fi afectată mama când va afla vestea despre

dependenţa lui de jocurile de noroc.
Mă străduiesc să nu iau în seamă fierbinţeala care mi se târăşte în sus, pe gât, şi la crampele care-mi chinuiesc stomacul. Încerc să nu mă gândesc c-o să vomit în public.
Strâng din pumni pe sub masă, iar Ethan întinde mâna şi mă apucă de ei.
— Nu mai face asta.
Îmi întorc privirea spre el.
— Ce?
— Nu e bine. Nu poţi să-ţi faci una ca asta, iar eu nu trebuie să te las.
— O facem pentru ea, îi răspund în şoaptă, în timp ce mama începe să mă prezinte, explicându-i publicului cine a fost Colleen, pentru că, hai să privim adevărul în faţă, întreaga mea viaţă e definită de fiica ei mai mare.
— Dar de tine cine are grijă? replică Ethan.
— … fiica mea mezină, Rachel Young.
Publicul îmi aplaudă numele. Mă ridic, dar Ethan încă îmi ţine strâns mâna într-a lui. Ne privim reciproc, după care el se ridică, la rândul lui. Mă cuprinde cu braţele, iar eu mă las îmbrăţişată.
— Am uitat că trebuia să-ţi fiu cel mai bun prieten, zice el.
Îl îmbrăţişez strâns.
— Şi eu.
Aplauzele continuă, iar eu mă desprind de fratele meu geamăn și mă îndrept spre podium. De regulă, în această perioadă a anului, mama e într-atât de doborâtă, încât abia dacă se mai poate da

jos din pat; anul acesta, totuşi, e altfel. Ochii îi strălucesc când mă sărută pe obraz, iar mândria şi dragostea care emană din ea mă învăluie ca o pătură a vinovăţiei. La urma urmei, cui îi aparţin mândria asta şi dragostea asta? Ele nu pot fi pentru mine.

La tribună, mă aşteaptă discursul pregătit de mama: tipărit şi spațiat la două rânduri. Îmi dau deoparte părul căzut peste faţă şi-mi ignor tremurul mâinii când îmi potrivesc microfonul mai jos. Tăcerea se răspândeşte peste sală. Din când în când, se mai aude câte cineva tuşind, sau clinchetul câte unei furculiţe pe porţelanul farfuriei.

Mă concentrez la cuvintele de pe hârtie, nu la ochii îndreptaţi spre mine.

— Colleen era abia adolescentă când a descoperit că suferă de leucemie…

Mă doare stomacul; îmi mut greutatea pe celălalt picior.

Sorb din paharul de apă şi un bărbat îşi drege glasul. Mulţimea începe să se foiască. Mă concentrez din nou la discurs, dar încremenesc zărind următoarele cuvinte: *sora mea*. Undeva, în adâncul meu, golul acesta oribil se strânge în el însuşi, ca o gaură neagră.

Sora mea. Cercetez sala… căutându-l pe Ethan. Am un frate un frate geamăn – şi am alţi fraţi mai mari, dar niciodată nu mi-am cunoscut vreo soră.

Lumea începe să şuşotească, iar Ethan se ridică în picioare.

El crede că sunt în pragul unul atac. West i se alătură. Trag aer adânc în piept şi, pentru prima oară în viaţa mea, când mă aflu în faţa unui public numeros, sunt capabilă să respir.
— N-am cunoscut-o niciodată pe Colleen.
Acopăr cu ambele mâini foile cu discursul şi mă concentrez spre cei doi colaci de salvare ai mei: Ethan şi West.
— Am fraţi. Mulţi.
Şi lumea râde, ceea ce aproape că mă face să zâmbesc.
— Dar nu ştiu ce înseamnă să ai o soră. Săptămâni de-a rândul, am tot vorbit despre cât de grozavă a fost Colleen, despre frumuseţea şi despre forţa ei, dar în tot timpul în care vorbesc despre ea, nu pot să mă gândesc decât la cum o urăsc, într-un fel, din cauză că n-o să pot fi niciodată la fel de formidabilă ca ea.
Înghit, dar am senzaţia că mi s-a umflat gâtul.
— Dacă ea n-ar fi murit, poate că m-ar fi învăţat toate acele lucruri care-mi lipsesc, dar pe care ea le avea: cum ar fi graţia, compasiunea, sau talentul de a fi extrovertită. Poate că, dacă n-ar fi murit, părinţii şi fraţii mei mai mari nu şi-ar fi irosit o parte atât de mare din viaţă trăind în trecut. Altădată, aveam impresia c-o urăsc pe Colleen, dar nu e aşa. În schimb, urăsc cancerul.
Mă opresc, fiindcă buzele îmi tremură. Urăsc cancerul. Îl urăsc atât de mult.
— Îl urăsc, pentru că a luat o persoană minunată şi a distrus-o. Urăsc felul în care a sfâşiat o

familie. Urăsc… urăsc…
Faptul că nu m-aş fi născut niciodată, dacă n-ar fi murit ea.
Cancerul a fost nedrept cu Colleen. A fost nedrept cu mama şi cu tata. A fost nedrept cu Gavin şi cu Jack.
O lacrimă în scapă din colţul ochiului când îmi privesc părinţii drept în faţă.
— Şi în mod sigur a fost nedrept cu West, cu Ethan şi cu mine.
Mama îşi duce o mână la gură şi o durere dezgustătoare îmi strangulează măruntaiele când îmi dau seama că mi-am exprimat cu voce tare toate gândurile care mi-au trecut prin minte de când mă știu. Tremur din tot trupul. Îmi trec o mână prin păr. Ce-am făcut?
Un milion de ochi se holbează la mine. Ușa din fundul sălii se deschide şi aproape că izbucnesc în plâns de uşurare: e Isaiah.

Isaiah

Întreaga sală se întoarce să se holbeze la mine. Fără îndoiala asta e ceea ce văd toţi: blugi sfâşiaţi, tricou negru, tatuaje şi cercei. Nu mă interesează ceea ce văd ei. Nu mă interesează decât ceea ce vede *ea*: o apariţie nedorită, sau omul pe care-l iubeşte.
O lacrimă i se prelinge pe faţă şi braţul cu care-şi încolăceşte mijlocul îmi dă de înţeles că e paralizată. În lunga ei rochie aurie de bal, Rachel

e cu adevărat îngerul care cred eu că e. Un bărbat în frac se ridică.
— Băiete, cred că ai greşit sala.
— Nu, n-am greşit, îi răspund.
Trec cu paşi mari printre mese, fără să-mi dezlipesc privirea de pe înger. Cu cât ajung mai aproape de ea, cu atât mai mult o văd îndreptându-şi spinarea. Îşi lasă mâna să cadă de pe abdomen, iar ochii i se limpezesc de lacrimi. Rachel mă priveşte ca şi cum aş fi un vis. Îi întind mâna, cu palma desfăcută.
— Am nevoie de ajutor, îi zic.
Ochii ei albaştri îşi pierd aspectul sticlos şi nuanţa de violet, pe care o iubesc atât de mult, revine.
— Şi eu.
Îmi strâng degetele pe mâna ei şi-i fac semn spre parcare.
— Maşina ta e aici?
Ea clatină afirmativ din cap.
— Bun, îi zic. Pentru că Zach nu s-ar întrece cu tine decât dacă eşti în Mustangul tău.
Zâmbetul pe care mi l-a dăruit în acea primă seară, când ne-am cunoscut, îi luminează fata.
— Atunci, hai să mergem.

Rachel

Ținându-mă de mână, Isaiah porneşte într-o viteză uluitoare, iar eu ţin pasul cu el. Oamenii se ridică în picioare, neştiind ce e de făcut. Conversaţii derutate şi rapide izbucnesc în jurul nostru. Ar

trebui să mă înfricoşeze felul în care se holbează la mine, însă, dimpotrivă, mă inundă un val de adrenalină şi mă simt… vie.
Ajungând pe coridor, mă străduiesc cu disperare să ţin pasul, sperând să-mi las familia în urmă. Îmi descalţ pantofii, iar Isaiah mă fulgeră cu un zâmbet nebunesc.
— Asfaltul e rece.
— Nu pot să conduc cu pantofi cu toc. În plus, poţi să mă duci tu în braţe.
Ador felul în care râde.
— O să am nevoie de haine, îi zic.
— Zach o să plătească dublu dac-o să te întreci cu el în astea.
— Eu vorbesc serios!
— O să le sunăm pe Abby şi pe Echo, imediat după ce ne urcăm în maşină. Găsesc ele ceva.
— Rachel! urlă tatăl meu din capătul coridorului, iar eu încremenesc pe loc. Tot sângele mi se scurge din trup.
Isaiah se întoarce spre mine, îngrijorarea înnegurându-i ochii.
— Care-i problema?
— Am nevoie de cheile mele.
Imediat, scoate o cheie din buzunar.
— Am făcut eu una. Pentru eventualitatea că le-ai pierde pe ale tale.
— Rachel!
Tatăl meu încetineşte şi ne priveşte precaut. Isaiah trece în faţa mea.
— Tatăl meu n-o să-mi facă rău, îi şoptesc.

— Nu el, bombăne Isaiah. Cu nemernicii tăi de fraţi am eu o problemă.
Luându-l de mână, înaintez lângă el. Isaiah îmi transmite din ochi un avertisment mut.
— Tată, zic eu, cu un amestec de curaj şi frică absolută. El e Isaiah.
Isaiah salută din cap. Tata rămâne cu gura căscată. Una peste alta, prima prezentare ar fi putut să decurgă mai rău.
Unul câte unul, fraţii mei i se alătură tatii. Fiecare dintre ei afişează câte un grad diferit de mânie.
— Ce se petrece aici? vrea să ştie tata.
Le întorc spatele celor din familia mea.
— Du-te să aduci maşina, îi şoptesc lui Isaiah.
— N-o să te las aici, îmi răspunde el, aruncându-le o privire fioroasă fraţilor mei.
— Merg cu tine. Tu doar fă ce te-am rugat.
Cu un aer de parcă ar suferi fizic, Isaiah iese pe uşă. Inspir adânc, sperând că am luat hotărârea potrivită: să-mi înfrunt familia. Cu ochii mari şi o mână ţinând rochia, mama soseşte şi, cu paşi înceţi, se opreşte lângă tata.
— Cine a fost, Rachel?
— Iubitul meu, îi răspund. Numele lui e Isaiah.
Faţa tatălui meu capătă o ciudată nuanţă vineţie, chiar dacă-şi slăbeşte nodul cravatei.
— Ceea ce ai făcut astă-seară… cu băiatul acela… și cu discursul…
— Am făcut numai ceea ce mi-aţi cerut tu şi mama, îl întrerup eu. Voi aţi vrut să vorbesc despre Colleen şi asta am făcut.

Furia îi creste, ca și volumul vocii.
— A fost o ruşine!
— A fost adevărul! ţip eu.
Tata clipeşte mărunt, iar mama îşi ridică fruntea. Mă priveşte atentă, ca şi cum aş fi o persoană pe care n-a mai văzut-o niciodată. Poate că aşa şi e, fiindcă persoana din faţa lor sunt *eu*: acea Rachel pe care am ţinut-o ascunsă atâţia ani. Îi iau mâinile mamei într-ale mele, strângându-le, implorând-o să vadă.
— Uită-te la mine!
— Asta şi fac, răspunde ea, încet.
— Uită-te la mine! repet, ţipând. Eu nu sunt Colleen. Nu sunt nici măcar o imitaţie nereuşită a ei. Eu sunt Rachel. Urăsc purpuriul şi urăsc mallurile şi urăsc mersul la cumpărături şi urăsc să fiu o dezamăgire.
— Dar ai zis că ai învăţat să-ţi placă…
Dar se întrerupe şi nu mai zice nimic.
— Pentru că asta ai vrut să crezi!
Îmi smucesc mâinile de pe ea şi arăt spre fraţii mei.
— Măcar pe ei priveşte-i. Doi dintre ei nu vor altceva decât ca tu să-i iubeşti, iar ceilalţi doi îşi petrec tot timpul străduindu-se să fie perfecţi. Între timp, noi toţi suntem distruşi.
— Rachel, intervine tatăl meu, al cărui ton a coborât până la un amestec de tristețe şi oboseală. Nu acum!
— De ce nu acum? îl întreb şi fusta mi se preface într-un vârtej când mă întorc cu faţa spre el. Te-ai

gândit vreodată că tu ai creat situaţia asta? Te-ai gândit că, dacă i-ai fi arătat mamei un dram de respect şi ai fi tratat-o ca pe o egală, nu ca pe un copil, ea ar fi putut găsi o cale prin care să treacă peste durerea ei?
Privirea mamei se mută cu iuţeală de la mine la tata şi înapoi.
— Despre ce vorbeşte?
Îl fixez cu o privire aspră pe Gavin, aşteptându-l să mărturisească. În loc de asta, el îşi lasă capul în jos şi se sprijină cu spatele de perete. Dezgustată, mă întorc iar spre mama.
— Ei fac pentru mine acelaşi lucru pe care-l fac pentru tine:
ne protejează. Numai că eu n-am nevoie de protecţia lor. Sunt puternică şi am senzaţia că şi tu eşti.
— Ea încă are atacuri de panică, intervine West. Ştiu că te crezi puternică şi capabilă să te descurci pe cont propriu, Rach, însă ai nevoie de noi.
Mă doare inima când îl privesc pe West, care mă priveşte, la rândul lui. Cute de îngrijorare îi brăzdează fruntea, iar durerea pe care o zăresc… să fie posibil ca toată preocuparea lui, toată grija, protecţia exagerată… nu cumva, în realitate, el are nevoie ca eu să am nevoie de el?
Mama se albeşte la faţă, de parcă ar fi pe cale să leşine.
— De ce-ai minţi tu faţă de ei? mă întreabă.
— Pentru că, încep, cu mult prea multă furie, după

care mă silesc să mă calmez. Pentru că eu, cea adevărată, v-am întristat, iar atunci când m-am schimbat, aţi fost fericiţi. Aţi vrut să-mi placă mersul la cumpărături, aşa că mi-a plăcut. N-aţi vrut să-mi placă maşinile, aşa că m-am ascuns. Atacurile mele de panică v-au făcut să plângeţi, aşa că am minţit.
Huruitul Mustangului meu răsună în spate. Mă retrag cu încetul din faţa lor, mergând cu spatele spre ieşire.
— Mi-a ajuns să tot fac fericită familia asta!
West şi Jack pornesc spre mine, şi-mi dau seama că n-o şi!
Reuşesc.
— Rach! urlă Ethan, făcându-le semn celor doi să se dea la o parte.
Ei îi fac loc, iar el mă apucă de braţ. Mă smucesc, dar el scutură discret din cap. Apoi, îmi împinge în mână mica mea poşetă și deschide ușa brusc.
— Îmi eşti datoare!

Isaiah

Ajungând la pistă, opresc Mustangul lui Rachel lângă maşina lui Echo, un Corvette model ’65, şi zâmbesc când aud icnetul scurt al iubitei mele.
— Ce frumoasă e!
Fie că uită, fie că nu-i pasă de lipsa pantofilor, Rachel sare din maşină, în rochia ei de bal, şi se îndreaptă spre ’Vette.
— Astea sunt aripile originale?

Stând unul lângă celălalt, Echo şi Noah râd.
— Nu ştiu, îi răspunde Echo.
Total descumpănită de faptul că proprietara unei astfel de maşini clasice nu cunoaşte răspunsul, Rachel se întoarce spre mine. O iau în braţe, neputând suporta faptul că merge cu tălpile goale prin pietriş, iar ea scoate un ţipăt.
— Maşina a fost a fratelui lui Echo, îi explic.
— A, exclamă ea, amintindu-şi ce-i povestisem despre el, că a murit.
Îmi frec nasul de creştetul lui Rachel, inspirându-i dulcele miros de ocean. O parte din mine e mai euforică decât m-am simţit vreodată. Ea m-a ales, iar eu am ales-o pe ea. Nimic nu ne va opri.
— Echo, ai adus ceva haine? o întreb.
— Mhî, răspunde, arătând o pereche de blugi şi un tricou.
Sunt ale mele, aşa c-or să fie un pic cam prea mari.
— Iar eu am adus pantofi, anunţă Abby, apărută ca prin farmec lângă Echo.
Îi dă lui Rachel perechea de pantofi pe care o poartă ea cel mai frecvent. O las jos şi, după ce mă sărută la repezeală pe buze, Rachel pleacă să se schimbe.
— Ai banii? îl întreb pe Noah.
El îmi întinde un plic care mi se pare greu. Atât mă costă să mă eliberez de sistem.
— Tu chiar mi-ai ţinut spatele, îi zic.
Noah îşi schimbă poziţia, astfel încât părul să-i ascundă ochii.

— Aş face orice pentru tine, sau pentru Beth.
— Scuză-mă, frate, am fost un nemernic.
— Mda, ai cam fost, mă aprobă, zâmbind.
Îi zâmbesc şi eu.
— Mai avem două ore până când se închide aici, spun, luând şi ceilalţi bani ai noştri şi strecurându-i în plic. Frunzărind bancnotele, îmi dau seama că sunt mai mulţi decât ar trebui, chiar şi cu banii puşi de Beth. Parcă ziceai că n-ai împrumutat decât două mii, îi zii lui Noah.
— Aşa a fost, confirmă el. Abby a zis că a ales un pariu.
Avem nevoie să câştigăm nouă sute.
Fetele ies din toaletă, Rachel târându-şi rochia după ea.
— Am putea să folosim chestia asta în chip de paraşută.
O fixez cu privirea pe Abby când trece pe lângă mine, iar asta o face să se întoarcă.
— Tu ce problemă mai ai? mă întreabă.
— Mersi, îi zic.
— Mă distrează să-l enervez pe Eric. În plus, erau banii tăi de la bun început.
Nu, a făcut-o pentru că noi doi suntem prieteni.
— Am făcut înscrierile pentru curse, mă informează Noah, sprijinindu-se pe Corvette. Din moment ce tu erai ocupat s-o cucereşti pe fată…
Crainicul anunţă în difuzoare următoarea serie de curse. Îl privesc pe Noah şi-i fac semn cu bărbia.
— Să mergem.

Rachel

Motoarele dragsterelor urlă prin noapte. Din rândul de sus al tribunei, Eric mă priveşte, aşteptând. Trebuie să-i dăm banii până la miezul nopţii. Mai avem douăzeci de minute până atunci şi ne mai lipsesc cinci sute de dolari.

Eu stau lângă tribună şi le privesc de la distanţă pe Echo şi pe Abby, care-i aşteaptă pe Noah şi pe Isaiah să aducă înapoi maşina lui Echo. Motorul i s-a calat pe linia de start, costându-l pe Noah pierderea cursei, iar pe Echo, pierderea maşinii.

Îmi muşc buza de jos când o privesc din nou pe Echo. Era maşina fratelui ei. Singurul lucru care-i rămăsese de la cel mai bun prieten al ei, mort în Afganistan. Mă gândesc la Gavin, la Jack, la Ethan şi la West. În clipa de faţă, sunt supărată pe ei, iar ei sunt supăraţi pe mine, dar dacă ei ar muri, aş fi zdrobită.

Iar Echo şi-a pierdut maşina din cauza mea.

Câteva pietricele se rostogolesc pe asfalt şi Zach îşi face apariţia lângă mine.

— Am auzit că, în sfârşit, accepţi să te întreci cu mine.

Încuviinţez. Nu mai e necesar să mi-o spună Isaiah, ca să ştiu că suntem într-o situaţie disperată.

— Ce se-ntâmplă dacă pierd?

Zach săgetează cu privirea undeva în spatele meu şi n-am nevoie să mă întorc ca să-mi dau seama că-l priveşte pe Eric.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, Zach se apropie şi-mi şopteşte:
— Renunţă la cursa asta.
Mi se pare o ironie, când mă gândesc că Isaiah m-a avertizat să nu concurez în seara aia în care ne-am cunoscut. Şi totuşi, nu regret nici măcar o hotărâre din câte am luat. Pentru că am rămas pe poziţie, m-am îndrăgostit de el.
— N-am de ales, îi răspund lui Zach. Şi acum, spune-mi ce se-ntâmplă dacă pierd.
— Ba ai de ales, insistă el, pe un ton rugător. Şi eu am crezut că aş avea, dar acum nu mai am. Sunt obligat să câştig, aşa că o să câştig. Te-am mai văzut alergând. Nu ai ce-ţi trebuie ca să învingi.
— Dacă pierd, Zach…!
— El o să devină stăpânul tău. O să devină stăpânul lui Isaiah. De-aici încolo, amănuntele nu mai contează.
Inspir aerul, apoi îl scot afară, cu încetineală.
— Ne vedem pe linia de start, îi zic.
Noah şi Isaiah împing maşina lui Echo pe un loc liber, iar când îi fac capota să se ridice, înjură amândoi, fiindcă fumul se ridică gros de la motor. Mă duc lângă Echo şi Abby. Echo bate, neliniştită, cu un deget în braţul celălalt.
— Îmi pare rău, îi zic.
Îmi simt inima zdrobită văzând cum s-a distrus un lucru care însemna atât de mult pentru ea. Iar conştiinţa faptului că eu şi Isaiah suntem răspunzători pentru pierderea ei e devastatoare.
— Şi mie, răspunde ea. Noah a pierdut două sute

de dolari din cauză că ’Vette s-a defectat pe linia de start.
— Echo…
Cum să i-o spun ca să nu se enerveze şi mai tare pe mine?
Fiindcă e evident că ea nu ştie.
— Să repari motorul unei Corvette din ’65 o să coste mult mai mult decât două sute de dolari.
Echo îşi dezlipeşte privirea de maşină.
— Avem tot timpul din lume ca să reparăm maşina. Dar mai avem douăzeci de minute ca să scoatem cinci sute de dolari. Tu şi Isaiah sunteţi mai importanţi decât oricare maşină.
Abby îmi arde un cot.
— Şocant, nu-i aşa?
— Ceea ce nu înţeleg e de unde ştie individul ăsta că suntem aici, zice Echo, ridicându-şi privirea spre Eric, care arată cum nu se poate mai fericit de întorsătura evenimentelor.
— Ştie, pentru că e diavolul în persoană, îi răspunde Abby.
Cu umerii lăsaţi, ca şi cum s-ar pregăti să anunţe moartea unei persoane dragi, Isaiah se apropie încet.
— Îmi pare rău, Echo. Îţi jur c-o s-o repar.
— Nu-i nimic, Isaiah. Am ştiut la ce mă înham.
Ochii lui ca norii grei de furtună îşi întorc privirea spre mine.
— N-avem destul, îmi zice Isaiah, trăgându-mă spre el. Iar asta mă sperie al naibii de rău, îngeraş.

Îi depun un sărut uşor pe obraz şi unul mai prelung şi mai apăsat pe buze.
— N-o să pierd, îl asigur.
Cel puţin, mă rog să nu pierd. Siguranţa pe care o afişez la exterior nu există şi în interior. Isaiah s-a străduit din greu să-mi interzică participarea la cursa asta, dar, până la urmă, n-a putut să mă împiedice. A rămas în spinarea mea sarcina de a ne salva pe amândoi.
Senzaţia că a pierdut controlul, conştiinţa faptului că n-are cum să mă mai protejeze în momentul acesta, se războiesc pe chipul lui.
— Dacă pierzi cursa, nu opreşti motorul. Mergi mai departe.
Şi, de data asta, nu te mai opreşti decât la poliţie. Le spui totul poliţiştilor. O să primeşti pe cineva care să te protejeze.
— N-am de gând să te las.
Mâinile lui mi se strecoară în păr.
— Te rog, Rachel. Fac şi eu ce pot.
— Echo o s-o scoată pe Rachel de-aici, intervine Noah.
Rachel, eu o să stau alături de Isaiah.
Dau să protestez, însă huruitul motorului lui Zach ne întrerupe. Isaiah îşi încolăceşte un braţ de mijlocul meu, ca să mă tragă mai aproape.
— Cât e miza? urlă Zach peste zgomotul motorului.
— Cinci sute, îi răspunde Isaiah. Abby ţine banii.
— Iar eu cred c-o s-o supraveghez pe Abby, se aude vocea lui Eric, care se strecoară spre noi,

împreună cu câţiva tipi pe care-i recunosc din seara în care am participat la cursa ilegală organizată de el.
— Dansatoarele la bară sunt în capătul celălalt al străzii, îi zice Abby, pe un ton plictisit. Şi dacă te las să priveşti, o să te coste mai mult.
Fără să-i mai aştepte riposta, Abby se duce spre Zach şi-i arată cele cinci sute ale noastre. Zach îi face un semn lui Eric, care scoate un teanc de bancnote, ţinându-l între degete.
— Ăştia stau la mine, îi zice Abby.
— Tu nu eşti neutră, remarcă Eric.
— Iar tu eşti un dobitoc. Suntem într-un loc public, Eric. Şi gândeşte-te pe al cui teritoriu te afli. Am convingerea că în clipa de faţă te întrec ca rang.
Eric îşi îndoaie braţul din cot şi-i întinde banii. Abby îi ia şi-i numără. De îndată ce-i face semn cu capul că totul e în regulă, Isaiah îşi apasă buzele pe ale mele. Sărutul e rapid, dar intens.
Mâinile lui calde, pe faţa mea, pe spinarea mea. Buzele, mişcându-se iute, cu o asemenea dorinţă, încât, când mă desprind ca să iau aer, el se retrage.
— Te iubesc, îmi zice.
Apoi, Isaiah îmi deschide portiera Mustangului, îşi caută casca, îmi îndeasă părul după urechi şi-mi potriveşte casca pe cap. Din spatele meu, Noah îmi strecoară în mâini geaca ignifugă.
Isaiah începe să vorbească într-un ritm atât de accelerat, încât abia pot să ţin pasul cu el.
— Dacă maşina scoate vreun zgomot dubios, se

comportă ciudat, frânezi, ai înţeles? Nu mai continui. Nu mai apeşi acceleraţia până la podea. Atunci se întâmplă accidentele.
Ascultă-ţi instinctele. La orice ţi se pare ciudat, apeşi pe frână.
L-am privit pe Isaiah punându-şi geaca şi casca de zeci de ori şi de fiecare dată mă durea inima gândindu-mă la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar defecta maşina. Fac ochii mari când văd că-i apar broboane de transpiraţie pe frunte.
— Extinctorul e sub scaunul din dreapta. Dacă te ciocneşti de ceva, ieşi imediat. Dacă nu poţi, iei extinctorul, şi-ţi jur că eu o să fiu acolo într-o clipă.
— În maşina asta nu e montat vreun sistem de propulsie cu monoxid de azot, îi amintesc, pe un ton calm.
Se opreşte cu degetele pe fermoarul gecii.
— Chiar şi fără el, tot e periculos.
Ezită câteva clipe, apoi reia.
— Nu e o problemă dacă te retragi. Îţi jur pe Dumnezeu c-o să te protejez.
— Vreau să alerg în cursa asta.
— Spune-i despre cuplu, îi atrage atenţia Noah, în timp ce
Isaiah continuă să-mi încheie fermoarul.
— Ştiu ce e cuplul, şoptesc eu.
— Nu ăla, îngeraş, îmi zice Isaiah, fixând mai bine curelele gecii și verificând încă o dată casca. Te-ai dat tu cu maşina prin parcări, învăţând cum să prinzi semnalul de start, dar să ştii că ţi-am

echipat-o şi eu cu destul cuplu şi cu destui cai-putere încât să se cabreze. Nu se compară cu motoarele de milioane de dolari ale băieţilor răi, dar tot îşi ridică botul. Asta e bine. O să-l coboare la loc. Nu te lupta cu maşina, Rachel. Las-o în voia ei.

Mă urc la volan şi întind mâinile parcă amorţite spre centura de siguranţă, dar Isaiah se apleacă înăuntru. Mâinile lui manevrează cu rapiditate centura în cinci puncte pe care a montat-o pentru curse.

— Vezi bine? mă întreabă.

Ţin cu o mână volanul, iar cu cealaltă, schimbătorul de viteze. Centura m-a fixat strâns de scaun.

— Mda, îi răspund, dar abia pe urmă încep să mă gândesc.

Nu sunt sigură c-o să pot vedea liniile, îi zic.

Isaiah mă strânge de mână.

— Te conduc eu la ele.

Închide portiera, iar eu îmi pornesc maşina. Ambalez motorul de vreo două ori, pentru că am nevoie de senzaţia de calm asociată cu cântecul motorului. Inspirând adânc, trec în viteza întâi şi-l urmez pe Isaiah spre linia de start.

Toată viața am încercat să fiu o fetiță normală, cu fundițe și cu unghiile vopsite, dar când îmi simt căluţul torcând sub mine, când ştiu că mă pregătesc să-i dau pinteni… mă simt cât se poate de vie.

Flexându-şi degetele spre interior, ca semn să

continui, sau desfăcându-şi palma ca să mă opresc, Isaiah mă călăuzeşte pe lângă porţiunea cu apă, ca să evit arderea cauciucurilor, după care mă dirijează, lent, până în zona de pregătire. Ajung la primul şir de lumini, iar Isaiah ridică mâna, indicându-mi oprirea. Inima îmi bate cu putere în piept. O să particip la o cursă de dragstere.

Mirosul de cauciuc pluteşte în aer. Zach tocmai termină de ars cauciucurile. Urletul motorului lui creşte când maşina îi ajunge lângă a mea. Isaiah îmi face un semn din cap şi se îndepărtează. Asta e. Acum sunt pe cont propriu. Zach se furişează înainte, spre al doilea semnal pregătitor. De îndată ce ating a doua linie, mai am câteva secunde până la startul cursei.

Inspir adânc şi apăs uşor pe acceleraţie. Al doilea semnal luminos se aprinde. Într-o rapidă succesiune, luminile galbene ţin numărătoarea inversă… trei… doi… unu…

Piciorul îmi zboară de pe ambreiaj în timp ce celălalt se trânteşte pe acceleraţie, într-o perfectă coordonare a mişcărilor.

Motorul urlă, iar spinarea mi se lipeşte strâns de scaun.

Adrenalina îmi ţâşneşte prin vene în momentul în care roţile din faţă se ridică şi se trântesc la loc pe pista de curse. Aceeaşi forţă gravitaţională care m-a împins înapoi mă propulsează acum înainte.

Devenind una cu maşina, schimb vitezele în funcţie de sunetele ei, lăsând-o să ţâşnească,

lăsând-o să alerge. Şi, după câteva secunde, trec linia de sosire, râzând, înălţându-mă ca o pasăre în zbor.
Tocmai am învins.

Isaiah

Rachel de-abia apucă să oprească Mustangul, că eu şi deschid portiera şi-i deschei centura. Îşi smulge casca de pe cap şi-şi scutură părul blond într-o neorânduială care doar îmi sporeşte dorinţa de-a o atinge. O trag afară din maşină.
Ea râde, încolăcindu-şi braţele de gâtul meu. Ambele mele braţe sunt benzi oţelite pe mijlocul ei, ridicând-o cu totul de pe pământ. Aşa, e mai înaltă ca mine şi sunt nevoit să-mi lungesc gâtul ca să-i ajung la buze.
Mâinile ei îmi mângâie gâtul şi obrajii, trimiţându-mi fiori fierbinţi pe şira spinării. Buzele i se mişcă lin pe ale mele. Mă strânge, creându-mi în minte imagini cu noi doi, singuri, şi forţându-mă să uit de faptul că avem spectatori. Asta, până când Noah tuşeşte uşor.
În ochii ei e un licăr contagios.
— Mai vreau asta o dată, îmi zice.
— Ai de gând să-ţi faci un obicei din a mă speria ca naiba, cumva?
— Iar tu n-o să mişti un deget ca să mă împiedici, şoptesc buzele ei, lipite de gura mea.

— Nu, îi răspund, cu toate că mă simt torturat. N-o să mişc.
O las jos pe Rachel, în ciuda voinţei mele. Abby îmi întinde mia de dolari, iar eu pun banii în plic.
— Vrei să faci câţiva paşi cu mine, Noah? zic.
— Hai să terminăm cu asta, încuviinţează el.
Eric stă sprijinit de gard, de cealaltă parte a parcării. Gaşca lui tândăleşte la câţiva paşi mai încolo, însă toţi sunt cu ochii pe noi.
Echo o apucă de braţ pe Rachel.
— Chiar o fi bine să-ți lași maşina aici?
— Nu, îi răspunde Rachel, cu ochii ei violeţi îndreptaţi spre mine. Dar n-o să păţească nimic.
— Rachel, insistă Echo, înghiontind-o cu blândeţe. Hai să mutăm maşina.
— Nu-i problemă, îngeraş. Suntem învingători de data asta.
Totuşi, fără tragere de inimă, Rachel se strecoară la volanul maşinii, iar Echo se suie în dreapta ei. Rachel porneşte, iar Abby se ia după maşină, pe jos.
— Ai grijă de ea, îi strig.
— O să am, îmi răspunde Abby, fără să privească înapoi.
Simt plicul greu în mână. Nu demult, m-am dus la Eric, ca să scap de sub tutelă. Acum, îi pun pe tavă cinci mii de dolari, şi tot rămân fără casă.
— Tu crezi c-o să se ţină de cuvânt? murmur spre Noah.
— Nu, răspunde el. Nu e genul lui, să accepte înfrângerea.

Are dreptate, nu e.
— I-am zis lui Abby să le ducă naibii de-aici pe Rachel şi pe
Echo, imediat cum vede că porneşte primul pumn.
— Mersi, zice Noah. Gândul ăsta o omoară pe Echo, dar ea ştie ce are de făcut şi-o s-o ajute pe Abby s-o îndepărteze pe
Rachel.
— Tu nu eşti obligat să faci asta.
Noah îmi răspunde cu acelaşi rânjet dement din ziua în care s-a mutat în casa lui Shirley şi-a lui Dale.
— Ba da, frăţioare, sunt. Asta fac fraţii, unul pentru altul.
Fraţii… Sunt ani de zile de când n-am mamă. Ani, fără tată.
Ştiind că pentru mine nu mai există pe faţa planetei vreo rudă de sânge. Numai că, în decursul ultimilor doi ani, sângele s-a cam făcut apă.
Îi întind mâna lui Noah, iar când el mi-o apucă hotărât, îl trag spre mine, într-o îmbrăţişare rapidă. Ne batem reciproc cu palmele pe spinare.
— *Noi* suntem o familie, îmi şopteşte.
— Familie, repet, la rândul meu.
Îi dau drumul şi pornim amândoi spre îngrăditură. Eric ne urmăreşte cu privirea în timp ce ne apropiem. Nu zice nimic, aşa că-i întind plicul.
— Numără-i, dacă vrei.
Nemernicul sfrijit nu se sinchiseşte să deschidă plicul, ci doar şi-l îndeasă în buzunarul interior al

hainei.
— Dac-ai zis că sunt, sunt.
Două maşini îşi fac apariţia pe pistă, reducându-ne la tăcere cu urletele motoarelor. Eric aşteaptă până când se sting zgomotele, după care continuă.
— Nu înţeleg de ce vrei să te întreci aici. Nu sunt bani de câştigat.
— Nu era musai să-l amesteci pe Zach, îi zic.
— Mie îmi plac poliţele de asigurare, iar Zach nu era una rentabilă… cel puţin, pentru seara asta. La fel ca pentru oricare poliţă, rata creşte odată cu timpul.
Examinez zona şi constat că maşina lui Zach lipseşte. E drept că el mi-a creat probleme pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, dar în trecut mi-a fost prieten. Nimeni n-ar trebui să fie sub talpa lui Eric, iar ceea ce detest e că n-am ce să fac în privinţa asta. Zach şi-a ales calea, iar eu mi-am ales-o pe-a mea.
Aşa apar bifurcaţiile de drumuri.
— Întoarce-te pe stradă, Isaiah, mă sfătuieşte Eric, desprinzându-se de gard. Acolo e casa ta.
Dacă Eric va continua să ducă o astfel de viaţă, se va mai întâmpla să-l fure câte cineva şi, într-o zi, şi-ar putea pierde chiar şi viaţa. E o eroare pe care eu refuz s-o comit.
— Nt, Eric. Am terminat cu asta.
— Niciodată să nu spui niciodată, fratele meu, replică Eric, cu zâmbetul lui viclean. Ştii unde mă găseşti când o să mai fii în pană de bani. Iar atunci o să terminăm cu aiurelile şi-o să lucrezi pentru

mine. Nu eşti tu primul puşti scos de sub tutelă înainte de termen.
Înalţ fruntea, auzindu-l cum dă glas temerilor mele.
— Ce te face să crezi c-o să vin la tine în patru labe?
— Faptul că vă las să plecaţi, pe tine şi pe fetiţa ta, nevătămaţi. O să-ți aduci aminte că ți-am acordat favorul ăsta și-o să-ți dai seama că nu-ți sunt duşman. Iar acum, dacă mă ierţi, am și alte afaceri de care să mă ocup pe seara asta.
Noah mă bate pe umăr şi plecăm amândoi, aruncând la răstimpuri câte o privire în urmă. Dar nu e cazul. Eric a plecat, ceea ce facem şi noi.
— N-o să se-ntâmple aşa ceva, mă asigură Noah. Tu o să te descurci până la împlinirea vârstei legale.
— Ştiu, îi răspund.
De fapt, nu ştiu, dar încerc să-mi alung îndoielile. Nu pot să-mi duc războaiele decât unul câte unul.
Râsetele celor care constituie viitorul nostru ne călăuzesc spre un stâlp de iluminat. În cazul lui Noah, viitorul e reprezentat de o roşcată, iar în al meu, de o blondă.
Când mă vede, Rachel se năpusteşte direct în braţele mele.
— Suntem liberi?
— Liberi.
— Ar fi cazul să sărbătorim.
— Cunosc un loc, îi răspund, lungind foarte mult cuvintele.

Pe un deal.
— Cred c-am auzit de el, zice, înroşindu-se.
— Pe bune? întreb, pe un ton excesiv de nevinovat.
— Mda. De la un tip de-a dreptul trăsnet. Ţi-ar plăcea tipul.
Are vreo câteva tatuaje, şi ceva cercei.
Îmi împletesc degetele printre ale ei, însă zâmbetul îmi piere de pe faţă la auzul unei voci anume.

Rachel

— Rachel!
Întorc brusc capul spre locul de unde s-a auzit vocea tatălui meu.
— Ce cauţi aici?
Fără cravata lui neagră şi cu primii doi nasturi de sus descheiaţi, cu cămaşa boţită, tata arată sleit. Cearcănele de sub ochi vădesc epuizarea.
— Hai să mergem acasă!
Nici gând… imposibil…
— Cum de m-ai găsit?
— Noul tău telefon are un dispozitiv de localizare prin GPS.
Mă simt bântuită de propriile mele gânduri: *prea mulţi clopoţei, prea multe fluierături.*
Isaiah mă strânge de mână. Îşi strecoară, discret, un umăr în faţa mea şi-mi dau seama că intuieşte pericolul. Caut cu privirea ceea ce i-a provocat alarma şi, imediat, îmi simt gura uscată. Un

poliţist îşi face apariţia lângă tatăl meu.
— Ce faci, tată?
— Vreau să vii acasă, îmi răspunde, proptindu-şi mâinile în şolduri.
Poliţistul rosteşte ceva în microfonul de la umăr, apoi face un gest spre Isaiah.
— Domnule, vă rog să vă îndepărtaţi de domnişoară, îi zice.
Îi strâng mai tare mâna lui Isaiah.
— De ce-ai adus poliţia?
Buzele tatii se răsfrâng într-un rictus.
— El te-a răpit, îmi răspunde.
Răpit?
— *Eu* am plecat cu el!
— Fuga de-acasă e o faptă la fel de rea. Ai provocat un haos și ne-ai făcut, pe mine şi pe mama ta, să ne întrebăm dac-o să te mai vedem vreodată. Cum de-ai putut să-i faci una ca asta?
Tata întoarce capul spre poliţist.
— Ea are şaptesprezece ani, îi spune. Fie că el mi-a răpit fata, fie că avem un caz de fugă din casa părintească. Un întreg salon de bal poate depune mărturie în privinţa aceasta.
— Dar n-am fugit!
Tata sucește totul în favoarea lui și, indiferent ce-aș zice, tot nu ne-ar crede nimeni.
— Arestaţi-l! se răsteşte tata. Să mergem, Rachel. Să ajungem acasă înainte ca mama ta să se prăbuşească şi mai mult, închipuindu-şi că a mai pierdut o fiică.
Ceea ce mă temusem c-o să păţesc din partea

fraţilor mei mi se-ntâmplă acum cu tata. El mă desparte de Isaiah.
— Te rog. N-am făcut nimic rău!
Nu e adevărat. Am făcut multe lucruri rele, numai că, pentru prima dată în câteva săptămâni, avem ocazia de a face şi un lucru bun.
— Domnule, rosteşte poliţistul, ceva mai energic, în timp ce-şi duce mâna spre centură, iar mie mi se poticneşte inima în piept. Îndepărtaţi-vă de fată!
— Nu, răspunde Isaiah, pe un ton atât de rece, încât îmi provoacă fiori.
— E minoră, îi atrage atenţia tata lui Isaiah. Şi n-are ce să caute aici şi nici împreună cu tine.
Noah se apropie dintr-o parte, ridicând mâinile ca să-şi demonstreze intenţiile paşnice.
— Domnule, Isaiah are numai şaptesprezece ani. Domnule poliţist, dacă e să-l arestaţi, aş vrea să aflu care e acuzaţia.
Poliţistul aruncă o privire spre tata.
— E adevărat? îl întreabă.
— Nu ştiu ce vârstă are, îi răspunde tata, dar simt cum în ton i s-a strecurat o stare de nervozitate şi-i văd muşchii maxilarului zvâcnind. Ştiu că şi-a făcut apariţia la o petrecere şi mi-a luat fata cu el.
— Eu am plecat cu el, îi şuier printre dinţi. Nu m-a răpit el şi nici n-am fugit undeva. Urma să vin acasă.
— Hai să vedem şi ceva acte, zice poliţistul. După care vom începe să rezolvăm problema, însă va trebui să mergi acasă cu tatăl dumitale.

— Isaiah, intervine Noah, pe un ton exagerat de calm.
Arată-i domnului actele. Imediat.
— Mai întâi, îndepărtează-te de fată, repetă poliţistul, cu mâna zvâcnindu-i pe centură. Şi scoate-ţi actele, dar încet. Dacă ne comportăm cum trebuie, toată lumea o să poată merge acasă.
Fără să-mi dea drumul, Isaiah îşi scoate portofelul, cu mişcări lente, şi-l aruncă spre poliţist.
— Şi, nu. N-am cazier, îi mai zice.
După felul în care se holbează amândoi la el, îmi dau seama ce anume văd: tatuajele, cerceii, toate coşmarurile cele mai rele cu putinţă. Însă Isaiah nu e nicidecum aşa. E blând şi bun şi puternic…
Încep să tremur din tot corpul, dar nu e un atac de panică. E inima… frângându-se şi sfâşiindu-se în bucăţele.
— Isaiah…
Ochii argintii ai lui Isaiah sunt acum ca gheaţa.
— O să fie bine, Rachel. Nu-i aşa? întreabă, smucindu-şi bărbia spre tatăl meu.
Dar tata numai că nu rânjeşte batjocoritor. Dacă aş fi făcut prezentările aşa cum se cuvine, oare tata i-ar fi acordat vreo şansă?
— Ori vii cu mine fără discuţii, ori îi cer domnului poliţist să te suie în maşină cu forţa. Tu alegi, dar toată harababura pe care ai creat-o s-a terminat.
— Mă doare-n cot de cine eşti, ripostează Isaiah, cu o voce joasă care dă de înţeles că ameninţarea e cât se poate de veridică. Nu se atinge nimeni de ea!

Ceva mai încolo, Noah dezlănţuie un şir de obscenităţi.
— Du-te cu ei, Rachel, mă îndeamnă el. Altminteri, Isaiah o să le ofere *singur* motiv ca să-l aresteze. O să descurcăm noi iţele.
— Nu şi dacă ţi-e teamă de ei, îmi şopteşte Isaiah. Dacă ţi-e teamă de ei, nu te las să pleci.
Arunc o privire spre tatăl meu: arată mai bătrân cu câţiva ani decât în după-amiaza asta. Iar după cum se freacă la ochi înţeleg că îngrijorarea lui e amestecată cu furia.
— Nu mi-e teamă de el, îi răspund, strecurându-mă uşor în faţa lui. Mie teamă să nu te pierd pe tine.
— Ia-ţi adio de la el, ripostează tata, abia stăpânindu-se să nu ridice tonul şi privindu-l fioros pe Isaiah. Să nu mai vii vreodată după fata mea. Orice încercare de a lua legătura cu ea iese din discuţie.
Braţele mi se încolăcesc de mijlocul lui Isaiah şi privirea îmi zboară imediat spre ochii lui, căutând o soluţie. Isaiah mereu găseşte cum să dreagă totul, iar acum, fiind prea panicată ca să pot gândi, simt nevoia disperată ca el să mă ajute.
— Isaiah?
Isaiah mă mângâie pe faţă. E aceeaşi dezmierdare caldă, iubitoare, pe care mi-o tot oferă, cu tandreţe, de când l-am cunoscut.
— O să fie bine, îmi zice.
— Promite-mi, îi cer, strângându-i mâna într-a mea.

Pentru că Isaiah se ţine totdeauna de cuvânt. E în stare să răscolească şi iadul, dacă e nevoie. Isaiah nu-şi încalcă niciodată o promisiune.
— Îţi jur.
Tremuratul mi se înteţeşte. Nu se poate să-l pierd pe Isaiah!
Abia am reuşit să găsim locul în care lumea ar putea fi bună.
— Te iubesc, îi zic.
— N-o spune aşa, replică Isaiah, lăsându-şi capul în jos, astfel încât să ajungă cu gura aproape de a mea. N-o spune ca pe un adio.
— Rachel! se răsteşte tatăl meu.
Buzele ni se ating şi mă străduiesc din răsputeri să memorez felul în care le simt: calde şi un picuţ dulci. Nu vreau să uit asta, niciodată. Iar după ce mă forţez să fac pasul înapoi, vederea mi-e într-atât de înceţoşată, încât abia dacă mai zăresc ceva în faţa mea. Isaiah îşi îndeasă mâinile în buzunare şi se îndepărtează puţin. Știind că e obligat să mă lase să plec, îi porunceşte propriului trup să se supună.
— E bine. Îți promit. O să fie bine.
O să fie bine. Îmi repet cuvintele în minte, iar şi iar. *El mi-a promis. Isaiah nu-şi încalcă niciodată promisiunile.*
Când ajung aproape de tatăl meu, el îşi întinde mâinile.
— Dă-mi cheile tale.
— Tu nu ştii să conduci o maşină cu transmisie manuală, îi zic, cu vocea sugrumată.

— O să văd eu cum fac, se răsteşte el. Nu mai am încredere în tine.
Privindu-l pe Isaiah, îmi doresc dintr-odată să fi făcut mai multe poze împreună. N-am decât două. Pe una am făcut-o ca să mi-o pun pe telefon. Cealaltă era când ne prosteam amândoi, lângă maşina mea. Două fotografii. Nu mi se par nici pe departe destule.
Simţind asta, îl fotografiez mental pe Isaiah. Părul lui brun, ras până aproape de piele. Mirıştea de barbă, muşchii braţelor, înclinarea blândă a buzelor, chiar dacă ochii lui superbi îmi dau de înţeles că suferă.
Vâr mâna în buzunar şi-i dau tatălui meu cheile. Poliţistul îi restituie portofelul lui Isaiah şi-i bălmăjeşte ceva. Numai că
Isaiah mă ţintuieşte cu privirea, fără să reacţioneze deloc la vorbele lui.
— Urcă-te în maşină, îmi ordonă tata, deschizând portiera din dreapta a Mustangului meu.
Mă supun, întrebându-mă dac-o să-l mai văd vreodată pe Isaiah. Nu demult, l-am întrebat dacă s-a gândit vreodată că dragostea ar putea durea atât de rău. Prea puţin ştiam, la vremea aia, habar n-aveam ce anume întrebam, sau cât de rău ar putea să doară, în realitate, când îţi iei adio.
Mă strecor înăuntru şi scaunul din dreapta mi se pare nepotrivit, nefiresc. Tata se urcă, trânteşte portiera şi înfige cheia în contact.
— În viaţa mea nu m-a mai dezamăgit cineva atât, îmi zice.

Telefonul mobil începe să-i sune şi tata îl scoate din buzunar. După ce aruncă o privire spre ecran, îl lasă să cadă în suportul pentru pahare. E un număr cunoscut: un număr de la muncă. Unul la care, de regulă, răspunde imediat. N-aş fi crezut niciodată c-o să apuc ziua în care furia să-i depăşească în intensitate dragostea pentru munca lui.
— Îmi pare rău, şoptesc, ştergându-mi ochii. Dar nu e ceea ce-ţi închipui.
— Şi-atunci, ce e? mă repede el, cu o asemenea forţă, încât încep să tremur.
Îmi trântesc palma peste gură ca să-mi opresc hohotul de plâns, îmi simt gâtul strângându-se în timp ce caut, cu disperare, o cale de a-i explica.
— Tu nu înţelegi. Îl iubesc.
Telefonul încetează să-i sune, dar după câteva secunde reîncepe. E acelaşi număr, dar de data asta pare să provoace mai mult zgomot în micul spaţiu din urechile mele.
— Eşti prea tânără ca să înţelegi ce înseamnă iubirea! E un derbedeu. Un consumator de droguri. Uită-te la tine, unde eşti!
Uită-te la ce i-ai făcut mamei tale! Apropo, ce naiba cauţi aici, de fapt?
Tata apasă ambreiajul şi acceleraţia în timp ce încearcă să intre în viteză, iar motorul se opreşte complet.
— Tată… trebuie să…
— Mă descurc! urlă el, iar furia absolută care fulgeră din ochii lui mă reduce la tăcere. Încă o

dată, telefonul se opreşte din sunat, dar o ia îndată de la capăt.
În oglinda retrovizoare, o văd pe Abby apropiindu-se de Isaiah. Îi pierd pe cei doi oameni pe care-i iubesc cel mai mult.
Tata mai încearcă o dată şi motorul prinde viaţă. Reuşeşte să treacă în viteza întâi, iar eu închid ochii auzind cum scrâşnesc angrenajele.
— Te rog, lasă-mă să conduc eu. O să ajungem acasă, îţi jur!
Oricât m-aş strădui să le opresc, lacrimile fierbinţi din ochi mi se revarsă pe obraji.
— Tu nu ştii să conduci o maşină cu transmisie manuală!
— Mi-ai distrus ziua, îmi replică tata, ignorându-mă complet. Ai făcut-o pe mama ta să se simtă rău. Nu e ceea ce aşteptam de la tine.
Soneria se opreşte, dar când reîncepe, tata întinde mâna spre telefon.
— Fir-ar al naibii!
Lumina de la intrarea pe pistă începe să se schimbe, iar privirea îmi săgetează între ea şi telefonul de la urechea lui, apoi spre mişcările neexperimentate ale mâinii lui pe schimbătorul de viteze.
— Tată, nu cred că e bine să…
Icnesc scurt auzind claxonul şi tot ce mai apuc să văd e grilajul unei semiremorci.
— Tată!

Isaiah

Îmi strecor portofelul în buzunarul de la spate şi urmăresc cu privirea cum tatăl ei asasinează ambreiajul. Junghiul din piept ar fi de-ajuns ca să mă ucidă, dar mă agăţ de vorbele pe care i le-am spus ei: jur c-o să fim împreună. Rachel ştie că eu nu-mi calc niciodată cuvântul. Dragostea asta dintre noi… n-o să se sfârşească niciodată.
Noah îmi pune o mână pe umăr.
— Îmi pare rău…
— O iubesc, îi zic. Şi ea mă iubeşte. O să împlinească optsprezece, în mai puţin de-un an. O să termine liceul în mai puţin de-un an şi jumătate. Şi atunci, nimeni n-o să ne mai poată despărţi.
— Şi mă ai pe mine, intervine Abby, apărând de cealaltă parte a mea. Poate că acoperirea mea o să ţină şi-atunci o să vă pot ţine în legătură. Nu se ştie niciodată.
Totuşi, n-o spune ca şi cum ar crede-o.
Privirea lui Abby e de parcă şi-ar fi pierdut cea mai bună prietenă. O cuprind cu un braţ. Pentru că aşa şi e.
— O s-o avem înapoi, îi zic şi nu-mi dau seama dacă încerc s-o conving pe ea, sau pe mine însumi.
— Uite, de-asta nu mă implic eu în relaţii, îmi zice Abby, ştergându-şi ochii.
În intersecţia de la ieşirea de pe pistă, poliţistul virează la dreapta. Luminile de semnalizare se schimbă în timp ce
Mustangul înaintează, trecând pe galben, şi o senzaţie de gâtuire mă copleşeşte. Senzaţia aia

care mă îngrozeşte, furnicătura aia dintre piele şi muşchi, mă invadează. Îi dau drumul lui Abby şi fac câţiva paşi, îngrozit de gândul că, dac-o pierd din vedere pe Rachel, o s-o pierd pentru totdeauna.
Se aprinde becul roşu, iar Mustangul lâncezeşte în mijlocul intersecţiei. Aud tentativa de a reporni motorul şi picioarele mele îşi accelerează mişcarea când văd semiremorca pătrunzând în intersecţie… accelerând. Lumea parcă-şi încetineşte mişcarea, în timp ce picioarele mi se străduiesc din răsputeri să mă ducă spre automobil, ca s-o protejez pe Rachel.
Se aude un scrâşnet oribil şi căluţul alb se răstoarnă într-o rână, apoi se rostogoleşte, încă o dată, şi încă o dată. Ca o minge rostogolindu-se la vale. Din sensul celălalt, un alt automobil intră în coliziune, iar eu urlu din adâncul plămânilor numele lui Rachel. Frânele scrâşnesc, parbrizele se prefac în cioburi, alte şi alte automobile se ciocnesc. În faţa ochilor am un veritabil măcel. Maşina ei se opreşte din rostogolit. Întreg trupul lui Rachel… zdrobit, de nerecunoscut.
Un zumzet îmi umple craniul, în timp ce continui să-i urlu numele. Îmi avânt trupul înainte, mai îndârjit, mai iute, dar nu reuşesc să ajung la ea. Câteva trâmbe de fum se ridică de sub capotă.
Iar apoi, focul.
Sar pe capota unei Honda Civic făcută sandviş.
— Rachel!
Lumea ţipă. Unii urlă. Cioburi cad pe asfalt.

— Rachel! Răspunde-mi!
Parbrizul maşinii ei e ca o pânză de păianjen, anulându-mi orice acces vizual. Noah mi se alătură pe capota Hondei şi amândoi ne folosim braţele ca pavăză când un val de flăcări se repede în direcţia noastră. Dogoarea îmi încinge braţele.
Săgetez cu privirea în căutarea unei ieşiri pentru ea. E ţintuită înăuntru. Portierele din ambele părţi sunt blocate de alte vehicule.
— Rachel!
— Trebuie să mutăm maşina aia! strigă Noah.
Maşina ei e în flăcări. Gândul acesta îmi goneşte prin minte.
Ne lăsăm să alunecăm de pe capotă, spre spatele Hondei Civic.
— Apucă de ea!
Şoferul Hondei ni se alătură. Are pete de sânge pe obraz.
— S-a întâmplat prea repede, zice el.
Eu şi Noah nu-i răspundem. Ridicăm spatele maşinii, cu mâinile goale. Urlăm amândoi când o desprindem de sol.
Degetele îmi ţipă de durere, dar nu ne oprim până când nu reuşim să creăm puţin spaţiu. Honda se trânteşte la loc de asfalt. N-am depărtat-o cine ştie cât, dar îndeajuns cât să te poţi strecura. Înghit fum, tuşesc şi deschid portiera din dreptul şoferului. Cămaşa albă a tatălui ei e leoarcă de sânge, însă el are ochii deschişi, clipeşte. Alături, Rachel zace, complet zdrobită.
— Scoate-o afară, îmi cere tatăl ei, tuşind. Nu

reacţionează!
Un val de adrenalină provocat de panică îmi ţâşneşte prin corp. Nu se poate ca ea să fi murit. Nu se poate.
— Noah!
— Scoate-l afară! strigă Noah, suit din nou pe Honda. Dă-mi-l mie.
Mă las pe vine, ca să-l pot apuca mai ca lumea.
— Puteţi să staţi pe picioare? îl întreb.
El încearcă să se mişte, dar se opreşte, gemând.
— Scoate-o pe ea!
Din panoul de bord începe să iasă fum şi pulsul mi se accelerează. Folosindu-mi umărul, mă proptesc de tatăl ei şi-l smulg afară din maşină. Urlă de durere şi ţipă iar în clipa în care Noah îl trage în poziţie verticală. Imediat cum scap de el, mă năpustesc în interiorul maşinii.
— Rachel, îi zic, rostindu-i numele cu calm, sperând c-o să răspundă. Îngeraş, vreau să deschizi ochii. Haide. Vorbeşte cu mine.
Îmi strecor un braţ pe după spinarea ei, iar pe celălalt, între picioare. Se lasă moale, ca o păpuşă din cârpe.
— Nu se poate să-mi faci, naibii, una ca asta, Rachel! Eu ţi-am promis ceva, iar asta înseamnă că şi tu mi-ai promis mie.
Noi doi o să fim împreună. Ai auzit ce-am zis?
Smucesc, iar trupul lui Rachel zvâcneşte înapoi, reacţionând. Refăcându-mi priza, smucesc mai tare, dar trupul nu se clinteşte. Plămânii mă ustură de la fum şi bat aerul cu mâinile,

străduindu-mă să descopăr problema.
Întind mâna spre podea, explorând, şi deodată lumea încremeneşte. Jur că da. Nu, nu, nu, nu… Podeaua se prăbuşise, iar tabla din lateral năvălise înăuntru, înfăşurându-i picioarele.
Îi cuprind chipul drăgălaş între palme şi-i vorbesc, ca şi cum m-ar putea auzi. Vocea mi se frânge.
— Ţi-ai prins picioarele acolo, îngeraş. Ţi-ai prins picioarele.
O s-o pierd… Doamne, nu! O s-o pierd…
— Isaiah! îl aud urlând pe Noah. Trebuie să ieşi de-acolo!
Ieşi de-acolo, ieşi, ieşi!

Isaiah

Mai

Mi-am petrecut o bună parte din viaţă încercând să-mi dau seama de unde-mi pot face rost de următoarea masă, sau cum să evit suferinţele fizice. Cu alte cuvinte: cum pot să supravieţuiesc. Niciodată n-am avut motiv să mă gândesc la moarte: am fost prea ocupat cu grijile pentru a rămâne în viaţă. Dar aici, în cimitirul ăsta, mi-ar fi greu să nu mă gândesc la sfârşitul vieţii. Noah mi-a spus că părinţii lui sunt îngropaţi în parcela de vizavi. Locul de odihnă veşnică al fratelui lui Echo e de cealaltă parte a întinsului cimitir. Nimeni nu e imun faţă de moarte.
O burniţă uşoară face ca ziua caldă de primăvară

să fie umedă şi cămaşa mi se lipeşte de piele. Stau nemişcat, privind fix bucata de pământ. În mine e o greutate care ar putea să producă lacrimi, numai că o alung. Şi-aşa am prea multe sentimente care au luat-o razna.
— Eşti sigură? întreb.
Mama se lasă pe vine şi atinge piatra de mormânt.
— Da. Am ştiut că e tatăl tău din clipa în care ai intrat în sala aia pentru vizite. Arăţi întocmai ca el, Isaiah.
Mă priveşte, cu un zâmbet palid şi cu ochii sticloşi.
— Şi el a fost un bărbat chipeş, să ştii!
Tatăl meu. Nemaifiind capabil să mă ţin pe picioare, mă aşez pe iarba umedă. James Mekinley.
— Sunt irlandez?
— Aşa cred, îmi răspunde ea, râzând. N-am discutat niciodată despre arborele genealogic. A fost un om bun.
Cumsecade. A murit înainte să aflu că sunt însărcinată, aşa că l-am tăiat de pe lista posibililor taţi. Încă o greşeală prostească din partea mea.
Nu suntem prea apropiaţi, eu şi mama. Ea vrea să creeze o legătură între noi. Mie-mi ajunge faptul c-o ştiu în viaţă. Ea mă presează, vrând mai mult de-atât, dar eu îi spun că ar trebui să fie bucuroasă că furia pe care o simt faţă de ea e în scădere. Prea mult timp a trecut între vârstele de şase şi şaptesprezece ani.
Prea multe suferinţe. Uneori, e mai bine să ierţi o

persoană, dar s-o ţii la o distanţă prudentă.
— James avea o familie numeroasă. Oameni puţin mai neobişnuiţi, dar foarte cumsecade. Mi-ar fi plăcut să fi ştiut că eşti al lui. Ei ne-ar fi primit pe amândoi în familia lor.
Se întrerupe, apoi continuă.
— Sau, cel puţin, pe tine. Ar trebui să-i cauţi.
Mă scarpin la ceafă. Undeva, prin Kentucky, eu am o familie numeroasă.
— Nu sunt convins că aş avea chef să trec printr-un test de paternitate, îi răspund.
Şi să se dovedească faptul că m-am înşelat.
— Nu sunt convinsă că n-ar cere aşa ceva, însă le-ar ajunge să te privească o singură dată, ca să-şi dea seama. Eşti leit el. Cu tot cu cercei şi tatuaje.
Imaginea asta mă face să zâmbesc.
— Fără caterincă?
Ea izbucneşte din nou în râs.
— Şi el ar fi zis tot aşa. James a fost bun cu mine. Eram prieteni, dar eu m-am prostit şi am profitat de el. Nu mi-am iertat niciodată faptul că l-am rănit şi mă simt îngrozitor din cauză că el n-a ştiut niciodată de existența ta.
— Cum a murit?
— Accident de maşină, îmi răspunde, fixând cu privirea piatra de mormânt, ca şi cum şi-ar închipui că el ar putea să apară dacă s-ar concentra suficient.
— Vrei să-mi povesteşti despre el?
Mama se destinde şi se aşază în fund. Ploaia i-a lipit de față şuviţele de păr negru.

— Nu ştiu prea multe, dar o să-ţi spun ce ştiu. James adora motocicletele…
Sunt într-un Mcdonald’s, peste drum de cimitir, şi aştept la o masă dintr-un colţ. Courtney îmi pune în faţă un recipient cu îngheţată de vanilie, după care îşi ocupă locul vizavi de mine, cu îngheţata ei. Îşi deschide geanta şi scoate un flacon de Sprinkles multicolore. Îşi presară câteva pe îngheţată, iar mie îmi toarnă ditamai mormanul.
— Ce tot faci? o întreb.
— Îţi fac cinste c-o îngheţată, îmi răspunde Courtney, vârând la loc flaconul în geantă şi începând să sape cu linguriţa în porţia ei de îngheţată. Nu-mi spune că pe când aveai opt ani nu ţi-ai dorit să-ţi cumpere cineva o îngheţată cu Sprinkles.
Courtney e capabilă acum de aşa ceva. Să extragă o amintire îngropată în adâncul meu cu o înspăimântătoare uşurinţă.
Uneori am impresia că ştie să citească gândurile, dar apoi îmi aduc aminte că nu e cazul. A fost crescută sub tutelă, de sistem, exact ca mine. Junghiul din piept mă determină să-mi imaginez că am opt ani şi privesc cum alte familii cumpără îngheţată.
Courtney zâmbeşte când mă vede că iau o linguriţă.
— Ai cumva sentimentul că ai trădat, făcându-te asistentă socială? o întreb.
Ea nu răspunde imediat. Îşi încreţeşte fruntea.
— Prefer să mă gândesc că aşa pot să-i ajut pe alţi

copii aşa cum nu m-a ajutat nimeni pe mine.
Mi se pare corect.
— Ai stat mult de vorbă cu mama ta, azi, comentează Courtney, care ne urmărise de la adăpostul maşinii ei.
— Mi-am cunoscut tatăl.
Vorba vine.
— Mi-am cam dat seama. Cum merge treaba cu ea?
Îmi umplu gura cu îngheţată, ca să nu fiu nevoit să răspund.
Mijesc ochii când simt pe limbă cum se rostogolesc micile bomboane dulci. Courtney chicoteşte.
— Apropo, zice ea, jeleurile cu îngheţată sunt mult supraestimate.
— Am remarcat, răspund, amestecându-mi îngheţata. Nu pot să-i ofer ceea ce vrea.
— Nu eşti obligat, zice Courtney. N-am afirmat niciodată că o relaţie cu ea ar fi sănătoasă, ci doar că ar fi bine să vorbeşti cu ea. Îţi spun din experienţă că, până la urmă, tot ai fi tânjit să-ţi vezi mama. M-am gândit că ar fi mai bine să te ocupi de ea ştiind c-o să-ţi fac cinste cu o îngheţată, după.
— Trebuia să-mi fi spus de prima dată când ne-am văzut că eşti produsul sistemului.
Courtney strânge din buze.
— Am fost şi eu odată o adolescentă de şaptesprezece ani supărată pe viaţă. Tu nu erai pregătit să mă asculţi.

Corect.
— Felicitări, apropo. Am auzit c-ai luat examenul cu brio.
— Mersi.
Am obţinut certificatul ASE… din nou. Mi-am asigurat stagiul şi serviciul. Împing deoparte îngheţata şi mă relaxez pe spătarul scaunului. În ultima vreme, m-am simţit de parcă aş fi plutit în derivă. Sunt din nou sub tutelă, acasă la Shirley şi Dale.
Noah stă la cămin. Încă ţinem legătura, dar nici pe departe la fel de frecvent ca înainte. Uneori, mă simt… singur.
— Cunosc oameni care au familii, îi zic. Termină liceul şi îşi iau un serviciu, sau se duc la facultate, şi dacă o dau în bară, se întorc frumuşel acasă.
Mă opresc, bătând cu degetele în masă.
— Dar eu, dacă…
Dacă o dau în bară? Îmi dreg glasul, iar sprâncenele mi se apropie între ele.
— Eu unde mă duc?
Courtney îşi împinge şi ea îngheţata deoparte.
— Sistemul de tutelă e naşpa, dar la fel e şi ieşirea de sub el.
E ciudat. Îţi petreci întreaga primă parte a vieţii luptându-te să ieşi, după care, într-o zi… ai ieşit. Şi-atunci, îţi vine să urli spre uşa închisă că eşti încă un copil, dar toată lumea insistă al naibii de îndârjit că eşti adult. Eu am plâns foarte mult când am ieşit de sub tutelă.
Îmi răsfrâng buzele cu dispreţ.

— Eu nu cred c-o să plâng.
Courtney pufneşte.
— Mda, mă rog, ce-or obişnui să facă băieţii.
Înghit în sec şi-mi găsesc curajul de a rosti cuvintele.
— Nu vreau să fiu homeless.
— N-o să fii!
Courtney bâţâie din sprâncene şi scoate un dosar din geantă.
— Am un plan. Tu împlineşti optsprezece ani abia în vara asta, aşa că mai avem vreo două luni până când o să ieşi de sub tutelă. Pot să te învăţ cum să-ţi calculezi bugetul şi să te ajut să-ţi găseşti o locuinţă, şi tot felul de distracţii din astea, de-ale adulţilor. Şi iată care e partea cea mai frumoasă. Eu o să-ţi fiu prin preajmă şi după ce-o să împlineşti optsprezece ani. Poate că n-o să mai am o calitate oficială, dar n-o să dispar.
Deodată, soneria telefonului începe să-mi sune, iar Courtney zâmbeşte, ştiind de ce sunt gata s-o iau la goană.
— Începem de săptămâna viitoare, îmi zice.
— Mersi, îi răspund, ridicându-mă. Pentru tot.
— N-ai pentru ce. Şi săptămâna viitoare o să luăm îngheţată cu sos de ciocolată caldă.

Rachel

Visez foarte mult. În ultimele trei luni, mai mult am dormit, decât am stat trează. Cu atâtea operaţii, internări, calmante şi recuperare, par

mereu obosită.
Îl văd pe Isaiah în visele mele. Dăruindu-mi zâmbetul acela rarisim. Hohotind cu râsul lui profund. Din când în când îi visez sărutul. Astea sunt preferatele mele.
Cineva şuşoteşte şi deschid ochii. Întâlnirea cu specialistul m-a epuizat fizic. Întâlnirea cu terapeuta m-a dărâmat mental.
Îmi întind braţele pe pat şi aud un foşnet într-o parte. Întorc capul şi văd un catalog Mustang, însoţit de un bileţel:
Spune-mi pe care o vrei. Te iubesc. Tata
Mângâi biletul cu degetele, după care arunc catalogul pe noptieră. Nu vreau să mă gândesc la maşini, nu încă.
— Ţi-am spus că nu e pregătită, şopteşte o voce adâncă din cealaltă parte a camerei.
Proptindu-mă în coate, îmi ridic partea superioară a corpului. West şi Ethan stau pe podea, amândoi cu câte o telecomandă în mâini. Sunt concentraţi la jocul video pe care-l joacă, fără sunet, pe televizorul meu. Ei doi practic s-au mutat aici încă de când m-am întors acasă din spital. În cea mai mare parte a timpului, prezenţa lor nu mă deranjează.
Ethan priveşte peste umăr spre mine.
— În sfârşit, exclamă.
Îşi aruncă telecomanda pe podea, iar West îi urmează exemplul.
— Plimbare, surioară, anunţă West, întorcându-şi cozorocul şepcii la ceafă.

Mă trântesc la loc pe pat.
— Am recuperare peste două ore.
— Tocmai de-aia mergem acum, argumentează Ethan. Pe urmă o să fii prea obosită. Cum vrei s-o facem?
E o întrebare cu care sunt obişnuită şi una pe care ei au învăţat s-o adreseze. E o relaţie ciudată între mine și familia mea. Toată viaţa mi-am dorit să nu fiu veriga slabă a familiei, iar acum nu exista absolut nicio îndoială în privinţa faptului că sunt cea mai slabă, din punct de vedere fizic, de sub acoperişul casei noastre. Am scăpat de ghips, dar ambele picioare îmi sunt imobilizate total cu aţele. Deşi e evident pentru toată lumea că nu pot să fug la fel de tare ca fraţii mei, sau să dansez ca mama, ceea ce nu se poate vedea cu ochiul liber e adevăratul miracol. La început, mi-a fost greu să cer ajutor. Totul era de un milion de ori mai greu de făcut, din dorinţa mea de a mă descurca singură, iar familiei mele i-a fost de un catralion de ori mai greu să nu facă treburile în locul meu. Dar am învățat să cer. Și ei au învățat să nu sară neinvitați. Și așa, slăbiciunea mea m-a făcut să devin mai puternică.
— Lăsaţi-mă să-mi dau jos picioarele din pat.
Ambii fraţi ai mei fac doi paşi înapoi şi privesc cum, întrebuințându-mi forţa părţii superioare a corpului, îmi modific poziţia, astfel încât să-mi ajungă picioarele aproape de marginea patului. Mă înroşesc la faţă şi-mi încleştez dinţii, dar după o luptă dusă centimetru cu centimetru, ambele

picioare îmi atârnă dincolo de margine.
Expir aer suficient cât să-mi suflu părul căzut peste faţă. Un mic zâmbet îmi apare pe buze. Am reuşit.
— E rândul vostru.
— Ia căruciorul, ordonă Ethan, în timp ce-şi strecoară braţele în jurul meu şi mă ridică de pe pat.
West iese primul pe uşa camerei mele, iar Ethan îl urmează.
Lucrătorii din ceea ce fusese camera lui Colleen se holbează la mine, la picioarele mele, după care se întorc la montarea biroului şi a rafturilor confecţionate la comandă. Mama e acum plătită pentru strângerea de fonduri şi a declarat că merită să aibă un birou al ei.
La poalele scării, West îmi aranjează căruciorul, iar Ethan mă instalează în el. Îmi fac semn să-i urmez, ceea ce şi fac. Pe hol, prin bucătărie, în jos pe rampă… dar mă opresc când îi văd îndreptându-se spre garajul care nu e legat de casă.
— N-am timp să merg nicăieri.
West se întoarce spre mine şi-şi continuă drumul, mergând cu spatele.
— Hai odată, momâie. Ai roţi, foloseşte-le.
— Mare măgar eşti!
West îl plesneşte peste braţ pe Ethan.
— M-a făcut măgar!
— Păi, eşti măgar, zice Ethan, deschizând uşa garajului.

— Mda, dar ea m-a făcut măgar.
Clipesc mirată când pătrund în garaj. E acolo un dispozitiv cu o scândură acoperită de un înveliş ca de saltea.
— Ce-i asta?
— E pentru tine, îmi răspunde West, oprindu-se lângă dispozitiv şi înfundându-şi mâinile în buzunare. O să te ajute să-ţi manevrezi maşina.
Ridic o sprânceană întrebătoare, iar West îşi desface braţele.
— Îmi dai voie?
Încuviinţez, iar West mă ridică din cărucior şi mă plasează pe saltea. Arată spre două manivele, după care începe să învârtească una dintre ele.
— Asta te ridică.
Surprinsă de inerţie, tresar şi mă apuc cu mâinile de margini. El continuă să învârtească manivela, până când ajung la acelaşi nivel cu capota deschisă a SUV-ului lui.
— Iar asta te aduce mai aproape.
Scândura se întinde în faţă şi, pentru prima oară după trei luni, pot să ating interiorul unei maşini. Parcă temându-mă să nu fie un vis, îmi plimb degetele peste motor. Chiar şi din poziţia asta, tot n-o să fiu capabilă să fac mare lucru, dar tot e mai bine decât să nu fac nimic.
Simţindu-mă cam rămasă fără cuvinte, deschid gura şi rostesc unul prozaic.
— Mersi.
— West ţi-a construit-o, mă informează Ethan.
West, stânjenit, ridică dintr-un umăr.

— Ethan m-a ajutat. Pe lângă asta, cine altcineva ar putea să-mi mai schimbe uleiul?
Lacrimile îmi invadează ochii. Mă simt mişcată de faptul că ei au investit timp şi energie în ceva pentru mine… şi nu în orice… au creat ceva care să-mi faciliteze întoarcerea la ceea ce iubesc.
— Tata vrea să-ţi cumpere o maşină nouă, îmi zice Ethan.
— Ştiu, îi răspund.
Numai că partea asta e mai complicată. N-o să mint. Mă doare gândul că n-o să pot conduce… pentru un timp foarte îndelungat.
— Foarte bine, zice West. Să ştii că n-am glumit cu schimbatul uleiului. Spune-mi ce să fac şi eu şi idiotul o să executăm tot ce trebuie.
Un flux de adrenalină îmi gâdilă venele.
— Aduceţi-mi platforma aia rulantă şi ajutaţi-mă să cobor.
O să mă vâr sub maşină.
Plină de glorie, de unsoare şi de benzină, stau pe dispozitivul născocit de West şi plutesc deasupra sus-numitului meu frate, care se străduieşte să-şi dea seama cum e cu filtrul pentru ulei.
— Hai, că nu e nicio inginerie spaţială, îi zic.
— Vorbeşte geniul auto, bombăne el.
Cineva îşi drege glasul şi tresărim cu toţii când o vedem pe mama în uşa garajului.
West şi Ethan schimbă între ei priviri vinovate.
— Mamă, zice Ethan, tocmai ne pregăteam s-o aducem înapoi în casă.
— Băieţi, vreţi să mă lăsaţi puţin cu Rachel?

West îmi flutură mâinile murdare prin faţa ochilor şi-şi şterge un deget mai unsuros decât celelalte pe obrazul meu.
Ethan mă strânge de încheietura mâinii înainte să iasă. Îmi rectific poziţia şi mă aplec să examinez rezultatele muncii lui
West. Nu-s prea rele.
— La ce lucrezi? se interesează mama.
— La nimic, îi răspund, ridicând din umeri.
Mama e îmbrăcată cu o pereche de pantaloni gri din stofa şi un pulover albastru. Tata m-a dus azi-dimineaţă unde aveam programări, în timp ce mama l-a vizitat pe Gavin în clinica de reabilitare. Din cauza accidentului, planul iniţial al tatălui meu, privitor la Gavin şi la reabilitarea lui, a căzut. Acum câteva săptămâni, însă, Gavin a început, în sfârşit, tratamentul.
— Ce mai face Gavin? o întreb.
— Bine. E îngrijorat pentru tine, îmi răspunde mama, uitându-se sub capotă. Tatăl tău mi-a zis că întâlnirile de azi au decurs favorabil.
— Mhî.
Mă simt ciudat să fiu aici împreună cu mama, după cât am minţit-o în legătură cu dragostea mea pentru maşini.
Mama mă priveşte. Ea chiar mă priveşte acum, cu ochii ei albaştri, şi mă vede. Nefiind obişnuită, mereu întorc capul. Îmi aruncă peste umăr o şuviţă răzleaţă de păr.
— Gavin şi cu mine am avut programată o şedinţă de terapie în grup. El mi-a promis să nu mai

ascundă de mine secrete ca dependenţa lui. M-am gândit la asta în drum spre casă. Cred că mi-aş dori câte o astfel de promisiune de la fiecare dintre voi.
Secretele au fost mult prea aproape să ne distrugă familia.
— Îmi pare rău că nu ţi-am spus despre Gavin, îi zic, jumulindu-mi cojile de pe degetul mare.
Mama îşi mută greutatea pe celălalt picior.
— Mă interesează mai mult că nu mi-ai spus despre tine.
Confruntarea n-a fost niciodată un teren prielnic pentru niciuna dintre noi şi mă întreb dacă tăcerea o afectează la fel de mult ca pe mine.
— Tu n-ai vrut să auzi. Tu ai vrut ca eu să fiu Colleen.
— Rachel…
Preferând să n-o aud că tăgăduieşte, o privesc drept în ochi.
— Mi-am petrecut o bună parte din viaţă auzindu-te cum le spui oamenilor că visezi ca eu să devin noua Colleen. E adevărat, aşa că, te rog, nu te preface că n-ar fi aşa.
Mama îşi pipăie verigheta şi-o răsuceşte pe deget.
— Ce bine-ar fi fost dacă ţi-aş fi spus că tu nu erai o înlocuitoare… dar am fi ştiut amândouă că ar fi fost o minciună.
Dar, indiferent de ceea ce crezi, eu te-am iubit totdeauna.
Îmi fac de lucru cu uneltele lăsate de fraţii mei pe scândură.

În ultimele trei luni, eu şi mama am ocolit în permanenţă problema asta.
— Pe ea ai iubit-o mai mult.
— Nu e adevărat. Dar îi duc dorul. Prea mult. M-am tot gândit şi cred că a existat ceva adevăr în ceea ce ai spus în seara aia. Te-am iubit, dar nu cred că te-am văzut vreodată cu adevărat. Pentru asta te rog să mă ierţi.
— Nu-i nimic.
— Dar, în apărarea mea, trebuie să-ţi spun că nu mi-ai dat niciodată șansa să te cunosc.
Deschid gura ca să protestez, dar ea îmi face semn că nu e cazul.
— Rachel, problema în familia asta e că nimeni nu mi-a acordat încredere. În loc să te schimbi ca să mă faci fericită, nu te-ai gândit niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ai fi spus cu ce greşesc?
Cu asta îmi închide gura. O parte din mine e convinsă că aş fi putut să urlu până m-aş fi învineţit la faţă, însă mai există şi cealaltă parte care se întreabă ce-ar fi fost dacă aş fi încercat cu adevărat.
— Şi, ce se petrece aici? întreabă din nou mama, aplecându-se deasupra motorului de parcă i-ar fi frică să n-o muşte, iar eu îmi dau seama că ea încearcă.
— Îl învăţam pe West cum să-şi schimbe filtrul pentru ulei.
— E greu?
— Aş putea să te învăţ şi pe tine.
Din reflex, îşi strâmbă gura.

— Ce-ar fi ca tu să-mi explici, iar eu să ascult?
E un început.
— Ne-am înţeles!

Isaiah

Uşa de la intrarea principală se deschide şi mă pomenesc faţă în faţă cu tatăl lui Rachel. Şuviţe cărunte îi marchează partea din apropierea urechilor. Pare mai bătrân decât în noaptea aia, pe pista de curse, dar, dacă e s-o luăm pe cea dreaptă, probabil că şi eu par mai bătrân. Aşa se-ntâmplă când dormi pe scaun în sala de aşteptare a spitalului. Noi doi am ajuns să ne cunoaştem destul de bine în acele perioade în care Rachel era operată sau dormea.
Tatăl ei refuza să plece de acolo când nu avea serviciu. La fel şi eu, când nu eram la muncă, sau la şcoală. Se pare că aveam acelaşi orar.
— Intră, Isaiah.
Pătrund în masivul hol şi, ca de fiecare dată, mă minunez că există oameni care să trăiască astfel.
— Cum mai e?
— Agitată, îmi răspunde; şi, după cum se scarpină în cap, îmi dau seama că şi el e. Astăzi, Rachel învaţă din nou să meargă.
Privirea domnului Young se abate spre locul aflat cu câţiva centimetri mai jos de tigrul tatuat pe bicepsul meu. Acolo am un semn de arsură de acum trei luni, când i-am salvat, pe el şi pe fata lui. Dacă organizatorii curselor de dragstere nu

mi-ar fi cerut să am la mine un extinctor pe timpul curselor, poate că Rachel ar fi murit. Şi eu, împreună cu ea… fiindcă n-aş fi părăsit niciodată maşina aia fără s-o scot pe ea.
— Am discutat propunerea ta cu mama lui Rachel şi am fost amândoi de acord că i-ar face bine lui Rachel să iasă. Dar o să începem mai uşor. O oră şi jumătate.
O oră şi jumătate – singur – cu Rachel. Mă simt ca un condamnat ieşit la lumina zilei după ani de carceră.
— Vă jur că n-o să întârzii un minut.
Tatăl ei zâmbeşte cu înţeles.
— Nu, n-o să întârzii, fiindcă altfel vor mai trece câteva luni până când o să mai poţi ieşi cu ea din casa asta.
Domnul Young m-a acceptat, cu condiţia să mă conformez regulilor stabilite de ei. Or, pentru Rachel, aş fi dispus şi să arunc cărbuni cu lopata în furnalele iadului.
— Isaiah, mă strigă mama ei, din living. Ea nu vrea să înceapă fără tine.
Doamna Young a transformat masivul lor living, odinioară protocolar, în clinica lor personală de recuperare. Inima îmi palpită când o văd pe Rachel cocoţată în căruciorul ei. Părul auriu îi e prins la spate într-o coadă şi e îmbrăcată cu un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. S-a dus ghipsul de la picioare, în loc fiind acum aţele negre, mari, pe toată lungimea.
Se luminează la faţă când mă vede.

— Isaiah!
De fiecare dată când intru în casa asta, are aceeaşi reacţie.
Nu ştiu de ce. Am ţinut-o de mână în spital, am stat cu ea după multiplele operaţii şi am sprijinit-o pe perioada fiecărei şedinţe de recuperare. I-am făcut o promisiune lui Rachel şi eu nu-mi încalc niciodată promisiunile.
Când mă îndrept spre ea, fizioterapeutul, un fost jucător de fotbal american, o namilă afurisită, se postează în faţa mea.
— Nu, azi nu stai lângă ea.
Cât o fi el de mare, o să-l învăţ pe nemernicul ăsta că nu poate să mă ţină departe de ea.
— N-ai vrea să te mai gândeşti o dată?
— Isaiah, intervine Rachel. Asta e hotărârea mea.
— Dar tu azi înveţi să mergi, îi zic, ca şi cum ea n-ar înţelege.
— Știu.
Tonul nepăsător cu care-mi răspunde îmi face mâinile să zvâcnească.
— Dar ai putea să cazi!
Rachel mijeşte ochii spre mine.
— Ştiu, iar *tu* trebuie să fii de acord cu asta.
Oftez prelung. Bun. Ne întoarcem mereu la aceeaşi discuţie:
trebuie s-o las pe Rachel să facă aşa cum vrea ea, chiar dacă asta înseamnă s-o privesc cum se împiedică.
— Am nevoie de tine aici, băiete, îmi zice fizioterapeutul, indicându-mi să stau la capătul a

două bare paralele din lemn. Rachel, dacă vrei să-ţi vezi băiatul, o să trebuiască să trudeşti pentru asta.
Zgomote de paşi şi foşnete se aud dinspre uşă, captându-mi atenţia. Unul câte unul, fraţii ei, cu excepţia lui Gavin, intră în încăpere, urmaţi de părinţii ei. Rachel nu-i priveşte. Superbii ei ochi violeţi rămân îndreptaţi spre mine. Fără vreun ajutor, ea se prinde de bare ca să se ridice din cărucior.
La capătul meu, apuc şi eu barele, într-o poziţie în oglindă, ca şi cum aş putea să-i transmit din forţa mea. A avut nevoie de săptămâni ca să acumuleze suficientă forţă cât să se ridice în picioare. Va mai avea nevoie de alte săptămâni, dacă nu de mai mult, ca să meargă iar. Fizioterapeutul stă în spatele ei, pentru eventualitatea că şi-ar pierde echilibrul.
— Bine, Rachel. Acum vezi ceea ce-ţi doreşti. Du-te şi ia-l.
Colţul drept al gurii lui Rachel se înalţă uşor şi o îmbujorare îi invadează obrajii. Inima îmi bate cu putere şi mă rog în gând să nu cadă de la prima ei încercare. Mă forţez să zâmbesc.
— Te aştept, îngeraş.
Şi, pentru că totdeauna ea a fost o minune, Rachel ridică un picior şi face primul ei pas.

Rachel

Rezemată într-un şold de cadrul uşii de la baia

mea, Abby urmăreşte cu privirea cum îmi înfăşor o ultimă şuviţă pe ondulator. Şi-a făcut apariţia pe la jumătatea şedinţei mele de terapie. Ca de fiecare dată, a intrat pur şi simplu, fără să-şi anunţe nimănui prezenţa, şi a rămas în umbră până când am zărit-o eu că pândeşte.
E bizar, dar aşa e Abby.
— Nu ştiu de ce faci toate astea. Ai putea să apari şi într-un sac de gunoi, că Isaiah tot ar fi de părere că eşti frumoasă.
Îmi eliberez şuviţa de pe ondulator şi un cârlionţ fierbinte îmi ţopăie pe gât.
— E prima noastră ieşire oficială împreună. Adică, ştie şi tata, ştie şi mama, şi toată lumea e de acord cu asta.
De acord, în destul de mare măsură. Mama şi tata încă ezită un pic în privinţa lui Isaiah, dar acum îl înţeleg mai bine. El a fost şocant de sincer cu ei în privinţa trecutului, a prezentului şi a intenţiilor referitoare la mine. Cât timp am fost în spital, le-a povestit totul despre Eric şi despre datorie.
Dar ceea ce i-a făcut să-şi schimbe poziţia nu cred să fi fost sinceritatea lui, cât devotamentul faţă de mine. Când nu avea şcoală sau serviciu – deşi a mai lipsit chiar şi de acolo uneori
— Isaiah nu s-a dezlipit de lângă mine.
— Şi mama ta o să facă fotografii, dacă tot e prima voastră ieşire oficială împreună? Chiar dacă ei ştiu că ţi-ai petrecut şi noaptea cu el?
Tresar. Isaiah a fost un pic cam prea sincer cu ei.
— De ce?

— Pot să fiu şi eu în poze?
— Sigur.
Îmi mut căruciorul mai la stânga, ca să mă pot vedea mai bine în oglinda în mărime naturală din spatele meu. *Rimel. Am nevoie de rimel*. Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, Abby îmi întinde rimelul din geanta mea cu cosmetice.
— Am putea să facem una numai cu noi două?
Îi caut privirea lui Abby, dar ea mă evită. Total atipic pentru ea.
— Mda. Cred că mi-ar plăcea.
Abby aruncă o privire peste umăr spre camera mea.
— Alarmă, Ethan!
— Te-am auzit, ciudato!
Ethan se întinde pe lângă Abby şi-şi vârâ capul ca să mă vadă.
— Eu şi Tatuatul ne-am epuizat subiectele banale, aşa că, hai să ne mişcăm.
Oftez, în timp ce termin de aplicat rimelul. Deşi West şi Isaiah au ajuns la un surprinzător compromis, Ethan nu e cu totul încântat de relaţia mea cu Isaiah. Dar am încredere în faptul că asta se va schimba, cu timpul.
Abby îmi examinează fratele într-un mod deloc neprietenos.
— Salut, îi zice.
— Ăăă… bună, răspunde Ethan, clipind ca un peşte care tocmai şi-a dat seama că e prins în cârligul unei undiţe. Ce mai faci?
— Mai bine acum, că eşti aici.

Îmi înăbuş hohotul de râs când văd că obrajii lui Ethan se fac roşii.
— Ăăă… mama a întrebat dacă rămâi la cină.
— Ce aveţi?
— Cotlete la grătar.
— Trece-mă pe listă.
Ciudat lucru, dar mama a adoptat-o pe Abby. Nimeni n-a întrebat-o deschis, dar toţi par să-şi fi dat seama că ea nu e Abby de la şcoala particulară şi, cu toate că o examinează de parcă ar fi un experiment ştiinţific gata de explozie, în general par s-o agreeze.
— Eu n-o să fiu aici, ţin să-i amintesc.
Ea schiţează un zâmbet care prevesteşte tot felul de necazuri pentru fratele meu.
— Dar Ethan o să fie!
Ethan îşi drege glasul.
— Acum, serios, eşti gata?
— Mhî, îi răspund repede, ca să-l salvez de Abby.
Cea mai bună prietenă a mea adoră să-i pună pe băieţi pe jar. Dumnezeu să aibă milă de oricare bărbat s-ar îndrăgosti de
Abby, pentru că va avea nevoie de tot ajutorul posibil ca să ţină pasul cu ea.
— Atunci, hai să mergem, zice Ethan, luându-mă în braţe ca să mă ducă jos, la Isaiah.

Isaiah

Pe bancheta din spate a unui Mustang roşu model ’89, pe care l-am cumpărat cu două sute de dolari

de pe Craigslist,
Rachel gâfâie după aer, iar buzele mele îi înşiră sărutări pe gât. Amândoi răsuflăm greu şi mâinile sunt peste tot unde ne putem atinge. Ea stă pe genunchii mei şi cu picioarele întinse pe banchetă. Ni s-au acordat nouăzeci de minute şi am consumat patruzeci din ele sărutându-ne.
— Trebuia să mă duc după mâncare, îi şoptesc la ureche.
Mâna ei mă strânge de ceafă, apropiindu-mi buzele de ale ei.
— Pot să mănânc oricând, îmi răspunde.
De trei luni tot visez s-o am din nou în braţele mele. Rachel e genul de fată care necesită aşteptare şi fără discuţie merită să fie aşteptată. Alarma telefonului meu sună, iar Rachel scoate un geamăt şi-şi cuibăreşte capul în adâncitura gâtului meu.
— Nu se poate să se fi făcut timpul pentru întoarcerea acasă.
— Nu, dar se apropie.
Ţineri de mâini şi, din când în când, sărutări rapide, caste, înseamnă tot ceea ce mi se permite sub omniprezenta supraveghere a familiei lui Rachel. De curând, am promovat la stadiul de îmbrăţişare.
O strâng mai tare, lăsându-mi mâinile să i se plimbe în sus şi-n jos pe spate.
— Mă gândeam că am putea să cumpărăm un teren şi să ne construim acolo atelierul şi casa. Aşa, nu ne-am mai despărţi niciodată.

— Îmi place ideea, răspunde ea. Dar nu crezi că afacerile merg mai bine în oraş?
Zâmbesc.
— Vom fi atât de buni, încât lumea va da buzna la noi, doar datorită reputaţiei noastre.
Rachel îmi sărută maxilarul, trimiţându-mi fiori pe şira spinării.
— Te iubesc, îmi spune, cuibărindu-se în mine.
Bătăile inimii îmi devin mai uşoare şi mai vesele. Ea trăieşte şi mă iubeşte.
— Te iubesc, îi spun, la rândul meu.
Ea oftează, arătând o oarecare apăsare.
— Îmi lipseşte condusul.
— Ştiu.
Mi-ar plăcea să-i pot spune că va putea să conducă din nou.
Îmi vine o idee şi, imediat, îmi îndrept spinarea.
— Vino!
O ajut, cu toată blândeţea, să se urce la loc pe scaunul din dreapta, iar eu sar pe cel de la volan. Pornesc maşina şi amândoi ne crispăm simţind starea jalnică în care se află motorul. Apăs pe ambreiaj, apoi îi iau mâna şi i-o plasez pe schimbătorul de viteze.
— Nu pot să-ţi ofer senzaţia deplină de a fi la volan, dar pot să-ţi cedez controlul. Maşina asta nu se mişcă fără tine.
Zâmbetul acela strălucitor îi luminează faţa.
— Cât de repede vrei să mergi?
Ridic din umeri.
— Tu alegi, doar ştii că nu am probleme cu viteza.

Privindu-ne mai departe în ochi, Rachel împinge schimbătorul în viteza întâi, iar eu îmi ridic piciorul de pe ambreiaj şi apăs pe acceleraţie.

MULŢUMIRI

Lui Dumnezeu: Corinteni 1,13: 11-1329
Lui Dave: Pentru toate acele nopţi în care m-ai dus pe culmea dealului şi am privit luminile de dedesubt, şi pentru că m-ai făcut totdeauna să ştiu exact care mi-e locul.
În mod special, lui A, N şi P: sper că voi trei o să vă iubiţi între voi mereu, la fel ca West, Ethan şi Rachel.

Mulţumiri pentru:
Kevan Lyon: Tu-mi aduci mereu o senzaţie de calm şi un zâmbet pe faţă. Călătoria asta ar fi imposibilă fără tine.
Margo Lipschultz: Un „mulţumesc" mi se pare prea puţin pentru tot sprijinul, grija şi iubirea pe care le-ai arătat faţă de mine şi de personajele mele. Tu, în permanenţă, treci peste şi dincolo de ceea ce se cere, iar eu vreau să ştii că apreciez tot ceea ce faci. Eşti, cu adevărat, uluitoare, Margo.
Toţi cei de la Harlequin Teen care s-au atins de cărţile mele, în mod special pentru Natashya Wilson. Sunt nespus de onorată să lucrez cu oameni atât de extraordinari, care au talentul de a mă face să zâmbesc!
Drew Tarr (Street & Strip Performance), Terry

Huff (Ohio
Valley Dragway), Tommy Blincoe, Jason „Jayrod” Clark, Frank „Frankie” Morris şi Anthony „Red” Morris: Apreciez faptul că aţi avut răbdare să-mi răspundeţi la întrebări cât timp ticluiam această carte şi pentru că aţi ajutat o persoană nepricepută la 29 11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândea ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. 12. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe depplin. 13. Acum, dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. maşini să înţeleagă nu numai maşinile, ci şi cursele ilegale de maşini.
Mulţumiri speciale pentru persoanele întâlnite în Ohio Valley: Dragostea voastră pentru sport, pentru pista din Ohio Valley şi pentru cei care se întrec în curse acolo, mi-a fost evidentă de fiecare dată când am stat de vorbă. Vă puteţi aştepta să mă vedeţi în public.
O mulţumire specială pentru Jennifer L. Brown, care a avut suficient curaj ca să mă înveţe cum se conduce un automobil cu tracţiune manuală şi să-mi permită să exersez în maşina ei!
Mike Ballard: Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai împărţit cu mine timpul formidabilei tale soţii o dată la două miercuri şi pentru că ai avut răbdare să mi-i prezinţi pe prietenii tăi din Ohio Valley.

Colette Ballard: Pentru că-i iubeşti pe Noah, Ryan şi Isaiah, şi pentru că ai fost acea ureche atunci când aveam nevoie să fiu ascultată de cineva, şi pentru că ai vorbit atunci când mie îmi venea să tac.
Angela Annalaro-Murphy: Habar n-ai cât îţi sunt de recunoscătoare pentru prietenia ta. Îţi mulţumesc pentru anii de râsete, lacrimi, rugăciuni şi alte râsete.
Kristen Simmons: Pentru că i-ai iubit pe Isaiah şi pe Rachel la fel de mult pe cât i-am iubit eu. Faptul că te-am cunoscut a însemnat unul dintre cele mai bune lucruri din toată această experienţă!
Statornicului grup de sprijin al criticilor mei/familia mea de miercuri seara: Kelly Creagh, Bethany Griffin, Kurt Hampe şi
Bill Wolfe… şi pentru Louisville Romance Writers. De asemenea, lui Shannon Michael, pentru prietenia şi sprijinul permanente. Vă iubesc pe toţi!
Încă o dată, părinţilor mei, surorii mele, familiei mele din
Mt. Washington şi rudelor mele prin alianţă… vă iubesc.

PLAYLIST

Cântece care se potrivesc temei romanului:
If I die young – The Band Perry

Lighters – Bad Meets Evil featuring Bruno Mars
Barefoot blue jean night – Jake Owen
Kryptonite – 3 Doors Down

Isaiah:
Beverly Hills – Weezer
Speed – Montgomery Gentry
Shimmer – Fuel
Santa Monica – Everclear

Rachel:
Mean – Taylor Swift
Little miss – Sugarland
Fallen angel— Poison

Cântece pentru anumite scene:
Prima dată când îl vede Rachel pe Isaiah: *Animal*— Def Leppard
Când Isaiah ajunge la concluzia că-i place Rachel, în bar/apartament: *Possum kingdom* – Toadies
Primul sărut al lui Isaiah şi Rachel: *Just a kiss* – Lady Antebellum
Anul Nou pentru Isaiah: *You and tequila* – Kenny Chesney featuring Grace Potter

Cântece care reprezintă viitorul pentru Isaiah şi Rachel:
Ours – Taylor Swift
Fast cars and freedom – Rascal Flatts
Întrebări şi răspunsuri cu Katie Megarry
Î: Ce gen de cercetări a trebuit să efectuaţi ca să

scrieţi *Cu el pentru totdeauna*?
R: Când mi-a devenit clar că Isaiah o să aibă propriul lui roman, am intrat într-o uşoară panică. Nu cunoşteam nimic despre automobile, iar Isaiah era îndrăgostit de ele. Apoi, când mi-am dat seama că Isaiah avea să fie implicat în cursele ilegale de maşini, practic, am făcut o criză de hiperventilaţie.
Din fericire, am nimerit peste mai multe persoane care au avut suficientă amabilitate încât să discute cu mine despre automobile şi despre cursele ilegale de maşini. Când am descoperit pista din Ohio Valley, un circuit legal pentru astfel de curse, din sud-estul regiunii în care locuiesc, mi s-a părut ceva formidabil. Acolo am cunoscut oameni extraordinari care mi-au demonstrat pasiunea lor pentru maşini şi pentru curse.
Dar ştiţi care a fost cea mai bună parte? După ce mi-am încredinţat viaţa pe semnătură, am ajuns să fiu navigator într-o cursă derulată cu 155 km/h şi am parcurs 200 de metri în 6,94 secunde. Evident, am făcut asta cu cască pe cap şi costum ignifug, prinsă cu o centură de siguranţă în cinci puncte. A fost o experienţă unică, specială, alături de profesionişti. Cu alte cuvinte, nu încercaţi așa ceva acasă.
Î: Una dintre grijile cele mai apăsătoare ale lui Isaiah, din această poveste, s-a referit la modalităţile de a se întreţine, deoarece la împlinirea vârstei de optsprezece ani nu mai putea locui în continuare cu tutorii săi. Ieşirea de sub

sistemul de tutelă este un fenomen pe care adolescenţii din prezent îl pot parcurge cu bine?
R: Absolut. Unul dintre scopurile pentru care am scris *Cu el pentru totdeauna* a fost să aduc în atenţie această problemă cu adevărat importantă. Într-o seară, când scriam despre Isaiah şi Rachel, la postul de televiziune local s-a difuzat o ştire. Dacă vreţi informaţii suplimentare, vă rog să vizitaţi acest link: www.wave3@com/story/16975220/18-and-out-of-foster-care.
Î: O parte din traiectul narativ al lui Rachel ţine de învăţarea a cum să-şi înfrunte şi să nu-şi mai ascundă atacurile de panică, precum şi urmările lor, care-i provoacă slăbiciune. Aţi scris despre simptomele şi despre sentimentele ei cu lux de amănunte. Aţi avut vreodată un atac de panică?
R: Da. Am avut vreo câteva de-a lungul vieţii mele şi au fost cumplite. Oricine a citit o carte de-a mea poate să-şi dea seama că sunt o mare susţinătoare a terapiei psihologice. Rachel suferă de atacuri de panică severe şi mă bucur că, la finalul povestirii, ea încetează să se preocupe de ceea ce crede toată lumea din jurul ei şi începe să-şi poarte de grijă singură.
Î: *Cu el pentru totdeauna* e posibil să cuprindă mai multe personaje masculine adolescente decât oricare carte din câte aţi publicat până în prezent! Cum aţi reuşit să păstraţi personalităţile distincte ale băieţilor despre care aţi scris?
R: Noah, Isaiah, Ryan, Chris, Logan, West,

Ethan… o, Doamne, ar fi destui ca să-i provoace leşinul unei fete, nu?
Gavin şi Jack, practic, nu sunt adolescenţi, numai că se situează îndeajuns de aproape de această vârstă, încât s-o facă pe oricare dintre prietenele lui Rachel să dea ochii peste cap. Dumnezeu mi-e martor cât de mult îmi fac eu însămi vânt…
Mi-a fost uşor să păstrez particularităţile acestor personaje distincte, deoarece le-am gândit ca fiind persoane extrem de diferite. Mă bucur să-mi dezvălui lista trucurilor pe care, până acum, am ţinut-o ferecată în mintea mea:
Noah – băiatul cel rău, în geacă de piele neagră, cu o inimă mare dedicată fraţilor lui mai mici şi lui Echo, fata pe care o iubeşte.
Isaiah – tipul tatuat, cu piercing-uri, unul de care se îngrozeşte lumea, dar loial până la moarte ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubeşte.
Ryan – un sportiv-vedetă cu inimă de poet şi cu capacitatea de a-i iubi pe oameni pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce văd ceilalţi.
Chris – un băiat de la ţară get-beget, cu talent la baseball, îndrăgostit la o vârstă fragedă de cea mai bună prietenă a lui.
După care vin „holteii” mei:
Logan – băiatul genial care adoră să trăiască pe muchie de cuțit.
Ethan – frate şi prieten devotat. Are mania de a pune pe toată lumea în primul rând, iar pe el, în ultimul.
West – cu tipica lui şapcă de baseball purtată

invers, West e fratele mai mare ideal, ca şi jucătorul de câmp ideal.